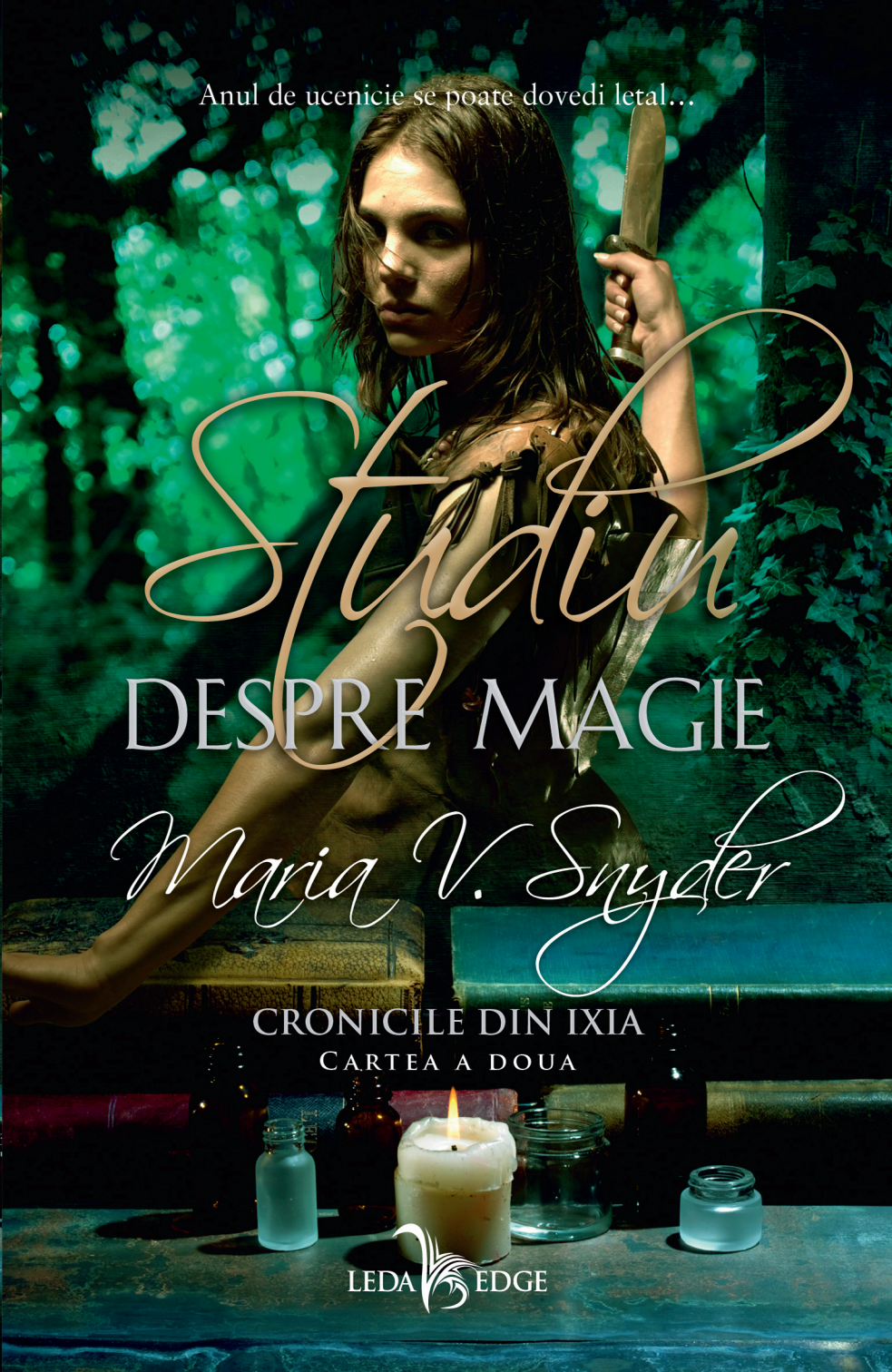
Anul de ucenicie se poate dovedi letal...
Studiu
DESPRE MAGIE
Maria V. Snyder
CRONICILE DIN IXIA
Cartea a doua
LEDA EDGE

Maria V. Snyder

Studiu
DESPRE MAGIE

LEDA EDGE

Colecție coordonată de
Shauki Al-Gareeb

Maria V. Snyder

Studiu
DESPRE MAGIE

CRONICILE DIN IXIA
CARTEA A DOUA

Traducere din limba engleză
OANA STĂNESCU

CORINT BOOKS
2020

Redactare: Iulia-Cristiana Stan
Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda

Maria V. Snyder
MAGIC STUDY
Copyright © 2006 by Maria V. Snyder
Cover design © www.henrysteadman.com
Trees © Punchstock
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.
Map art Copyright © 2006 by Harlequin Books S.A.
Map art used by arrangement with Harlequin Books S.A. © and ™ are trademarks owned by Harlequin Books S.A. or its affiliated companies, used under license.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-707-7
ISBN ebook: 978-606-793-898-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SNYDER, MARIA
Studiu despre magie / Maria V. Snyder ; trad. din lb. engleză: Oana Stănescu. - București : Corint Books, 2020
ISBN 978-606-793-707-7

I. Stănescu, Oana Andreea (trad.)

821.111

Copiilor mei, Luke și Jenna,
o sursă nesecată de inspirație și de iubire.
Sunteți, amândoi, cu adevărat magici.

În memoria lui Anthony Frost.

TERITORIUL IXIEI

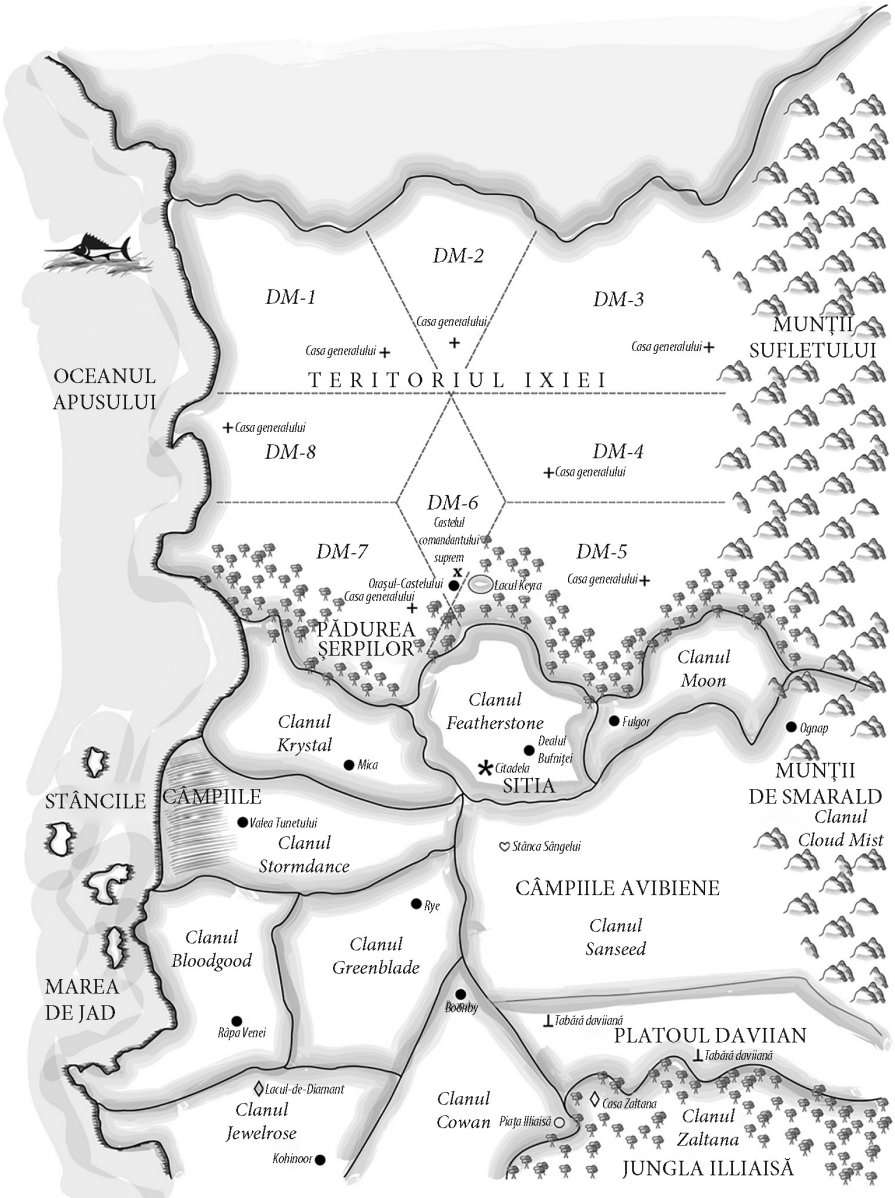

I

— AM AJUNS, A ZIS IRYS.

M-am uitat de jur împrejur. Jungla ce ne înconjura clocotea de viață. Tufișuri întinse și verzi ne blocau calea, din umbrarul copacilor atârnau liane, iar sporovăiala și trilurile neîncetate ale păsărilor exotice mi se zbăteau în urechi. Niște creaturi mărunte și blănoase, care ne urmăriseră prin junglă, ne pândeau din ascunzișurile lor din spatele frunzelor uriașe.

— Unde? am întrebat, aruncându-mi privirea la celelalte trei fete.

Tovarășele mele au ridicat din umeri la unison, la fel de încurcate. În aerul dens și umed, rochiile lor subțiri din bumbac erau ude de sudoare. Propriii mei pantaloni negri și cămașa albă mi se lipiseră de pielea cleioasă. Obosiserăm să ne tot târâm rucsacurile grele pe potecile strâmte ale junglei, iar pielea ne mânca teribil din cauza insectelor misterioase ce se prindeau încontinuu de noi.

— În domeniul Zaltana, a răspuns Irys. Cel mai probabil, acasă la tine.

Am cuprins cu privirea vegetația luxuriantă și nu am văzut nimic care să semene cu o clădire. În timpul călătoriilor noastre spre sud, de fiecare dată când Irys declarase că ajunseserăm, ne aflam de obicei în mijlocul vreunui orășel sau sătuc, cu case făcute din lemn, piatră sau cărămidă, înconjurate de câmpuri și ferme. Locuitorii în haine vesele ne întâmpinau, ne hrăneau și, prin marea de voci și de arome picante, ne ascultau povestea. Apoi, anumite familii erau chemate degrabă. Într-un vârtej de emoții și de murmure, câte unul dintre copiii din grupul nostru, care trăise în orfelinatul din nord, era reunit cu familia despre care nici nu știuse că exista.

Ca rezultat, ceata noastră își redusese treptat numărul pe măsură ce înaintam în teritoriul de sud al Sitiei. În curând, lăsaserăm în urmă aerul rece al nordului, iar acum fierbeam în căldura umedă a junglei, în vreme ce în jur nu se vedea nici urmă de oraș.

— Domeniu? am întrebat.

Irys a oftat. Câteva șuvițe de păr negru i se desprinseseră din cocul strâns, iar expresia rigidă de pe fața ei nu se prea potrivea cu urma slabă de amuzament ce scânteia din smaraldul ochilor.

— Yelena, aparențele pot fi înșelătoare. Caută cu mintea, nu cu simțurile! m-a îndemnat ea.

Mi-am frecat de lemnul toiagului meu mâinile năclăite, concentrându-mi atenția la suprafața lui netedă. Mintea mi s-a golit, iar zumzetul junglei s-a estompat, în timp ce deveneam din ce în ce mai vigilentă.

În mintea mea, am prins a mă târî pe sub ierburi ca un șarpe, căutând un petic de soare. M-am cățărat printre crengi, împreună cu un animal cu brațele lungi, cu atâta ușurință, încât parcă am fi zburat. Apoi, deasupra, mă mișcam, alături

de alți oameni, printre vârfurile copacilor. Mințile lor erau deschise și relaxate, preocupate cu cina sau cu veștile din oraș. Însă mintea cuiva părea îngrijorată de zgomotele junglei de dedesubt. Ceva era în neregulă. Cineva bizar se afla acolo. Cel mai probabil, era periculos. „Cine e în mintea mea?"

Însă apoi am revenit. Irys se uita cu atenție la mine.

— Trăiesc în copaci? am întrebat.

Irys a dat din cap.

— Însă, Yelena, ține cont – doar pentru că mintea cuiva este receptivă la căutările tale nu înseamnă că ai voie să îi pătrunzi cele mai ascunse gânduri. Aceasta este o încălcare a Codului nostru de Etică.

Cuvintele ei sunau dur, ca ale unui maestru magician ce-și dojenea elevul.

— Scuze! am zis.

— Uitasem că ești încă în proces de învățare, a spus Irys, clătinând din cap. Trebuie să ajungem în Citadelă și să începem antrenamentul, dar mi-e teamă că oprirea asta va fi mai lungă.

— De ce?

— Nu te pot lăsa cu familia ta, așa cum am făcut cu ceilalți copii, și ar fi nemilos să te iau de aici prea curând.

Tocmai atunci, o voce de deasupra noastră a strigat:

— Venettaden!

Irys și-a înălțat brațul și a murmurat ceva, dar mușchii mei au înghețat înainte să pot respinge energia magică ce ne cuprinsese. Nu mă puteam mișca. După un scurt moment de panică, mi-am calmat mintea. Am încercat să construiesc un zid mental, dar magia ce mă împresura îmi dărâma cărămizile mele imaginare la fel de repede pe cât puteam eu să le așez.

Cu toate acestea, Irys nu era afectată. Ea a țipat spre vârfurile copacilor.

— Suntem prieteni ai zaltanailor! Eu sunt Irys, din clanul Jewlrose. Al patrulea magician în Consiliu.

Un alt cuvânt ciudat a răsunat cu ecou dintre copaci. Picioarele îmi tremurau, pe când forța magică m-a eliberat, și m-am ghemuit la pământ, așteptând să-mi treacă slăbiciunea. Gemenele, Gracena și Nickeely, s-au prăbușit amândouă, gemând. May a început să își frece picioarele.

— De ce ai venit, Irys Jewlrose? a întrebat vocea de deasupra.

— Cred că v-am găsit fiica pierdută, a răspuns ea.

O scară din frânghie s-a coborât printre ramuri.

— Să mergem, fetelor! a zis Irys. Yelena, ține baza scării, ca să ne suim!

Prin minte mi-a trecut întrebarea supărătoare legată de cine anume urma să-mi țină mie scara. Vocea iritată a lui Irys m-a certat în mintea mea: „Yelena, vei putea sui în copaci nestingherită. Poate că ar trebui să îi pun să tragă scara, din moment ce ai prefera să folosești cârligul și sfoara."

Avea dreptate, bineînțeles. În Ixia, mă urcam în copaci, pentru a mă ascunde de dușmani, fără luxul unei scări. Și chiar și acum mă bucuram de câte o „plimbare" ocazională printre vârfurile copacilor, doar ca să mă păstrez în formă.

Irys mi-a zâmbit. „Poate că ai asta în sânge."

Stomacul mi s-a umplut de neliniște, aducându-mi aminte de Mogkan. Îmi spusese că sunt blestemată cu sânge de Zaltana. Însă nu avusesem niciun motiv să-l cred pe magicianul acum mort, din sud, și evitasem să o descos pe Irys cu privire la zaltanai, ca să nu mă entuziasmez degeaba la gândul că aș fi făcut parte din familia lor. Știam că, și pe patul de moarte, Mogkan ar fi fost capabil să îmi joace un ultim renghi.

Mogkan și fiul generalului Brazell, Reyad, mă răpiseră, împreună cu alți vreo treizeci de copii din Sitia. Furaseră, în medie, doi copii pe an, și duseseră fetițele și băieții în nord, la „orfelinatul" lui Brazell, pe teritoriul Ixiei, pentru a-i folosi în planurile lor diabolice. Toți copiii aveau potențialul de a deveni magicieni pentru că se născuseră în familii de magicieni puternici.

Irys îmi explicase că puterile magice erau un dar și că în fiecare clan se nășteau doar câțiva magicieni. „Bineînțeles, cu cât sunt mai mulți magicieni într-o familie", îmi spusese Irys, „cu atât crește șansa de a fi mai mulți în generația următoare. Mogkan a riscat răpind copii așa de mici – puterile magice nu se manifestă până la maturitate." „Dar de ce sunt mai multe fete decât băieți?" o întrebasem eu. „Doar treizeci la sută dintre magicienii noștri sunt bărbați, iar Bain Bloodgood e singurul care a ajuns maestru."

În timp ce țineam zdravăn scara din frânghie ce atârna dinspre umbrarul junglei, mă întrebam acum câți dintre zaltanai erau magicieni. Lângă mine, cele trei fete și-au îndesat marginile rochiilor în curele. Irys a ajutat-o pe May să urce treptele, apoi au urmat Gracena și Nickeely.

Odată ce trecuserăm granița în Sitia, fetele nu ezitaseră să-și schimbe uniformele nordice cu rochiile multicolore, din bumbac, purtate de unele dintre femeile din sud. Băieții își dăduseră uniformele pe pantaloni și tunici simple, din bumbac. Eu, pe de altă parte, îmi păstrasem uniforma de degustător până ce căldura și umiditatea mă obligaseră să cumpăr o pereche de pantaloni băiețești și o cămașă.

După ce Irys a dispărut prin perdeaua verde a copacilor, mi-am așezat gheata pe treapta de jos. Îmi părea că aveam picioarele umflate de apă, trăgându-mă în jos. Ezitarea mi se

agăța de picioare pe când mi le târam pe scară. M-am oprit la mijlocul drumului. Dacă oamenii ăștia nu mă voiau? Dacă nu credeau că sunt fiica lor pierdută? Dacă eram prea în vârstă ca să-și mai bată capul cu mine? Toți copiii care-și găsiseră deja casele fuseseră acceptați imediat. Aveau între șapte și treisprezece ani și fuseseră separați de familiile lor doar pentru câțiva ani. Asemănările fizice, vârstele și chiar numele făcuseră ca returnarea lor să fie ușoară. Acum rămăseserăm doar patru. Gemenele identice, Gracena și Nickeely, aveau treisprezece ani. May era cea mai mică, în vârstă de doisprezece ani, iar eu cea mai mare, la cei douăzeci de ani ai mei.

Conform lui Irys, zaltanaii pierduseră o fată de șase ani, în urmă cu aproximativ paisprezece ani. Era o absență îndelungată, iar eu nu mai eram copil. Totuși, eram cea mai în vârstă care supraviețuise planurilor lui Brazell și care rămăsese întreagă. Când ceilalți copii răpiți atingeau maturitatea, aceia care dobândiseră puteri magice erau torturați până ce-și predau sufletele lui Mogkan și lui Reyad. Mogkan se folosea atunci de magia acelor captivi fără suflet pentru a-și potența propriile forțe, făcându-i pe copii să devină simple trupuri vii, fără spirite.

Lui Irys îi revenea sarcina dificilă de a informa familiile acestor copii, însă eu simțeam o oarecare vină pentru că eram singura care supraviețuise eforturilor lui Mogkan de a-mi captura sufletul. Străduania mea mă costase însă mult.

Gândurile la greutățile prin care trecusem în Ixia m-au făcut să mă gândesc la Valek. Dorul de el îmi mușca din inimă. Prinzându-mă cu un braț de scară, mi-am atins cu degetul pandantivul în formă de fluture pe care el îl cioplise pentru mine. Poate aveam cum să găsesc o cale de a mă întoarce în Ixia. Până la urmă, magia din trupul meu nu mai izbucnea incontrolabil,

iar eu aș fi preferat să fiu cu el, decât cu acei sudiști stranii care trăiau în copaci. Până și denumirea de Sitia mi se prindea de dinți și de cerul gurii, densă ca un sirop rânced.

— Yelena, hai! mi-a strigat Irys, de sus. Te așteptăm.

Mi-am înghițit nodul din gât și mi-am trecut o mână peste lunga mea coadă împletită, netezindu-mi părul negru și trăgând de cei câțiva cârcei de viță care se prinseseră în el. În ciuda călătoriei lungi prin junglă, nu mă simțeam prea obosită. Deși eram mai scundă decât o mare parte a ixienilor, la un metru și șaizeci și doi de centimetri, trupul meu devenise, din descărnat, de-a dreptul musculos pe parcursul ultimului an petrecut în Ixia. Diferența venise din traiul pe care îl avusesem. De la foametea din temniță, ajunsesem să gust mâncarea comandantului Ambrose, iar starea mea fizică se îmbunătățise, deși nu s-ar fi putut spune același lucru și despre starea mea mentală din acel moment.

Am scuturat din cap, alungând gândurile și concentrându-mă la situația prezentă. Când am ajuns în capătul scării, mă așteptam să dau peste o creangă mai lată sau peste un soi de platformă. În schimb, am intrat într-o cameră.

M-am uitat uimită de jur împrejur. Pereții și tavanul erau formați din ramuri și crengi ce fuseseră legate cu frânghii. Lumina soarelui se strecura printre goluri. Scaunele erau făcute din bețe prinse laolaltă, iar pernuțele lor erau realizate din frunze. În camera mică se aflau doar patru locuri.

— Ea este? a întrebat-o un bărbat înalt pe Irys.

Tunica lui din bumbac și pantalonii scurți erau de culoarea frunzelor. Părul și pielea îi erau unse cu un gel verde. Pe umăr îi atârnau un arc și o tolbă cu săgeți. Bănuiam că omul era gardianul. De ce ar fi avut însă nevoie de o armă, dacă el era magicianul care ne paralizase? Pe de o altă parte, Irys evitase

magia cu ușurință. Oare era în stare să se ferească și din calea unei săgeți?

— Da, i-a răspuns Irys bărbatului.

— Am auzit niște zvonuri la piață și mă întrebam dacă nu cumva ne vei vizita și pe noi, maestre magician. Vă rog, stați aici! a zis el. Am să-l aduc pe Înțelept.

Irys s-a prăbușit într-unul dintre scaune, iar fetele au început să exploreze încăperea, fiind cuprinse de încântare în fața panoramei de la singura fereastră disponibilă. Eu măsuram cu pașii spațiul îngust. Gardianul părea că dispăruse prin zid, dar, privind mai atent, am descoperit un spațiu ce ducea spre un pod făcut tot din crengi.

— Stai jos! mi-a zis Irys. Relaxează-te! Ești în siguranță aici.

— Chiar și după întâmpinarea aia călduroasă? am replicat.

— E procedura standard. Vizitatorii neînsoțiți sunt extrem de rari. Din moment ce prădătorii din junglă sunt un pericol constant, majoritatea călătorilor angajează un ghid din clanul Zaltana. Ai stat ca pe ace și ai fost defensivă de când ți-am spus că ne îndreptăm spre satul lor.

Irys a arătat spre picioarele mele.

— Ți-ai luat poziția de luptă, ești gata de atac. Oamenii ăștia sunt familia ta. De ce ar vrea să-ți facă rău?

Mi-am dat atunci seama că-mi trăsesem arma de la spate și că o strângeam cu putere, gata să o folosesc. Cu ceva efort, am reușit să mă relaxez.

— Scuze!

Am strecurat arcul, de fapt un toiag lung de o sută cincizeci de centimetri, în teaca din laterala rucsacului. Teama de necunoscut mă făcuse să mă crispez. În Ixia mi se spusese dintotdeauna că familia mea era moartă. Că-i pierdusem pe toți ai mei pentru totdeauna. Chiar și așa, visasem să întâlnesc

o familie adoptivă, care avea să mă iubească și să aibă grijă de mine. Tocmai renunțasem la acea fantezie, când fusesem transformată în experimentul lui Mogkan și al lui Reyad, iar acum, că-l aveam pe Valek, simțeam că nu mai aveam nevoie de o familie.

— Nu este adevărat, Yelena, a zis Irys cu voce tare. Familia ta te va ajuta să descoperi cine ești și de ce ești aici. Ai nevoie de ei mai mult decât îți dai seama.

— Credeam că e împotriva Codului tău de Etică să citești mintea cuiva.

Eram de-a dreptul enervată de intruziunea ei în gândurile mele personale!

— Suntem legate ca profesor și elev. Tu mi-ai oferit de bunăvoie cale liberă spre mintea ta, acceptându-mă ca mentor. Ar fi mai simplu să deviez o cascadă din albia ei, decât să întrerup legătura noastră.

— Nu-mi amintesc să fi creat o cale, am mormăit.

— Dacă ar fi existat un efort conștient de a forma o legătură, nu s-ar fi întâmplat.

Irys mi-a studiat chipul preț de o clipă.

— Tu mi-ai dat încrederea și loialitatea ta. De atât a fost nevoie ca să creăm legătura. Deși nu voi scotoci printre gândurile și amintirile tale intime, îți pot simți emoțiile de suprafață.

Tocmai când deschisesem gura să răspund, gardianul cu păr verde a intrat în cameră.

— Urmați-mă! a zis el.

Ne-am croit cale printre vârfurile copacilor. Camerele cocoțate sus, deasupra pământului, erau unite prin coridoare și poduri. De la sol nu se putea ghici labirintul de locuințe. Traversând dormitoare și spații de locuit, nu am întâlnit niciun om în cale. Aruncându-mi ici și colo privirea, am văzut

că odăile erau decorate cu tot felul de lucruri care se găseau în junglă. Cojile de nucă de cocos, alunele, fructele de pădure, ierburile, crenguțele și frunzele erau aranjate cu măiestrie sub forma unor decorațiuni pe pereți, sau în chip de coperte de cărți, ori sub formă de cutii sau statui. Cineva realizase chiar și o reproducere exactă a unuia dintre acele animale cu coada lungă, folosind pietre albe și negre, lipite împreună.

— Irys, am zis, arătând spre statuetă, ce sunt animalele acestea?

— Valmuri. Sunt foarte inteligenți și jucăuși. Se găsesc cu milioanele în junglă. Sunt și curioși. Îți amintești cum ne-au spionat din copaci?

Am dat din cap, amintindu-mi micile creaturi care nu ședeau nicio clipă locului suficient, cât să le privesc mai atent.

În următoarele camere se mai aflau și alte statuete de animale, făcute din pietricele de culori diferite. Un nod mi s-a pus în gât gândindu-mă la Valek și la animalele pe care le cioplea în piatră. Știam că el ar fi apreciat iscusința cu care fuseseră făcute statuetele. Poate că îi puteam trimite una.

Nu știam când aveam să-l mai pot revedea. Comandantul mă exilase în Sitia când descoperise că aveam puteri magice. Dacă mă întorceam în Ixia, ordinul de execuție al comandantului ar fi intrat în vigoare, dar el nu-mi interzisese niciodată să comunic cu prietenii mei din Ixia.

În curând am aflat și de ce nu întâlnirăm pe nimeni în călătoria noastră prin sat. Am intrat într-o încăpere mare și rotundă, în care se strânseseră aproape două sute de oameni. Părea că întreaga așezare era acolo. Oamenii ocupau în întregime băncile din lemn sculptat ce înconjurau o groapă mare de foc, cu pereții din piatră.

Toate glasurile au încetat când am intrat. Toți ochii erau îndreptați spre mine. Mă furnica pielea. Mă simțeam ca și cum oamenii îmi examinau fiecare centimetru de față, de haine și de ghete noroite. După chipurile lor, părea să nu mă ridic la înălțimea așteptărilor. Mi-am înăbușit dorința de a mă ascunde în spatele lui Irys. Regretul că nu îi pusesem lui Irys mai multe întrebări despre zaltanai mi se zbătea în piept.

În cele din urmă, un bărbat mai în vârstă a înaintat în fața grupului.

— Eu sunt Bavol Cacao Zaltana, Înțelept al Consiliului neamului Zaltana. Tu ești Yelena Liana Zaltana?

Am ezitat. Numele suna așa de formal, de coerent, de străin.

— Numele meu este Yelena, am răspuns.

Un tânăr, cu câțiva ani mai vârstă decât mine, și-a făcut loc prin mulțime și s-a oprit lângă Înțelept. Mijindu-și tare ochii, privirea lui de jad s-a înșurubat în a mea. Pe chip i-a trecut o umbră de ură și de dezgust, și eu am simțit o ușoară atingere magică.

— A ucis! a strigat el. Duhnește a sânge!

2

O UNDĂ DE ȘOC A TRAVERSAT mulțimea de zaltanai. Dezgustul și indignarea umbreau acum chipurile ostile din încăpere. Mă așezasem în spatele lui Irys, sperând să pot bloca energia negativă ce emana din atâția ochi.

— Leif, tu tinzi mereu să devii dramatic! l-a certat Irys pe tânăr. Yelena a avut o viață grea. Nu trebuie să judeci ceea ce nu cunoști.

Leif s-a pleoștit sub privirea lui Irys.

— Și eu duhnesc a sânge, nu-i așa? a întrebat ea.

— Dar tu ești al patrulea maestru magician, a zis Leif.

— Atunci știi ce am făcut și care au fost motivele mele. Îți sugerez să afli cu ce a trebuit să se confrunte sora ta în Ixia înainte să o acuzi.

Tânărul și-a strâns maxilarul. Mușchii gâtului i s-au întins, în timp ce încerca să-și înghită cuvintele. Prinzând curaj, am îndrăznit să mă uit iar la oamenii din încăpere. De jur împrejur răsăreau acum priviri contemplative, îngrijorate și chiar sfioase. Femeile purtau rochii fără mâneci sau fuste și bluze cu mâneci scurte cu modele florale colorate. Tivul le ajungea

până la genunchi. Bărbații din clan erau îmbrăcați cu tunici deschise la culoare și cu pantaloni simpli. Toți zaltanaii erau desculți, iar majoritatea erau subțirei și aveau pielea bronzată.

Abia atunci cuvintele lui Irys mi-au pătruns în creier. I-am cuprins brațul. „Frate? Am un frate?"

Gura lui Irys s-a răsucit în sus. „Da. Un frate. Unicul. Ai fi știut asta, dacă nu ai fi schimbat subiectul de fiecare dată când am încercat să-ți povestesc despre zaltanai."

Grozav! Norocul meu nu se dezmințea. Crezusem că necazurile mele luaseră sfârșit când ieșisem de pe teritoriul Ixiei. De ce mă surprindeau toate acestea? În vreme ce toți ceilalți sitieni locuiau în sate, pe sol, familia mea își avea locuința în vârfurile copacilor. L-am privit cu atenție pe Leif, căutând o urmă de asemănare. Corpul lui musculos și îndesat și fața pătrățoasă ieșeau în evidență comparativ cu siluetele delicate ale celorlalți membri ai clanului. Doar părul lui negru și ochii vezi se potriveau cu propria mea înfățișare.

Pe parcursul momentelor jenante ce au urmat aproape că îmi doream să pot profita de o vrajă de invizibilitate și chiar mi-am propus să o întreb cândva pe Irys dacă exista o asemenea vrajă.

O femeie mai în vârstă, cam de aceeași înălțime cu mine, a venit spre noi. Apropiindu-se, femeia i-a aruncat o privire ucigătoare lui Leif, iar tânărul a lăsat fruntea în jos. M-a îmbrățișat deodată, iar eu am tresărit pentru o clipă, nesigură. Părul ei mirosea a liliac.

— Am visat să fac asta timp de paisprezece ani, a zis ea, strângându-mă mai tare în brațe. Ce dor le-a fost brațelor mele de fetița mea!

Cuvintele femeii m-au transportat înapoi în timp și deodată eram o copilă de șase ani. Mi-am înfășurat brațele în jurul

femeii și am început să hohotesc. Cei paisprezece ani petrecuți în absența mamei mă făcuseră să cred că voi fi neclintită în momentul reîntâlnirii. În timpul călătoriei spre sud, îmi imaginasem că voi fi curioasă și lipsită de emoții. „Îmi pare bine să vă cunosc, dar trebuie să plecăm degrabă spre Citadelă." În realitate, eram complet nepregătită pentru torentul de emoții ce-mi zguduiau trupul. M-am agățat de femeie, ca și cum doar ea m-ar fi putut scăpa de la înec.

Din depărtare, l-am auzit pe Bavol Cacao.

— Toată lumea la treabă! Maestrul magician este musafirul nostru. Trebuie să pregătim un ospăț pe cinste în seara asta. Petal, pregătește camerele de oaspeți! O să avem nevoie de cinci paturi.

Zumzetul vocilor ce umplea încăperea s-a rărit. Sala era aproape goală când femeia – mama – mi-a dat drumul din brațe. Îmi venea încă greu să-i potrivesc, în minte, ovalul feței cu numele de „mamă". Până la urmă, poate că nici nu era mama mea adevărată. Dar, dacă ar fi fost, aveam oare dreptul să o numesc așa, după toți acei ani?

— Tatăl tău va fi așa de bucuros! a zis ea.

Femeia și-a dat la o parte o șuviță de păr negru. Cozile-i lungi erau vărgate cu gri, iar în ochii ei de un verde-palid luceau lacrimi nescurse.

— De unde știi? am întrebat. Poate că nu sunt…

— Sufletul tău umple perfect golul din inima mea. Nu am nicio îndoială că ești a mea. Sper că îmi vei putea spune „mamă", dar, dacă nu poți, atunci să știi că mă cheamă Perl.

Mi-am șters fața cu batista pe care mi-o întinsese Irys. Am privit în jur, căutând să-l văd pe tata. „Tata". Un alt cuvânt ce amenința să-mi distrugă puțina demnitate care-mi mai rămăsese.

— Tatăl tău e afară, să culeagă mostre, a zis Perl, părând că-mi citește mintea. O să se întoarcă imediat ce va prinde de veste.

Capul lui Perl s-a întors. Am privit în aceeași direcție cu ea și l-am văzut pe Leif, stând aproape de noi; tânărul avea brațele încrucișate la piept și pumnii strânși.

— Pe fratele tău l-ai întâlnit deja. De ce-ai înlemnit acolo, Leif? Vino și întâmpină-ți sora așa cum se cuvine!

— Nu suport mirosul, a zis el, întorcându-se și plecând.

— Nu-l băga în seamă! m-a îndemnat mama. E prea sensibil. I-a fost greu să-ți accepte absența. A fost binecuvântat cu forță magică puternică, dar magia lui este…

Perl a făcut o pauză, apoi a continuat.

— Unică. El poate simți unde a fost o persoană și ce a făcut. Nu poate ghici detalii, ci doar lucruri generale. Consiliul apelează la el pentru a rezolva infracțiuni și dispute și pentru a hotărî dacă o persoană este vinovată sau nu.

Perl a clătinat din cap.

— Zaltanaii cu puteri magice au abilități neobișnuite. Tu, Yelena? Simt că prin venele tale curge magia.

Un zâmbet discret a atins buzele femeii.

— Asta-i propria mea putere limitată. Tu ce talent ai?

Atunci mi-am aruncat ochii spre Irys, rugând-o să mă ajute.

— Puterea i-a fost smulsă cu forța și a rămas incontrolabilă până de curând. Încă nu i-am identificat specialitatea.

Chipul mamei a pălit.

— Smulsă?

I-am atins mâneca.

— Este în regulă.

Perl și-a mușcat buza.

— E posibil ca forța ei să se stingă? a întrebat-o pe Irys.

— Nu. Am luat-o sub protecția mea. A învățat să se controleze într-o bună măsură, deși trebuie să vină cu mine în Cetatea Magicianului ca să o pot învăța mai multe despre puterea ei.

Mama mi-a cuprins tare brațul.

— Trebuie să-mi spui tot ce ți s-a întâmplat de când ai fost răpită de lângă noi.

— Eu…

O emoție ascunsă m-a gâtuit.

Bavol Cacao mi-a venit însă în ajutor.

— Zaltanaii sunt onorați că ai ales pe cineva din neamul nostru ca elev, maestre! Dă-mi voie să-i conduc pe însoțitorii tăi spre apartamentele voastre ca să te poți odihni și îmbăia înainte de ospăț.

M-am simțit ușurată, deși chipul crispat al mamei mele promitea altă rundă de întrebări. Mâna ei s-a strâns și mai tare pe brațul meu când Irys și cele trei fete au vrut să-l urmeze pe Bavol Cacao spre camerele noastre.

— Perl, vei avea suficient timp de petrecut cu fiica ta, a zis ea. Este acasă acum.

Perl mi-a dat drumul, pășind înapoi.

— Ne vedem diseară. Am să o rog pe vara ta, Nutty, să-ți împrumute niște haine potrivite pentru ospăț.

Am zâmbit larg, în timp ce ne croiam cale spre camerele de oaspeți. În ciuda a tot ce se întâmplase azi, mama reușise să-mi observe hainele.

Banchetul a început timid, dar s-a preschimbat rapid într-o petrecere, în ciuda faptului că s-ar putea să-mi fi jignit gazdele gustând din multitudinea de fructe și de cărnuri reci ca să mă asigur că nu erau otrăvite. Năravul vechi n-are leac.

Aerul nopții s-a umplut de aroma de citronela arsă și de un miros de pământ reavăn. După masă, mai mulți zaltanai și-au scos instrumentele muzicale făcute din bambus și viță; unii au sărit la dans, în timp ce alții au cântat. În tot acest timp, valmuri mici și blănoși atârnau de grinzile tavanului și săreau de la o masă la alta. Unii dintre verii mei aveau valmuri pe post de animale de companie. Unele dintre animale aveau umerii și capetele presărate cu pete negre, albe, portocalii și maro. Alți valmuri se dădeau de-a rostogolul prin colțuri și furau mâncarea de pe mese. May și gemenele erau încântate de poznele animalelor cu cozi lungi. Gracena a încercat chiar să adeamenească un valmur mic, cu blană cafeniu-aurie, să-i mănânce din mână.

Mama ședea lângă mine. Leif nu venise la banchet. Eu purtam o rochie galbenă cu mov, imprimată cu boboci de liliac, pe care mi-o împrumutase Nutty. Singurul motiv pentru care purtam haina aceea odioasă era ca să-i fac pe plac lui Perl.

Eram fericită că Ari și Janco, cei doi prieteni soldați din Ixia, nu erau acolo să mă vadă. Probabil că s-ar fi rostogolit de râs să mă vadă purtând o rochie așa de țipătoare. Dar, vai, cât îmi lipseau! Îmi doream totuși să fi fost acolo; aș fi îndurat rușinea doar ca să văd sclipirea din ochii lui Janco.

— Trebuie să plecăm peste câteva zile, i-a zis Irys lui Bavol, prin hărmălaia de voci și de muzică, iar comentariul ei i-a amuțit pe aceia din jurul nostru.

— De ce trebuie să ne părăsiți așa de curând? a întrebat mama.

Disperarea îi încrețea fruntea.

— Trebuie să le duc pe celelalte fete acasă. În plus, am lipsit prea mult timp din Citadelă și din Cetate.

Tristețea presărată de oboseală din vocea lui Irys îmi amintea că ea nu-și mai văzuse familia de aproape un an. Fuga și spionajul din Ixia o epuizaseră.

Cei de la masa noastră au rămas tăcuți o vreme. Apoi mama s-a înveselit.

— O poți lăsa pe Yelena aici cât timp duci fetele acasă.

— Va trebui să ocolească mult ca să se întoarcă pentru Yelena, a zis Bavol Cacao.

Mama s-a încruntat. Îi puteam vedea gândurile învolburându-se în spatele ochilor.

— Aha! Leif o poate duce pe Yelena la Citadelă. Are o întâlnire cu prim-magicianul peste două săptămâni.

Emoțiile îmi răvășeau pieptul. Îmi doream să rămân, dar mi-era teamă să mă despart de Irys. Ei erau familia mea, însă mi-erau străini. Nu-mi puteam stăpâni neîncrederea; era un lucru pe care-l învățasem în Ixia. Iar călătoria cu Leif mi se părea o experiență la fel de neplăcută ca un pahar de vin otrăvit.

Înainte ca oricine altcineva să-și poată exprima părerea, mama a zis:

— Da. Așa e cel mai bine.

Și, astfel, a încheiat orice discuție.

Dimineața următoare m-a cuprins panica văzând-o pe Irys că-și pune rucsacul.

— Nu mă lăsa aici singură! am implorat-o.

— Nu ești singură. Am numărat treizeci și cinci de verișori și o grămadă de mătuși și de unchi, a zis Irys râzând. În plus, ar trebui să petreci ceva timp cu familia ta. Trebuie să înveți să ai încredere în ei. Ne vedem la Cetatea Magicianului. Se află în interiorul Citadelei. Între timp, exersează autocontrolul!

— Da, să trăiți!

May m-a îmbrățișat strâns.

— Familia ta e foarte amuzantă. Sper că și ai mei locuiesc în copaci, a zis ea.

I-am netezit cozile împletite și am răspuns:

— O să încerc să te vizitez.

— Ai putea să o reîntâlnești pe May la școala din Citadelă în iarna asta, dacă va putea să-și găsească sursa puterii.

— Ar fi minunat! a strigat May, încântată.

Gemenele m-au îmbrățișat iute.

— Succes! mi-a urat Gracena, zâmbind larg. O să ai nevoie.

Le-am urmat pe scara din frânghie, în umbra răcoroasă a junglei, pentru a îmi lua la revedere. Le-am urmărit pe Irys și pe fete croindu-și cale pe poteca îngustă până ce le-am pierdut din ochi. În absența lor, îmi simțeam trupul subțire ca hârtia și pe cale să fie sfâșiat de vântul ușor.

Ca să trag cât mai mult de timp, am studiat împrejurimile. Umbrarul junglei ascundea complet locuințele zaltanailor de deasupra, iar vegetația densă mă împiedica să văd prea departe, oriunde m-aș fi uitat. În ciuda zumzetului răsunător al insectelor, puteam auzi sunetul slab al apei ce curgea și susura în apropiere. Ierburile nu-mi dădeau însă voie să găsesc sursa.

Frustrată, transpirată și sătulă să tot las fiecare țânțar să se înfrupte din mine, am renunțat și m-am cățărat pe scara de frânghie. Dincolo de frunzișul arzător, m-am pierdut iute în labirintul de încăperi. Chipuri necunoscute îmi zâmbeau sau se înclinau spre mine. Alți oameni se încruntau și se întorceau. Nu știam unde e camera mea sau ce ar fi trebuit să fac și nu-mi doream să întreb. Ideea de a-i povesti mamei viața mea nu mă atrăgea defel. Știam că nu puteam evita momentul la nesfârșit, însă în acel moment mi se părea prea mult. Durase aproape un an ca să-i încredințez lui Valek povestea vieții mele – cum aș

fi putut să-mi împărtășesc durerea și chinurile unei persoane pe care abia o întâlnisem?

Așa că am umblat de colo până colo, căutând un loc de unde să pot zări „râul" pe care-l auzisem în junglă. Oriunde priveam, ochii mi se umpleau de verde. De câteva ori am zărit conturul neted și gri al vreunui munte. Irys îmi spusese că Jungla illiaisă se dezvoltase într-o vale adâncă. Ascunsă în curburile marginii Platoului Daviian, jungla ciudată se afla sub buza platoului, lăsând doar o latură accesibilă călătorilor. „E foarte bine apărată", îmi spusese Irys. „E imposibil să escaladezi zidurile pentru a ajunge pe platou."

Tocmai ce mă prosteam și îmi testam echilibrul pe un pod din frânghie, când o voce m-a făcut să tresar și a trebuit să mă prind de balustradă.

— Poftim? am zis, încercând să-mi recâștig echilibrul.

— Te-am întrebat ce faci.

La capătul podului se afla Nutty.

— Admir priveliștea, am răspuns, fluturând un braț.

După expresia suspicioasă de pe chipul ei, îmi dădeam seama că nu reușisem să o conving.

— Vino cu mine dacă vrei să vezi ceva cu adevărat spectaculos! a spus Nutty și a plecat țopăind.

Încercam din răsputeri să țin pasul cu ea, în timp ce fata alegea scurtături printre crengile copacilor. Brațele și picioarele ei subțiri se întindeau și prindeau lianele cu atâta flexibilitate, că îmi amintea de un valmur. Când Nutty întâlnea vreo rază de soare, părul și pielea ei de culoarea arțarului luceau. Trebuia să recunosc că exista un aspect plăcut în legătură cu faptul că locuiam în sud. În loc să fiu singura persoană cu pielea bronzată, arătam, în cele din urmă, ca toți cei din jur. Timpul îndelungat petrecut în nord, printre ixienii palizi, nu

mă pregătise însă pentru o paletă așa de largă de tonuri maronii. Spre rușinea mea, când intrasem pentru prima oară în Sitia, mă surprinsesem de câteva ori holbându-mă la pielea ca mahonul a unor oameni.

Nutty s-a oprit brusc și aproape că m-am ciocnit de ea. Ne aflam pe o platformă pătrată, în cel mai înalt copac din junglă. De aici, puteam privi nestingherită.

Sub noi, se întindea un covor din smarald ce se sfârșea în dreptul a două stânci care se înclinau una spre cealaltă. La punctul lor de întâlnire se rostogolea o cascadă mare ce se scurgea într-o mare de ceață. Dincolo de marginea de sus a stâncilor, am văzut o întindere plană. Peisajul neted era împestrițat cu nuanțe de arămiu, auriu și maro.

— Acela este Platoul Daviian? am întrebat.

— Da. Acolo nu găsești nimic în afară de iarbă sălbatică de preerie. Nu plouă prea mult. E frumos, nu?

— Puțin spus!

Nutty a dat din cap și am rămas tăcute o vreme. În cele din urmă, curiozitatea mea a rupt tăcerea. Am întrebat-o pe Nutty diverse lucruri despre junglă și, astfel, am început să vorbim și despre neamul Zaltana.

— De ce ți se spune Nutty? am întrebat.

Fata a ridicat din umeri.

— Numele meu adevărat este Hazelnut Palm Zaltana, dar toată lumea îmi spune Nutty, încă de când eram mică.

— Deci Palm e al doilea prenume.

— Nu.

Nutty a coborât, legănându-se peste marginea platformei, și s-a cățărat în crengile care o susțineau. Frunzele au tremurat și, după un moment, fata s-a cățărat la loc și mi-a întins o mână de nuci cafenii.

— Palm, care provine de la „palmier", este numele de familie. Zaltana este numele clanului. Oricine se căsătorește cu noi trebuie să poarte acest nume, dar, în interiorul clanului, există mai multe neamuri. Uite, sparge-le așa…

Nutty a luat o nucă și a izbit-o de o creangă. Prin crăpătură s-a ivit un vârf de sâmbure.

— Familia ta se numește Liana, care înseamnă „viță". Yelena înseamnă „cea strălucitoare". Ori ne-am luat nume după vreun lucru din junglă, ori numele noastre înseamnă ceva în vechea limbă illiaisă, pe care suntem obligați să o învățăm, a explicat Nutty, dându-și ochii peste cap, exasperată. Ești norocoasă că nu a trebuit să treci prin asta, a zis și m-a împuns cu un deget. De asemenea, nu ai fost nevoită să ai de-a face cu frați mai mari și enervanți! Odată, am dat de belea pentru că l-am legat pe al meu de o liană și l-am lăsat atârnat… O, venin de șarpe! Uitasem. Vino! a strigat și a luat-o imediat la fugă printre copaci.

— Ce ai uitat? am întrebat, chinuindu-mă să țin pasul cu ea.

— Trebuia să te duc la mama ta. Te-a căutat toată dimineața.

Nutty a încetinit ușor, doar ca să traverseze un pod din frânghie.

— Unchiul Esau s-a întors din expediție.

Eram nevoită să întâlnesc alt membru al familiei. Mi-a trecut prin gând să mă „pierd" de Nutty, dar, aducându-mi aminte de privirile dușmănoase ale unora dintre verii mei, am ales să rămân cu ea. Când am ajuns-o din urmă, am prins-o de braț.

— Stai! am zis, gâfâind. Vreau să știu de ce mă privesc urât așa de mulți zaltanai. E din cauza mirosului de sânge?

— Nu. Toată lumea știe că Leif e în stare să vadă dezastrul în absolut orice. Nu vrea decât să fie băgat în seamă, a zis fata, apoi a arătat spre mine. Majoritatea oamenilor cred că nu ești de fapt din clanul Zaltana, ci că ai fi un spion ixian.

3

— GLUMEȘTI, NU? AM ÎNTREBAT. Doar nu cred cu adevărat că sunt spion!

Nutty a dat din cap. Codițele ei, una de fiecare parte a capului, s-au clătinat în contrast cu chipul ei serios.

— Așa umblă vorba. Deși nimeni nu ar îndrăzni să recunoască în fața mătușii Perl sau a unchiului Esau.

— De ce ar crede o asemenea grozăvie?

Ochii ei căprui-deschis s-au deschis larg, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă cât de proastă eram.

— Uită-te la hainele tale! m-a îndemnat, arătând spre pantalonii mei negri și spre cămașa albă. Cu toții știm că nordicii sunt obligați să poarte uniforme. Ei zic că, dacă ai fi cu adevărat din sud, nu ai mai vrea să porți niciodată pantaloni.

Mi-am aruncat privirea spre fusta portocalie a lui Nutty. Marginea îi era trasă sub cureaua din blană cafenie, iar pe dedesubt purta o pereche de pantaloni scurți, galbeni. Ignorându-mi privirea, fata a continuat:

— Și, pe deasupra, porți armă.

Asta era adevărat. Îmi luasem arcul cu mine, în caz că găseam vreun loc ca să exersez, dar până acum singurul spațiu suficient de mare se dovedise a fi a sala în care fusesem primită, iar aceea era mereu prea aglomerată. Probabil că nu ar fi fost un moment potrivit să-i dezvălui lui Nutty faptul că aveam și un cuțit de buzunar prins la coapsă.

— Cine împrăștie asemenea zvonuri? am întrebat.

Ea a ridicat din umeri.

— Mai mulți oameni.

Am așteptat. Liniștea i-a smuls răspunsul.

— Leif le-a spus tuturor că are un sentiment rău în legătură cu tine. El zice că și-ar recunoaște propria soră.

Nutty își făcea de lucru cu mâneca, rulând materialul colorat din bumbac.

— Sitienilor le este permanent teamă de un posibil atac al comandantului și credem că spioni nordici strâng informații despre posibilitățile noastre de apărare. Chiar dacă Leif tinde să exagereze, magia lui e puternică, așa că aproape toată lumea crede că tu ești spion.

— Dar tu ce crezi?

— Nu știu. Aveam de gând să aștept și să aflu pe parcurs.

Fata s-a uitat spre picioarele ei goale. Erau bronzate și bătătorite. Iată încă un motiv pentru care făceam notă discordantă printre zaltanai: purtam încă ghetele din piele.

— E o decizie înțeleaptă, am zis.

— Crezi?

— Da.

Nutty a zâmbit, iar ochii ei căprui s-au aprins. Am observat dâra de pistrui de pe nasul ei. Fata și-a reluat misiunea de a mă conduce la mama.

În timp ce o urmam, mă gândeam la suspiciunile conform cărora aș fi fost un spion ixian. Nu eram spion, dar nu aș fi zis nici că eram cu adevărat din sud. Și nu eram sigură că-mi doream să fiu numită sitiană. Aveam două motive pentru care eram în sud: voiam să evit execuția și să învăț să-mi folosesc puterile magice. Regăsirea familiei fusese un bonus, și nu aveam de gând să permit unor zvonuri amărâte să-mi strice momentul, așa că am decis să ignor orice privire rea.

Nu aveam însă cum să ignor furia mamei când Nutty și cu mine am ajuns acasă. Fiecare mușchi din brațele ei subțiri și din gâtul lung era întins. Valuri de mânie nerostită pulsau în femeia mărunțică.

— Unde ai fost? a întrebat ea, autoritară.

— Păi, am condus-o pe Irys și după aceea…

Explicația părea slabă în fața indignării ei, așa că m-am oprit din explicații.

— Ai lipsit timp de paisprezece ani și nu avem la dispoziție decât două săptămâni împreună înainte să pleci iar. Cum poți fi așa de egoistă?

Deodată, femeia s-a prăbușit într-un scaun, ca și cum toată energia i-ar fi fost sorbită.

— Îmi pare rău…, am început să zic.

— Nu, mie îmi pare rău! a zis ea. Dar vorba și felul tău de a fi sunt atât de străine! Iar tatăl tău s-a întors și moare de nerăbdare să te vadă. Leif m-a înnebunit, iar eu nu vreau ca fiica mea să plece de aici simțindu-se ca o străină.

M-am cuprins cu brațele, încercată de vinovăție și simțindu-mă nelalocul meu. Femeia îmi cerea mult; cu siguranță aveam să o dezamăgesc în vreun fel.

— Tatăl tău a vrut să te trezească în toiul nopții. L-am obligat să aștepte până dimineață. Te-a căutat peste tot, a

explicat Perl. În cele din urmă, l-am trimis la etaj, să-și caute de lucru.

Perl și-a aruncat brațele pe lângă corp.

— Va trebui să ne ierți dacă te luăm prea repede. Sosirea ta a fost atât de neașteptată! Ar fi trebuit să insist să vii cu noi noaptea trecută, dar Irys ne-a avertizat să nu te sufocăm, a zis Perl, inspirând adânc. Însă chestia asta mă omoară! Tot ce vreau e să te strâng în brațe.

În schimb, femeii i-au căzut brațele în poală, odihnindu-se pe materialul albastru și alb al rochiei ei fără mâneci.

Nu am putut răspunde. Irys avusese dreptate; aveam nevoie de timp ca să mă pot simți confortabil în sânul familiei, dar o înțelegeam pe mama. În fiecare zi îi duceam și mai tare dorul lui Valek față de ziua precedentă. Pierderea unui copil trebuie să fi fost o experiență încă și mai dureroasă.

Stând lângă ușă, Nutty se trăgea de cozi. Mama a părut să-și dea seama că fata se afla acolo.

— Nutty, poți aduce aici lucrurile Yelenei din camera pentru oaspeți?

— Sigur, mătușică Perl! O să le aduc mai repede decât poate să paralizeze un liliac curari un valmur, a zis fata, apoi a dispărut, învăluită în portocaliu.

— Poți sta în camera noastră goală, mi-a spus mama, ducându-și mâinile la gât. De fapt, e camera ta.

Camera mea. Suna așa de firesc! Nu avusesem niciodată un loc al meu. Încercam să-mi închipui cum aș fi putut să o decorez și să o fac a mea, dar mintea mea nu reușea să imagineze nimic. Viața mea din Ixia nu inclusese lucruri speciale precum jucării, daruri sau obiecte de artă. Mi-am înăbușit un hohot de râs. Singura mea odaie fusese celula închisorii.

Perl a sărit din scaun.

— Yelena, te rog să șezi! O să aduc prânzul. Ești tare slabă!

În timp ce se agita, Perl l-a strigat pe tata, îndreptându-și capul spre tavan.

— Esau, a sosit Yelena! Vino la ceai!

Rămasă singură, am privit de jur împrejurul camerei de zi. Aerul cald mirosea slab a mere. Canapeaua și două fotolii păreau să fie făcute din frânghii țesute împreună, dar erau dure la atingere. Mobila nu era precum celelalte piese de mobilier tipice clanului Zaltana pe care le văzusem, lucrate din crengi și din rămurele legate.

M-am așezat pe un fotoliu; pernuțele brodate cu frunze roșii au foșnit sub greutate mea și m-am întrebat cu ce fuseseră umplute. Privirea mi s-a oprit asupra unui bol din lemn negru, aflat pe o măsuță din sticlă, din fața canapelei. Bolul părea să fie sculptat de mână. Am încercat să mă relaxez, și chiar părea să reușesc, până ce am dat cu ochii de o tejghea lungă, aflată pe peretele din celălalt capăt al camerei.

De-a lungul tejghelei se aflau mai multe sticle cu forme ciudate, conectate printr-o serie de tuburi răsucite. Sub unele vase erau lumânări stinse. Aranjamentul îmi amintea de laboratorul lui Reyad. Amintirea colecției lui de borcane din sticlă și de instrumente din metal mă înspăimânta. Imaginea unui pat de care eram prinsă, în timp ce Reyad căuta dispozitivul perfect de tortură, m-a făcut să transpir și să-mi simt inima prinsă în menghină. M-am certat singură pentru reacția prostească. Era ridicol ca o invenție asemănătoare să mă fac încă să tresar, după doi ani.

M-am forțat să mă apropii. Câteva sticle erau pline cu un lichid chihlimbariu. Am ridicat-o pe una dintre ele și am agitat conținutul. Un miros puternic de mere mi-a umplut nările, iar mintea mi-a fost invadată de amintirea unui dans rotit și

a râsetelor. Imaginea însă a dispărut când am încercat să mă concentrez. Frustrată, am pus sticla la loc.

Rafturile din spatele mesei erau pline cu sticle similare. Invenția semăna cu o distilerie pentru alcool. Poate că lichidul era un rachiu din mere, ca al generalului Rasmusen din Districtul Militar 7, din Ixia.

Am auzit-o pe mama întorcându-se și m-am învârtit pe călcâie. Ținea o tavă cu fructe tăiate, fructe de pădure și niște ceai. Așezând mâncarea pe măsuța de lângă canapea, mi-a făcut semn să vin alături de ea.

— Văd că mi-ai descoperit distileria, a zis ea, ca și cum fiecare zaltana avea o asemenea instalație în camera de zi. Îți miroase cunoscut?

— Rachiu? am încercat eu.

Umerii femeii au căzut un pic, dar zâmbetul ei nu s-a stins.

— Mai încearcă!

Am inhalat, așezându-mi nasul deasupra uneia dintre sticlele, umplute cu lichidul ca ambra. Mirosul m-a învăluit și m-a făcut să mă simt relaxată și în siguranță, deși mă îneca și mă înăbușea. Imaginile dansului de mai devreme s-au amestecat cu anxietatea unei amintiri în care ședeam culcată, ducându-mi mâinile la gât. M-a luat deodată cu leșin.

— Yelena, stai jos!

Mâna mamei îmi cuprinsese un cot și mă conducea spre un scaun.

— Nu ar fi trebuit să inhalezi așa de profund. Este foarte concentrat.

Pentru cîteva clipe, Perl și-a ținut mâna pe umărul meu.

— Ce e? am întrebat.

— Este parfumul meu, făcut din *Billardiera scandens*.

— Parfum?

— Nu-ți amintești…

De data asta, dezamăgirea ei era vădită, pe când zâmbetul i se șterse de pe buze.

— Îl purtam mereu pe când erai copilă. Este cel mai bine vândut parfum al meu – foarte popular printre magicienii din Cetate. Nu l-am mai putut purta după ce ai dispărut.

Mama își cuprinse iar gâtul cu mâinile, ca și cum ar fi vrut să oprească vorbele sau emoțiile.

Respirația mi s-a tăiat auzind cuvântul „magicieni". În minte mi se înfățișa scena răpirii mele de la Festivalul Focului, de anul trecut. Corturile, bezna, mirosul parfumului *Billardiera scandens* se amestecau cu gustul cenușii și cu imaginea lui Irys, care le ordona celor patru bărbați să mă stranguleze.

— Irys îți poartă parfumul? am întrebat.

— O, da! E preferatul ei. De fapt, m-a rugat aseară să îi fac. Mirosul îți amintește de ea?

— Pesemne că l-a purtat prima oară când ne-am întâlnit, am zis, alegând să nu spun mai multe.

Dacă Valek nu ar fi sosit mai devreme, Irys ar fi reușit să mă ucidă. Era amuzant că ambele relații, cu Irys și cu Valek, începuseră prost.

— Am descoperit că anumite mirosuri sunt asociate unor amintiri specifice. Am lucrat împreună cu Leif la asta, pentru proiectul său cu prim-magicianul. Am creat o varietate de arome și de mirosuri pe care le folosim ca să ajutăm victimele diverselor evenimente traumatizante să-și amintească. Aceste amintiri sunt foarte puternice și îl ajută pe Leif să înțeleagă mai bine ce li s-a întâmplat oamenilor.

Perl s-a depărtat și, așezându-se, a început să care cu lingura fructe în trei boluri.

— Speram că *Billardiera scandens* îți va aminti de noi.

— Mi-am amintit ceva, dar…

M-am oprit. Nu eram capabilă să pun în cuvinte scurtul moment pe care îl trăisem. Mi-am înăbuşit frustrarea din ce în ce mai mare cu privire la faptul că nu-mi puteam aminti nimic din cei şase ani pe care mi-i petrecusem aici. În schimb, am întrebat:

— Faci multe parfumuri?

— O, da! a zis mama. Esau îmi aduce flori şi plante minunate, pe care le folosesc. Îmi place să creez noi parfumuri şi arome.

— Şi este cea mai bună din ţinut! a răsunat o voce puternică, masculină, în spatele meu.

M-am întors şi am văzut intrând în cameră un bărbat scund, îndesat. Semăna leit cu Leif.

— Parfumurile au fost purtate atât de maeştrii magicieni, cât şi de regina şi de prinţesa Ixiei, pe când erau în viaţă, s-a lăudat Esau.

Bărbatul mi-a cuprins încheieturile mâinilor şi m-a ridicat în picioare.

— Yelena, copila mea, cât ai crescut!

Omul m-a strâns într-o îmbrăţişare enormă ce a durat câteva secunde.

Un miros puternic, de pământ reavăn, mi-a umplut nările. Bărbatul mi-a dat drumul, s-a aşezat, luându-şi în poală un bol de fructe şi o ceaşcă cu ceai în mână, înainte să pot reacţiona. Perl mi-a întins celălalt bol în timp ce mă aşezam la loc.

Părul nepieptănat al lui Esau îi ajungea până la umeri. Pe când mânca, am văzut că liniile care-i brăzdau mâinile erau verde-închis.

— Esau, te-ai jucat iar cu uleiul ăla de frunze? a întrebat Perl. Nici nu e de mirare că a durat atât să cobori, tot încercând să îl cureţi, ca să nu pătezi totul.

Îmi dădeam seama după modul în care Esau și-a ferit privirea, fără să răspundă, că discuția era una veche. Esau s-a uitat la mine, în liniște, mijind ochii și aplecându-și capul dintr-o parte în alta, ca și cum decidea ceva. Tenul lui era de culoarea ceaiului fără lapte. Riduri adânci îi brăzdau fruntea și se întindeau ca niște evantaie de la colțurile ochilor lui. Era chipul unui om obișnuit să râdă și să plângă.

— Acum doresc un raport în legătură cu activitatea ta din ultimii ani, a zis Esau.

Mi-am înăbușit un oftat. Nu mai puteam evita. Obișnuită, cum eram, cu respectarea ordinelor, le-am povestit despre timpul petrecut în orfelinatul generalului Brazell, în Districtul Militar 5. Am îndulcit faptele petrecute în anii triști când ajunsesem la maturitate și devenisem cobaiul lui Reyad și al lui Mogkan. Părinții mei s-au arătat suficient de tulburați auzind despre planurile lor de a folosi puterile magice ale victimelor pentru a-l ajuta pe Brazell să-l detroneze pe comandant; nu vedeam de ce aș fi povestit cu lux de amănunte modul în care cei doi monștri le șterseseră mințile copiilor din sud. Când am menționat cariera mea de degustător în serviciul comandantului Ambrose, am avut grijă să nu aduc aminte că stătusem în temnița comandantului, așteptându-mi execuția pentru uciderea lui Reyad, și că, după ce-mi petrecusem un an acolo, îmi fusese oferită o alegere: ștreangul sau riscul de a muri otrăvită.

— Pun pariu că ai fost cel mai bun degustător pe care l-au avut! a zis tata.

— Ce oribil să spui așa ceva! l-a certat Perl. Dacă ar fi fost otrăvită?

— Noi, cei din familia Liana, avem un simț olfactiv și al mirosului foarte bine dezvoltate. Fata e aici, în siguranță, Perl.

Dacă nu s-ar fi priceput să simtă otrăvurile, mă îndoiesc că ar fi rezistat atât.

— Nu e ca și cum cineva ar fi încercat să-l otrăvească tot timpul pe comandant, am răspuns. De fapt, s-a întâmplat o singură dată.

Mâna lui Perl s-a îndreptat fulgerător spre gât.

— Pun pariu că a fost asasinul lui favorit cel care a încercat să-l ucidă. Ce creatură odioasă!

M-am uitat la ea fără să înțeleg.

— Știi tu, spionul lui, Valek! Orice sitian ar muri de plăcere să-i vadă capul într-o suliță. A ucis aproape întreaga familie regală. Nu a supraviețuit decât un nepot. Fără Valek, uzurpatorul ăla nu ar fi ajuns niciodată la putere și nu ar fi stricat buna relație a Sitiei cu Ixia. Și bieții copii nordici cu puteri magice; măcelăriți în fașă!

În timp ce mama se cutremura de revoltă, eu rămăsesem cu gura căscată. Am căutat cu degetele lănțișorul din jurul gâtului și am găsit pandantivul în formă de fluture pe care Valek îl cioplise pentru mine. L-am strâns între degete. Bănuiesc că nu aveam să le povestesc despre relația mea cu el. De asemenea, am decis să nu le dezvălui nici politica aceea a comandantului cu privire la ixienii cu puteri magice. Nu era vorba de nimic la fel de înfiorător ca uciderea pruncilor, însă rezultatul era, de obicei, moartea celui în cauză. Valek nu fusese tocmai de acord cu această politică, însă nu ar fi îndrăznit să încalce un ordin dat de comandant. Poate că, în timp, Valek avea să-l ajute pe comandant să vadă beneficiile în a avea magicieni printre oamenii apropiați.

— Valek nu este o persoană atât de oribilă pe cât credeți, am zis, încercând să-i îndrept reputația. A fost un personaj

cheie în dezvăluirea planurilor lui Brazell și ale lui Mogkan. De fapt, el a ajutat la stoparea lor.

Voiam să adaug „și mi-a salvat viața de două ori", dar cele două grimase de dezgust de pe chipurile părinților mei m-au făcut să mă opresc.

Cam aici se opreau eforturile mele. Valek era dușmanul Sitiei și aveam nevoie de mai mult decât simple cuvinte ca să-i confer o altă imagine. Nu-mi puteam blama părinții. Când îl întâlnisem pentru prima dată pe Valek, mă temusem și eu de reputația lui, neștiind că în spatele aparenței dure se ascundeau loialitatea lui feroce, sentimentul de dreptate care-l conducea și dorința de a se sacrifica pentru alții.

Am mulțumit providenței că exact în acel moment Nutty a dat buzna în cameră, legănându-mi rucsacul în mâini.

Esau i-a luat bagajul.

— Mulțumim, Nut! a zis el, trăgând-o de una dintre codițe.

— Cu plăcere, Saw!

Fata l-a lovit pe tata ușor cu pumnul în stomac și apoi s-a îndepărtat în pași de dans cât mai departe, ferindu-se de mâinile tatei. Scoțând limba, Nutty a plecat țopăind spre ușă.

— Data viitoare îți dau eu ție, Nut!

Râsul fetei a răsunat cu ecou.

— Poți să-ncerci! a zis, dispărând.

— Dă-mi voie să te conduc în camera ta, mi-a propus Esau.

Pe când mă întorceam să-l urmez, Perl a spus:

— Yelena, așteaptă! Spune-mi ce s-a ales de planurile lui Brazell!

— Au fost dejucate. Brazell se află în temnița comandantului.

— Și Reyad și Mogkan?

— Sunt morți, i-am răspuns eu, inspirând adânc.

Mă aşteptam să mă întrebe cine îi ucisese şi mă întrebam dacă i-aş fi putut destăinui rolul pe care îl îndeplinisem în cazul ambelor morţi.

Femeia însă a dat din cap, satisfăcută.

Locuinţa lui Esau şi a lui Perl avea două etaje, iar în loc de o scară care să le unească, Esau folosea ceea ce el numea lift. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător. Ne aflam într-o cămăruţă de dimensiunile unui dulap. Două frânghii groase treceau prin nişte găuri în podea şi în tavan. Esau a tras de una dintre sfori, şi cămăruţa din lemn s-a ridicat. Mi-am aşezat mâna pe perete, dar mişcarea era lentă. În cele din urmă, am urcat la cel de-al doilea etaj.

Esau şi-a băgat capul în lift când a văzut că nu ieşeam.

— Îţi place? a întrebat el.

— E grozav!

— Este una dintre invenţiile mele. Scripeţii sunt secretul, a explicat el. Nu ai să mai găseşti multe lifturi ca acesta în domeniul Zaltana. Celelalte sunt lente, dar am vândut o grămadă la târg.

— Perl îşi vinde şi ea parfumurile la târg? am întrebat, pe când păşeam pe palier.

— Da. Majoritatea zaltanailor fie vând, fie fac schimburi în târgul din Illiais. E deschis tot anul. Invenţiile mele şi parfumurile lui Perl ne-au asigurat o mare parte a traiului, mi-a explicat Esau în vreme ce traversam coridorul. Zaltanaii merg la târg când avem suficiente mărfuri sau când aşteaptă vreo comandă specială. Nu suntem singurii care vând acolo, aşa că, dacă vrem ceva, mergem şi cumpărăm. Din păcate, în junglă nu se găsesc toate lucrurile de care avem nevoie, precum sticluţele care îi sunt necesare mamei tale şi mecanismele pentru fotoliile mele.

— Tot tu ai făcut și mobilierul din sfoară?

— Da. Doar că nu e sfoară. Sunt liane.

Când a văzut că nu înțelegeam, Esau mi-a explicat:

— Liane din junglă.

— O…

— Lianele ne dau mereu bătăi de cap. Probabil că de asta și familia noastră se numește astfel, a zis Esau, zâmbind larg. Cresc pretutindeni și pot doborî copaci. Trebuie să le tundem sau să le tăiem. Într-o zi, în loc să le ard, am luat câteva acasă și am încercat să le folosesc cumva.

Esau a tras o perdea din bumbac ce acoperea o intrare în partea dreaptă a coridorului, apoi mi-a făcut semn să intru înaintea lui într-o cameră.

— Lianele se întăresc foarte tare când se usucă. Atât timp cât sunt pliabile, se pot modela în aproape orice formă.

La început, am crezut că intrasem într-un soi de debara. Aerul era ușor închis, iar pereții erau căptușiți cu rafturi pline cu vase din sticlă de toate mărimile. Sticlele erau umplute cu substanțe de culori diferite. Luându-mi ochii de la colecția colorată, am văzut un pat mic și un birou din lemn făcute din liane.

Esau și-a plecat capul și și-a trecut o mână înverzită prin păr.

— Iartă-mă, am folosit camera asta ca să-mi depozitez mostrele. Dar am curățat patul și biroul în dimineața aceasta, a explicat el, arătând spre un birou din hicori înghesuit într-un colț.

— Este în regulă, am zis, încercând cu dificultate să-mi ascund dezamăgirea.

Sperasem că acea cameră avea să mă ajute să-mi amintesc ceva, orice, legat de viața mea de dinainte de a mă trezi în orfelinatul lui Brazell. Mi-am așezat rucsacul pe pat și am întrebat:

— Ce alte camere se mai află aici sus?

— Dormitorul nostru și atelierul meu. Haide să-ți arăt!

Am păşit mai departe pe coridor. Pe partea stângă se afla o altă intrare acoperită de o perdea, ce ducea spre dormitorul matrimonial. Camera aceasta avea un pat mare, acoperit de o pătură cu flori violete, două noptiere şi rafturi cu cărţi, în loc de sticluţe.

Esau a arătat spre tavanul făcut din piei de animale întinse pe ramuri.

— Le-am uns cu ulei, aşa că apa alunecă, a explicat el. Aici nu ajunge strop de apă, dar se face foarte cald.

Atârnând din centrul tavanului se afla un lampadar mare, în formă de floare, făcut din scânduri. Nişte sfori înconjurau baza, încrucişându-se pe tavan şi coborând de-a lungul pereţilor.

— Aia ce mai este? am întrebat.

Esau a zâmbit.

— Încă o invenţie. Scripeţii şi nişte greutăţi fac floarea să se rotească – astfel camera se răcoreşte.

Am ieşit în hol. Vizavi de dormitorul lui Esau era un alt dormitor. Un pat simplu, un dulap şi o noptieră se vedeau frumos orânduite înăuntru. Nu se zărea nici urmă de decoraţiuni, invenţii sau alte obiecte personale ale ocupantului.

— Leif stă o mare parte a anului în Cetatea Magicianului, a zis Esau.

Am continuat să păşim pe holul care se termina cu o cameră spaţioasă. Am zâmbit în timp ce priveam de jur împrejur. Atelierul lui Esau era plin de plante, vase, grămezi de frunze şi unelte. Rafturile gemeau sub greutatea atâtor borcane pline cu obiecte ciudate şi diverse lichide. Părea imposibil să intri fără să-ţi juleşti picioarele. Dezordinea îmi amintea de biroul şi de apartamentul lui Valek. Pe când Valek avea cărţi, hârtii şi

pietre aruncate pretutindeni, Esau invitase jungla să locuiască împreună cu el.

Am rămas în pragul uşii pentru o clipă.

— Intră, intră!

Esau a trecut pe lângă mine.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Am înaintat uşor spre el.

— Ce faci aici?

— Una şi-alta, a zis tata, cotrobăind într-un teanc de hârtii de pe masă. Îmi place să colecţionez mostre din junglă şi să văd ce pot să inventez. Am găsit nişte plante medicinale. Plante bune de mâncat. Flori pentru mama ta. Aha! a exclamat şi a ridicat un caiet alb. Uite!

Am luat caietul, dar atenţia mea era îndreptată spre odaie, căutând cu privirea un lucru familiar. Cuvintele „mama ta" stârniseră sentimentul de îndoială care mă cotropise de când ajunsesem pe domeniul Zaltana. În cele din urmă, i-am pus lui Esau aceeaşi întrebare ca şi lui Perl:

— De unde ştii că sunt fiica ta? Pari aşa de sigur.

Esau a zâmbit.

— Uită-te în caietul ăla!

Am deschis coperta. Pe prima pagină se afla un desen în cărbune al unui bebeluş.

— Mergi mai departe!

Pe următoare pagină se afla imaginea unui copil mic. Pe măsură ce întorceam paginile, fata creştea, transformându-se, dintr-o fetiţă, într-o adolescentă şi într-o persoană pe care o recunoşteam. Eram eu. Un nod dureros mi-a oprit respiraţia în gâtlej. Tata mă iubise chiar şi atunci când nu fusesem lângă el, iar eu nu-mi aminteam nici cel mai detaliu legat de viaţa mea

aici. Imaginile înfățișau copilăria mea așa cum ar fi trebuit să fie, alături de Esau și de Perl.

— E amuzant să răsfoiești caietul cu viteză. Te poți vedea crescând douăzeci de ani în doar câteva secunde.

Esau mi-a luat caietul din mâini și l-a deschis.

— Vezi? Așa știu că ești a mea. Te-am desenat în fiecare an de când te-ai născut, chiar și după ce ai dispărut.

Bărbatul a deschis caietul la ultima pagină și a studiat portretul de acolo.

— Nu am greșit cu mult. Nu e perfect, dar acum, că te-am văzut, pot să corectez portretul.

Esau și-a lovit pieptul ușor cu caietul.

— La început, după dispariția ta, mama ta obișnuia să ia carnetul ăsta cu ea pretutindeni și să se uite la imagini tot timpul. De la un moment dat, nu l-a mai luat, dar după câțiva ani m-a văzut desenând alt portret și mi-a cerut să distrug caietul.

Esau mi l-a întins.

— I-am spus că nu-l va mai vedea niciodată și, din câte știu eu, nici nu i-a mai ieșit în cale. Așa că ar fi mai bine să nu-i suflăm nicio vorbă despre el, bine?

— Sigur, i-am confirmat și am început să mă uit cu atenție la fiecare pagină. E minunat!

Toate îndoielile cu privire la originile mele au dispărut pe măsură ce observam detaliile pe care tata se străduise să le adauge portretelor. În acel moment, am știut că făceam parte din clanul Zaltana. Trupul meu s-a relaxat, ușurat. Am jurat că aveam să încerc din răsputeri să construiesc o relație cu părinții mei. Leif, însă, era altă mâncare de pește.

— Ar trebui să-i arăți schițele lui Leif, am zis, dându-i carnetul lui Esau. Poate atunci va crede că sunt sora lui.

— Nu-ți face griji din cauza lui Leif. El nu are nevoie de o imagine. Știe cine ești. Doar că l-a afectat șocul sosirii tale neașteptate. I-a fost greu să-ți accepte dispariția.

— Mda, uitasem că am avut o viață așa de ușoară în nord!

Esau a făcut o grimasă, iar eu mi-am regretat sarcasmul.

— Leif a fost cu tine în ziua în care ai fost răpită, a zis șoptit bărbatul. Îl rugaseși cu cerul și cu pământul să te ia cu el în junglă. Avea opt ani. Ai zice că era prea mic, dar copiii din clanul Zaltana sunt obișnuiți să supraviețuiască în junglă de îndată ce învață să meargă. Nutty se cățăra în copaci înainte să facă primii pași – o înnebunea pe sora mea.

Esau s-a așezat într-unul dintre scaunele din liane și oboseala a părut să i se aștearnă pe chip ca un strat de praf.

— Când Leif s-a întors acasă fără tine, nu ne-am îngrijorat foarte tare. Întotdeauna reușeam să găsim un copil pierdut în decurs de o oră sau două. Totuși, jungla illiaisă nu este chiar atât de mare. Prădătorii nu sunt foarte activi pe timpul zilei, iar noaptea avem noi câteva trucuri ca să-i ținem departe de ferma noastră. Am început să ne facem din ce în ce mai multe griji abia când ziua se apropia de final, iar noi nu reușiserăm încă să te găsim. Dispăruseși fără urmă, și toată lumea credea că fuseseși prinsă de un șarpe-colier sau de vreun leopard-de-copac.

— Șarpe-colier?

Esau a zâmbit, și o lucire apreciativă i-a aprins ochii.

— Este un prădător colorat în verde și maro, care trăiește în copaci. Uneori ajunge la cincisprezece metri, își încolăcește trupul în jurul ramurilor și se camuflează. Când i se apropie prada, el se strânge în jurul gâtului victimei.

Esau a demonstrat cu mâinile.

— Apoi înghite trupul întreg și se hrănește cu rămășițe săptămâni întregi.

— Nu e foarte plăcut.

— Nu, și e imposibil să vezi ce se află în interiorul șarpelui dacă nu-l omori. Ascunzișurile lor sunt prea dense pentru săgețile noastre, iar să te apropii de locul lui înseamnă sinucidere curată. La fel e și cu leopardul-de-copac. Felina își trage victima în vizuină, și nici de acest loc nu te poți apropia. În cele din urmă, doar Leif a mai fost convins că ești în viață. El a crezut că te ascunzi în junglă, jucându-te. În timp ce noi te jeleam, Leif a continuat să te caute în fiecare zi.

— Și când s-a oprit? am întrebat.

— Ieri.

4

NU ERA DE MIRARE CĂ LEIF se manifesta așa de mânios. Își petrecuse paisprezece ani căutându-mă, iar eu nu avusesem bunul-simț să-l las să mă găsească. Doar el mai crezuse că eram încă în viață. Îmi regretam fiecare gând aspru pe care îl avusesem în legătură cu el. Asta până când fratele meu a apărut în pragul ușii atelierului lui Esau.

— Tată, a zis Leif, ignorându-mă. Spune-i fetei ăleia că, dacă vrea să ajungă la Citadelă, eu plec în două ore.

— De ce așa de curând? a întrebat Esau. Trebuie să fii acolo abia peste două săptămâni!

— Prim-magicianul i-a trimis un mesaj lui Bavol. S-a întâmplat ceva. E nevoie de mine imediat.

Pieptul lui Leif a părut să se umfle de importanță. Eu mi-am stăpânit dorința de a-l împunge în plexul solar și de a-l mai scutura puțin de egoul nesuferit.

Imediat ce Leif s-a întors pe călcâie și a plecat, l-am întrebat pe Esau:

— Mai pleacă cineva spre Citadelă în următoarele câteva săptămâni?

Tata a clătinat din cap.

— E un drum lung, de multe zile. Iar majoritatea zaltanailor preferă jungla.

— Nu Bavol Cacao este consilierul nostru la Citadelă? Nu trebuie să fie și el acolo?

Irys îmi explicase că din Consiliu făceau parte patru maeștri magicieni și câte un reprezentant al celor unsprezece clanuri. Împreună, conduceau ținuturile din sud.

— Nu. Consiliul se dizolvă în anotimpul cald.

— O…

Era greu de crezut că anotimpul cald abia începea. Pornind din Ixia în timpul sezonului rece, întregul ținut de sud mi se păruse de-a dreptul toropitor.

— Îmi poți da indicații de drum? am întrebat.

— Yelena, ai fi mai în siguranță să călătorești cu Leif. Haide, să facem bagajele… Două ore nu înseamnă…

Esau s-a oprit și și-a aruncat privirea spre mine.

— Nu ai decât rucsacul acela?

— Și arcul.

— Atunci ai nevoie de niște provizii.

Esau a început să caute prin odaie.

— Nu…

Mi-am înghițit cuvintele când tata mi-a întins o carte. Era albă, la fel ca și carnetul de schițe, dar înăuntru erau desenate niște plante și copaci, iar, dedesubt, fiecare imagine avea o descriere.

— Ce este asta? am întrebat.

— Un ghid. Plănuiam să te învăț din nou cum să supraviețuiești în junglă, dar ghidul acesta îți va fi suficient momentan.

Am găsit o pagină cu ilustrația unei frunze ovale. Instrucțiunile de dedesubt explicau cum, fierbând frunza de tilipi, se obținea o licoare ce reducea febra.

Mai departe, Esau mi-a dat un set de boluri mici și niște instrumente bizare.

— Ghidul nu îți va fi de folos fără echipamentul potrivit. Hai să o găsim pe mama ta!

Tata s-a oprit și a oftat.

— Nu va fi deloc bucuroasă.

Esau avea dreptate. Am găsit-o pe mama lucrând la distilerie și burzuluindu-se la Leif.

— Nu e vina mea, a zis Leif. Dacă vrei chiar așa de tare să rămână, de ce nu o duci chiar tu la Citadelă? A, știu – pentru că nu ai mai coborât cu prea scumpele-ți picioare în junglă de peste paisprezece ani!

Perl s-a întors spre Leif, ținând strâns o sticlă cu parfum, hotărâtă să arunce obiectul. Băiatul s-a dat înapoi. Când ne-a văzut pe mine și pe Esau stând în pragul ușii, Perl a continuat să umple vasul.

— Spune-i fetei ăleia că ne vedem la baza scării de palmier peste două ore, i-a zis Leif lui Esau. Dacă nu e acolo, o să plec fără ea.

Când Leif a ieșit din cameră, liniștea a părut să umple aerul.

— O să aveți nevoie de mâncare, a zis tata, retrăgându-se în bucătărie.

Mama s-a apropiat de mine, ciocnind sticluțele.

— Uite, a spus ea. Două sticle cu *Billardiera scandens* pentru Irys și una de *Lavandă* pentru tine.

— *Lavandă*?

— Îți plăcea la nebunie când aveai cinci ani, așa că mi-am spus că merită să încerc. Putem experimenta mai târziu până vom găsi altceva care să-ți fie pe plac.

Am scos dopul și am mirosit. Nici de data aceasta nu mi-am adus aminte de viața mea acolo, în schimb, mi-am amintit de momentul în care mă ascunsesem sub biroul lui Valek. Căutasem rețeta pentru antidotul împotriva pulberii-de-fluturi, așa-zisa otravă din corpul meu, metoda pe care Valek o folosise ca să-mi zădărnicească eforturile de a evada. Crezând că aveam nevoie de o doză zilnică de antidot pentru a rămâne în viață, hotărâsem că aveam să găsesc leacul. Valek se întorsese devreme și mă descoperise pentru că folosisem un săpun cu lavandă. Încă era aroma mea preferată.

— E perfect, i-am zis lui Perl. Mulțumesc!

În ochii lui Perl s-a aprins brusc teama. Femeia și-a strâns buzele și și-a împreunat mâinile. Inspirând adânc, a zis:

— Vin cu voi. Esau, unde îmi este rucsacul? l-a întrebat ea, pe când tata se întorcea cu brațele pline de mâncare.

— Sus, în dormitorul nostru, a răspuns el.

Femeia a trecut în grabă pe lângă Esau, care, deși poate surprins de decizia ei bruscă, nu a reacționat în niciun fel. Am așezat în rucsac pâinea și fructele pe care le adusese tata și am învelit sticlele cu parfum în mantie. Pe parcursul călătoriei spre sud, mantia mea se dovedise a fi prea călduroasă pentru a o putea purta, dar îmi ținuse loc de pernă când înnoptaserăm pe lângă drum.

— Mâncarea nu îți va ajunge cine știe ce și probabil că vei avea nevoie de haine cât timp sunteți la Citadelă, a zis Esau. Ai bani la tine?

Am cotrobăit în rucsac. Încă mi se părea ciudat să am nevoie de bani pentru mâncare și pentru haine. În nord, primisem

toate cele necesare. Am scos punguța cu monede de aur, ixiene, pe care mi-o dăduse Valek înainte să ne despărțim.

I-am arătat una lui Esau și l-am întrebat:

— Este bună?

— Ascunde-o!

Esau mi-a închis mâna peste monedă.

— Nu mai lăsa pe nimeni să le vadă. Când ajungi la Citadelă, roag-o pe Irys să le schimbe în bani sitieni.

— De ce?

— Ai putea trece drept nordică.

— Dar eu sunt…

— Nu ești. Majoritatea celor din sud sunt suspicioși în ceea ce îi privește pe ixieni, chiar și pe refugiații politici. Faci parte din clanul Zaltana. Să ții minte mereu asta!

Zaltana. Am spus numele de câteva ori în minte, întrebându-mă dacă repetiția în sine avea să mă și facă o membră a clanului. Cumva, bănuiam că nu avea să fie așa de simplu.

Esau a pășit spre un birou și a căutat prin sertare. Eu am ascuns banii de la Valek. Rucsacul meu era burdușit cu mâncarea și cu instrumentele de la tata, așa că am încercat să organizez lucrurile. Oare aveam nevoie de frânghie și de cârlig? Sau de uniforma mea nordică? Deși speram să nu fie nevoie de ele, nu mă puteam despărți încă de aceste obiecte.

Dinspre birou s-a auzit un clinchet metalic, iar Esau s-a întors cu un pumn de monede din argint.

— Asta e tot ce am putut găsi, dar ar trebui să-ți ajungă până la Citadelă. Acum, du-te sus și ia-ți la revedere de la mama ta! Se face târziu.

— Nu vine cu noi?

— Nu. O să o găsești șezând pe pat.

Esau a rostit cuvintele cu un amestec de resemnare și de acceptare.

M-am gândit la cuvintele lui în timp ce trăgeam de scripeții liftului. Pe mama am găsit-o ghemuită pe cuvertura patului din camera ei. Trupul lui Perl se cutremura în timp ce lacrimile îi udau perna.

— Data viitoare, a suspinat ea. Data viitoare mă duc cu Leif la Citadelă. Data viitoare.

— Mi-ar plăcea, am zis.

Aducându-mi aminte de comentariul lui Leif, am adăugat:

— O să mă întorc acasă și ne vom vedea cât de repede pot.

— Data viitoare. Data viitoare chiar o fac.

Decizând să amâne călătoria spre Cetatea Magicianului, Perl s-a calmat. În cele din urmă, s-a relaxat și s-a ridicat, netezindu-și rochia și ștergându-și lacrimile de pe obraji.

— Data viitoare vei sta mai mult cu noi.

Sunase ca un ordin.

— Da, Per… mamă.

Grija i-a pierit de pe chip, lăsându-i frumusețea să strălucească. Femeia m-a îmbrățișat strâns și a șoptit:

— Nu vreau să te pierd din nou. Ai mare grijă!

— O să am, am spus, fără a încerca să o păcălesc.

Unele obiceiuri căpătate de nevoie nu puteau fi ușor schimbate.

Nu existau decât câteva ieșiri spre junglă. Fiecare ieșire era numită după familia a cărei locuință se afla în apropiere. Așa am ajuns în dreptul camerei ce conținea scara de palmier. Tocmai ce-mi treceam un picior peste prima treaptă, când am auzit vocea lui Nutty. Îmi luasem deja la revedere de la părinții mei și de la Bavol Cacao, dar nu o găsisem pe Nutty nicăieri.

— Yelena, așteaptă! a zis Nutty.

M-am oprit, ridicându-mi privirea la timp ca să o văd țopăind în cameră. Fata ținea în pumn un mănunchi de pânză colorată.

— Am făcut astea…, a zis fata, trăgându-și răsuflarea, pentru tine.

Fusta galben-deschis – știrsă, după standardele clanului Zaltana – era împodobită cu flori mici de piciorul-cocoșului, iar cămașa era de un roșu-coral orbitor. M-am uitat cu suspiciune la fustă, iar Nutty a început să râdă.

— Uite! a spus ea, trăgând de fustă. Arată a fustă, dar de fapt sunt pantaloni. O să mori de cald în pantalonii ăia negri când vei traversa câmpiile.

Fata a întins talia fustei spre mine, ca și cum mi-ar fi măsurat înălțimea.

— În plus, așa nu vei atrage prea multe priviri.

— Ești deșteaptă, am zis, zâmbind.

— Îți place?

— Îmi place.

Nutty părea mulțumită de ea însăși.

— Știam eu!

— Poți să-mi mai faci? Poate le trimiți prin Bavol, când vine și el.

— Sigur.

Mi-am scos rucsacul și am căutat niște bani.

— Cât vrei?

Nutty a clătinat din cap.

— Când ajungi la târgul din Illiais, cumpără niște pânză de la standul lui Fern. Apoi spune-i să mi le trimită. O să am nevoie de doi metri și jumătate pentru fiecare set de haine. O să fac câte vrei.

— Dar cum te plătesc pentru efortul tău?

Codițele fetei s-au legănat pe când dădea iar din cap, în semn că nu.

— Zaltanaii nu le iau bani celor din neamul lor. Deși…

Ochii ei căprui au sclipit.

— Dacă te întreabă careva cine ți-a făcut hainele, să-i pomenești numele meu.

— Așa am să fac. Mulțumesc!

Mi-am împachetat noua garderobă și am îndesat-o în rucsac, apoi Nutty m-a îmbrățișat, luându-și la revedere.

Căldura corpului ei a rămas cu mine pe când coboram pe scară și a rezistat până la prima replică glacială a lui Leif.

Băiatul mă aștepta în junglă. Leif se schimbase în haine de călătorie: o tunică din bumbac cafenie, pantaloni maro-închis și cizme. Ducea în spate un rucsac mare din piele, iar de la cureaua groasă îi atârna o macetă.

— Ține pasul cu mine sau te las în urmă, a zis el, privind pe deasupra mea.

Întorcându-și spatele lat spre mine, Leif a pornit la drum în pas alert. Știam că în scurt timp aveam să mă satur să mă tot uit la spatele lui, dar, momentan, ritmul era bine-venit pentru picioarele mele amorțite.

Fără să mă schimbăm vreun cuvânt, am pășit pe o cărare îngustă, traversând jungla. În curând, cămașa îmi era udă de sudoare, iar eu îmi aruncam când și când privirea spre vârfurile copacilor, pândind vreun șarpe-colier. Am decis să studiez ghidul lui Esau când aveam timp. Mai multe păsări cântau și fluierau, iar strigăte de animale răsunau printre arborii înfrunziți. Voiam să știu cum se numesc creaturile, dar bănuiam că Leif mi-ar fi ignorat întrebarea. Fratele meu s-a oprit o singură dată, ca să-și scoată maceta de la brâu. Fără să mă

gândesc ce fac, mi-am tras arcul. Pufnind batjocoritor, Leif a tăiat un vlăstar.

— Un ficus agățător, a pufnit el peste umăr.

Nu am răspuns. Ar fi trebuit să mă simt onorată că alesese, în cele din urmă, să-mi vorbească?

Leif nu a mai așteptat replica mea.

— E un parazit. Ficusul agățător se folosește de alți copaci ca să ajungă la lumina soarelui. Odată ajuns acolo, crește și, în cele din urmă, sufocă și omoară gazda.

Băiatul a tras crengile ficusului departe de copac.

— Un proces cu care sunt sigur că ești familiarizată.

Leif a aruncat planta pe jos și a pornit din nou. Nu îmi dăduse o lecție despre viața din junglă, ci voise doar să mă tachineze. Visam să îi pun piedică folosind arcul. Ar fi fost un gest meschin și răutăcios. Eram tentată, dar am ales să-mi așez toiagul în suportul lui.

Am ajuns la târgul din Illiais tocmai pe când soarele se pregătea să meargă la culcare. Adunarea de structuri din bambus avea acoperișuri din paie și paravane din bambus în loc de ziduri. Unele „ziduri" fuseseră trase pentru a le permite cumpărătorilor să se plimbe în voie și vântului să răcorească atmosfera. Leif și cu mine coborâserăm panta, iar poteca se termina în dreptul târgului, care se afla într-o poiană, la marginea junglei. Peisajul nu mai era dominat de copacii imenși din pădurea tropicală. Dincolo de poiană, puteam vedea o întindere împădurită ce semăna cu Pădurea Șerpilor din Ixia.

— Vom înnopta aici și vom pleca în zori, a zis Leif înainte de a se îndrepta spre una dintre tarabe.

Crezusem că, odată cu venirea nopții, piața avea să se închidă. În schimb, foarte multe torțe erau încă aprinse, iar tranzacțiile continuau nestingherite. Vocile celor care se

tocmeau se puteau auzi prin vuietul general produs de cei o sută și ceva de clienți care vorbeau, își strigau copiii și alergau de la o tejghea la alta, cărând pachete. Unii cumpărători purtau hainele cunoscute ale zaltanailor, dar am văzut și câțiva îmbrăcați în pantalonii strâmți verzi și tunicile celor din clanul Cowan, care locuiau în pădure. În timpul călătoriei noastre dinspre Ixia, Irys mă învățase să recunosc diferitele clanuri după îmbrăcăminte. Am văzut și câteva femei care purtau pantalonii lucioși din mătase, bluzele decorate cu mărgele și voalurile translucide ale celor din clanul Jewlrose. Bărbații din același clan purtau mărgele și bijuterii chiar și pe tunicile lor lungi ce atârnau până la genunchii pantalonilor. Când Irys îmi explicase obiceiul clanului ei, îmi fusese tare greu să mi-o pot imagina purtând altceva decât cămașa simplă din in, pantalonii și cureaua lată pe care le îmbrăca întotdeauna.

Am hoinărit prin târg, minunându-mă de varietatea de bunuri puse la vânzare. Lucrurile utile, precum alimentele și îmbrăcămintea, stăteau lângă bijuterii și obiecte artizanale. Torțele emanau un miros puternic de pin, dar nu mi-a trebuit mult să simt aroma cărnii fripte, așa că am urmat dâra de miros îmbietor până la o groapă cu foc. Un bărbat înalt, acoperit de transpirație, învârtea carnea ce sfârâia în flăcări. Șorțul lui alb era pătat de funingine. Am cumpărat o friptură aburindă de vită, pentru a o mânca imediat, și niște pastramă afumată pentru mai târziu.

Încercând să ignor privirile dușmănoase ale celorlalți cumpărători, am căutat taraba lui Fern, jurând să-mi pun hainele de la Nutty imediat ce găseam un loc mai ferit. În curând, am dat cu ochii de o tejghea acoperită cu suluri de pânză care mi-a atras atenția. Pe când mă uitam la modele, o femeie măruntă și brunetă, cu ochii mari, a ieșit din spatele tarabei.

— Pot să te ajut? a întrebat ea.

— Ești Fern?

Ochii femeii s-au holbat pe când ea dădea din cap, alarmată.

— M-a trimis Nutty Zaltana. Ai și pânză într-o singură culoare?

Fern a tras de sub tejghea sulurile de pânză și le-a așezat pe masă. Am asortat împreună culorile și modelele pentru trei seturi de îmbrăcăminte.

— Ești sigură că nu vrei modelul ăsta illiais? a zis Fern, ridicând un sul cu un material de un roz țipător, împodobit cu petice de galben și cu flori. Culorile simple sunt de obicei purtate de bărbații zaltanai. Modelul acesta este foarte îndrăgit de fete.

Am clătinat din cap. Tocmai pe când mă pregăteam să-i plătesc pânza, am văzut un material care se potrivea cu nuanțele pădurii.

— Vreau și din acesta, am zis, arătând sulul de pânză verde.

Când am achitat, i-am spus femeii să îi trimită restul cumpărăturilor lui Nutty, păstrând materialul verde.

— Cine să-i spun că a trimis marfa? a întrebat Fern, cu pana deasupra pergamentului.

— Vara ei, Yelena.

Pana i-a înghețat în aer.

— O, vai…, a spus. Tu ești fetița pierdută din clanul Zaltana?

I-am zâmbit cu lehamite.

— Nu am fost pierdută și nici nu mai sunt o fetiță.

Plimbându-mă pe lângă alte câteva tejghele, m-am oprit la o masă pe care erau expuse statuete ale animalelor din junglă. Statuetele erau făcute din pietre multicolore, lipite. Am ales un valmur alb cu negru și l-am cumpărat pentru Valek. Fără să

știu prea bine cum aveam să i-l trimit, am înfășurat darul în noua pânză verde.

În curând, focurile de tabără au început să se aprindă în spatele pieței. Negoțul a încetinit, pe când proprietarii tarabelor coborau paravanele de bambus și închideau tejghelele. Clienții fie se îndreptau spre pădurea din apropiere, fie spre taberele lor. L-am văzut pe Leif lângă unul dintre focuri. Avea în poală un castron și vorbea cu trei tineri zaltanai, așezați lângă el. Prin aerul dănțuitor de deasupra flăcărilor l-am văzut pe Leif zâmbind. Toată figura îi era schimbată în acel moment. Liniile dure de pe fruntea lui erau netede, iar obrajii ridicați îi înveseleau chipul serios și maxilarul pătrățos. Arăta cu zece ani mai tânăr. Aducându-mi aminte ce aflasem de la Esau, că Leif avea opt ani când fusesem răpită, mi-am dat seama că fratele meu era cu doar doi ani mai mare decât mine. Avea douăzeci și doi de ani, în loc de treizeci, cum crezusem inițial.

Fără să stau prea mult pe gânduri, am dat să mă apropii, dar, într-o clipită, veselia de pe chipul lui Leif a dispărut și s-a încruntat cu atâta îndârjire, încât m-am oprit locului. Unde aveam să dorm în noaptea aceea?

Cineva mi-a atins umărul. M-am întors.

— Ești bine-venită să stai la focul meu, a zis Fern, arătând spre o vâlvătaie mică din spatele tarabei ei.

— Ești sigură? Aș putea fi un spion din Ixia, am zis, încercând să fac o glumă, însă cuvintele mi-au răsunat mai aspru decât îmi dorisem.

— Atunci îi poți spune comandantului tău că pânza mea e cea mai frumoasă dintre toate. Și că, dacă își dorește o uniformă nouă, cu model ixian, n-are decât să-mi trimită o comandă.

Am râs imaginându-mi-l pe impecabilul comandant Ambrose înveşmântat în flori roz şi galbene, ţipătoare.

Îl aşteptam pe Leif, în vreme ce primele raze de soare atingeau acoperişurile de paie ale pieţei. Fern fusese o gazdă primitoare; împărţise cina cu mine şi îmi arătase unde mă puteam schimba liniştită. Se părea că Nutty era cea mai fidelă clientă a ei, făcându-le haine tuturor zaltanailor. Mă tot foiam, aşteptând în aerul cald al dimineţii şi încercând să mă obişnuiesc cu materialul în plus din jurul picioarelor. Tivul acoperea doar uşor marginea ghetelor mele din piele moale. Fern mă asigurase că ghetele aveau să pară mai la locul lor îndată ce ajungeam la Citadelă. Doar clanurile din pădure şi din junglă preferau să simtă noroiul între degete.

În cele din urmă, Leif a apărut. Refuzând să mă bage în seamă, a pornit imediat pe o potecă din pădure. După câteva ore, mă plictisisem să-l urmez în linişte. Mi-am tras arcul şi am început să execut o serie de blocaje şi de lovituri pe când mergeam. M-am concentrat la senzaţia lemnului în mâinile mele, străduindu-mă să devin conştientă de tot ce era în jurul meu, aşa cum susţinea Irys că puteam să accesez sursa de magie.

Ca să exersez controlul magiei, mi-am proiectat conştiinţa în lumea de afară. La început, m-am lovit de un zid rece. Nedumerită, m-am retras, până ce mi-am dat seama că bariera era mintea lui Leif; închisă şi neclintită. Nu ar fi trebuit să mă mire.

Ocolindu-i prezenţa, am căutat în calmul pădurii ce ne înconjura. M-am strecurat alături de o veveriţă aflată în căutare de alune. Am îngheţat pe loc cu un căprior, auzind sunetul paşilor. Mintea mea atingea creaturi noi pe măsură ce înaintam. Treptat, mi-am proiectat conştiinţa din ce în ce mai departe, voind să văd cât de departe puteam ajunge. Puteam simţi

încă în spatele meu oamenii din târgul aflat deja la vreo șapte kilometri depărtare. Entuziasmată, am continuat, căutând un oraș. La început, nu am întâlnit decât animale, dar, tocmai când eram pe cale să mă retrag, mintea mea a atins un om.

Având grijă să nu încalc Codul de Etică, am lunecat pe suprafața minții lui. Era un vânător ce-și aștepta prada și nu era singur. În jurul lui se aflau mulți bărbați. Ședeau ascunși pe vine în tufișurile alăturate potecii. Unul dintre ei era pe cal, cu arma ridicată pentru atac. Mă întrebam ce vânau. Curiozitatea m-a făcut să merg mai adânc în gândurile bărbatului. Atunci am văzut o imagine a prăzii lui și am revenit brusc în propriul trup.

M-am oprit.

Pesemne că am icnit, pentru că Leif s-a întors spre mine.

— Ce faci? a întrebat el.

— Bărbați. În pădure.

— Bineînțeles. Pădurea e plină de vânat, a explicat el, ca și cum vorbea cu o prostănacă.

— Nu sunt vânători. Așteaptă să ne încolțească pe noi.

5

— O AMBUSCADĂ? NU FI RIDICOLĂ! a zis Leif.

Uimirea îi modula glasul.

— Nu mai ești în Ixia.

— Atunci de ce ar sta niște vânători așa de aproape de cărare? am întrebat, ignorându-i tonul și sperând că logica avea să aibă câștig de cauză.

— Păi animalele folosesc poteca din pădure. E mai ușor decât să te lupți cu tufișurile.

Leif a dat să plece mai departe.

— Haide!

— Nu. Tu ne duci direct în capcană.

— Bine. Mă duc fără tine.

Când și-a întors iar spatele, eu eram deja vânătă de furie.

— Crezi că mint? am mârâit printre dinți.

— Nu. Cred că ești suspicioasă pe orice și pe oricine, exact ca un nordic.

Gura lui s-a răsucit ca și cum ar fi vrut să scuipe.

— Crezi că sunt spion! m-am răstit la el, cuprinsă de frustrare. O să las garda jos. Proiectează-ți singur mintea și ai să vezi că nu mă aflu aici ca să spionez Sitia.

— Nu pot citi minți. De fapt, niciun membru Zaltana nu e capabil de așa ceva.

Am ignorat împunsătura.

— Nu poți nici măcar să simți cine sunt?

— Din punct de vedere fizic, ești din clanul Zaltana. Dar doar pentru că Irys susține că ai scăpat de încercările lui Mogkan de a-ți șterge mintea nu înseamnă că acesta și este adevărul, a zis Leif, îndreptându-și un deget acuzator spre mine. Ai putea fi un pion, un trup gol umplut cu o gazdă nordică. Ce cale mai bună de a afla tot ce mișcă în sud?

— Ridicol!

— Ba nu! Te-ai dat de gol, a spus Leif încet, dar apăsat.

Apoi ochii lui s-au stins și au părut să privească departe, spre altă lume.

— Simt dinspre tine loialitatea puternică și dorul pentru Ixia. Miroși a sânge, a durere și a moarte. Furia, pasiunea și focul zvâcnesc în jurul tău ca o aură.

Privirea lui a revenit asupra mea.

— Sora mea s-ar bucura de libertate și ar fi mânată de ură pentru temnicerii ei. Ți-ai pierdut sufletul în nord. Tu nu ești sora mea. Ar fi fost mai bine să mori, decât să te întorci la noi necurată.

Am inspirat adânc, ca să-mi calmez furia ce amenința brusc să preia controlul asupra mea.

— Trezește-te, Leif! Ceea ce ai visat să găsești în junglă nu se potrivește cu realitatea. Nu mai sunt fata inocentă de șase ani. Am îndurat mai multe decât îți poți imagina tu și am luptat din greu ca să-mi păstrez sufletul.

Am clătinat din cap. Nu aveam să îi dau explicații unui încăpățânat nerod.

— Eu știu cine sunt. Poate că ar fi bine să-ți reevaluezi așteptările în legătură cu mine.

Am rămas neclintiți pentru o moment, aruncându-ne priviri ucigătoare. În cele din urmă, am zis:

— Te îndrepți spre o ambuscadă.

— Mă îndrept spre Citadelă. Vii?

Mi-am cântărit opțiunile. Dacă mă foloseam de cârlig și de funie ca să mă cațăr în copaci, aș fi putut călători prin umbrarul pădurii și să ocolesc ambuscada, rămânând totuși aproape de potecă. Dar cum rămânea cu Leif, fratele meu ce se purta ca un dușman? El avea maceta. Știa cum să o folosească într-o confruntare? Dacă era rănit? Ar fi fost doar vina lui. Eram frate și soră doar printr-o legătură de sânge, iar eu, una, nu-mi imaginam că vom putea fi vreodată apropiați. Totuși, regretul mă împungea în inimă. Esau și Perl nu și-ar fi dorit să-l vadă pe Leif rănit. Apoi, mi-am dat seama că Leif era magician. Oare era în stare să se apere cu magia lui? Am dat din cap. Nu știam suficiente lucruri despre magie, ca să-mi imagina măcar ce se putea obține cu ea.

— N-aș fi zis niciodată că niște vânători pot speria așa de ușor un nordic, a râs Leif pe când își continua drumul pe cărare.

Asta umplea paharul. Mi-am dat jos rucsacul și am scos briceagul. Am făcut o tăietură mică în tivul exterior al noilor pantaloni și mi-am așezat suportul pentru coapsă în jurul piciorului. Mi-am desfăcut coada și mi-am strâns părul într-un coc, folosind șperaclele mele. Echipată de luptă, mi-am trecut rucsacul peste un umăr și am luat-o la fugă pe urmele lui Leif.

Pe când mă apropiam de el, tânărul a mârâit amuzat. Ținându-mi arcul lung de un metru și jumătate, mi-am introdus mintea în zona de luptă; de fapt, această zonă era o

tehnică de concentrare ce-mi dădea voie să anticipez mișcările oponentului în timp ce luptam. De data asta, mi-am îndreptat toată atenția spre cărarea dinaintea noastră.

Oamenii erau pe poziții și pregătiți. Stăteau câte șase de fiecare parte a drumului. Mi-am dat seama imediat că ne-au auzit, dar că au preferat să mai aștepte. Voiau să ne înconjoare, atacând doar când aveam să ajungem în mijlocul grupului lor. Eu aveam alte planuri.

Chiar înainte de a păși în centrul lor, mi-am aruncat rucsacul la pământ și am strigat:

— Stai!

Leif s-a întors.

— Ce mai e?

— Mi se pare că am auzit niște…

Un strigăt a umplut pădurea. Păsările au pornit ca din arcuri spre cer, fâlfâind din aripi. Oamenii au ieșit de pretutindeni, din tufișuri, ținând săbii în mâini. Însă elementul-surpriză îmi aparținea. Am azvârlit cât colo săbiile primilor doi bărbați care s-au năpustit spre mine și i-am trântit la pământ lovindu-i tare cu arcul în tâmple.

Pe când al treilea bărbat apărea, am reușit să-i retez fuga izbindu-l peste picioare. Alți doi s-au repezit la mine. Am dat să-i atac, dar oamenii au sărit de o parte și de alta a drumului. Confuzia mea a durat până ce am simțit huruitul prin călcâiele ghetelor.

Am ridicat privirea și am văzut un cal cu pieptul lat venind spre mine în goană pe potecă. Am sărit de pe cărare exact când un fulger de oțel a mușcat din brațul meu stâng. Furioasă, l-am atacat pe bărbatul cel mai apropiat, izbindu-l cu arcul peste nas. Sângele a început să țâșnească, în vreme ce el țipa de durere.

— Opriți-o! a ordonat călărețul.

L-am căutat pe Leif din priviri. Se afla în mijlocul drumului, înconjurat de patru bărbați înarmați. O privire șocată îi înăsprea chipul, însă părea nevătămat. Maceta zăcea la picioarele lui.

Depășită numeric, aveam doar câteva secunde rămase să acționez. Călărețul își întorsese armăsarul, pregătindu-se să atace iar. Omul cu nasul spart zăcea la pământ. Mi-am așezat un picior pe pieptul lui și i-am apăsat gâtul cu capătul arcului.

— Oprește-te, altfel îi frâng beregata! am strigat.

Tânărul a oprit calul, însă, pe când ceilalți băteau în retragere, uitându-se șocați la mine, călărețul a ridicat sabia în aer.

— Predă-te, altfel îți ucid fratele! a zis el.

De unde știa că Leif era fratele meu? M-am uitat la Leif, meditând. Vârful sabiei unuia dintre soldați se legăna la doar câțiva centimetri de inima lui. Frica scursese orice urmă de sânge de pe fața fratelui meu. Așa-i trebuia! Soldatul de sub picioarele mele a șuierat.

Am ridicat din umeri.

— S-ar părea că suntem în impas, i-am zis călărețului.

— Într-adevăr.

Omul a făcut o pauză.

— Ce-ai zice să ne așezăm și să discutăm situația?

Tocmai mă pregăteam să-i răspund, când călărețul a pocnit din degete. Am simțit mișcarea, dar, înainte să mă pot întoarce, am auzit un bufnet teribil, am simțit o durere insuportabilă în spatele capului, apoi nu am mai știut nimic.

Capul îmi zvâcnea de durere, ca și cum cineva m-ar fi lovit cu două ciocane de o parte și de alta a craniului. Am deschis ochii preț de o secundă, dar i-am strâns iar. Nu vedeam decât pielea cafenie a unui animal ce se legăna. Apoi mi s-a făcut

rău. În timp ce mă chinuiam să nu vomit, mi-am dat seama că fusesem agățată cu capul în jos și că mă mișcam. Am riscat să deschid iar ochii și mi-am confirmat suspiciunile că fusesem aruncată pe spinarea unui cal. Am vomat.

— S-a trezit, a zis o voce bărbătească.

Slavă Domnului că armăsarul s-a oprit!

— Bun. Oprim și așezăm tabăra aici, a zis călărețul.

Am simțit o apăsare puternică într-o parte, pe când mă rostogoleam la pământ. Când am atins solul am simțit cum durerea îmi străpunge trupul. Incapabilă să mă mișc, nu puteam decât să sper că nu aveam ceva rupt.

Pe măsură ce ziua se apropia de final, am auzit foșnetul oamenilor care lucrau. Când am încercat să îmi găsesc o poziție mai comodă, am început să simt panică. Nu mă puteam mișca prea bine. Apoi am recunoscut sunetul îngrozitor al cătușelor prinse de încheieturile și de gleznele mele. Când m-am uitat mai bine, am observat un lanț lung de treizeci de centimetri atârnând între cătușele de la mâini. M-am abținut din greu să nu țip și să nu mă agit în lanțuri. Am inspirat adânc de câteva ori și mi-am calmat bătăile repezi ale inimii și mintea disperată.

M-am uitat cu atenție la trupul meu. În afară de câteva vânătăi, nu simțeam niciun os rupt, deși brațul stâng mă ardea din cauza tăieturii de sabie. Nu observasem durerea în timpul luptei și chiar și acum mi se părea o neplăcere minoră, în comparație cu zvâcnirea din cap. Așa că am stat cuminte, așteptând.

Până la lăsarea întunericului, zgomotele celor ce instalau tabăra fuseseră înlocuite de șoapte tăcute. Când durerea de cap s-a mai liniștit, am încercat să mă mișc iar și am reușit să mă întorc pe spate. În curând, cerul înstelat a fost acoperit de fața unui om ce se holba la mine. Doi ochi prea apropiați priveau

pe deasupra unui nas spart de foarte multe ori. Sabia îi lucea în lumina lunii, astfel am observat că vârful armei plutea deasupra gâtului meu.

— Dacă îmi faci necazuri, o să te trag în țeapă, a zis omul, rânjind diabolic. Și nu cu sabia.

Ca să-și demonstreze zisele, omul și-a băgat lama în teacă.

Am decis că nu aveam să creez probleme. Sau, cel puțin, nu încă. Paznicul părea mulțumit de tăcerea mea. Și-a petrecut brațele groase și musculoase peste piept, uitându-se la mine. Îmi simțeam teaca briceagului pe coapsă. Nu știam însă dacă arma era încă la locul ei și nu puteam risca să verific în timp ce paznicul stătea cu ochii pe mine. În schimb, am studiat împrejurimile, ca să-mi dau seama unde mă aflam.

Atacatorii mei puseseră tabăra într-o poiană. Bărbații ședeau în jurul unui foc luminos, gătind ceva ce mirosea a carne. Nu fusese ridicat decât un cort. Leif și călărețul nu se vedeau nicăieri, dar calul era legat de un copac din apropiere. Am numărat zece oameni în poiană, punându-l la socoteală și pe paznicul meu. Era posibil ca în cort să se fi aflat mai mulți. În orice caz, erau prea mulți ca să mă pot lupta cu ei.

Am încercat să mă ridic. Pământul a început să se învârtă în jurul meu, iar stomacul mi s-a opintit, până ce nu a mai rămas nimic în el.

Un soldat care ședea la foc a venit spre mine. Era mai în vârstă, cu păr grizonant ce-i răsărea ca iarba de pe scalp. Omul ținea o ceașcă, pe care mi-a întins-o.

— Bea asta! mi-a ordonat el.

Aroma caldă a ghimbirului plutea dinspre lichid.

— Ce este? am întrebat, răgușit.

— Nu contează.

Soldatul s-a apropiat de mine, ridicând pumnul.

— Fă ce-ți spune căpitanul Marrok!

— Ușor, Goel, trebuie să poată merge mâine! a zis căpitanul Marrok. Fratele tău a făcut asta din niște frunze pe care le-a găsit în rucsac! a adăugat apoi, întorcându-se spre mine.

Leif era în viață. Ușurarea pe care am simțit-o m-a luat prin surprindere.

— E pentru durerea de cap, a zis căpitanul când am întârziat cu buzele pe marginea ceștii.

O umbră de bunătate a atins ochii lui albăstrui-cenușii, dar nu a permis emoției să întârzie prea mult pe chipul lui aspru.

De ce m-ar fi otrăvit acum, când m-ar fi putut ucide mai devreme? Poate că Leif voia ca eu să mor?

— Bea, altfel o să-ți torn licoarea pe gât! a amenințat Goel.

Îl credeam pe Goel, așa că am luat o sorbitură, testând lichidul. Băutura era ca ghimbirul dulce, amestecat cu suc de lămâie. Văzând că mă simt un pic mai bine după doar o gură, am băut restul dintr-odată.

— Cahil a zis să o mutăm mai aproape de foc. E prea întuneric aici. Am format echipe de câte doi paznici la patru ore în noaptea asta, a spus căpitanul Marrok.

Goel m-a prins de sub brațe și m-a tras în picioare. Eram la un pas să mi se facă iar rău, dar nu s-a întâmplat nimic. Stomacul mi s-a liniștit și capul mi s-a limpezit suficient, cât să mă întreb cum aveam să merg cu un lanț așa de scurt între gleznele prinse în cătușe. Cel puțin gleznele și încheieturile nu erau legate împreună. Dilema a fost rezolvată odată ce Goel m-a ridicat peste umărul lui. Când m-a lăsat jos, în apropierea focului, ceilalți bărbați și-au curmat conversația. Unul dintre ei mi-a aruncat o privire ucigătoare pe deasupra bandajului pe care și-l ținea în dreptul nasului.

Marrok mi-a dat o farfurie cu mâncare.

— Mănâncă! Vei avea nevoie de forță.

Soldații au râs. Era un sunet înfricoșător, lipsit de amuzament. Mă întrebam dacă era bine să mănânc pâinea cu carne și cu brânză. Nu trecuseră decât câteva minute de când îmi vărsasem mațele pe pământ, dar mirosul apetisant al cărnii fripte a rezolvat problema. După ce am gustat hrana, asigurându-mă că nu era otrăvită, am înghițit cu poftă mâncarea.

Fără durerea de cap și cât de cât pusă pe picioare, am contemplat situația în care mă aflam. Cea mai mare întrebare a mea avea legătură cu motivul pentru care Leif și cu mine fuseserăm capturați și de către cine. Goel dădea încă târcoale, așa că l-am întrebat.

Omul mi-a tras un dos de palmă.

— Tacă-ți fleanca! mi-a ordonat el.

Obrazul mi s-a aprins ca focul, în timp ce lacrimile mi-au năvălit brusc în ochi. Îl uram pe Goel ăsta.

Mi-am petrecut următoarele câteva ore în tăcere, folosindu-mă de acest răgaz pentru a găsi o cale de evadare. Nu vedeam rucsacul nicăieri, dar, dincolo de foc, un bărbat robust încerca să se lupte cu un altul cu ajutorul arcului meu. Ud de nădușeală, omul a izbit în sabia mânuită expert a celuilalt și, astfel, a fost cu ușurință învins. Urmărindu-le lupta, am ajuns la concluzia că bărbații erau soldați, deși purtau haine civile, făcute în casă. Aveau de la douăzeci la patruzeci sau chiar cincizeci de ani. Poate că erau mercenari? Era evident că Marrok îi comanda.

Așadar, de ce ne atacaseră? Dacă aveau nevoie de bani, ar fi putut lua ce aveau nevoie, plecând mai departe. Dacă erau asasini, ar fi trebuit să fiu moartă până acum. Mai rămânea răpirea. O făcuseră pentru răscumpărare sau pentru ceva mai rău?

Umerii mi-au fost cuprinși de fior gândindu-mă că părinții mei aveau să primească iar vestea dispariției mele; am promis că nu aveam să las lucrurile să meargă atât de departe. Aveam să scap cumva, dar nu sub privirile zeloase ale lui Goel. Mi-am frecat gâtul, iar degetele mi s-au umplut de sânge lipicios. Explorând cu vârfurile degetelor, am găsit o tăietură adâncă la baza craniului și una mai mică deasupra tâmplei stângi. Mi-am atins cocul și mi-am mișcat mâna cât am putut de natural. Șperaclele îmi țineau încă părul ridicat și mă rugam ca Goel să nu le observe.

O posibilă cale de evadare îmi stătea la îndemână. Nu mai trebuia decât puțină neatenție din partea soldaților. Din păcate, nu părea ca ocazia să se arate prea curând; doi bărbați au ieșit din cort, venind direct spre mine.

— Vrea să o vadă, a zis un bărbat, în timp ce se ridicau în picioare.

M-au târât spre cort. Goel era pe urmele mele. Am fost trasă înăuntru și aruncată pe jos. Când ochii mi s-au obișnuit cu lumina slabă a lumânărilor, l-am văzut pe tânărul călăreț așezat la o masă din pânză. Leif, liber și nevătămat, ședea alături de el. Rucsacul meu era pe masă, iar lucrurile mele erau împrăștiate.

M-am ridicat cu greu.

— Sunt prieteni de-ai tăi? l-am întrebat pe Leif.

Ceva tare mi-a atins latura capului, culcându-mă iar la pământ. Leif s-a ridicat pe jumătate de pe scaun, dar s-a așezat la loc când călărețul i-a atins mâneca.

— Nu era necesar să faci asta, Goel, a zis călărețul. Așteaptă afară!

— A vorbit fără să i se dea voie.

— Dacă nu-mi va arăta respect, o vei putea pune la punct. Acum, du-te! a ordonat călărețul.

M-am ridicat iar în picioare. Goel a plecat, dar ceilalți doi soldați au rămas lângă intrarea în cort. Răbdarea îmi pierise cu totul. Dacă mă mișcam suficient de repede, aș fi putut să înfășor lanțul scurt dintre încheieturile mele în jurul gâtului călărețului. Pe când măsuram distanța, bărbatul a zis:

— Nu aș încerca să fac vreo prostie dacă aș fi în locul tău.

Omul a ridicat o sabie lungă și lată din poală.

— Cine mama dracului ești și ce vrei? am zis, mânioasă.

— Vezi cum vorbești sau îl chem pe Goel înapoi, a replicat el, zâmbind.

— N-ai decât! Cheamă-l! Scoate-mi cătușele și hai să ne luptăm în luptă dreaptă!

Când am văzut că nu primesc răspuns, am adăugat:

— Presupun că ți-e teamă că voi câștiga. E o mentalitate specifică tâlharilor la drumul mare.

Omul s-a uitat uimit la Leif. Leif se holba îngrijorat. Mă întrebam ce se petrecuse între ei. Erau prieteni sau dușmani?

— Nu ai menționat nimic despre felul ăsta de a brava. Bineînțeles, a continuat omul, uitându-se iar la mine, ai putea doar să te prefaci.

— Ia pune-mă la încercare! am răspuns.

Călărețul a râs. În ciuda bărbii și a mustății blonde, bărbatul arăta mai tânăr decât mine. Avea poate șaptesprezece sau optsprezece ani. Ochii lui erau de un albastru-spălăcit, iar părul blond, lung până la umeri, era strâns în coadă. Purta o tunică simplă, de un gri-deschis. Chiar și de la acea distanță, îmi puteam da seama că materialul cămășii lui era mai fin decât al hainelor soldaților.

— Ce vrei? l-am întrebat iar.

— Informații.

Am căscat gura. Nu mă așteptam la răspunsul lui.

— Ei, hai! a exclamat. Nu face pe proasta cu mine! Vreau informații militare despre Ixia. Cât de mari sunt trupele și unde se află. Care sunt punctele lor tari. Care sunt punctele slabe. Câte arme au? Locul în care se află Valek. Cine sunt și unde se află spionii lor. Informații de acest gen.

— De ce crezi că aș ști toate astea?

Bărbatul l-a fulgerat din priviri pe Leif și am înțeles deodată totul.

— Crezi că sunt spion din nord.

Am oftat.

Leif îmi întinsese capcana. De aceea știa călărețul că Leif era fratele meu. Teama și șocul lui Leif, din clipele ambuscadei, fuseseră doar prefăcătorie. Fratele meu nu avea nicio întâlnire cu prim-magicianul. Nu era de mirare că nu-mi adresase niciun cuvânt de când intrasem în cort.

— Bine, din moment ce toată lumea mă crede spion, presupun că ar trebui să mă comport precum unul.

Mi-am încrucișat brațele, încercând să obțin o postură sfidătoare. Clinchetul cătușelor nu mă ajuta deloc, dar am continuat.

— Nu vă spun nimic, nemernici sudiști ce sunteți!

— Nu vei avea de ales.

— Atunci, vei fi surprins!

Prin asta înțelegeam că nu aveam nicio informație. Pe de altă parte, dacă dorea să știe felul preferat de mâncare al comandantului, îl puteam ajuta cu plăcere.

— L-aș putea pune pe Goel să scoată informațiile cu forța, a zis bărbatul. I-ar face mare plăcere să te tortureze. Dar e o chestiune murdară și de lungă durată. În plus, mereu am considerat informațiile obținute sub amenințare ca fiind suspecte.

Călărețul s-a ridicat din scaun și a înconjurat masa, apropiindu-se de mine. În mâna dreaptă strângea sabia, încercând să mă intimideze. Era cu aproximativ cincisprezece centimetri mai înalt decât mine. Își băgase pantalonii cenușii în cizmele de călărie, făcute din piele neagră și lungi până la genunchi.

— Tu vei fi surprinsă, pentru că am să te duc la Cetatea Magicianului, unde prim-magicianul îți va decoji mintea ca pe o banană, dând la iveală centrul moale, unde se află toate răspunsurile. Creierul tău e puțin storcit în operațiunea asta, a zis și a ridicat din umeri, ca și cum nu era îngrijorat de asemenea detalii, dar informațiile sunt întotdeauna exacte.

Pentru prima oară de când mă trezisem prizonieră, am simțit un fior de frică. Poate că greșisem să joc rolul spionului.

— Presupun că nu m-ai crede dacă ți-aș spune că nu am ceea ce îți dorești, nu?

Călărețul a clătinat din cap.

— Dovada loialității tale se află în rucsac. Monede ixiene și uniforma nordică.

— Ceea ce dovedește că nu sunt spion, pentru că Valek nu ar recruta niciodată pe cineva așa de nătărău, încât să-și care uniforma în misiune, am zis frustrată, regretând însă că menționasem numele lui Valek.

Călărețul și Leif s-au privit ca și cum tocmai mă dădusem de gol. Am încercat să trag de timp.

— Cine ești și de ce vrei aceste informații?

— Sunt regele Cahil Ixia. Și îmi vreau tronul.

6

REGELE IXIEI? PUȘTIUL ĂSTA IDIOT susținea că e rege?

— Regele Ixiei este mort, am zis.

— Știu prea bine că șeful tău, Valek, i-a ucis pe rege și întreaga lui familie atunci când comandantul Ambrose a preluat controlul Ixiei. Dar a făcut ceea ce se va dovedi foarte curând a fi fost o greșeală fatală, a zis el, împungând aerul cu sabia. Nu a numărat cadavrele. Sunt moștenitorul tronului și plănuiesc să-l revendic.

— Vei avea nevoie de mai mulți oameni, am răspuns.

— Cât de mulți? a întrebat el cu interes.

— Mai mulți de doisprezece.

Cam atâția bănuiam eu că se aflau în tabără.

Bărbatul a râs.

— Nu-ți face griji! Trupele și asasinii comandantului reprezintă o amenințare destul de mare pentru Sitia, ca să pot recruta câți susținători vreau. În plus, a spus, apoi a stat o clipă pe gânduri, de îndată ce te duc la Citadelă și le arăt că am descoperit un spion periculos, nu vor avea de ales decât să sprijine

campania împotriva lui Ambrose. Voi avea întreaga armată sitiană sub comanda mea.

Cahil nu mă impresiona deloc. În schimb, îmi amintea de un băiețel care se joacă serios cu soldăței de plumb. Am calculat rapid în minte. Cahil era cu un an mai mare decât mine, ceea ce însemna că avea douăzeci și unu de ani.

— Deci mă duci la Citadelă? am întrebat.

Tânărul a dat din cap.

— Acolo, prim-magicianul îți va smulge informațiile din minte.

Cahil a zâmbit, în timp ce ochii i se aprindeau pofticioși.

Cumva, nu făcusem legătura dintre magician și Citadelă prima oară când le menționase. Probabil că amenințarea cum că avea să-mi transforme creierul într-o pastă mă șocase prea tare.

— Oricum mă duc la Citadelă. De ce să te chinui atât? am întrebat, desfăcându-mi brațele și arătându-i cătușele.

— Te dai drept elevă. Din păcate, magicienii iau foarte în serios Codul lor Etic și nu te vor interoga decât dacă te prind făcând ceva ilegal. Fără intervenția mea, te-ar fi invitat înăuntru și ți-ar fi servit toate secretele Sitiei.

Deci aveam să fiu dovada lui. Dorea să le arate că salvase sitienii de un criminal amenințător.

— Bine, merg cu tine la Citadelă.

Am întins mâinile.

— Scoate-mi cătușele, și nu îți voi face probleme!

— Și ce o să te oprească să nu fugi? a întrebat el.

În vocea lui era o umbră de îndoială.

— Cuvântul meu.

— Cuvântul tău nu înseamnă nimic, a zis Leif.

Era prima dată când deschidea gura în noaptea aceea, iar eu am simțit nevoia imperioasă să-l amuțesc cu un pumn. M-am uitat la el, promițându-i din priviri că urma să am de-a face cu el mai târziu.

Cahil nu părea convins.

— Dar ce zici de cei doisprezece oameni care mă păzesc? am întrebat.

— Nu. Ești prizoniera mea. Ar trebui să arăți ca atare.

Cahil a dat din mână, iar cele două santinele de la intrarea în cort m-au prins de brațe.

Întâlnirea luase sfârșit. Am fost târâtă afară și aruncată lângă foc, unde Goel și-a reluat paza lui neîntreruptă. Cahil nu-mi dăduse de ales. Nu aveam de gând să intru în Citadelă pe post de trofeu.

Am zăcut acolo, privindu-i și ascultându-i pe oameni, în timp ce în minte coceam un plan simplu. Când cei din tabără au început să se pregătească de culcare, doi bărbați l-au eliberat pe Goel. M-am prefăcut adormită, așteptând până ce paznicii din al doilea schimb aveau să se plictisească.

Magia era singura armă care-mi mai rămăsese; însă eram nesigură de puterea și de abilitățile mele. Ceea ce plănuiam să fac putea fi considerată o încălcare a Codului Etic al magicienilor, dar în acel moment nu-mi păsa. Aș fi preferat să lupt, însă eram în criză de opțiuni și de timp.

Inspirând adânc, am încercat să-mi proiectez mintea spre lumea din jur. Fără arcul meu, am eșuat lamentabil. Nu mă puteam concentra. Nu voiam să risc vreo mișcare amplă, așa că mi-am frecat buricele degetelor mari de vârfurile celorlalte degete. Contactul cu pielea m-a ajutat să-mi concentrez mintea, până ce am reușit să o îndepărtez de mine.

Sperasem că paznicii picoteau, dar unul dintre ei fluiera încetișor, iar celălalt revizuia tactici militare în gând, deși simțeam cum somnul le cuprindea ușor mintea, așa că m-am folosit de asta și le-am comandat mental să doarmă, rugându-mă să reușesc. Cunoștințele mele de magie erau foarte limitate; habar nu aveam dacă încercarea mea avea să aibă sorți de izbândă. La început, am întâmpinat rezistență. Am încercat iar. În curând, cei doi bărbați s-au culcat la pământ, dar încă treji. Îmi dorisem să fiu subtilă, însă noaptea era pe terminate. „Dormi!" am ordonat eu cu mai multă forță, iar cei doi paznici au căzut lați.

Lanțurile au zdrăngănit când m-am ridicat. Apăsându-mi-le de pieptul ce zvâcnea, m-am uitat la oamenii adormiți. Nu luasem în calcul zgomotul pe care aveau să îl producă. Din moment ce nu-mi puteam folosi decât o mână și gura, avea să-mi fie greu să deschid cătușele în liniște deplină, așa că mi-am reevaluat planul. Poate că reușeam să le induc tuturor un somn adânc din care zgomotul nu avea să-i trezească.

Mi-am trimis mintea în afară, atingând conștiința fiecăruia și trimițându-i o stare profundă de somnolență. Cahil dormea pe un pat de campanie, în cort. Deși mi-ar fi plăcut să-i umblu prin minte, m-am mulțumit să-l adorm. Protecția magică a lui Leif îmi împiedica trucul să-l afecteze. Speram doar că dormea adânc de fel.

Cu șperaclul într-o mână și cu cheia dinamometrică între dinți, am reușit să desfac cătușele de pe încheieturi din a cincea încercare. Cerul începea să se lumineze. Rămâneam fără timp. M-am strecurat în cort să-mi recuperez rucsacul, îndesându-mi lucrurile înăuntru. Am făcut mai mult zgomot decât îmi doream, dar instinctul îmi spunea că zorile aveau să-i

trezească pe oameni. În timp ce-mi luam tălpășița, mi-am luat arcul de lângă soldatul care și-l revendicase.

Fugind prin pădure, am observat că întunericul se estompa cu fiecare pas. Gândurile mi-au încetinit și am început să gâfâi în timp ce trăgeam de picioarele grele. Efortul magic de mai devreme mă secătuise de puteri.

Am alergat cu privirea pe deasupra copacilor, căutând un copac cu frunze mari și cu multe ramuri. M-am oprit, găsind un arbore ce părea potrivit, și mi-am scos cârligul și funia din rucsac.

Brațele îmi erau ca de cauciuc când am reușit în cele din urmă să mă prind de o creangă. Nu-mi rămânea decât să zâmbesc gândindu-mă la ironia situației, în timp ce mă cățăram pe frânghie. Era a treia oară când mă foloseam de vârfurile copacilor ca să scap, iar escalada devenise aproape o rutină. Glasurile îndepărtate ale bărbaților m-au făcut însă să-i dau bice.

Când am ajuns în vârf, mi-am strâns funia și m-am cățărat spre o ramură aflată mai sus, ca să mă ascund mai bine. M-am înfășurat în materialul verde al lui Fern, sprijinindu-mă cu spatele de trunchiul copacului și trăgându-mi genunchii la piept. Asigurându-mă că-mi rămânea un mic spațiu prin care să pot pândi, m-am pregătit pentru o așteptare îndelungată. Speram ca puterea să-mi revină în curând.

În depărtare, oamenii se puseseră în mișcare și mi-am imaginat scena care pesemne că se desfășura în tabăra lui Cahil. Dojana paznicilor care adormiseră în toiul serviciului; lipsa rucsacului și a lucrurilor mele. Cahil, speram eu, avea să fie puțin șocat la gândul că stătusem la câțiva metri de el și nu-l ucisesem.

Adăpostul meu din copac era mai aproape de tabără decât îmi dorisem, iar soldații, cu săbii în mâini, au apărut mai iute

decât anticipasem. Am rămase neclintită în coconul meu verde. Goel îi conducea pe soldați. Omul s-a aplecat să cerceteze un tufiș, apoi a strigat:

— Pe aici. Nu e departe. Seva e încă lipicioasă.

Pielea îmi era scăldată de năduşeală. Goel era vânător. Mi-am mișcat mâna, găsind tăietura din pantaloni. Nu-mi luaseră briceagul. Mă simțeam mai bine atingând lemnul neted al mânerului.

Goel s-a oprit la baza copacului. M-am aplecat înainte şi m-am ghemuit pe creangă, pregătindu-mă să fug dacă avea să fie nevoie.

Goel a examinat solul din jurul trunchiului. Ochii lui au alunecat pe deasupra crengilor. Respirația mi s-a tăiat, în timp ce fiori reci de teamă îmi traversau trupul. Mi-am dat seama că făcusem o greșeală enormă.

Un zâmbet de prădător s-a lățit pe buzele lui Goel.

— Te-am prins!

7

MI-AM SMULS CAMUFLAJUL de pe umeri și am scuturat materialul ca pe un cearșaf.

— Uite-o! a strigat unul dintre oamenii lui Goel, arătând spre mine.

Dând drumul materialului, l-am lăsat să plutească spre soldați. A doua bucată de pânză m-a ascuns de privirile lor în timp ce m-am aruncat spre vârfurile copacilor, împletindu-mă cu un avânt brusc din creangă în creangă, pe măsură ce încercam să mă înalț din ce în ce mai mult, îndepărtându-mă astfel de Goel și de soldații lui.

— Hei! a strigat cineva de dedesubt.

— Opriți-o!

Am continuat să sar din ram în ram, sperând că Goel nu avea să vină pe urmele mele. Greșeala mea fusese că uitasem că regele îmi scotocise în rucsac. Știa că am un cârlig și o funie. Cu un vânător bun și cu acel indiciu la îndemână, nu le trebuise mult să mă dibuiască.

De dedesubt se auzeau blesteme și strigăte. Mi-am concentrat toate eforturile în găsirea acelor crengi care-mi puteau

susține greutatea și asupra fugii. Imediat ce mintea mea s-a calmat suficient, cât să gândească rațional, mi-am dat seama că făceam hărmălaie. Goel și oamenii lui îmi puteau lua urma doar ascultând foșnetul frunzelor și pocnetele crengilor. Tot ce trebuia să facă era să aștepte să cad sau să mă epuizez.

Imediat ce am încetinit, având grijă să nu scot vreun sunet, i-am putut auzi pe bărbații din pădure. Își strigau unul altuia locul în care mă aflam, apropiindu-se.

— Stați așa! a zis o voce aflată chiar sub mine.

Mușchii mi-au tresărit de șoc.

— S-a oprit.

Am continuat să mă cațăr. Urcușul era înnebunitor de lent, dar subtil.

— Te-am prins! a strigat Goel. Coboară și nu-ți voi face prea mult rău!

Mi-am mușcat limba să nu fiu tentată să-i răspund sarcastic la oferta lui „generoasă". În schimb, am continuat să mă mișc printre copaci. Oamenii au tăcut iar în curând și nu mi-am mai putut da seama unde se aflau. M-am oprit pe o creangă înaltă ca să-i caut cu privirea, dar nu am văzut nimic în afară de marea verde de frunze.

Apoi imaginația a început să-mi joace feste. Mă simțeam prinsă. Pielea a început să mă ardă, crezând sincer că Goel era cu ochii pe mine. Panica îmi pulsa în vene, până ce mi-am amintit instrucțiunile pe care mi le dăduse Irys în junglă – caută cu mintea, nu cu ochii. Ideea de a folosi magia nu devenise încă un instinct. Am inspirat adânc, mi-am tras arcul, m-am concentrat la lemnul neted dintre degetele mele și mi-am proiectat conștiința spre solul pădurii.

Oamenii se împrăștiaseră. Cercetau o zonă largă, aflată la dreapta mea. Nu-l puteam vedea pe Goel dedesubt. Înfiorată

de un sentiment oribil, am căutat cu privirea peste vârfurile copacilor. Goel se cățărase în umbrar. Urmase dâra de indicii pe care le lăsasem în graba mea. Gânduri morbide despre pedepse dureroase îi populau mintea.

Când soldatul a ajuns în locul de unde începusem să mă cațăr cu mai mult grijă, am așteptat. Goel a ezitat o secundă, dar a dat cu ochii de un alt indiciu, continuându-și drumul spre ascunzătoarea în care mă aflam. Nu era decât o chestiune de timp pentru ca Goel să mă găsească. Mă gândeam să-mi folosesc magia ca să-l îndepărtez. Oare îl puteam adormi? Probabil, dar omul avea să se trezească și să mă găsească iar. L-aș fi putut face să uite pe cine căuta, dar pentru asta trebuia să cobor adânc în mintea lui, iar un asemenea efort avea să îmi stoarcă și ultimele puteri rămase.

Gândește! Trebuia să-l elimin pe Goel. Dacă, într-adevăr, Cahil nu avea alt vânător, șansele de evadare erau mai bune fără Goel pe urmele mele. Un plan a început să mi se formeze în minte, așa că mi-am strecurat arcul înapoi în teaca lui de pe rucsac.

Păstrându-mă în contact cu mintea lui Goel, am mărit pasul și am continuat drumul pentru o vreme, asigurându-mă că lăsam urme. Când am ajuns la un mic luminiș din pădure, mi-am făcut vânt spre pământ, aterizând tare. Lăsând în urmă două urme de cizme, am traversat poiana și am avansat prin tufișurile de pe partea cealaltă.

Acum venea partea mai complicată. Am mers înapoi pe unde venisem și m-am întors în copacul din care sărisem. Cârligul avea să lase urme, așa că l-am folosit doar pentru a arunca funia peste creangă și m-am cocoțat așa. Din fericire, urmele de frecare de pe ramură ar fi făcut să pară că aterizasem în poiană, nu că urcasem la loc. Apoi am înfășurat funia și am

agățat-o de umăr și de trunchi, astfel încât mâinile îmi erau libere.

Goel se afla acum suficient de aproape, cât să mă poată auzi. Am scos un geamăt mic, ca și cum tocmai aș fi atins tare solul. Cu cea mai mare grijă, m-am urcat mai sus în copac. În curând l-am putut zări pe Goel. Am înghețat. Omul a cercetat ramura pe care o folosisem ca să cobor în poiană. S-a aplecat și s-a uitat cu atenție la solul pădurii.

„Deci prada mea a coborât cu picioarele pe pământ", și-a zis Goel.

S-a ghemuit lângă urmele cizmelor. Gândurile lui erau concentrate la cât de mult i-ar fi plăcut să mă tortureze. „Dormi", i-am zis eu minții lui. „Dormi!" Însă omul era complet treaz, iar comanda dată l-a alertat imediat. S-a ridicat și și-a aruncat privirea de jur împrejurul poienii.

La naiba! Planul meu nu funcționa. „Nu te uita în sus", am zis, pe când coboram pe o altă creangă. Frunzele s-au scuturat, dar Goel nu a observat. Desfăcând briceagul, am tăiat un metru de funie. Am înfășurat capetele în jurul mâinilor, pe când Goel se întorcea să-mi examineze urmele.

Am sărit, aterizând în spatele lui. Înainte să poată face vreo mișcare, mi-am petrecut funia în jurul gâtului său. M-am rotit. Rucsacul meu i-a atins spatele, iar funia a trecut peste umărul meu. Am coborât într-un genunchi, forțându-l pe Goel să se îndoaie pe spate, peste mine. În acea poziție, nu mă putea atinge decât cu vârfurile degetelor. În schimb, omul a tras de ștreangul din jurul grumazului.

Tocmai pe când credeam că și-a pierdut cunoștința, capul lui l-a lovit pe al meu și i-am simțit apăsarea întregului trup în spate. Goel a făcut o tumbă peste mine și i-am văzut cizmele aterizând pe pământ în fața mea.

La naiba! Goel cunoștea câteva tehnici de autoapărare. Omul s-a ridicat drept și mi-a smuls funia din mâini.

— Mai ai și altceva pregătit? a întrebat el.

Vocea lui răsuna aspră, gâtuită din cauza atacului meu.

Mi-am scos arcul. Omul și-a tras sabia și a zâmbit.

— O armă mică pentru o fată mică.

Goel a arătat apoi spre el.

— O armă mare pentru un bărbat mare.

Mi-am luat poziția de luptă, balansându-mi greutatea pe vârfurile picioarelor. Nu aveam să mă las intimidată. Dacă eram în stare să-l dezarmez pe amicul meu Ari, care era de două ori cât Goel, și pe partenerul lui, pe Janco, ce era iute ca un iepure, atunci îl puteam răpune și pe Goel. Trecându-mi mâinile peste lemnul arcului, mi-am refăcut legătura cu mintea lui Goel. Am știut imediat când a avut de gând să se năpustească asupra mea. Am sărit într-o parte și în profil, astfel încât sabia lui mi-a ratat abdomenul. Dintr-o săritură, am fost lângă el și i-am izbit tâmpla cu arcul. Goel a căzut la pământ, fără cunoștință.

Mulțumind providenței că Goel nu-și strigase oamenii, i-am scotocit în rucsac. Am găsit un box din metal, un bici mic, o bâtă neagră, mai multe cuțite, un căluș, cătușe, chei și materialul de camuflaj.

Dacă îl omoram pe Goel, aș fi făcut sudului o favoare. Era păcat că moartea lui nu mi-ar fi făcut nicio favoare în încercarea mea de a-mi dovedi nevinovăția. Așadar, l-am târât pe soldat spre un copac și l-am proptit de trunchi în capul oaselor. Cătușele aveau un lanț suficient de lung, cât să-i prind mâinile pe după copac. I-am băgat călușul în gură, legându-i cureaua în spatele capului. Mi-am luat materialul de camuflaj și cheile de la cătușe. Apoi, i-am ascuns rucsacul și sabia

în tufișuri. Oprindu-mă o clipă să-mi regăsesc concentrarea, i-am căutat cu mintea pe oamenii lui Goel. Satisfăcută să aflu că soldații erau suficient de departe, am cercetat mental tabăra și pe Cahil. Imediat ce am știut în ce direcție să merg, am pornit la drum.

Nu-l puteam lăsa pe Goel să moară. Totuși, dacă îi dădeam drumul, avea să mă prindă. Puteam găsi pe cineva să-mi arate drumul spre Citadelă, sperând că cele câteva ore de căutări ale lui Cahil aveau să fie suficiente ca să le-o iau înainte. Aceasta fusese intenția mea când evadasem, dar acum hotărârea mea mă irita. Faptele mele puteau trece drept cele ale unui criminal sau ale unui spion, iar eu nu mă știam vinovată. Nu aveam de gând să fug.

Poate că folosind magia îl puteam păcăli pe Goel să-mi piardă urma. Apoi aș fi putut merge după Cahil, supraveghindu-l îndeaproape. Dar oare avea să mai meargă la Citadelă fără să mă aibă prizonieră? Nu aveam un răspuns.

O dorință arzătoare de a vorbi cu Valek mi-a traversat trupul. Întotdeauna reușisem să rezolv o problemă doar discutând tactici militare cu el. M-am gândit la cum ar fi abordat Valek o asemenea problemă și, în curând, am reușit să încropesc un plan.

— Ați pierdut-o, a repetat Cahil.

Tânărul s-a încruntat în timp ce se uita la fețele celor patru soldați nefericiți din fața lui.

— Unde e Goel? a întrebat el.

Soldații au mormăit ceva.

— L-ați pierdut și pe el?

Revolta îi schimonosea chipul lui Cahil.

Oamenii s-au făcut mici și au bâlbâit ceva.

Mi-am învins pofta de a râde în gura mare. Mă aflam aproape de tabără și îi puteam vedea limpede pe Cahil și pe oamenii lui, în timp ce eu eram ascunsă sub camuflaj. Mă folosisem de umbrele ce începeau să consume lumina zilei și de zgomotele soldaților ca să mă apropii de tabără.

— Sunteți o șleahtă de imbecili! E bine știut că trebuie să cauți un prizonier de arme și alte obiecte ce-i pot folosi să evadeze.

Cahil i-a fulgerat din priviri pe oameni.

— E nevoie de o cercetare amănunțită. Nu te oprești pentru că ai găsit o armă.

Cahil a rămas cu ochii pironiți asupra oamenilor, până ce aceștia au început să se foiască.

— Căpitane Marrok?

— Da, stăpâne, a zis Marrok, atent.

— Dacă Goel nu se întoarce până în zori, vreau să mergi cu o trupă în căutarea lui. E singurul care ne poate ajuta să dăm de urma spionului, a ordonat Cahil.

— Da, stăpâne.

Cahil s-a îndreptat cu pași apăsați spre cort. După ce a intrat, am urmărit chipurile mâhnite ale soldaților ce se adunaseră în jurul focului. Mirosul de carne friptă îmi făcea stomacul să se vaiete flămând. Nu mâncasem toată ziua, dar nu puteam risca să fac vreun zgomot. Oftând, m-am așezat într-o poziție confortabilă, pregătindu-mă de o așteptare îndelungată.

Am descoperit că mi-era din ce în ce mai greu să rămân trează îndată ce soldații au mers la culcare. Căpitanul Marrok a postat două gărzi care făceau înconjurul taberei. Magia mă epuizase; m-am luptat cu pleoapele mele grele, până ce am cedat și am ațipit o vreme. Imaginea mâinilor lui Goel pe gâtul meu m-a trezit în mijlocul nopții.

Gărzile se aflau în cealaltă parte a taberei. M-am folosit de magie ca să-i trimit pe oamenii deja adormiți într-un somn adânc. Gărzile însă se țineau tari. Imaginea pedepsei dure pe care o primiseră tovarășii lor pentru că adormiseră noaptea trecută îi ținea treji. Așa că am încercat să le ordon să nu se uite în timp ce m-am strecurat spre cortul lui Cahil.

Odată ajunsă în spatele cortului, mi-am scos briceagul și am făcut o tăietură în pânză, apoi am intrat în cort prin mica gaură.

Cahil dormea. Leif părea să nu mă fi auzit. Ghemuit pe o parte, cu un braț atârnând peste marginea patului, fratele meu părea să doarmă. Cahil era așezat pe spate, cu brațele încrucișate peste abdomen. Sabia lui lungă zăcea pe podea, la îndemână. Am dat arma la o parte, înainte să mă așez pe pieptul tânărului.

Îndată ce s-a trezit, mi-am lipit lama briceagului de gâtul lui Cahil.

— Taci, altfel te omor, am șoptit.

Ochii tânărului s-au holbat. A încercat să-și miște brațele, dar mi-am împins lama în pielea lui. Un strop de sânge a curs.

— Nu te mișca, am zis. Nu mai poți ajunge la sabie. Nu sunt așa de proastă.

— Încep să-mi dau seama, a șoptit el.

Îl simțeam cum se relaxează.

— Ce vrei? a întrebat Cahil.

— Armistițiu.

— Ce fel de armistițiu?

— Tu nu mai încerci să mă târăști spre Citadelă în cătușe, iar eu te însoțesc acolo de bunăvoie.

— Și mie ce îmi iese din târgul ăsta?

— Tu îl recuperezi pe Goel și ai parte de cooperarea mea.

— Îl ai pe Goel?

Am legănat cheile cătușelor pe deasupra feței lui Cahil.

— Cum să am eu încredere în tine, când nici fratele tău nu te crede?

— Eu îți ofer o soluție. Până acum am avut două ocazii să-ți iau viața. Ești o adevărată amenințare pentru Ixia! Dacă aș fi fost un spion adevărat, moartea ta m-ar fi făcut faimoasă în nord.

— Și dacă îmi încalc cuvântul dat?

Am ridicat din umeri.

— Voi evada din nou. Dar atunci voi lăsa în urma mea trupul însângerat al lui Goel.

— E un vânător bun, a zis Cahil cu mândrie.

— Din nefericire.

— Și dacă îți refuz oferta?

— Atunci o să fug, lăsându-te să-l găsești singur pe Goel.

— Mort?

— Da, am mințit.

— De ce te-ai întors? Ai avut grijă de Goel. El era singura amenințare.

— Pentru că vreau șansa să-mi demonstrez nevinovăția, am spus, frustrată. Sunt o zaltana. Nu o să fug ca un infractor, pentru că nu sunt vinovată. Dar nu vreau să fiu prizoniera ta. Și…

Nu mai puteam explica. Am oftat. Cahil avea dreptate. Dacă propriul meu frate nu avea încredere în mine, de ce ar fi trebuit să mă creadă el? Jucasem și pierdusem.

Era timpul pentru planul de rezervă. Cel mai sigur era să o găsesc pe Irys. Mi-am retras lama briceagului de la gâtul lui Cahil. După o zi întreagă de fugă, fără hrană și fără somn, mă simțeam deodată cuprinsă de o oboseală profundă. Am sărit de pe Cahil.

— Nu o să ucid pe nimeni.

Am păşit spre tăietura din cort, cu ochii pe rege. Când m-am întors să găsesc gaura din pânză, o ameţeală teribilă m-a cuprins deodată şi am căzut la pământ. Cortul a început să se învârtă şi mi-am pierdut cunoştinţa pentru o clipă, pe când toată energia mi se scurgea din trup. Mi-am revenit chiar la timp să-l văd pe Cahil ridicându-mi briceagul.

8

CAHIL S-A DAT LA O PARTE și a aprins lampa de pe noptiera lui. A cercetat briceagul în lumina lumânării.

— Stăpâne? a zis o voce, prin deschizătura cortului.

M-am pregătit, așteptându-mă să fiu atacată și încătușată de o clică de soldați.

— Totul e în regulă, a răspuns Cahil.

— Foarte bine, stăpâne.

L-am auzit pe soldat îndepărtându-se și m-am uitat surprinsă la Cahil. Poate că voia să-i spun unde se afla Goel înainte să mă captureze din nou. M-am ridicat în capul oaselor și mi-am aruncat privirea spre Leif. Avea ochii închiși, dar nu știam dacă nu cumva lumina și vocea lui Cahil îl treziseră.

— Aceste însemne îmi sunt foarte cunoscute, a zis Cahil, referindu-se la cele șase simboluri gravate pe mânerul briceagului. Cred că sunt codurile secrete de luptă ale unchiului meu.

Privirea lui s-a întors la mine.

Părul lui zburlit de somn îmi întărea impresia inițială că regele era doar un copil, însă în ochii lui zburda inteligența. Am

dat din cap. Codurile fuseseră folosite de regele Ixiei să trimită mesaje secrete căpitanilor lui, în timpul luptelor.

— S-a scurs așa de mult timp! a spus Cahil.

O umbră trecătoare de tristețe i-a întunecat fața.

— Ce înseamnă?

— „Călițiți în foc, uniți în luptă, camarazi pe vecie." A fost un dar.

— De la cineva din nord?

Singurătatea mi-a strâns inima gândindu-mă la ce pierdusem venind în sud. Degetele mele au căutat medalionul de sub cămașă: fluturele lui Valek.

— Da.

— De la cine?

Era o întrebare bizară. Ce-i păsa lui? Am cercetat chipul lui Cahil, însă pe fața lui am citit doar curiozitate.

— De la Janco. Unul dintre profesorii mei de autoapărare.

Am zâmbit larg aducându-mi aminte de cântecele lui Janco și de felul în care îmi respingea atacurile.

— Fără el și fără Ari, în mod cert, nu aș fi putut evada și scăpa de Goel azi.

— Te-au antrenat bine.

Cahil și-a plimbat mâna pe gât, mânjind picătura de sânge. Părea adâncit în gânduri, pe când întorcea briceagul în palmă. A împins lama în mâner, apoi a scos-o la loc. Clicul armei m-a făcut să tresar.

— E bine făcut, a zis.

Cahil a păşit spre mine. Am dat să mă ridic și mi-am luat o postură defensivă. Deși eram amețită și slăbită, socoteam încă ce șanse de scăpare aveam. În loc să mă amenințe, Cahil a retras lama și mi-a dat briceagul. M-am uitat la arma din mâna mea cu un soi de uimire obosită.

— Atunci încheiem un armistițiu, a zis el. Dar, la cel mai mic semn de necaz, am să te pun în lanțuri.

Cahil a arătat spre un colț al cortului.

— Ești extenuată. Dormi! Avem o zi lungă mâine.

Așezându-și iar sabia la îndemână, Cahil s-a culcat în pat.

— Vrei să știi unde e Goel? am întrebat.

— Se află în pericol?

— Dacă nu umblă vreun animal otrăvitor sau vreun prădător prin pădure, nu.

— Atunci lasă-l să se chinuie în noaptea asta! Așa-i trebuie pentru că a fost prins.

Cahil a închis ochii. Eu mi-am aruncat privirea de jur împrejurul cortului. Leif nu făcuse nicio mișcare de când sosisem, dar ochii lui erau acum deschiși. S-a întors pe partea cealaltă, cu spatele la mine, fără a scoate vreo vorbă. Din nou. Am oftat, întrebându-mă cât auzise, dar am descoperit că eram prea obosită să-mi mai pese. Cu mâinile moleșite de epuizare, mi-am întins mantia pe jos, am suflat în lampă și m-am prăbușit pe patul improvizat.

Dimineața următoare, Leif a ieșit din cort fără să-mi adreseze vreo vorbă. Cahil mi-a spus să rămân înăuntru cât timp le atrăgea atenția soldaților că Goel nu se întorsese.

L-am auzit pe Cahil punându-le întrebări paznicilor de cu o noapte în urmă.

— N-am auzit nimic, stăpâne, a răspuns un om.

— Nimic neobișnuit? a întrebat Cahil.

— Nu am văzut decât lumina ta aprinsă, stăpâne, dar ai zis că…

— Și dacă aveam un cuțit la gât, Erant? Ai fi crezut atunci ce am zis?

— Nu, stăpâne.

— Cum ai știut aseară că nu am dat de necaz?

— Nu am știut, stăpâne. Ar fi trebuit să verific, a răspuns Erant, nefericit.

— Acel „ar fi trebuit" duce de obicei la moarte. În război nu primești niciodată a doua șansă. Într-o bătălie cu nordul, nu vom înfrunta o armată întreagă, ci ei vor trimite un singur om. Dacă nu suntem atenți, vom muri toți în somn.

Cineva a pufnit.

— Cu siguranță că un singur om nu ne poate păcăli.

— Ce ziceți de o femeie? a întrebat Cahil.

— Nicio șansă! a spus un paznic, încurajat de tovarășii lui.

— Atunci explică-mi asta! Yelena! a strigat Cahil.

Tăcerea s-a lăsat abrupt în pădure.

— Vino aici, te rog!

Nu-mi plăcea să fiu subiectul lecției lui Cahil, dar tânărul avea dreptate. Un asasin pregătit de Valek nu ar fi întâmpinat niciun fel de problemă din partea gărzilor. Am ieșit din cort cu arcul în mână, în eventualitatea în care vreunul dintre ei ar fi sărit asupra mea. Soarele dimineții mă orbea, în timp ce încercam să-i examinez pe oamenii lui Cahil.

Pe chipurile lor se citeau surpriza, furia și neîncrederea. Căpitanul Marrok și-a scos sabia. Leif nu era nicăieri.

— Lucrurile nu erau tocmai în regulă azi-noapte, Erant, a zis Cahil. Data viitoare, asigură-te!

Erant a lăsat capul în jos.

— Da, stăpâne.

— Yelena va călători cu noi spre Citadelă. Tratați-o ca pe un camarad! le-a ordonat Cahil.

— Cum rămâne cu Goel? a întrebat căpitanul Marrok.

Cahil s-a uitat la mine.

— Spune-i unde e Goel!

— O să-l ții din scurt? am întrebat.

În mintea mea nu era nicio îndoială că dorința de răzbunare a lui Goel avea să-mi creeze necazuri. M-am cutremurat la gândul că m-aș fi putut afla la mila lui.

— Căpitane Marrok, explică-i lui Goel situația! Înainte să-l eliberezi, asigură-te că jură să nu o rănească pe Yelena.

— Da, stăpâne.

— Doar dacă îi dau eu permisiunea, a adăugat Cahil, uitându-se la mine. Dacă îmi faci necazuri, te pun în lanțuri. Dacă mă trădezi, îl voi lăsa pe Goel să aibă grijă de tine.

Murmure de apreciere au trecut de la un soldat la altul. Micul spectacol al lui Cahil îi câștigase puncte în mințile oamenilor. L-am privit plictisită. Fusesem amenințată de multe ori în trecut și învățasem că cei care nu te amenințau prin cuvinte erau cei mai periculoși. Cu gândul ăsta, am cercetat tabăra, căutându-l pe Leif. Poate că se întorsese acasă, acum că mă lăsasem singură în mâinile lui Cahil.

I-am dat lui Marrok cheia cătușelor și i-am spus unde avea să-l găsească pe Goel împreună cu rucsacul lui. Pe când căpitanul a plecat să-l elibereze pe vânător, restul gărzilor au început să demonteze tabăra. Oamenii lui Cahil mă supravegheau. Câțiva mi-au aruncat intens priviri dușmănoase când au descoperit tăietura din cort.

În timp ce așteptam întoarcerea căpitanului și a lui Goel, mi-am organizat rucsacul. Mi-am pieptănat și mi-am împletit părul, apoi am răsucit coada lungă într-un coc, folosind șperaclele ca să-l prind. Nu strica să fii mereu pregătit. Poate că tânărul Cahil credea că nu voi crea necazuri, dar mă considera încă un spion.

Goel s-a întors cu Marrok și cu Leif. Eram surprinsă să-l văd pe Leif, dar nu și de ura ce clocotea fierbinte pe fața lui Goel. Obrajii lui aveau urme roșii din cauza curelei călușului. Părul îi era ciufulit, iar hainele mototolite. Pantalonii îi erau uzi, iar pielea îi era ciupită de țânțari. Goel a pus mâna pe sabie, venind spre mine. Căpitanul Marrok s-a pus în calea lui și a arătat spre celălalt capăt al poienii, la un sac de dormit de pe jos. Goel și-a băgat sabia în teacă și s-a îndreptat spre locul indicat, uitându-se la mine cu ochii plini de venin.

Respirația mi-a revenit la loc. De îndată ce tabăra a fost strânsă, Cahil s-a urcat pe cal și ne-a condus pe cărarea din pădure. Eu mergeam aproape de Marrok, în caz că Goel își uita iar promisiunea. Căpitanul a rânjit spre mine și a zis:

— Ai grijă!

Cahil a dat pinteni calului, iar armăsarul a iuțit pasul, în timp ce soldații au început să alerge ușor.

— Ține pasul! a spus Marrok.

Nu mai dădusem ture de teren de când mă antrenasem cu Ari și cu Janco, dar îmi găsisem timpul necesar să mă antrenez în timpul călătoriei spre sud. Potrivindu-mi pasul cu al lui Marrok, l-am întrebat:

— De ce vă obligă să alergați?

— Ne ține pregătiți de luptă.

Aveam și alte întrebări, dar mi-am menajat respirația, concentrându-mă în schimb să țin pasul cu Marrok. Până să ajungem la următorul loc de tabără, rămăsesem așa de mult în urmă, încât nu mai vedeam decât o părticică mică din spatele căpitanului. Eforturile mele de a mă păstra în formă nu fuseseră suficiente. Când ne-am oprit, m-am opintit să respir, inspirând cu nesaț. Și Leif părea să fi rămas fără aer. Nu a mai alergat de mult cu prietenii lui, m-am gândit eu iritată.

Îndată ce tabăra a fost ridicată, Cahil mi-a oferit iar un colț în cortul lui, unde să pot dormi. M-am prăbușit la pământ pe loc, fără să mai întind mantia. Dimineața, am mâncat un mic dejun ușor.

Următoarele trei zile s-au desfășurat la fel ca prima zi de călătorie alături de Cahil, dar, până la finalul celei de-a patra zile, nu m-am mai simțit extenuată. Am fost în stare să mănânc cina și chiar să stau în jurul focului pentru o vreme.

Goel mă fulgera din priviri de fiecare dată, așa că, treptat, am început să-l ignor. Leif se prefăcea că nu exist.

Începeam să cred că pădurea era nesfârșită. Zi după zi, mistuiam kilometri întregi, totuși nu întâlneam picior de om și nu vedeam niciun semn că prin apropiere s-ar fi aflat vreun sat. Suspectam faptul că regele ocolea orașele. Nu știam dacă era în interesul meu sau al lui.

Într-un târziu, soldații s-au obișnuit cu prezența mea. Pălăvrăgeau și glumeau unul cu celălalt și exersau lupta cu sabia. Privirile suspicioase au dispărut în cele din urmă, iar sosirea mea în tabără nu mai amuțea toate conversațiile. Mi se părea ciudat faptul că soldații căutau aprobarea căpitanul Marrok înainte de a face orice.

După o călătorie de șapte zile, căpitanul Marrok a reușit să mă surprindă. Unii dintre soldați exersau autoapărarea, iar el m-a invitat să mă alătur lor.

— Ne-ar prinde bine să ne antrenăm împotriva toiagului tău, a zis el.

Am fost de acord, arătându-le oamenilor niște mișcări de bază, cu arcul. În timp ce ei foloseau săbii din lemn, eu le-am demonstrat avantajul de a avea o armă mai lungă. Participarea mea i-a atras atenția lui Cahil. De obicei, nu se arăta interesat de sesiunile de antrenamente, preferând să discute cu

Leif despre misiunea lui de cucerire a Ixiei, dar de data asta s-a apropiat să ne privească.

— Lemnul pe lemn e un mod bun de a te antrena, dar lemnul nu are sorți de izbândă în fața oțelului într-o luptă adevărată, a zis Cahil. O sabie ascuțită ți-ar preface toiagul în așchii.

— Marginile sunt zonele periculoase ale sabiei. Trucul e să eviți marginile, am răspuns.

— Arată-mi!

Cahil și-a tras atunci sabia. Lama cea groasă era lungă de vreun metru, începând de la plăsea. Era o armă impresionantă, însă greoaie. Cahil ar fi avut nevoie de ambele mâini ca să o țină, iar asta avea să-l încetinească. M-am concentrat la senzația lemnului pe pielea mea, pregătindu-mi mintea de luptă.

Regele s-a năpustit înainte. Surprinsă de iuțeala lui, am sărit înapoi. Cahil ținea sabia cu o singură mână, iar eu eram brusc nevoită să mă apăr. Se pricepea să-și mânuiască arma, dar nu foarte bine. Când a balansat lama uriașă, eu m-am ferit, pășind aproape de el, și i-am lovit latul sabiei cu arcul. Când a rotit iar sabia, l-am lovit peste mână. Când s-a repezit la mine, mi-am ținut arcul orizontal și l-am lovit de vârful plat al lamei, îndreptând arma spre sol. Ripostele mele nu aveau să-l dezarmeze, dar între timp mă tot mișcam, obligându-l pe Cahil să mă fugărească. În momentul când regele a cuprins sabia cu ambele mâini, am știut că începea să obosească. Nu mai era decât o chestiune de timp înainte să facă o greșeală tactică.

Meciul nostru s-a prelungit. Oamenii lui îl încurajau, strigându-i să mă elimine. Ei nu observau năduşeala de pe fruntea lui Cahil și nici nu-i auzeau respirația greoaie.

În curând, Cahil a învârtit sabia într-un cerc prea larg. M-am ferit și m-am apropiat, înfigându-i arcul în coaste.

— Mi-am demonstrat teoria? am întrebat, ferindu-mă din calea următorului său atac.

Cahil s-a oprit.

— Se face târziu. Va trebui să încheiem mai târziu, a zis el.

Băgând sabia în teacă, a plecat cu pași hotărâți spre cort.

Antrenamentul se terminase. Oamenii regelui erau tăcuți, în timp ce-și puneau echipamentul la locul lui.

M-am așezat lângă foc, dându-i răgazul lui Cahil să se calmeze. Căpitanul Marrok s-a așezat lângă mine.

— Ți-ai demonstrat teoria, a zis el.

Am ridicat din umeri.

— Cu o sabie mai ușoară, Cahil ar fi câștigat.

Am rămas cu ochii pironiți la flăcări, în liniște.

— De ce folosește sabia aia? l-am întrebat pe Marrok.

— A fost a regelui. Am reușit să o aducem în sud în mare secret, alături de Cahil.

Am studiat fața lui Marrok. Chipul lui arăta ca pielea tăbăcită, ca fața unui om ce trăise mult și văzuse multe. Mi-am dat seama că pielea lui era bronzată de soare; cafeniul nu era pigmentul ei natural.

— Ești din nord.

Omul a dat din cap și a arătat spre ceilalți soldați.

— Cu toții suntem.

I-am cercetat pe toți. Era un grup mixt de oameni cu tenul mai închis sau mai deschis. Mi-am amintit atunci că, înainte de ocuparea Ixiei, granița dintre sud și nord nu fusese decât o linie pe hartă, iar oamenii din ambele țări se amestecau liberi.

Marrok a continuat.

— Noi suntem acei soldați pe care nu s-a mai obosit nimeni să-i omoare și care nu au vrut să schimbe tabăra. Goel, Trayton, Bronse și cu mine am făcut parte din garda regelui.

Marrok a băgat o crenguță în foc. Scânteile au plutit spre cerul nopții.

— Nu l-am putut salva pe rege, dar l-am salvat pe nepotul lui. L-am crescut și l-am învățat tot ce știm. Și… plănuim să-i dăruim un regat, a zis și s-a ridicat.

Marrok le-a dat câteva ordine oamenilor și a pornit spre sacul lui de dormit.

Oboseala m-a cuprins brusc și am simțit cum ochii îmi deveneau din ce în ce mai grei. M-am târât spre colțul cortului întunecat.

Chiar înainte de a adormi, cortul s-a luminat. Am simțit o prezență în apropierea mea. Pleoapele mi s-au deschis ca împinse de un arc. Cahil se contura amenințător deasupra mea, cu o sabie în mână. Furia clocotea în el ca un ocean.

9

M-AM RIDICAT ÎNCET și m-am retras din fața lui Cahil.

— M-ai umilit în fața oamenilor mei! a zis el, mânios.

— Mi-ai cerut să-ți arăt cum poate un arc să se apere în fața unei săbii. N-am făcut decât să-ți îndeplinesc dorința.

— Nu a fost o întrecere cinstită.

— Poftim?

— Leif mi-a zis că ai folosit magia în timpul luptei. Că ai făcut astfel încât să obosesc.

Mi-am ținut furia în frâu și m-am uitat în ochii lui Cahil.

— Ba nu!

— Atunci de ce am obosit?

— Chiar vrei să știi de ce ai pierdut? am întrebat.

— Chiar ai un răspuns? a replicat el.

— Ar trebui să cobori de pe cal și să alergi împreună cu oamenii tăi. Nu ai rezistența necesară unei lupte îndelungate. Și găsește-ți o sabie mai ușoară!

— Dar e a unchiului meu.

— Tu nu ești unchiul tău.

— Dar sunt regele, iar aceasta este sabia regelui, a răspuns Cahil.

S-a încruntat. Părea confuz.

— Atunci poart-o la încoronare! am zis. Dacă o vei folosi în luptă, n-o vei mai lua decât în sicriu, am continuat.

— Tu crezi că o să fiu încoronat?

— Nu asta voiam să zic.

— Atunci ce?

— Te-aș fi înfrânt cu arcul oricum. Sabia aia e prea grea pentru tine.

— Întotdeauna câștig împotriva soldaților mei.

Am oftat. Bineînțeles că oamenii lui nu îndrăzneau să-l înfrângă în luptă. Am încercat altă tactică.

— Ai luptat vreodată într-o bătălie adevărată?

— Încă nu. Ne antrenăm. Și, în plus, regele nu se supune singur riscurilor în timpul unei lupte. Eu aș sta în tabără și aș coordona lupta.

Comentariul lui nu mi se părea tocmai corect, însă, pe de altă parte, nu aveam experiență în ale războiului. În schimb, am răspuns:

— Ia gândește-te, Cahil! Oamenii tăi te-au crescut. Ei vor să recucerească tronul. Dar și-l doresc pentru tine sau pentru ei? O viață de exil în sud nu sună la fel de tentant ca o carieră drept gardă a regelui.

Cahil a pufnit cu dispreț, clătinând capul.

— Nu știi nimic. De ce ți-ar păsa? Tu ești un spion. Încerci doar să mă derutezi, a zis el, întorcându-se în patul lui.

Cahil avea dreptate. Nu-mi păsa. Îndată ce ajungeam la Cetate și îmi demonstram nevinovăția, nu aveam să-i mai ies vreodată în cale. Leif, pe de altă parte, mă călcase pe bătături de prea multe ori.

Am cercetat cortul. Patul fratelui meu era gol.

— Unde e Leif? am întrebat.

— A plecat.

— Unde?

— L-am trimis înainte, ca să ne anunțe venirea. De ce?

— E o problemă de familie! am zis răstit.

Cahil a văzut probabil sclipirea ucigătoare din ochii mei.

— Nu-i poți face rău.

— Ba pot! M-a băgat în multe necazuri.

— Este sub protecția mea.

— Acesta este unul dintre beneficiile de a face parte din misiunea ta în nord?

— Nu. Când v-am capturat pe tine și pe Leif, i-am promis că nu i se va întâmpla nimic rău dacă va coopera.

Am clipit, încurcată. Oare auzisem bine?

— Dar Leif m-a dat pe mâna ta.

— Ba nu.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Am crezut că vei fi demoralizată crezând că ai fost trădată de propriul frate. În orice caz, s-ar părea că planul meu a avut un efect invers.

Planul lui Cahil ar fi putut avea sorți de izbândă dacă Leif și cu mine am fi avut o relație apropiată. Mi-am frecat obrajii, încercând să decid dacă adevărul îmi schimba cumva părerea despre Leif.

Șezând pe marginea patului, Cahil mă studia în tăcere.

— Dacă nu Leif este acela care mi-a întins capcana, atunci despre cine e vorba?

Cahil a zâmbit.

— Nu-mi pot dezvălui sursele.

Leif reușise să convingă mulți zaltanai că eram spion, așa că întregul clan era suspect. De asemenea, oricine din târgul Illiais ar fi putut afla din întâmplare destinația noastră.

Nu-mi permiteam să mă îngrijorez acum în legătură cu asta, dar nu aveam să uit.

— Ai spus că l-ai trimis pe Leif la Cetate, am zis. O să ajungem acolo în curând?

— Mâine după-amiază – la aproximativ o oră după sosirea lui Leif. Vreau să mă asigur că vom fi întâmpinați de oamenii potriviți, a răspuns Cahil. Urmează o zi importantă, Yelena. Mai bine ne-am odihni.

Cahil a stins lampa.

M-am sprijinit în cot pe mantia mea, gândindu-mă la Citadelă și la Cetate. Oare Irys avea să fie acolo mâine? Mă îndoiam. Mi-am proiectat mintea în lumea de afară, căutând-o pe Irys, dar nu am întâlnit decât animalele din pădure. Dacă Irys nu era la Cetate, oare prim-magicianul avea să-mi caute în minte? Frica mi se rostogolea în stomac. Aș fi preferat să-l înfrunt pe Goel, decât necunoscutul. În cele din urmă însă, am adormit.

Coșmaruri cu Reyad mi-au tulburat somnul toată noaptea. „Povestea se repetă, Yelena", zicea fantoma lui Reyad, hohotind batjocoritor. „Nu ai opțiuni. Nu ai prieteni. Dar ai un cuțit. Din nou." Imaginea lui Reyad înfășurat în cearșafurile îmbibate de sânge mi-a apărut în vis. Rana de pe gâtul lui era rezultatul dorinței mele de a mă proteja pe mine și pe ceilalți copii de tortură și de sclavie. „Vei tăia beregata altui om ca să te salvezi?" a întrebat el. „Dar beregata ta?"

M-am trezit auzind pe cineva plângând și mi-am dat seama îngrozită că fața îmi era umedă. Mi-am șters lacrimile și am hotărât să nu mai las gândurile să mă copleșească. Poate că

fantoma lui Reyad reușea să-mi bântuie visele, dar nu aveam să-i permit să-mi cotropească viața.

Dimineața a venit însoțită de mirosul clătitelor dulci. M-am așezat alături de soldați în jurul focului, la micul dejun. După ce am mâncat, oamenii lui Cahil au strâns tabăra. Dispoziția lor era bună și pălăvrăgeau ca între prieteni, așa că am fost luată pe nepregătite când am simțit o mână pe umăr.

Înainte să mă pot mișca, mâna m-a strâns și mai tare, până ce umărul a început să mă doară. Mi-am întors capul. În spatele meu erau Goel. Soldatul și-a îngropat degetele și mai adânc în carnea mea și mi-a șoptit în ureche:

— Am promis că nu-ți voi face rău până nu ajungem la Cetate. Dar acolo, vei fi a mea.

Mi-am împins cotul în stomacul lui Goel. Omul a gemut. Am făcut un pas înainte și i-am îndepărtat mâna de pe umărul meu cu brațul, întorcându-mă cu fața la el.

— De ce m-ai avertizat? l-am întrebat.

Goel a inspirat adânc și a rânjit.

— Așteptarea ta va face vânătoarea mai interesantă.

— Gata cu vorbăria, Goel! Hai să ne luptăm acum!

— Nu. Vreau să mă joc. Am plănuit tot felul de jocuri amuzante pentru când voi pune laba pe tine, dulceață.

Un sentiment rece de greață mi-a cutremurat trupul. Pielea mi s-a înfiorat. Era o senzație pe care nu aș fi crezut că o pot avea în călduros sud.

— Goel, ajută-mă să desfac cortul! a comandat căpitanul Marrok.

— Da, domnule!

Goel s-a îndepărtat, aruncându-și privirea înapoi la mine, cu un rânjet pe față și cu promisiunea în ochi.

Am expirat ușor. Întâmplarea asta nu aducea nimic bun. Când oamenii au terminat de strâns, Cahil a încălecat și am pornit prin pădure. După câteva ore, copacii au început să se rărească, în timp ce poteca urca un deal. Din vârful colinei am văzut o vale largă despărțită de un drum de țară. Câmpurile fermelor desenau forme geometrice în stânga drumului. O câmpie mare domina peisajul în partea dreaptă. Dincolo de valea vioi colorată se vedea o altă creastă și parcă reușeam să zăresc o cetate albă ce-și întindea crestele.

— Aia e Citadela? l-am întrebat pe Marrok.

Omul a dat din cap.

— Mai avem un drum de jumătate de zi în fața noastră.

Ochii lui cenușii au alunecat spre dreapta, ca și cum ar fi căutat ceva. I-am urmat privirea și am văzut firele lungi de iarbă legănându-se în vânt.

— Platoul Daviian?

— Nu. Acela e mai la sud-est, a zis Marrok. Aceasta este lumina Câmpiilor Avibiene. Câmpia e enormă. Durează zece zile să o traversezi.

— Vara mea a pomenit ceva de o câmpie în drumul spre Citadelă, dar noi abia dacă îi urmăm marginea.

— E mai rapid să traversezi Câmpiile Avibiene. Zaltanaii nu se dau înapoi, dar restul oamenilor preferă să evite contactul cu clanul Sandseed, care revendică aceste ținuturi. Drumul prin pădure e mai lung, dar mai sigur.

Voiam să-i mai pun întrebări, dar Cahil a iuțit pasul în timp ce coboram în vale. Fie dorea să ajungem mai repede la Citadelă, fie să traverseze mai iute câmpiile. Am trecut pe lângă muncitorii de pe câmpuri și pe lângă o caravană de negustori în căruțele lor trase de cai și încărcate cu mărfuri. În câmpie nu se mișca altceva decât iarba înaltă.

Pe măsură ce ne apropiam, Citadela părea din ce în ce mai mare. Nu ne-am oprit decât o dată ca să adăpăm calul și să bem apă.

Când am ajuns la porțile uriașe, am rămas mută de uimire în fața zidului exterior de apărare. Vene verzi străbăteau zidurile albe de marmură. Mi-am trecut mâna peste ele și am văzut că erau netede și reci, în ciuda căldurii insuportabile. Înainte mi se păruse că mor de cald în pădure, dar temperatura nici măcar nu se compara cu cea din câmpie, unde umblasem sub soarele gol și dogoritor.

Cele două gărzi de la porțile deschise ale Citadelei s-au apropiat de Cahil. După o scurtă conversație, Cahil ne-a condus într-o curte. Am mijit ochii în lumina tare a soarelui. Mi-a luat ceva timp să pot înțelege pe deplin priveliștea măreață din fața mea. Între zidurile Citadelei se afla un oraș întreg. Toate clădirile erau făcute din aceeași marmură albă traversată de vinișoare verzi ca și zidul de afară. Îmi imaginasem Citadela ca o clădire mare, precum castelul comandantului din Ixia, dar ceea ce vedeam aici îmi depășea cu mult imaginația.

— Ești impresionată? a întrebat Marrok.

Am închis gura și am dat din cap. Grupul nostru a început să traverseze străzile și mi-am dat seama că locul era părăsit.

— Unde e toată lumea? l-am întrebat pe Marrok.

— Citadela se transformă într-un oraș fantomă în timpul sezonului cald. Consiliul este în pauză, Cetatea este în vacanță și de culturi se ocupă doar o mână de oameni. Oricine poate se retrage spre locuri mai răcoroase, iar aceia care rămân aici se ascund înăuntru în timpul după-amiezii, ca să evite soarele.

Nu puteam spune că-i învinovățeam. Simțeam că-mi arde pielea capului.

— Cât mai avem? am întrebat.

— Încă o oră, a zis Marrok. Vezi cele patru turnuri?

Omul a arătat spre est.

— Aceea este Cetatea Magicianului.

M-am uitat la înălțimea turnurilor, întrebându-mă ce anume își avea adăpostul în apartamentele acelea vaste.

Ne-am continuat calea pe străzile pustii. Suprafața drumului alterna între pământ bătătorit și pavaj de pietre. Am văzut câini, pisici și câțiva pui adăpostiți în peticele de umbră. Când ne-am apropiat de o clădire mare, pătrățoasă, cu mai multe etaje, Marrok a zis:

— Aceea e Sala Consiliului, unde funcționează și se întâlnește guvernul sitian.

Clădirea avea trepte lungi ce se întindeau pe întreaga lungime a parterului și urcau spre o intrare grandioasă. Coloane în culoarea jadului încadrau ușa. Un grup de oameni se strânsese la umbra sălii. Oamenii s-au apropiat de noi pe când treceam pe lângă ei. Dinspre ei am simțit un miros puternic de urină. Părul le era năclăit de mizerie, iar jegul le acoperea hainele. Un bărbat a întins mâna înnegrită de funingine:

— Te rog, domnule, îmi dai și mie un ban?

Soldații lui Cahil i-au ignorat pe oameni și au mers mai departe. Grupul ne-a urmat, hotărât.

— Cine sunt…? am dat să întreb, dar Marrok nu a încetinit pasul.

Am încercat să-l prind din urmă, însă un băiețel m-a tras de braț. Ochii lui căprui erau mărginiți de răni și obrajii îi erau mânjiți de mizerie.

— Domnișoară frumoasă, te rog! Mi-e foame, a zis băiatul. Dai și mie un bănuț?

L-am căutat din priviri pe Marrok. Căpitanul se afla mult în fața mea. Nu înțelegeam de ce avea băiețelul nevoie de bani,

dar nu puteam refuza acei ochi. Am băgat mâna în rucsac, am scos monedele sitiene pe care mi le dăruise Esau și le-am dat drumul în palma copilului. Îngenunchind la nivelul lui, am zis:

— Împarte-le cu prietenii tăi! Și fă o baie, da?

Bucuria i s-a aprins pe față.

— Mulțum…

Înainte să-și poată termina vorba, am fost copleșiți de duhoare pe măsură ce ceilalți ne înconjurau. Oamenii mi-au prins brațele, au început să mă tragă de haine și mi-au smuls rucsacul. Am văzut băiețelul punându-și monedele în buzunar și strecurându-se din busculadă printre picioarele celorlalți. Mirosul fetid al atâtor trupuri nespălate îmi întorcea stomacul pe dos.

— Domniță, domniță…

Glasurile mi-au inundat urechile, până ce vorbele le-au fost curmate de bubuitul copitelor pe caldarâm.

— Lăsați-o în pace! a strigat Cahil, ridicându-și sabia în aer. Plecați, altfel vă tai în două!

Într-o clipită, mulțimea s-a împrăștiat.

— Ai pățit ceva? a întrebat Cahil.

— Nu, am zis, netezându-mi părul și așezându-mi rucsacul pe umăr. Dar ce-a fost asta?

— Sunt cerșetori. Niște șobolani mizerabili.

Dezgustul îi întuneca fața.

— A fost vina ta. Dacă nu le-ai fi dat bani, te-ar fi lăsat în pace.

— Cerșetori?

Confuzia mea părea să-l uimească pe Cahil.

— N-ai cum să nu știi ce sunt cerșetorii!

Când a văzut că nu îi răspund, a continuat.

— Ei nu muncesc. Trăiesc pe străzi. Cer bani pentru mâncare. Trebuie să-i fi văzut în Ixia, a zis el, frustrat.

— Nu. Toți oamenii din Ixia au loc de muncă. Iar condițiile de bază pentru trai sunt asigurate de armata comandantului.

— Și cum plătește pentru toate astea?

Înainte să pot răspunde, umerii lui Cahil au căzut moi.

— Cu banii unchiului meu. Pesemne că a secat rezerva.

Mi-am mușcat limba. În ceea ce mă privea, era mai bine să folosești banii ca să ajuți oamenii, decât să acoperi podeaua vreunei trezorerii cu ei.

— Haide!

Cahil și-a scos piciorul din scăriță, s-a aplecat și mi-a întins mâna.

— Trebuie să-i prindem din urmă pe ceilalți.

— Pe cal? am întrebat.

— Nu-mi spune că nu au cai în nord.

— Nu pentru mine, am zis, în timp ce mi-am așezat piciorul în scăriță și am cuprins brațul lui Cahil.

Tânărul m-a tras pe șa. M-am așezat în spatele lui, neștiind ce să fac cu brațele.

Cahil s-a întors pe jumătate.

— Atunci pentru cine?

— Pentru comandant, generali și ofițerii de rang înalt.

— Cavaleria? a întrebat Cahil.

Căuta informații. Mi-am stăpânit oftatul.

— Nu am văzut nicio cavalerie.

Era adevărul, dar încetasem să îmi mai pese dacă mă credea sau nu.

Cahil și-a răsucit gâtul și mi-a cercetat chipul. Un val de căldură m-a înconjurat; simțeam deodată că suntem prea aproape. Ochii lui luceau verzi-albăstrui, ca apa în lumină, și m-am pomenit deodată întrebându-mă de ce purta barbă într-un loc așa de călduros. Mi-l imaginam pe Cahil fără barbă.

Ar fi arătat mai tânăr, iar pielea lui netedă și bronzată și nasul acvilin ar fi fost mai vizibile.

Am clătinat capul când s-a întors. Nu mai voiam să am de-a face cu el.

— Ține-te bine! a zis, plesnind din limbă.

Calul a început să se miște. Am cuprins talia lui Cahil în timp ce săltam în șa. Caldarâmul părea să se afle la mare distanță sub mine și arăta foarte dur. Am încercat să-mi păstrez echilibrul, ajungându-i din urmă pe soldați. Când am trecut pe lângă ei, m-am relaxat, crezând că tânărul avea să se oprească și să mă dea jos de pe cal. Dar am continuat, iar soldații au început să alerge în urma noastră.

Pe măsură ce traversam drumul șerpuit prin Citadelă, m-am concentrat la calul de sub mine, încercând să-mi găsesc un ritm care să se potrivească bine cu cel al armăsarului, așa cum făcea și Cahil. El stătea adunat deasupra șeii, în timp ce picioarele mele loveau pielea. M-am concentrat la mișcările calului și am văzut brusc că mă uitam în ochii animalului.

Drumul s-a strâns în jurul meu ca o bulă. Puteam vedea mult înainte și în părți și aproape de tot în spate. Calul era încins și obosit și se întreba de ce se aflau doi oameni pe spinarea lui. Omul de Mentă era singurul care-l călărea de obicei. Însă uneori Băiatul de Paie îl scotea la plimbare pe când erau acasă. Îi era dor de grajdul lui liniștit și umbros, plin cu fân și cu o găleată cu apă. „Vei avea apă în curând", i-am transmis calului. Sau așa speram. „Cum te cheamă?" am întrebat. „Topaz."

Mă minunam de comunicarea noastră. Contactul cu alte animale mă făcuse doar să văd scurt prin ochii lor și să înțeleg ce doreau. Nu mai purtasem niciodată o conversație cu o necuvântătoare.

Începea să mă doară spatele. „Poți merge mai lin?" am întrebat. Topaz și-a schimbat pasul. Cahil a mârâit surprins, dar eu am răsuflat ușurată. Mă simțeam ca și cum aș fi lunecat cu o sanie pe coasta unui deal acoperit de zăpadă.

Noul pas al calului ne purta mai rapid ca înainte, iar soldații au rămas mult în spate. Cahil a încercat să-l încetinească pe Topaz, dar calul era hotărât să ajungă la apa promisă.

Am ajuns la baza unui turn înalt și ne-am oprit la umbră. Cahil a sărit de pe cal și i-a cercetat picioarele lui Topaz.

— N-a mai făcut niciodată așa ceva, a zis Cahil.

— Ce?

— E un cal care merge în trei feluri.

— Adică?

— Adică știe să meargă la trap, la galop ușor și să alerge.

— Și?

— Și ăsta nu a fost un pas obișnuit pentru el. Unii cai pot executa până la cinci stiluri de galop, dar nu știu ce a fost asta.

— A fost lin și iute, am zis.

Cahil m-a privit suspicios.

— Cum cobor? am întrebat.

— Pune piciorul stâng în scăriță, trece-ți piciorul drept prin spate, spre stânga, apoi sari!

Am aterizat pe picioarele ce-mi tremurau. Topaz și-a întors capul și s-a uitat la mine. Voia apă. Am luat unul dintre burdufurile cu apă de pe șa și i l-am întins calului. Cahil a mijit ochii privindu-mă pe mine, apoi calul.

— Asta e Cetatea Magicianului? am întrebat, ca să-i distrag atenția.

— Da. Intrarea este chiar după colț. Vom aștepta restul oamenilor, apoi intrăm.

Nu a durat mult până ce soldații ne-au prins din urmă. Am mers până la intrarea în Cetate, unde niște arcade înalte polilobate încadrau ușile din marmură. Coloane roz sprijineau arcadele ce se înălțau pe două etaje. Porțile erau deschise și am intrat fără a întâmpina rezistență din partea gărzilor.

Înăuntru era o curte, iar dincolo de ea, mai multe clădiri. Un oraș în mijlocul altui oraș. Nu-mi venea să cred câte culori și forme vedeam. Clădirile formau un fel de puzzle de marmură de culori diferite. Din colțuri și de pe acoperișuri se iteau statui ale diverselor animale. În jur se întindeau grădini și peluze. Ochii mei erau mulțumiți să vadă verdeață, în sfârșit, după ce îndurasem lucirea albă a zidurilor Citadelei. Observam că zidul gros exterior al Cetății forma un dreptunghi ce încadra întreaga zonă. În cele patru colțuri răsărea câte un turn.

Chiar vizavi de intrare, două siluete stăteau în picioare pe treptele ce duceau spre clădirea cea mai mare. Blocuri mici de marmură piersicie punctau clădirea colorată în mare parte în galben. În timp ce ne apropiam, mi-am dat seama că cele două siluete erau Leif și o femeie înaltă. Ea purta o rochie fără mâneci, de un albastru-intens, ce-i ajungea până la glezne. Era desculță, iar părul ei alb era tuns scurt. Lumina soarelui era înghițită de pielea-i aproape neagră.

Când am ajuns la picioarele scărilor, Cahil i-a dat lui Marrok frâiele calului.

— Du-l la grajduri și apoi desfă bagajele! Ne vedem la barăci.

— Da, stăpâne, a zis Marrok, întorcându-se.

— Marrok, pune-i lui Topaz niște lapte și fulgi de ovăz! am completat eu.

Omul a dat din cap și a plecat mai departe.

Cahil mi-a strâns brațul.

— De unde știi de fulgii de ovăz cu lapte?

Am încercat să gândesc repede.

— Cahil, am călătorit cu tine mai mult de o săptămână și l-am hrănit uneori pe Topaz.

Era adevărat până la un punct, dar nu credeam că era o idee bună să-i spun lui Cahil că armăsarul lui îmi ceruse lapte cu ovăz. Și eram sigură că nu ar fi vrut să știe că propriul lui cal îl numea Omul de Mentă.

— Minți! Fulgii de ovăz cu lapte sunt un deliciu special pe care-l pregătește maestrul grăjdar. El îl dă cailor, nimeni altcineva.

Am deschis gura să răspund, dar o voce stridentă m-a întrerupt.

— Cahil, s-a întâmplat ceva?

Ne-am aruncat amândoi privirea la femeie. Leif și cu ea coborau spre noi.

— Nu, nimic, a zis Cahil.

Cei doi s-au oprit la câteva trepte deasupra noastră.

— Ea este? a întrebat femeia.

— Da, prim-magician, a răspuns Cahil.

— Ești sigur de loialitatea ei față de Ixia? a întrebat ea.

— Da. Are cu ea o uniformă ixiană și bani ixieni, a spus Cahil.

— Loialitatea și dorul ei de Ixia put ca o supă stricată, a adăugat Leif.

Femeia s-a apropiat de mine. M-am uitat în ochii ei de culoarea chihlimbarului. Păreau ai unei pisici polare și erau la fel de letali. Privirea ei m-a învăluit, iar lumea a dispărut, în timp ce solul s-a preschimbat într-un lichid chihlimbariu. Am început să mă scufund. Ceva mi-a încercuit gleznele și apoi m-a tras dedesubt. Am rămas fără haine, apoi fără piele, fără mușchi. Oasele mi s-au dizolvat, până ce din mine nu a mai rămas decât sufletul.

IO

CEVA ASCUȚIT MI-A ZGÂRIAT SUFLETUL, căutând un loc vulnerabil. Am îndepărtat obiectul străin și am început să construiesc un zid de apărare în mintea mea. Nu aveam să las magicianul să ajungă la mine.

Cărămizile se formau și se așezau unele peste celelalte, însă pe la margini zidul se destrăma. Magicianul reușea să găurească zidul, pe măsură ce eu mă străduiam să fiu mereu cu un pas înainte. Mi-am pus toată puterea în acel zid. Peticeam încontinuu găurile. Am adăugat apoi un alt zid în interiorul primului. Totuși cărămizile se tot dezintegrau și se prăbușeau.

La naiba! Nu! M-am zbătut pentru ceva vreme, dar a fost doar o chestiune de timp. În cele din urmă, am lăsat zidul să se destrame, însă, împinsă de un val proaspăt de energie, am creat o cortină din marmură cu vinișoare verzi, blocând magicianul.

M-am lipit de suprafața netedă și m-am ținut cu toată forța. Eram epuizată. Din disperare, am folosit ultimele picături de energie rămasă, țipând după ajutor. Marmura s-a preschimbat într-o statuie a lui Valek. S-a uitat la mine îngrijorat. „Ajutor!" am strigat. El și-a petrecut brațele puternice în jurul meu,

trăgându-mă la pieptul lui: „Fac orice pentru tine, iubire.” În lipsa a altceva, m-am agățat de el, pe măsură ce eram înghițită de beznă.

M-am trezit într-o cameră îngustă; capul îmi pulsa. M-am uitat la tavan și mi-am dat seama că mă aflam pe un pat împins lângă un zid, sub o fereastră deschisă. Când am dat să mă ridic, picioarele mele amorțite au protestat. Mă simțeam expusă și agresată, ca și cum cineva îmi smulsese pielea. Gâtul îmi ardea de sete. Pe o noptieră se afla un ulcior umed cu apă, iar lângă el un pahar gol. Mi-am turnat apă și am băut lichidul rece din trei înghițituri mari. Simțindu-mă un pic mai bine, am cercetat încăperea. De-a lungul zidului opus se afla un dulap, încadrat de o oglindă la dreapta și de o ușă la stânga. Cahil a apărut în pragul ușii.

— Mi s-a părut că te-am auzit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Prim-magicianul a încercat să-ți citească mintea, a răspuns Cahil.

Tânărul părea jenat.

— S-a enervat că ai opus rezistență, dar a spus că nu ești spion.

— Minunat! am zis sarcastic și ascuțit.

Mi-am petrecut brațele peste piept.

— Cum am ajuns aici?

Obrajii lui Cahil s-au înroșit.

— Te-am cărat.

Mi-am trecut mâinile în jurul trupului. Gândul că fusesem atinsă de el îmi făcea pielea să se înfioare.

— De ce ai rămas aici?

— Am vrut să mă asigur că ești bine.

— Acum eşti îngrijorat pentru mine? Îmi vine greu să cred!

M-am ridicat pe picioarele ce mă dureau ca şi cum aş fi alergat prea mult. Nici spatele nu era într-o stare mai bună.

— Unde sunt?

— Într-o odaie din camerele studenţilor. Te afli în aripa ucenicilor. Ţi s-a dat acest apartament.

Cahil s-a retras în cealaltă încăpere. L-am urmat într-un salon mic în care se găseau un birou mare, o canapea, o masă cu scaune şi un şemineu din marmură. Zidurile erau făcute din marmură verde-deschis. Rucsacul meu se afla pe masă, alături de arc.

În cameră se mai zărea o uşă. Am traversat camera şi am deschis-o. Dincolo de prag era o curte cu o grădină, cu arbori şi statui. Printre copaci puteam zări soarele la apus. Am păşit afară, privind în jur. Apartamentul meu se afla la capătul unei clădiri cu un singur etaj. Prin preajmă nu era urmă de om.

Cahil a ieşit şi el afară.

— Studenţii se vor întoarce la începutul sezonului rece, a zis şi a arătat apoi spre o cărare. Poteca aceea duce spre sala de mese şi spre sălile de clasă. Vrei să-ţi ofer un tur?

— Nu, am zis, îndreptându-mă spre salon.

M-am întors în pragul uşii:

— Vreau ca tu şi soldaţii tăi de jucărie să mă lăsaţi dracului în pace! Acum ştii că nu sunt spion, aşa că stai cât mai departe de mine!

Am închis uşa şi am încuiat-o, lăsându-l pe Cahil afară. Ca să mă asigur că nu reuşea să intre, am împins un scaun sub clanţă.

M-am ghemuit în pat. Dorinţa de a mă întoarce acasă îmi zguduia trupul. Acasă la Valek. La forţa şi la iubirea lui. Chiar şi

acel contact scurt cu el mă făcuse să-mi fie și mai dor. Absența lui lăsa în mine un pustiu ce mă ardea.

Voiam să părăsesc Sitia. Căpătasem suficient control asupra magiei, încât să evit un accident. Nu aveam nevoie să mă aflu aici cu acei oameni oribili. Tot ce trebuia să fac era să plec spre nord și, în curând, aveam să ajung la granița Ixiei. Am plănuit așadar călătoria în minte, întocmind o listă cu cele necesare și gândindu-mă chiar să-l răpesc pe Topaz. Odată ce camera s-a întunecat, am adormit.

Când soarele m-a trezit, m-am rostogolit pe partea cealaltă, cântărindu-mi șansele de evadare fără a fi detectată, și mi-am dat seama că nu știam nimic despre cum era organizată Cetatea. Aș fi putut să plec în recunoaștere, dar nu doream să văd pe cineva sau să fiu văzută. Așa că am stat în pat toată ziua și m-am culcat la loc în acea noapte.

A mai trecut o zi. Cineva a zgâlțâit clanța ușii, apoi a ciocănit, strigându-mă. Am țipat să mă lase în pace și am răsuflat ușurată când persoana de afară a plecat.

În cele din urmă, am rămas acolo, amorțită. Mintea mea a plutit și a atins conștiințele unor creaturi din grădină. M-am retras din fața contactului, căutând un loc pașnic.

Apoi l-am găsit pe Topaz. Omul de Mentă venise în vizită, dar calul se întreba unde era Domnița de Lavandă. Atunci am văzut o imagine a mea în mintea lui Topaz. Domnița de Lavandă era probabil numele pe care mi-l dăduse animalul. Era amuzant. În timpul călătoriei cu Cahil nu prea avusesem timp să mă îmbăiez, dar reușisem să găsesc câteva ocazii în care avusesem suficientă intimitate, cât să-mi aplic câteva picături din parfumul cu lavandă al mamei.

„Mergi lin și repede", s-a gândit Topaz.

„M-ai duce departe în nord?" am întrebat.

„Nu fără Omul de Mentă. Voi merge lin și repede cu amândoi. Sunt puternic."

„Ești foarte puternic. Poate voi rămâne cu tine."

„Ba nu, Yelena! Ai stat îmbufnată suficient timp", a zis vocea lui Irys în mintea mea.

Contactul ei era ca un strat gros și răcoros de salvie aplicat pe o rană deschisă.

„Nu stau îmbufnată."

„Atunci cum numești starea asta?" a întrebat Irys, enervată.

„Mă protejez."

Irys a râs.

„De ce? Roze abia dacă ți-a pătruns mintea."

„Roze?"

„Roze Featherstone, prim-magician. E mânioasă de atunci. Ai îndurat lucruri mai rele, Yelena. Care e problema cu adevărat?"

Mă simțeam neajutorată și singură fără un suflet care să mă protejeze. Dar am îngropat acel gând, nevrând să-l împărtășesc cu Irys. În schimb, i-am ignorat întrebarea. M-am adunat, știind că mentorul meu se întorsese. Ea era singura persoană în care puteam avea încredere la Cetate.

„Vin să-ți aduc mâncare. O să mă lași să intru și o să mănânci"! a ordonat Irys.

„Mâncare?" a gândit Topaz plin de speranță. „Un măr? Bomboane cu mentă?"

Am zâmbit.

„Mai târziu."

Stomacul mi-a chiorăit. Pe când mă mutam spre marginea patului, m-a cuprins amețeala. Pierdusem șirul zilelor și eram slăbită de foame.

Irys a venit, așa cum promisese, aducând o tavă încărcată cu fructe și cărnuri reci. Mi-a adus și un ulcior cu suc de ananas și niște prăjituri. Pe când mâncam, mi-a povestit despre călătoria ei spre casa lui May. May era ultima dintre fetele răpite care-și regăsise familia pierdută.

— Cinci surori exact ca ea, a zis Irys, clătinând capul.

Am zâmbit larg, imaginându-mi reîntoarcerea lui May. Șase fete chiuind de fericire și de încântare și plângând, în timp ce vorbeau la unison.

— Tatăl lor, copleșit, a vrut să le testez tuturor celor șase fete potențialul magic. May are, dar vreau să mai aștepte un an înainte să vină la școală. Celelalte sunt încă prea mici.

Irys a turnat suc în două pahare.

— A trebuit să-mi scurtez vizita când ți-am auzit strigătul de ajutor.

— Când Roze mi-a invadat mintea?

— Da. Eram prea departe ca să te ajut, dar s-ar părea că te-ai descurcat și singură.

— M-a ajutat Valek, am zis.

— E imposibil. Eu nu am putut ajunge la tine. Valek nu e magician.

— Dar a fost acolo și am împrumutat din puterea lui.

Nevrând să mă creadă, Irys a dat din cap.

M-am gândit la cum mă găsise Irys în nord.

— Tu mi-ai simțit puterea când eram în Ixia, am spus. E aceeași distanță între mine și Valek.

Irys a clătinat iar capul.

— Valek e imun la magie. Cred că te-ai folosit de imaginea lui pe post de scut împotriva lui Roze. Când te-am simțit anul trecut, nu aveai control asupra puterilor tale. Exploziile necontrolate de magie cauzează valuri în sursa puterii. Toți

magicienii din lume le pot simți, dar doar maeștrii magicieni pot ști din ce parte vin.

Cuvintele ei mă îngrijorau.

— Dar mi-ai auzit strigătul de ajutor când erai la May. Pentru că mi-am pierdut controlul am reușit să te contactez atât de departe?

Pierderea controlului conducea la explozii ce duceau la moartea magicianului și la deteriorarea sursei puterii pentru toți ceilalți magicieni. Irys m-a privit speriată.

— Nu.

S-a încruntat și și-a fixat privirea asupra zidului, gândindu-se.

— Yelena, ce ai făcut cu magia ta de când am plecat?

I-am povestit totul despre ambuscadă, despre evadare și despre înțelegerea cu Cahil.

— Deci i-ai adormit pe toți soldații lui Cahil? a întrebat ea.

— Păi nu erau decât doisprezece. Am făcut ceva greșit? Am încălcat Codul de Etică?

Erau așa de multe lucruri pe care nu le cunoșteam despre magie!

Irys a pufnit în râs, citindu-mi gândurile. „Și mai voiai să fugi cu calul."

— E mai bine decât să stau aici cu Cahil și cu Leif, am zis cu voce tare.

— Ăștia doi…

Irys s-a încruntat din nou.

— Maeștrii magicieni au discutat cu amândoi. Roze este furioasă că i-au dat informații false despre tine. Cahil a avut chiar îndrăzneala să ceară o sesiune a Consiliului în toiul sezonului cald. Va trebui să aștepte până la începerea sezonului rece. Poate că va obține ceea ce vrea, poate că nu.

Irys a ridicat din umeri, neîngrijorată.

— Ar merge sitienii la război pentru Cahil? am întrebat.

— Nu avem niciun motiv de ceartă cu nordul, dar nici nu-i iubim. Consiliul a așteptat ca tânărul Cahil să se maturizeze. Dacă va căpăta carismă și abilități puternice de conducere, atunci planurile lui de a redobândi Ixia s-ar putea să fie sprijinite de Consiliu.

Irys și-a înclinat capul într-o parte, gândindu-se la un viitor război.

— Tratatul comercial este primul contact oficial pe care l-am avut cu Ixia în ultimii cincisprezece ani, a explicat ea. E un început promițător. Ne-a fost mereu teamă ca nu cumva comandantul Ambrose să încerce să cucerească Sitia, așa cum a făcut cu nordul, dar, pe moment, pare satisfăcut cu ce are.

— Ar avea vreo șansă o armată sitiană împotriva nordului?

— Tu ce crezi?

— Sitia ar trece prin momente dificile. Oamenii comandantului sunt loiali, dedicați și bine pregătiți. Ca să piardă o bătălie, ar trebui să fie ori depășiți numeric, ori copleșiți de o armată mult mai bine antrenată.

Irys a dat din cap.

— Campania împotriva lor ar trebui să fie lansată cu cea mai mare grijă, iar acesta este motivul pentru care Consiliul încă așteaptă să ia o hotărâre. Dar nu pentru asta îmi fac eu griji acum. Prioritatea mea este să te învăț totul despre magie și să-ți descopăr specialitatea. Ești mai puternică decât am crezut, Yelena. Nu e ușor să adormi doisprezece oameni. Și să ai o conversație cu un cal…

Irys și-a îndepărtat părul de pe față, prinzându-l cu mâinile în spatele capului.

— Dacă nu aș fi tras cu urechea, nici că te-aș fi crezut.

Irys s-a ridicat și a început să așeze vasele pe tavă.

— Ceea ce le-ai făcut oamenilor lui Cahil ar fi, în mod normal, o încălcare a Codului Etic, dar a fost un gest de autoapărare, deci este acceptabil.

Irys a tăcut o clipă.

— Ceea ce ți-a făcut Roze a fost o încălcare flagrantă a regulilor noastre, dar a crezut că ești spion. Codul nu se aplică spionilor. Toții sitienii sunt uniți prin intoleranța lor cu privire la spionaj. Comandantul a pus mâna pe putere infiltrându-se în rândurile monarhiei și asasinând familia regală, așa că Sitia nu vrea ca, printr-un spion, comandantul să încerce să strângă informații pentru a lansa un nou atac.

Ridicând tava cu vase murdare, Irys a adăugat:

— Mâine am să-ți arăt Cetatea și apoi vom începe pregătirea. În dulap se află lumânări și cremene, dacă ai nevoie de lumină, iar în spatele clădirii sunt lemne de foc pentru când se va lăsa frigul. Te-am cazat în aripa ucenicilor, pentru că ești prea mare să stai în cazarma bobocilor. Și mai cred că până la începerea anului școlar vei fi gata să te alături cursurilor pentru ucenici.

— Ce sunt cursurile pentru ucenici?

— Cetatea are un plan de studiu împărțit pe cinci ani. Studenții încep programul la un an după ce ajung la maturitate. De obicei, în jurul vârstei de paisprezece ani, magia lor atinge un nivel în care ei o pot dirija. Fiecare an din programul de studiu al Cetății are o denumire. Nivel de primul an, de începător, de junior, de senior și de ucenic. Tu vei fi la nivelul de ucenic, dar pregătirea ta școlară va fi diferită, întrucât trebuie să înveți despre istoria și despre guvernul nostru.

Irys a clătinat din cap.

— Până încep cursurile, o să mă gândesc cum e mai bine să procedăm. Vei studia probabil alături de studenți de niveluri diferite, depinzând de materie. Dar nu-ți face griji acum! De ce nu despachetezi să te instalezi comod?

Cuvintele ei mi-au amintit că aveam un dar pentru ea în rucsac.

— Irys, așteaptă o clipă! am rugat-o, înainte să plece. Mama ți-a trimis parfumul ăsta.

Am băgat mâna în rucsac. Cumva, din fericire, sticluțele nu fuseseră sparte în timpul călătoriei spre Citadelă. I-am dat lui Irys parfumul *Billardiera scandens* și am așezat sticla cu *Lavandă* pe masă.

Irys mi-a mulțumit și a plecat. După aceea camera mi s-a părut pustie. Scoțând tot din rucsac, mi-am atârnat vechea uniformă în dulap și am decorat masa cu statuia valmurului, pe care o cumpărasem pentru Valek. Camera părea însă tot golașă. Aveam să o rog pe Irys să-mi schimbe banii ixieni. Poate că reușeam să cumpăr câteva decorațiuni care să înveselească locul. Am găsit ghidul lui Esau la fundul rucsacului. Ducând o lumânare în dormitor, am citit din carte până ce am simțit că mi se închid ochii. Din notițele lui detaliate, reieșea că fiecare plantă și arbore din junglă exista cu un motiv. M-am surprins dorindu-mi să găsesc în ghidul lui un pasaj ilustrat cu imaginea mea, care să explice motivul existenței mele, redactat cu scrisul îngrijit al lui Esau.

Dimineața, Irys a strâmbat din nas când a intrat în apartamentul meu.

— Poate ar trebui să-ți arăt unde e baia mai întâi. O să-ți trimitem hainele la spălătorie și o să-ți aducem unele curate.

Am râs.

— E așa de rău?

— Da.

Am mers cu Irys spre altă clădire din marmură, înconjurată din toate părțile de coloane albastre. Baia avea bazine separate pentru bărbați și pentru femei. M-am simțit minunat să mă pot spăla de mizeria acumulată pe drum. Spălătoreasa mi-a luat hainele jerpelite și pătate. Costumul de la Nutty, cămașa albă și pantalonii negri aveau toate nevoie de petice.

Am împrumutat o tunică verde-deschis din bumbac și pantaloni kaki. Irys mi-a spus că la Cetate nu exista un cod vestimentar anume pentru orele de curs și pentru evenimentele de toată ziua, dar că, la ocaziile speciale, studenții purtau obligatoriu robe de ucenici.

După ce mi-am pieptănat și mi-am împletit părul, am intrat în sala de mese, pentru a lua micul dejun. Cercetând Cetatea, remarcasem existența unui model. Cărările și grădinile șerpuiau pe lângă clădiri din marmură de diferite mărimi și forme. Cazărmile și locuințele pentru studenți înconjurau campusul principal. Grajdurile, spălătoria și cotețele mărgineau zidul din spate al Cetății. Caii pășteau pe o pășune mare, înconjurată de un gard, lângă un teren oval pentru antrenamente. Am întrebat-o pe Irys ce era cu cele patru turnuri.

— Maeștrii magicieni locuiesc în ele.

Irys a îndreptat degetul spre cel din nord-vest.

— Acela e al meu. Cel din colțul de nord-est, de lângă grajduri e al Zitorei Cowan, al treilea magician. Acela din sud-vest e al lui Roze Featherstone, iar cel din sud-est al lui Bain Bloodgood, magician secund.

— Și dacă sunt mai mult de patru maeștri?

— În istoria Cetății Magicianului nu au existat niciodată mai mult de patru. Mai puțini, da, dar niciodată mai mulți. Ar

fi o problemă minunată. Turnurile sunt uriașe, așa că e spațiu suficient, a explicat Irys zâmbind.

În sala de mese se aflau trei persoane. Rânduri după rânduri de mese goale înconjurau încăperea lungă.

— Când va începe școală, aceste mese vor fi ocupate de studenți, de profesori și de magicieni. Toată lumea mănâncă aici, a explicat Irys.

M-a prezentat apoi celor doi bărbați și femeii care își luau micul dejun. Erau grădinari și reprezentau doar o mică parte din personalul extins necesar îngrijirii peisajului.

Am mâncat, am ascuns un măr pentru Topaz, iar Irys m-a dus în apartamentul ei. După ce am urcat vreun milion de trepte și am trecut de zece etaje cu camere, am ajuns în vârful turnului. Ferestrele camerei circulare se întindeau de la podea la tavan. Perdelele lungi și dantelate se umflau în vântul cald. Pernuțe colorate și canapele în nuanțe de albastru, violet și argintiu decorau încăperea veselă. Camera era ticsită cu etajere pentru cărți, iar în aer se simțea o aromă proaspătă de citrice.

— Aceasta este camera mea pentru meditație, a zis Irys. E mediul perfect pentru a-mi recăpăta puterile și pentru a studia.

Am făcut înconjurul încăperii, uitându-mă afară. De aici se deschidea o panoramă minunată asupra Cetății, iar prin ferestrele dinspre nord-est am văzut dealuri verzi și rotunjite, ciupite din loc în loc de sătucuri.

— Acelea sunt o parte din pământurile clanului Featherstone, a zis Irys, urmărindu-mi privirea.

Tânăra a arătat spre centrul camerei.

— Stai jos! Să începem!

Irys s-a așezat pe o pernuță mov, încrucișându-și picioarele. Eu m-am cocoțat pe o pernă albastră, în fața ei.

— Dar arcul meu…

— Nu vei avea nevoie de el. Te voi învăța cum să atragi puterea fără ajutorul contactului fizic. Sursa puterii înconjoară lumea ca o pătură. Tu ai abilitatea de a trage un fir din acest acoperământ, de a-l pune în trupul tău și de a-l folosi apoi. Dar nu lua prea mult, căci altfel vei deranja acoperământul, distorsionând sursa, și vei lăsa anumite zone descoperite, iar pe altele cu prea multă putere. Se zice că sunt locuri unde există găuri în pătură, zone fără pic de putere, dar eu nu am găsit niciunul.

I-am simțit puterea întinzându-se ca o bulă. Irys a ridicat mâna și a zis:

— Venettaden!

Forța ei s-a lovit de mine. Mușchii mi-au înghețat. Am rămas cu ochii pironiți asupra magicianului, cuprinsă de o panică din ce în ce mai mare.

— Îndepărteaz-o! mi-a cerut.

M-am gândit să folosesc zidul meu, dar știam că nu avea nicio șansă în fața forței ei. Din nou, am tras cortina de marmură și am întrerupt contactul cu puterea. Mușchii mi s-au relaxat.

— Foarte bine! a zis Irys. Am luat un fir de putere și l-am făcut sub forma unei mingi. Apoi, cu un cuvânt și cu un gest, l-am îndreptat spre tine. Noi îi învățăm pe studenți să folosească gesturi și cuvinte în scop pur didactic, dar, de fapt, poți folosi orice vrei. Orice te ajută să îți concentrezi puterea. Și, după o vreme, nu vei mai avea nevoie de cuvinte ca să faci magie. Devine un gest instinctiv. Acum e rândul tău.

— Dar nu știu cum să trag un fir din putere. Eu nu fac decât să mă concentrez la lemnul arcului meu și apoi, cumva, mi se desprinde mintea și reușesc să o îndrept spre alte minți. De ce funcționează asta?

— Abilitatea de a citi gândurile este alt fir de putere care unește două minți, creând o legătură. De îndată ce conexiunea se realizează, ea rămâne acolo și e ușor să o restabilești. Gândește-te, de exemplu, la legătura dintre noi sau la cea pe care o ai cu Topaz.

— Sau cu Valek, am zis.

— Da, și cu Valek. Deși, având în vedere imunitatea lui la magie, aș zice că legătura voastră este una la nivel subconștient. I-ai citit vreodată gândurile?

— Nu. Dar nu am încercat. Cumva, am știut întotdeauna ce simte.

— E un instinct de supraviețuire. Are sens, având în vederea poziția pe care o ocupă în Ixia și puterea lui de decizie asupra sorții tale.

— Instinctul ăsta m-a salvat de câteva ori, am zis, amintindu-mi de necazurile mele din Ixia. Când mă aflam într-o situație disperată, simțeam brusc că o altă persoană îmi lua locul în propriul trup și, astfel, puteam îndeplini lucruri imposibile.

— Da, dar acum ai controlul și poți realiza acele lucruri imposibile.

— Nu știu…

— Suficient, a zis Irys, ridicând mâna. Acum, concentrează-te! Simte puterea! Trage-o spre tine și ține-o!

Am inspirat adânc și am închis ochii, ca să mă asigur că mă concentram. Mă simțeam puțin ridicol, dar mi-am îndreptat atenția spre aerul din jurul meu, încercând că simt pătura de putere din jurul lumii. Nu s-a întâmplat nimic o vreme. Apoi, am simțit cum aerul se îngroașă și începe să-mi apese pielea. Am forțat magia să se strângă mai aproape de mine. Odată ce presiunea a crescut, am deschis ochii. Irys mă privea.

— Când îi dai drumul spre mine, gândește-te la ce vrei să facă puterea. Te-ar ajuta să folosești un cuvânt sau un gest, pe care le poți folosi ca semnal pentru data viitoare.

Am împins forța și am zis:

— Dărâmă!

Nu s-a întâmplat nimic pe moment, dar apoi Irys a holbat ochii, șocată, și a căzut de pe pernă.

Am alergat la ea.

— Îmi pare rău!

Irys s-a uitat la mine.

— Ciudat.

— Cum adică?

— În loc să mă împingi, magia ta mi-a invadat mintea, dându-mi o comandă mentală să cad.

Irys s-a așezat la loc pe pernă.

— Încearcă din nou, dar de data asta gândește-te la putere ca la un obiect fizic, ca la un zid, și împinge-o spre mine!

I-am urmat instrucțiunile, dar rezultatele au fost aceleași.

— Este o metodă neortodoxă, dar funcționează, a zis Irys, dându-și o șuviță de păr după ureche. Hai să lucrăm la mecanismele de apărare! Vreau să-mi respingi puterea înainte să te poată afecta.

Cu o mișcare rapidă, Irys a îndreptat o minge de energie spre mine.

— Teatottle!

Am sărit înapoi și am ridicat mâinile, dar nu am fost suficient de rapidă. Până să mă pot eu apăra, camera a început să se învârtă în jurul meu și culorile s-au pornit să-mi joace în fața ochilor. Am căzut pe spate, cu ochii pironiți în tavanul înclinat. Pe căpriori, într-un cuib, dormea o bufniță.

— Trebuie să fii mereu pregătită să te aperi, a zis Irys. Nu vrei să fii surprinsă cu garda jos. Dar…, a continuat Irys netezindu-și cămașa, ai împiedicat-o pe Roze să-ți pătrundă în minte.

Am ocolit subiectul.

— Ce înseamnă „Teatottle"? am întrebat.

— Nu înseamnă nimic, a zis Irys. E un cuvânt inventat. Nu are sens să te avertizez în legătură cu ce vreau să fac. Folosesc asemenea cuvinte pentru atacuri și în apărare. Dar, pentru lucruri practice, cum ar fi aprinderea focului sau a luminii, folosesc cuvinte reale.

— Pot aprinde focul?

— Dacă ești suficient de puternică. E obositor. Magia extenuează, mai ales în anumite cazuri. Tu pari să fii capabilă să creezi legături cu mințile altor ființe fără prea mult efort, a zis Irys. Poate că asta e specialitatea ta.

— Ce vrei să spui prin specialitate?

— Unii magicieni pot face anumite lucruri. Există magicieni care vindecă rănile fizice și alții care pot ajuta cu traumele mentale. Unii pot mișca obiecte mari, precum statuile, alții aprind focul cu un minimum de efort, a zis Irys, jucându-se cu ciucurii pernuței ei. Uneori, vei găsi magicieni care pot face câte două sau trei lucruri sau care au un talent hibrid, precum Leif, care este capabil să simtă sufletul unei persoane. În cazul tău, am descoperit că nu ești doar capabilă să citești minți, dar poți chiar influența acțiunile unui om sau ale unui animal. E un talent rar. Ai două abilități.

— Aceasta este limita? am întrebat.

— Nu. Maeștrii magicieni pot face totul.

— Atunci de ce este Roze prim-magician, iar tu ești al patrulea?

Irys a zâmbit obosită.

— Roze e mai puternică decât mine. Amândouă putem aprinde focuri, dar, în timp ce eu fac doar un foc de tabără, ea are puterea de a incendia o clădire de două etaje.

M-am gândit o vreme la ce-mi spusese Irys.

— Dacă un magician are un singur talent, ce poate face după terminarea antrenamentului?

— Noi trimitem magicieni în diverse orașe sau metropole, în funcție de ce au nevoie. Încercăm să avem un vindecător în fiecare oraș în permanență. Alți magicieni sunt responsabili pentru mai multe orașe și călătoresc din loc în loc, ajutând cu diferite proiecte.

— Ce aș putea face eu? am zis, întrebându-mă dacă exista și pentru mine un loc în care să mă simt utilă.

Pe de altă parte, nu eram sigură dacă-mi doream să îmi găsesc un loc în Sitia.

Irys a râs.

— E prea devreme ca să-mi pot da seama. Momentan, trebuie să înveți să strângi puterea și să o folosești. Și exersează apărarea!

— Cum îmi păstrez zidul de apărare ridicat fără să mă extenuez?

— Eu îmi imaginez zidul meu, care seamănă cu acest turn. Îl construiesc să fie solid și puternic, iar apoi îl fac transparent, ca să pot vedea prin el, și după aceea nu mă mai gândesc deloc la el. Dar, când magia este îndreptată spre mine, bariera mea devine iar solidă și respinge atacul înainte ca mintea să îmi fie pe deplin conștientă.

I-am urmat instrucțiunile și am creat o barieră invizibilă în minte. Irys a testat-o pe neașteptate de mai multe ori în cursul dimineții, și tehnica a funcționat. În restul timpului am încercat

să strâng puterea, dar, oricât de mult încercam, magia mea nu putea afecta decât două lucruri: pe Irys și bufnița care dormea pe căpriori. Răbdarea lui Irys mă uimea și, pentru prima dată de când sosisem în Sitia, simțeam că aș putea fi capabilă să-mi pot stăpâni și folosi puterile cum se cuvine la un moment dat.

— Este un început promițător, a zis Irys, pe măsură ce se apropia pauza de prânz. Mergi și mănâncă și apoi odihnește-te pentru restul după-amiezii! Vom lucra diminețile, iar tu poți exersa și studia în timpul nopții. În seara asta însă, trebuie să-l întâlnești pe maestrul grăjdar și să-ți alegi un cal.

Oare auzisem bine?

— Un cal?

— Da. Toți magicienii au cai. Uneori, va fi nevoie să ajungi în vreun loc sau altul de urgență. Eu a trebuit să-mi las calul, pe Silk, aici, în timpul misiunii din Ixia. Când ai cerut ajutorul, am fost nevoită să împrumut un cal de la tatăl lui May. Cum altfel crezi că am ajuns aici așa de repede?

Nici măcar nu mă gândisem la asta. În acele momente fusesem prea preocupată de propria-mi tristețe. Urmând instrucțiunile lui Irys, am găsit sala de mese. Am luat prânzul și m-am întors în apartamentul meu, unde m-am prăbușit în pat și am adormit.

În noaptea aceea, după cină, l-am căutat pe maestrul grăjdar. L-am găsit la capătul unui rând de boxe, curățând o șa din piele. Era un bărbat scund și îndesat. Părul lui ciufulit și castaniu îi cădea peste umeri, precum coama unui cal. Am încercat să-mi stăpânesc un zâmbet când bărbatul și-a ridicat privirea aprigă spre mine.

— Ce vrei? Nu vezi că sunt ocupat? a întrebat el.

— Sunt Yelena. M-a trimis Irys.

— A, sigur, ești studenta nouă. Nu știu de ce nu a așteptat întoarcerea tuturor, a bombănit omul, așezând șaua pe pământ. Vino pe aici!

Am trecut pe lângă grajd, iar Topaz a scos capul din boxa lui. Ochii lui mari și căprui m-au privit plini de speranță.

„Măr?" a întrebat el.

Irys avusese dreptate. Reluasem legătura cu Topaz fără să fac vreun efort conștient. Ori poate că el reluase legătura cu mine? Aveam să o întreb. I-am dat calului mărul din buzunar.

Maestrul grăjdar s-a întors spre mine.

— Tocmai ți-ai câștigat un prieten pe viață, a zis el, pufnind amuzat. Calul ăla adoră mâncarea. Nu am văzut niciodată un cal care să iubească așa de mult să mănânce. Îl poți învăța să facă orice pentru o bomboană.

Am trecut pe lângă hambarul cu fân, spre o pășune. Maestrul s-a sprijinit de gardul din lemn. Pe câmp păștеau șase cai.

— Alege-ți unul! Nu contează care, sunt toți buni. Mă duc să-ți găsesc instructorul.

— Tu nu predai? am întrebat înainte ca maestrul să plece.

— Nu și în sezonul cald, când nu mai e nimeni aici, a zis el enervat. Sunt prea ocupat să rânesc grajdurile și să repar harnașamentele. Am propus să mai aștepte, dar al patrulea magician a vrut să ne ocupăm de asta cât mai repede. E bine că unul dintre instructorii mei s-a întors mai devreme.

Omul a mormăit ceva pe când se îndrepta spre grajd.

Am privit cu atenție caii de pe câmp. Trei dintre ei erau de un cafeniu-închis, precum Topaz, doi erau negri, iar unul era arămiu cu pete albe pe picioare, de la genunchi în jos. Pentru că nu știam nimic despre cai, am presupus că aveam să aleg după culoare. Calul arămiu s-a uitat spre mine.

„Îmi place", a zis Topaz. „O să meargă lin și repede pentru Domnița de Lavandă."

„Cum o fac să vină la mine?" am întrebat.

„Bomboane cu mentă."

Topaz s-a uitat cu jind la un sac din piele ce atârna în apropierea boxei lui. Maestrul grăjdar nu se vedea nicăieri. M-am întors la grajd, am scos două bomboane, i-am dat una lui Topaz și pe cealaltă am luat-o cu mine înapoi pe câmp.

„Arată-i bomboana lui Kiki."

Am întins bomboana. Kiki și-a aruncat privirea la ceilalți cai și apoi s-a îndreptat spre mine. Când s-a apropiat, am văzut că fața ei era albă, iar în jurul ochiului stâng avea o pată maro. Ochii ei însă păreau ciudați. Doar când mi-a mâncat bomboana din palmă mi-am dat seama că erau albaștri. Nu mai văzusem niciodată așa ceva, dar nu însemna mare lucru. Nu știam aproape nimic despre cai.

„Scarpin-o după urechi", a sugerat Topaz.

Urechile lungi și arămii ale iepei erau înclinate înainte. M-am ridicat pe vârfuri și mi-am trecut vârfurile unghiilor în spatele lor. Kiki și-a coborât capul și l-a lipit de pieptul meu.

— Ce zici, fetițo? am zis eu cu voce tare.

Nu o puteam auzi ca pe Topaz. În timp ce îi scărpinam urechile, am tras un fir de putere și mi-am proiectat mintea spre a ei.

„Vrei să fii a mea?"

Calul m-a împins cu botul.

„Da."

L-am simțit pe Topaz bucurându-se.

„Vom merge lin și repede împreună."

Am tresărit când l-am auzit pe maestru în spatele meu.

— Ai și găsit unul? a întrebat el.

Am dat din cap fără să mă uit la om.

— Acela este din câmpii, a zis. Ai ales bine.

— Trebuie să aleagă altul, a spus o voce familiară.

M-am întors. Groaza mi s-a răsucit în stomac. Lângă maestru se afla Cahil.

— De ce te-aș asculta pe tine? am spus.

Cahil a rânjit răutăcios.

— Pentru că sunt instructorul tău.

II

— NU! AM ZIS. NU VEI FI instructorul meu.

— Nu ai de ales, a răspuns maestrul.

Omul și-a aruncat privirea spre Cahil, apoi la mine, părând nedumerit.

— Nu mai e nimeni altcineva, iar al patrulea magician insistă să începi antrenamentul pe dată.

— Și dacă te ajut să rânești și să hrănești caii? O să ai timp să mă înveți? l-am întrebat pe maestrul grăjdar.

— Domniță, ai deja multe pe cap. O să-ți cureți și o să-ți îngrijești propriul cal, pe lângă studiu. Cahil și-a petrecut timpul prin grajduri de când avea șase ani. Nimeni, în afară de mine, a zis omul, rânjind, nu știe mai multe despre cai.

Mi-am pus mâinile în șolduri.

— Bine. Atât timp cât cunoaște caii mai bine decât oamenii.

Cahil a tresărit. Bun.

— Dar voi păstra calul ăsta, am spus.

— E spălăcită, a zis Cahil.

— Poftim? am întrebat.

— Are ochii albaștri. Aduce ghinion. Și a fost crescută de clanul Sandseed. Caii lor sunt dificil de antrenat.

Kiki a pufnit spre Cahil.

„Ce băiat răutăcios!"

— E o superstiție prostească și o reputație nedreaptă. Cahil, ar trebui să știi mai bine, a spus maestrul. E o iapă foarte bună. Voi doi va trebui să vă rezolvați conflictul, oricare ar fi el. Eu nu am timp să vă dădăcesc.

Zicând asta, maestrul grăjdar s-a îndepărtat, bombănind iar de unul singur.

Cahil și cu mine ne-am privit aprig o vreme, până ce Kiki mi-a împins brațul, căutând bomboane mentolate.

— Regret, fetițo, nu mai am! am zis, întinzând mâna goală.

Calul și-a aruncat capul pe spate și a început să pască din nou. Cahil se uita la mine. Mi-am încrucișat brațele la piept, dar păreau să reprezinte o barieră prea slabă. Aș fi preferat zidul meu gros de marmură. Cahil se schimbase de hainele lui de călătorie și-și pusese o cămașă albă, simplă, și pantaloni strâmți de călărie, însă purta încă cizmele negre.

— Va trebui să te descurci singură cu iapa pe care ai ales-o, dar, dacă ai de gând să mi te opui de fiecare dată când te învăț ceva, ai face bine să-mi spui de acum, ca să nu-mi pierd vremea.

— Irys vrea ca eu să învăț, așa că voi învăța.

Cahil a părut satisfăcut.

— Bun. Prima lecție începe chiar acum.

Tânărul a escaladat gardul dinspre pășune.

— Înainte să înveți să călărești, trebuie să știi totul despre calul tău, din punct de vedere fizic și emoțional.

Cahil a plesnit din limbă spre Kiki, iar, când ea l-a ignorat, tânărul s-a apropiat de iapă. Tocmai pe când se oprise în spatele calului, Kiki s-a întors și l-a dărâmat cu șezutul.

Mi-am mușcat buza ca să nu râd. De fiecare dată când Cahil încerca să se apropie, Kiki fie se îndepărta, fie îl împingea.

Cu fața roșie de frustrare, Cahil a zis în cele din urmă:

— Fir-ar să fie! Iau un căpăstru.

— I-ai rănit sentimentele când ai spus că aduce ghinion, am explicat. O să coopereze cu tine dacă îți ceri scuze.

— De unde știi? a vrut Cahil să știe.

— Știu, și gata.

— Nu ai știut nici măcar cum să cobori de pe cal. Nu sunt așa de prost! a zis el.

Când Cahil a dat să treacă din nou gardul, i-am spus:

— Știu la fel cum am știut și că Topaz voia ovăz cu lapte.

Cahil s-a oprit, așteptând explicația.

Am oftat.

— Topaz mi-a spus că vrea deliciul. Am reușit să comunic cu el din greșeală, așa că i-am cerut să meargă mai lin, pentru că mă durea spatele. La fel și cu Kiki.

Cahil și-a trecut degetele prin barbă.

— Prim-magicianul mi-a zis că ai abilități magice puternice. Presupun că ar fi trebuit să-mi dau seama, dar am fost prea preocupat de ideea că ai fi un spion.

Tânărul s-a uitat la mine ca și cum mă vedea pentru prima oară.

Pentru o clipă, mi s-a părut că văd în ochii albaștri ai lui Cahil urma unui plan, dar a dispărut rapid și mă întrebam dacă nu cumva mi se păruse doar.

— O cheamă Kiki? a întrebat el.

Am dat din cap. Cahil s-a întors la Kiki și i-a cerut iertare. Mă simțeam deodată iritată. Ar fi trebuit să-mi ceară iertare mie pentru toată durerea pe care mi-o provocase. Spion, pe naiba!

„Să-l împing pe Răutăcios?", a întrebat Kiki.

„Nu. Fii cuminte! El o să mă învețe să am grijă de tine."

Cahil m-a chemat lângă el. Am trecut gradul. Pe când Kiki stătea cuminte, Cahil mi-a arătat și mi-a povestit despre diferitele părți ale trupului ei. Începând cu botul, Cahil nu s-a oprit până ce nu a ridicat copita piciorul stâng din spate și mi-a arătat zona de sub ea.

— Ne vedem mâine la aceeași oră, a zis el, sfârșind lecția. Ne întâlnim la grajduri. Vom discuta despre îngrijirea cailor.

Înainte să se întoarcă la hambar, l-am oprit. Acum, că îmi trecuse enervarea, mă întrebam de ce se afla Cahil aici.

— De ce mă înveți? Credeam că o să fii ocupat cu planificarea campaniei de recucerire a Ixiei.

Știind prea bine ce gândeam despre misiunea lui, Cahil mi-a cercetat chipul, căutând semnale că aș fi fost sarcastică.

— Nu pot face prea multe până nu am sprijinul complet al Consiliului Sitian, a răspuns. În plus, am nevoie de bani ca să-mi plătesc cheltuielile. Majoritatea soldaților mei sunt angajați la Cetate ca gărzi sau grădinari, în funcție de nevoi.

Cahil și-a șters mâinile pe pantaloni, cu privirea la caii de pe pășune.

— Când Cetatea își oprește activitatea în timpul sezonului cald, fac tot ce pot să câștig sprijin de partea mea. Sezonul acesta am crezut cu adevărat că voi câștiga ajutorul Consiliului.

Cahil s-a oprit și s-a uitat la mine.

— Dar nu a funcționat. Așa că m-am întors la muncă. Nu am de gând să cerșesc în continuare atenția Consiliului.

Cahil s-a încruntat și a clătinat capul.

— Pe mâine, atunci?

— Pe mâine.

L-am privit pe Cahil în timp ce mergea spre grajd. Se bazase pe capturarea unui spion ixian ca să influenţeze Consiliul. Mă întrebam ce avea să mai încerce.

Kiki mi-a împins braţul. Am scărpinat-o după urechi, înainte să mă întorc în apartamentul meu. Căutând nişte hârtie, m-am aşezat la masă şi am desenat schiţa brută a unui cal. Am etichetat părţile corpului pe care mi le puteam aminti. Topaz şi Kiki m-au ajutat cu restul. Legătura pe care o formasem cu cei doi cai era bizară, dar liniştitoare. Era ca şi cum ne aflam toţi în aceeaşi încăpere, făcând lucruri diferite şi văzându-ne de treburi şi având propriile gânduri. Dar, când unul dintre noi „vorbea" direct cu altul, ne puteam „auzi" între noi. Nu trebuia decât să mă gândesc la Kiki, iar gândurile ei îmi invadau mintea. La fel se întâmpla şi cu Irys. Nu era nevoie să apelez la sursa de putere şi să o proiectez spre Irys. Puteam doar să mă gândesc la ea.

De-a lungul următoarei săptămâni, zilele mele s-au petrecut la fel. Îmi petreceam dimineţile cu Irys, învăţând despre magie, iar după-amiezile dormeam, studiam şi exersam autoapărarea. Îmi petreceam serile cu Cahil şi cu Kiki. Când umblam prin campus, eram atentă să nu-l întâlnesc pe Goel. Nu uitasem de ameninţarea lui.

Nu a trecut mult, şi Irys a început să-mi testeze abilităţile magice.

— Hai să vedem dacă poţi aprinde focul! a zis Irys într-o dimineaţă. De data asta, când tragi puterea la tine, vreau să te concentrezi să aprinzi lumânarea asta, a zis magicianul, aşezând lumânarea în faţa mea.

— Cum? am întrebat, aşezându-mă în capul oaselor.

Șezusem sprijinită pe pernele din camera ei din turn, gândindu-mă la Kiki. Trecuse o săptămână, și încă nu încălecasem iapa. Până acum, Cahil insistase să-mi predea la fiecare lecție despre îngrijirea cailor și despre harnașamente. Ce om enervant!

— Imaginează-ți o flacără înainte să-ți concentrezi magia! a zis Irys, demonstrând. Foc! a spus ea.

Lumânarea s-a aprins și a ars înainte să o poată stinge.

— E rândul tău.

M-am concentrat la fitilul lumânării, formându-mi în minte imaginea unei flăcări. Împingând magia spre lumânare, am încercat să o forțez să se aprindă, dar nu s-a întâmplat nimic.

Irys a scos un sunet gâtuit, iar lumânarea a ars.

— Îți direcționezi magia spre lumânare?

— Da. De ce?

— Tocmai mi-ai comandat să o aprind pentru tine, a zis Irys, exasperată. Și am făcut-o!

— E ceva rău?

— Nu. Sper că știi cum să aprinzi un foc în mod obișnuit pentru că, până acum, asta nu pare să facă parte dintre talentele tale magice. Hai să încercăm altceva!

Am încercat apoi să mișc un obiect, însă totul a fost în zadar, cu excepția cazului în care manipularea lui Irys putea fi considerată o abilitatea magică. Irys și-a ridicat bariera mentală, blocându-mi influența.

— Încearcă iar! De data asta concentrează-te la a deține controlul!

Pe când strângeam puterea, Irys a aruncat perna spre mine. Perna m-a lovit în abdomen.

— Hei!

— Trebuia să o îndepărtezi cu magia. Încearcă iar!

Până la finalul sesiunii, am fost mulțumită că Irys alesese o pernă. Altfel, m-aș fi umplut de vânătăi.

— Cred că trebui să-ți exersezi autocontrolul, a zis Irys, refuzând să renunțe. Odihnește-te! Te vei descurca mai bine mâine.

Înainte să plec, am întrebat-o pe Irys ceva ce mă preocupa de câteva zile.

— Irys, pot să explorez Citadela? Am nevoie să schimb niște monede ixiene ca să-mi cumpăr unele obiecte și haine. Există vreun târg?

— Da, dar să știi că e deschis o singură zi pe săptămână în sezonul cald.

Irys a făcut o pauză, stând pe gânduri.

— Îți voi acorda zile de târg, fără niciun curs. Poți explora Citadela sau poți face orice vrei. Târgul se va deschide peste două zile. Între timp, o să-ți schimb banii.

Însă Irys nu a putut renunța la oportunitatea de a-mi ține o predică despre cheltuirea banilor.

— Cheltuielile tale sunt acoperite atât timp cât te afli la Cetate. Dar, după ce vei absolvi, te vei descurca singură. Vei câștiga un salariu, ca magician, bineînțeles, a zis Irys. Dar nu-ți irosi banii!

Tânăra a zâmbit ca să mai îmblânzească dojana.

— Nu vrem să încurajăm cerșetorii.

În minte mi-a revenit imaginea băiatului murdar.

— De ce nu au bani? am întrebat.

— Unii sunt leneși și preferă să cerșească în loc să muncească. Alții nu pot munci din cauza unor probleme fizice sau mintale. Vindecătorii nu pot face minuni. Iar alții își joacă banii sau îi cheltuie mai rapid decât îi câștigă.

— Și copiii?

— Sunt fugari, orfani sau odraslele cerşetorilor. Sezonul cald e cel mai rău pentru ei. Îndată ce începe şcoala şi Citadela este iar populată, se deschid locuri unde găsesc mâncare şi adăpost.

Irys mi-a atins umărul.

— Nu-ţi face griji pentru ei, Yelena!

M-am gândit la comentariile lui Irys în timp ce mă întorceam în apartamentul meu.

În seara aceea, după ce mă învăţase cum să o înşeuez şi să îi pun căpăstrul lui Kiki, Cahil m-a întrebat:

— Ce e cu tine? Te-ai răstit la mine toată seara.

„Domniţa de Lavandă e necăjită", a fost de acord Kiki.

Am inspirat adânc, pregătindu-mă să îi cer scuze, în schimb un torent necontrolat de cuvinte mi-a ieşit de pe buze.

— Tu vrei Ixia ca să poţi fi rege. Ca să strângi taxe, să şezi pe un tron şi să porţi o coroană cu nestemate, în timp ce oamenii suferă aşa cum au suferit şi sub domnia unchiului tău. Vrei Ixia pentru ca partizanii tăi, precum Goel, să omoare copii nevinovaţi atunci când părinţii lor nu pot plăti taxele pentru mătăsurile tale scumpe, sau ca să omoare părinţii, lăsându-le odraslele pe drumuri, să cerşească.

Răbufnirea mea s-a sfârşit la fel de repede pe cât începuse. Cahil era şocat, dar şi-a revenit repede.

— Nu asta vreau, a zis el. Vreau să-i ajut pe oamenii din Ixia să aibă libertatea de a purta orice haină vor în loc să fie forţaţi să îmbrace uniforme. Să se poată căsători cu cine doresc fără a avea nevoie de un permis din partea generalului din districtul lor. Să poată trăi oriunde vor, chiar dacă acel loc este Sitia. Îmi doresc coroana ca să pot elibera Ixia de dictatura militară.

Motivele lui păreau superficiale. Oare oamenii aveau să fie mai liberi sub domnia lui? Nu credeam în sinceritatea răspunsului său.

— Ce te face să crezi că ixienii își doresc să fie eliberați de tine? Niciun guvern nu este perfect. Te-ai gândit vreodată că e posibil ca ixienii să fie mulțumiți de viața lor sub conducerea comandantului? am întrebat.

— Tu ai fost fericită în nord? a întrebat Cahil.

Era încordat, așteptându-mi răspunsul.

— Eu am trăit acolo în circumstanțe neobișnuite.

— Cum ar fi?

— Nu e treaba ta.

— Lasă-mă să ghicesc! a zis Cahil, pe un ton superior.

Mi-am cuprins brațele, ca să nu-l pocnesc.

— Un copil din sud, cu abilități magice, răpit? Este, într-adevăr, neobișnuit. Dar crezi că ești prima persoană pe care al patrulea magician a trebuit să o salveze? Și nordicii sunt născuți cu abilități magice. Unchiul meu a fost maestru magician. Și știi bine ce îi face comandantul oricui deține puteri.

Cuvintele lui Valek mi-au răsunat în minte. Oricine avea puteri magice pe teritoriul Ixiei era ucis. Poate că magicienii erau vânați, dar restul oamenilor aveau tot ce-și doreau.

— Nu suntem chiar atât de diferiți, Yelena! Ai fost născută în Sitia și crescută în Ixia, iar eu sunt un ixian crescut în Sitia. Tu te-ai întors acasă. Nu vreau decât să-mi regăsesc căminul.

Am deschis gura ca să răspund, dar am închis-o când am auzit-o pe Irys în minte.

„Yelena, vino imediat la infirmerie."

„Ești în regulă?" am întrebat.

„Da. Vino!"

„Unde este infirmeria?"

„Pune-l pe Cahil să-ți arate!"

După aceea, energia ei magică s-a retras.

I-am spus lui Cahil ce-mi ceruse Irys. Fără să ezite o clipă, a scos șaua și căpăstrul lui Kiki și le-a agățat în camera cu harnașamente, apoi ne-am îndreptat spre centrul Cetății. Trebuia aproape să alerg ca să țin pasul cu el.

— A spus despre ce e vorba? a întrebat Cahil, privind peste umăr.

— Nu.

Am intrat într-o clădire cu un singur etaj. Zidurile din marmură erau de un albastru-pal ce semăna cu gheața. Un tânăr într-o uniformă albă aprindea lămpile de pe coridor. Razele soarelui începuseră să se stingă.

— Unde e Irys? l-am întrebat pe tânăr.

Băiatul părea nedumerit.

— Al patrulea magician, a zis Cahil.

— E cu vindecătorul Hayes, a răspuns tânărul, arătând spre un coridor lung când a văzut că nu ne mișcam din loc. Pe acest hol. A cincea ușă pe stânga.

— Puțin oameni îi spun Irys, mi-a explicat Cahil pe când traversam rapid coridorul pustiu.

Ne-am oprit la a cincea ușă, care era închisă.

— Intră! a strigat Irys, înainte să ciocănim.

Am deschis ușa. Irys stătea lângă un bărbat îmbrăcat în alb. Era probabil vindecătorul Hayes. Sub un cearșaf, pe un pat din centrul camerei, se vedea o siluetă. Fața îi era acoperită de bandaje.

Leif ședea, cu umerii aplecați, pe un scaun dintr-un colț al camerei. Fratele meu părea oripilat. Când m-a văzut, a întrebat:

— Ce face ea aici?

— Eu i-am cerut să vină. E posibil să ne poată ajuta, i-a răspuns Irys.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o pe Irys.

— Tula a fost găsită în Booruby, aproape moartă. Mintea ei s-a ascuns și nu putem ajungea la ea, mi-a explicat Irys. Trebuie să aflăm cine i-a făcut una ca asta.

— Nu o pot simți, a spus Leif. Ceilalți maeștri magicieni nu au putut să ajungă la ea. E dusă, magiciene! Îți pierzi timpul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Cahil.

— A fost bătută, torturată și violată, a răspuns vindecătorul. Probabil că a suferit toate ororile la care te-ai putea gândi.

— Și a avut noroc, a continuat Irys.

— Cum poți spune că a fost norocoasă? a zis Cahil, revoltat.

Indignarea îi era evidentă din felul în care își strângea umerii și din tonul strident al vocii.

— A scăpat cu viață, a replicat Irys. Celelalte nu au avut atât noroc.

— Câte? am întrebat, deși nu voiam să știu cu adevărat, însă nu puteam să-mi stăpânesc cuvintele.

— Ea este a unsprezecea victimă. Celelalte au fost găsite moarte și brutalizate în același fel.

Dezgustul îi schimonosea lui Irys chipul.

— Cum pot fi de ajutor? am zis.

— Vindecarea minții e cea mai mare putere a mea, dar tu ai ajuns la comandant și l-ai adus înapoi când eu nu am reușit, a zis ea.

— Ce? a strigat Cahil. L-ai ajutat pe comandant?

Furia lui Cahil se concentra acum asupra mea. L-am ignorat.

— Dar îl știam pe comandant. Am știut unde să caut, i-am explicat lui Irys. Nu sunt sigură că te pot ajuta.

— Încearcă oricum! Trupurile au fost descoperite în orașe diferite din Sitia. Nu am reușit să găsim niciun motiv pentru aceste crime și nu avem niciun suspect. Trebuie să prindem monstrul, a zis Irys, trecându-și mâna prin păr. Din păcate, acesta este un exemplu de situație cu care va trebui să te confrunți când vei deveni magician. Poți să consideri această întâmplare o parte din câștigarea experienței.

M-am apropiat de pat.

— Pot să o țin de mână? l-am întrebat pe vindecător.

Bărbatul a dat din cap și a tras cearșaful, dezvelind corpul fetei. Între bandajele îmbibate de sânge, pielea ei arăta precum carnea crudă. Cahil a blestemat. Mi-am aruncat privirea la Leif; avea fața încă întoarsă la perete.

Pline de atele, degetele fetei erau pesemne rupte în întregime. I-am luat mâna cu blândețe, frecându-mi vârfurile degetelor de-a lungul palmei ei. Trăgând de un fir de putere, am închis ochii și mi-am proiectat energia spre ea.

Mintea ei părea abandonată; senzația că fugise și că nu avea să se mai întoarcă umplea spațiul în care mă aflam. Spectre cenușii și intangibile pluteau în mintea ei. La o cercetare mai atentă, am descoperit că fiecare spectru reprezenta o amintire a Tulei despre o oroare la care fusese supusă. Chipurile fantomelor se schimonoseau de durere, de teroare și de teamă. Emoțiile pure au început să mi se scufunde în piele. Am îndepărtat spectrele, concentrându-mă să o găsesc pe adevărata Tula, care se ascundea, cel mai probabil, într-un loc ferit de terori. Am simțit o senzație de-a lungul brațelor, ca și cum niște fire lungi de iarbă mi-ar fi gâdilat pielea. Mirosul curat al unei câmpii acoperite de rouă persista în aer, dar nu puteam găsi

sursa. Am căutat până ce am rămas fără energie și nu am mai putut ține legătura activă.

În cele din urmă, am deschis ochii. M-am așezat pe podea, ținând încă mâna fetei.

— Îmi pare rău că nu am putut să o găsesc! am zis.

— Ți-am zis că e o pierdere de timp, a spus Leif.

Tânărul s-a ridicat din colțul lui.

— La ce te așteptai de la o nordică?

— Poți să te aștepți să nu renunț la fel de repede ca tine! am strigat înainte ca fratele meu să iasă din cameră.

M-am încruntat privindu-i silueta care se îndepărta. Trebuia să existe o altă cale de a o trezi pe Tula.

Vindecătorul a luat mâna fetei dintr-a mea și a băgat-o la loc sub cearșaf. Eu am rămas pe podea, iar el și Irys au început să discute despre starea fetei. Credeau că trupul avea să i se vindece, însă era probabil să nu-și mai recapete niciodată cunoștința. Suna ca și cum ar fi devenit unul dintre copiii fără suflet pe care Reyad și Mogkan îi creaseră în Ixia, când le extrăseseră puterile magice, lăsând în urmă doar un trup fără spirit. M-am cutremurat gândindu-mă la cum încercaseră să mă distrugă cei doi bărbați diabolici.

M-am concentrat iar la problemele Tulei. Cum îl găsisem pe comandant? El se retrăsese într-un loc care îi amintea de cea mai mare reușită. Locul în care se simțea cel mai fericit și în care deținea controlul.

— Irys, am zis eu, întrerupând-o. Spune-mi tot ce știi despre Tula.

Magicianul s-a gândit o vreme. Vedeam cum pe buze i se formau întrebări.

„Ai încredere în mine", i-am zis.

— Nu știu prea multe. Familia ei are o fabrică profitabilă de sticlă, la periferia orașului Booruby, a zis Irys. Sezonul cald este cel mai aglomerat pentru ei, așa că țin cuptoarele aprinse în permanență. Tula trebuia să mențină focul aprins pe timpul nopții. Dimineața următoare, când tatăl ei a venit la muncă, a găsit cărbunii reci, iar Tula dispăruse. Au căutat-o multe zile. În cele din urmă, au găsit-o după douăsprezece zile, în viață, pe câmpul unui fermier. Vindecătorul nostru din Booruby i-a tratat rănile fizice. Dar mintea ei s-a ascuns, așa că ne-au trimis-o de grabă aici.

Pe chipul lui Irys se citea dezamăgirea.

— Tula are frați? am întrebat.

— Mai mulți. De ce?

M-am gândit bine.

— Apropiați de vârsta ei?

— Cred că are o soră mai mică.

— Cu câți ani mai mică?

— Nu cu mult. Poate cu un an și jumătate, a presupus Irys.

— O poți chema aici?

— De ce?

— Cu ajutorul ei, aș putea fi capabilă să o aduc pe Tula înapoi.

— O să-i trimit un mesaj.

Irys s-a întors spre vindecător.

— Hayes, dă-mi de știre dacă se schimbă starea Tulei.

Hayes a confirmat din cap, iar Irys a ieșit pe ușă. Cahil și cu mine am urmat-o.

Tânărul nu a scos o vorbă cât timp am traversat coridorul și am ieșit afară, unde soarele era la apus. Aerul se răcise, iar o adiere ușoară îmi mângâia fața. Am inspirat aerul proaspăt, încercând să diluez mirosul amar al terorii fetei.

— Ai fost destul de îndrăzneață, a zis Cahil, aruncându-și ochii la mine, să crezi că poți ajunge la ea, când un maestru magician nu a reușit, a încheiat el, îndepărtându-se.

— Ar fi fost prostesc, am strigat eu în urma lui, să renunț înainte ca toate soluțiile posibile să fie testate!

Cahil a continuat să meargă fără să bage în seamă comentariile mele. Bun! Tocmai îmi mai oferise un motiv să îi arăt că se înșela.

12

COȘMARURI DESPRE ORORILE prin care trecuse Tula mi s-au răsucit în minte în noaptea aceea. M-am luptat cu demonii ei iar și iar, până ce, în cele din urmă, s-au preschimbat în chipul disprețuitor al propriului meu diavol. Amintiri vii ale torturii și violului la care mă supusese Reyad mi-au bântuit somnul. M-am trezit țipând. Inima îmi bătea în piept ca un ciocan. Cămașa de noapte era udă de sudoare. Mi-am șters fața, concentrându-mă la ce era real. Trebuia să existe o cale de a o ajuta pe Tula. Complet trează, m-am îmbrăcat și m-am dus la infirmerie.

În camera Tulei, vindecătorul Hayes ședea pe un scaun, pe jumătate adormit. Omul și-a îndreptat spatele când m-am apropiat de pat.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat el.

— Nu. Voiam să…, am zis eu, căutând explicația potrivită. Să petrec ceva timp cu ea.

Omul a căscat.

— N-are ce rău să facă, iar mie mi-ar prinde bine ceva odihnă. O să fiu în birou, la capătul holului. Trezește-mă dacă apare vreo schimbare!

M-am așezat pe scaunul lui Hayes și am cuprins mâna Tulei. Reluând legătura, m-am pomenit iar în mintea ei pustie. Spectrele ororilor ei au pâlpâit pe lângă mine. Le-am studiat, căutându-le slăbiciunile. Când Tula avea să se întoarcă, urma să fie nevoită să înfrunte fiecare dintre acele fantome, iar eu plănuiam să o ajut să le alunge.

Irys m-a trezit dimineața următoare. Adormisem cu capul sprijinit pe marginea patului Tulei.

— Ai stat aici toată noaptea? a întrebat ea.

— Doar jumătate, am zis eu, zâmbind și frecându-mă la ochi. Nu am putut dormi.

— Înțeleg prea bine.

Irys a netezit cearșafurile de pe patul Tulei.

— De fapt, nu pot sta aici fără să fac ceva. Mă duc personal să o aduc pe sora Tulei. Bain Bloodgood, magicianul secund, a fost de acord să continue antrenamentul cu tine cât sunt plecată. El predă de obicei istorie și îi place să țină cuvântări despre magicieni faimoși și controversați, a zis Irys, zâmbind. O să-ți dea o sumedenie de cărți de citit și te va testa pe baza lor, așa că ai grijă să duci la împlinire orice sarcină îți dă!

— S-a mai întâmplat ceva? a întrebat Hayes, care tocmai intrase în cameră.

Am clătinat din cap.

Când vindecătorul a început să îi schimbe bandajele Tulei, Irys și cu mine am ieșit din cameră.

— Plec în dimineața asta, a spus Irys. Înainte de asta, o să i te prezint lui Bain.

Am urmat-o afară din infirmerie. Ne-am îndreptat spre o clădire mare din blocuri de marmură piersicie și galbenă, aflată în apropierea intrării în Cetate. Clădirea părea să adăpostească birourile personalului administrativ. Se aflau acolo mai multe

săli de conferință și de ședință de diferite mărimi și câte un birou pentru fiecare maestru magician. Conform spuselor lui Irys, maeștrii preferau să întâlnească străinii și oficialitățile în acele încăperi, și nu în turnurile lor.

Irys m-a condus într-o sală mică de ședințe. Patru oameni ședeau aplecați asupra unei hărți întinse pe o masă de conferință. Alte hărți și tabele erau atârnate pe pereți.

Dintre cei patru, i-am recunoscut pe Roze Featherstone și pe Leif. Roze purta altă rochie lungă și albastră, iar Leif afișa încruntarea lui obișnuită. Lângă ei se afla un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-o robă de un albastru-marin, și o femeie tânără cu părul împletit.

Irys m-a prezentat bărbatului. Avea părul alb, iar cârlionții i se iteau în dezordine.

— Bain, ea este Yelena, studenta ta pentru o săptămână, a zis Irys.

— Fata pe care ai salvat-o în nord?

Omul mi-a cuprins mâna.

— O misiune ciudată.

„O misiune ratată."

Gândurile lui Roze mi-au înțepat mintea.

„Yelena ar fi trebuit ucisă, nu salvată. E prea în vârstă ca să învețe."

„Yelena e legată de mine. Îți poate auzi gândurile."

Iritarea lui Irys era vădită.

Roze m-a privit cu ochii ei precum ambra.

„Nu-mi pasă."

Am privit-o fără să clipesc.

„E greșeala ta."

Irys a pășit între noi, întrerupând schimbul de priviri.

— Iar aceasta este Zitora Cowan, al treilea magician, a zis Irys, arătând-o pe tânără.

Cozile precum mierea ale Zitorei îi ajungeau până la talie. În loc să-mi strângă mâna, femeia m-a îmbrățișat.

— Bine ai venit, Yelena! a zis ea. Irys ne-a spus că ai putea să ne ajuți să-l găsim pe atacatorul Tulei.

— Voi încerca, am spus.

— Tula e din clanul meu, așa că aș aprecia orice ai putea face ca să o ajuți.

Ochii căprui-deschis ai Zitorei luceau plini de lacrimi, apoi femeia și-a întors chipul.

— După cum poți vedea, a zis Bain, arătând obiectele din cameră, încercăm să deducem metodele și mijloacele acestui ucigaș. E un tip foarte șiret și perspicace. Din păcate, asta e tot ce știm. Poate că o pereche de ochi odihniți vor putea să găsească ceva ce ne-a scăpat, a spus Bain, indicând harta de pe masă.

— Ea nu ar trebui să fie aici, a zis Leif. Nu știe nimic.

Am intervenit înainte ca Irys să-mi poată lua apărarea.

— Ai dreptate, Leif, nu m-am mai confruntat cu așa ceva, pentru că un om oribil ca el nu ar fi supraviețuit prea mult în Ixia.

— De ce nu dai fuga la comandantul tău drag și la raiul din Ixia și să-ți ții nasul departe de problemele noastre? a răspuns Leif, împroșcând cuvintele în direcția mea.

Tocmai mă pregăteam să-i răspund, când Irys mi-a așezat mâna pe braț.

— Yelena, Leif, ajunge! ne-a cerut ea. Pierdeți timp prețios. E absolut necesar să prindem criminalul.

Dojenită, mi-am îndreptat privirea spre harta de pe masă. Ținuturile sitiene erau împărțite în unsprezece teritorii, câte

unul pentru fiecare clan. Pe hartă erau marcate orașe și metropole și locurile în care fuseseră găsite celelalte fete. În unele orașe existau câte două victime, în timp ce în altele nu se petrecuse nicio crimă. Nu vedeam niciun tipar.

— Singura regularitate este în ceea privește victimele, a zis Bain. Toate sunt fete necăsătorite, între cincisprezece și șaisprezece ani. Toate au dispărut timp de douăsprezece sau paisprezece zile. Toate au fost răpite în timpul nopții. Unele au fost luate din propriile dormitoare pe care le împărțeau cu frații sau cu surorile. Nu există niciun martor. Nimic.

Instinctul îmi spunea că fusese folosită magia, dar nu voiam să dau glas bănuielilor mele de față cu patru maeștri magicieni.

— Ne-am gândit la posibilitatea ca vinovatul să fie un magician rebel, a zis Irys. Deși am reușit să confirmăm alibiurile magicienilor care au absolvit la școala noastră, nu îi putem cerceta pe aceia cu puteri mărginite.

— Puteri mărginite? am întrebat.

— Unii magicieni au suficientă putere magică, încât să facă un singur truc, precum aprinderea unei lumânări, dar nu sunt capabili să utilizeze magia pentru altceva, a explicat Irys. Mărginiții nu vin la Cetate, dar își folosesc de obicei puterile în scopuri benefice. Unii, însă, profită de magie pentru a săvârși fapte rele. Majoritatea sunt găinării. E posibil ca puterea mărginită a criminalului să fie capacitatea de a deveni invizibil sau de a păși fără să scoată vreun sunet. Ceva care să-i dea avantajul de a răpi fetițe.

Pe chipul lui Irys înghețase hotărârea. Era o expresie pe care o recunoșteam și care îmi făcea stomacul să se revolte. Așa arătase când încercase să mă ucidă, în Ixia.

— Dar doar pe moment, a spus ea.

— Nu am exclus posibilitatea unui magician rebel, a spus Bain. Istoria abundă de asemenea personaje. Și includ aici și istoria recentă.

Bărbatul a dat din cap spre mine.

— Într-o zi va trebui să-mi povestești totul despre faptele lui Kangom în Ixia și despre cum și-a găsit sfârșitul. Vreau să-i includem destinul prostesc în cărțile de istorie.

Nedumerită, am avut nevoie de un moment ca să-mi amintesc că Kangom își schimbase numele în Mogkan când fugise în Ixia.

— Apropo de cărți, a zis Bain. Am câteva pentru tine, în birou.

Bărbatul s-a întors spre Roze.

— Am terminat aici?

Maestrul a confirmat scurt din cap.

Ceilalți vrăjitori au dat să plece, dar Zitora a rămas lângă masă, trasând linii cu degetul pe harta Sitiei.

— Irys? a întrebat ea. Ai marcat locul în care a fost găsită Tula?

— Nu.

Irys a luat o pană și a înmuiat-o în sticluța cu cerneală roșie.

— Am uitat, cu toată agitația.

Irys a marcat locul pe hartă și s-a dat un pas înapoi.

— Mă întorc peste zece zile. Te rog, trimite vorbă dacă se întâmplă ceva! Yelena, exersează autocontrolul!

— Da, să trăiți! am zis.

Irys a zâmbit și a ieșit din cameră. Mi-am aruncat privirea spre hartă, ca să văd cât de departe de Citadelă se afla Booruby. Cerneala roșie nu se uscase. Orașul natal al Tulei se afla la granița de vest a Câmpiilor Avibiene. Crezusem că Marrok exagerase când spusese că ținutul era enorm, dar harta arăta

clar cum câmpiile dominau latura de est a Sitiei. Cred că am scos un sunet când am văzut celelalte semne roșii, pentru că Zitora mi-a cuprins brațul.

— Ce este? a întrebat ea.

— Un tipar. Vezi?

Am arătat spre hartă.

— Toate semnele se află în apropierea graniței cu Câmpiile Avibiene.

Ceilalți s-au întors la masă.

— Ochi odihniți, a zis Bain, dând satisfăcut din cap.

— E evident acum, pentru că harta a fost îmbogățită cu noul indiciu, a spus Roze.

Enervarea îi făcea glasul să sune ascuțit.

— A cercetat cineva câmpiile când au dispărut fetele? am întrebat.

— Nu merge nimeni acolo, a zis Zitora. Celor din clanul Sandseed nu le plac vizitatorii, iar magia lor ciudată poate deruta mintea. E mai bine să-i ocolești.

— Doar zaltanaii sunt bine primiți de cei din clan, a spus Roze. Poate că Yelena și Leif le pot face o vizită, să își dea seama dacă ceva e nelalocul lui.

— Nu e nevoie să ne grăbim, a spus Bain. Mai bine așteptăm întoarcerea lui Irys cu sora Tulei. Dacă fata se trezește și își identifică atacatorul, atunci vom avea un avantaj.

— Și dacă dispare altă fată între timp? a întrebat Leif.

Cuta de încruntare de pe fruntea lui se adâncise și părea supărat fie de gândul că ar fi putut apărea o nouă victimă, fie de acela al unei viitoare călătorii alături de mine.

— Atunci, bine-veniți sau nu, vom trimite iscoade înarmate în câmpii, a propus Bain.

— Dar s-ar putea să fie prea târziu, am zis.

— Avem ceva timp.

Zitora s-a tras de una dintre cozi.

— Acesta este un alt tipar pe care am reușit să-l identificăm. Criminalul ține victimele timp de două săptămâni, apoi așteaptă patru săptămâni înainte să lovească iar.

Gândul că o altă fată urma să fie torturată mă umplea de groază și m-a dus cu mintea la un scenariu oribil.

— Dacă vine în Cetate, să termine ce a început? Tula ar putea fi în pericol!

— N-are decât! a zis Roze, iar vocea i-a răsunat rece și hotărâtă. O să am grijă de el.

— Mai întâi ar trebui să-l prindem.

Bain a lovit masa cu unul dintre degetele lui osoase.

— Trebuie să punem gărzi în fața camerei Tulei.

— Dar e sezonul cald și nu avem personal suficient, a răspuns Zitora.

— Îi voi spune lui Cahil să ne împrumute câțiva dintre soldații lui, a propus Roze. Îmi e dator.

— Adu-i aici imediat, Roze! a cerut Bain. Nu avem nicio clipă de pierdut. Haide, Yelena, avem treabă! Ai făcut niște observații foarte bune, domnișoară, mi-a spus el, după ce am părăsit împreună sala. Înțeleg acum de ce a ales Irys să-ți cruțe viața.

— A ales Irys vreodată să ucidă? am întrebat.

Comentariul lui Cahil cum că nu eram prima persoană salvată de Irys în Ixia îmi rămăsese în minte.

— Uneori e inevitabil. E o alegere grea, dar Irys este potrivită pentru acest rol. Are abilitatea unică de a face inima să se oprească fără teamă și fără durere. Roze are și ea acest talent, dar e mult prea dură. Ea se descurcă mai bine cu infractorii și cu alții asemenea lor. Leif o ajută cu aceste investigații

criminalistice triste. În timpul pe care și l-a petrecut la Cetate, maeștrii au hotărât că așa și-ar putea folosi cel mai bine puterea neobișnuită. Zitora, pe de cealaltă parte, mai repede și-ar da ea viața, decât să îi facă rău altei ființe. Nu am întâlnit niciodată un suflet mai blând.

Bain s-a oprit să descuie o ușă. Mi-a făcut semn să-l urmez în birou. Intrând în cameră, am fost asaltată de un vârtej de culori, un talmeș-balmeș de invenții și etajere peste alte etajere ticsite cu cărți.

— Și dumneavoastră, domnule? am întrebat. Ce loc ocupați în acest grup de magicieni?

— Eu predau. Ghidez. Ascult.

Bain a așezat cărțile într-un teanc.

— Eu răspund la întrebări. Îi las pe cei mai tineri să plece în misiuni. Eu spun povești despre trecutul meu bogat.

Bain a zâmbit.

— Indiferent dacă interlocutorii mei vor să le audă. Bun, o să începi cu aceste câteva cărți.

Magicianul mi-a întins teancul. Erau acolo șapte volume. Câteva? În mod evident, definițiile noastre pentru „câteva" erau diferite. Cel puțin, majoritatea cărților erau subțiri.

— Mâine e zi de târg. O zi în plus pentru studiu.

Tonul lui Bain era atins de o nuanță de respect. Pentru el, o zi de studiu părea să fie similară cu o pungă cu aur.

— Citește primele trei capitole ale fiecărei cărți! Le vom discuta poimâine. Vino în turnul meu după micul dejun!

Magicianul a început să se agite în jurul unei mese, căutând ceva. A tras o punguță din piele de sub un tom imens.

— Sunt ai tăi. De la Irys.

Punguța a zăngănit pe când încercam să o deschid. Irys îmi schimbase monedele ixiene.

— Cum găsesc târgul? am întrebat.

Bain a scotocit pe birou până a găsit o bucată de hârtie. Era harta Citadelei.

— Te foloseşti de asta.

Bain mi-a arătat apoi piaţa, care se afla aproape de centrul Citadelei.

— Pot să o păstrez?

— E a ta. Acum, du-te să citeşti!

Cu indulgenţa unui tată care-şi trimite copilul la joacă, Bain mi-a făcut vânt pe uşă.

Pe drumul de întoarcere, am citit titlurile cărţilor. *Sursa Magiei*; *Mutaţii magice*; *Istoria magiei sitiene*; *Maeştrii magicieni de-a lungul istoriei*; *Abuzuri asupra sursei de putere*; *Codul de Etică al magicienilor* şi *Windri Bak Greentree: biografie*.

Trebuia să recunosc că titlurile sunau fascinant, aşa că am început să citesc imediat ce am ajuns în apartament. După-amiaza s-a scurs pe nesimţite şi doar chiorăitul insistent al stomacului m-a făcut să mă opresc ca să găsesc ceva de mâncare.

După cină, am mers la grajduri. Odată ce am ajuns, Topaz şi Kiki şi-au ţipt capul de după uşile boxelor lor.

„Mere?" au întrebat, plini de speranţă, ambii cai.

„Am venit eu vreodată la voi fără să vă aduc mere?" am întrebat.

„Nu, Domniţa de Lavandă e drăguţă", a zis Topaz.

Le-am dat lui Topaz şi lui Kiki merele şi, după ce mi-am şters sucul fructelor şi saliva cailor de pe mâini, mi-am dat seama că instructorul meu întârzia. Hotărând că nu aveam să-l mai aştept, am luat căpăstrul şi şaua lui Kiki din camera cu harnaşamente.

„Exersăm?"

Kiki părea la fel de plictisită de lecțiile repetitive ca și mine.

„Ce zici de o plimbare?" am întrebat.

„Repede?"

„Nu. Încet și așezat, ca să nu cad."

I-am pus căpăstrul și am înșeuat-o pe Kiki fără niciun incident, surprinsă să descopăr cât de multe învățasem.

Înainte să pot urca, a sosit Cahil. Avea fața roșie și barba presărată de sudoare. Arăta ca și cum ar fi alergat până la grajduri. Mă întrebam cât de mult alergase, ceea ce mă făcea să mă întreb și unde locuia și, în cele din urmă, să fiu curioasă în legătură cu felul în care-și petrecuse copilăria. Oare cum o fi fost să crească la Cetatea Magicianului fără familie?

Neștiind ce întrebări îmi dădeau ghes, Cahil a inspectat fiecare centimetru din harnașamentul lui Kiki. Căuta probabil o greșeală. Am zâmbit satisfăcută când tot ce a putut găsi a fost o scăriță așezată cam strâmb.

— Bine, atunci, din moment ce e înșeuată, de ce nu încerci să o încaleci? a zis Cahil, amintindu-mi să urc întotdeauna pe partea stângă a calului.

Mi-am așezat piciorul stâng în scăriță și am prins șaua. Când Cahil a dat să mă ajute, l-am oprit cu o privire aprigă. Kiki se înălța la șaisprezece palme față de sol, era înaltă pentru un cal, dar voiam să o încalec fără ajutor. Făcându-mi vânt în sus, mi-am aruncat piciorul peste șa.

Odată așezată la locul meu, m-am uitat la Cahil de la o înălțime ce-mi părea inconfortabilă. De aici, pământul de sub picioarele lui părea să se fi preschimbat, dintr-un covor moale de iarbă, în țărână tare și fermă.

Cahil mi-a ținut o cuvântare despre frâu, despre modul potrivit de a-l ține și despre poziția în șa.

— Dacă ți se pare că o să cazi, prinde-o de coamă, nu de șa!

— De ce nu?

— Ți-ai putea ciupi un deget. Nu-ți face griji, nu ai să-i faci niciun rău!

Cahil a continuat să-mi vorbească despre modul corect de a conduce calul și despre cea mai bună cale de a da comenzi pentru a-l opri și a-l pune în mișcare. A repetat de cel puțin șase ori sfatul de a o prinde pe Kiki de coamă dacă simțeam că urma să cad. În cele din urmă, am renunțat să mai fiu atentă la el, privind pășunea din noul meu punct de observație. Am admirat felul în care soarele se reflecta în părul calului de lângă gardul aflat în colțul opus, până ce tonul schimbat al lui Cahil a făcut-o pe Kiki să-și aplece urechile în față.

— …asculți? a zis Cahil, enervat.

— Ce?

— Yelena, e foarte important! Dacă nu știi cum să…

— Cahil, am zis eu, întrerupându-l, nu am nevoie de comenzi. Tot ce trebuie să fac e să o rog frumos pe Kiki.

Cahil s-a uitat la mine ca și cum aș fi vorbit într-o limbă străină.

— Privește!

Am ținut frâiele în față așa cum mă învățase Cahil. Urechea stângă a lui Kiki s-a aplecat în spate, cealaltă s-a îndreptat în față. Iapa și-a întors ușor capul spre stânga, ca să mă vadă cu totul.

„Dăm ocolul pășunii?" am întrebat-o eu. „Pe lângă gard."

Kiki a început să se miște. Pașii ei mă legănau dintr-o parte în alta. Am lăsat-o să-și aleagă drumul, în timp ce eu admiram priveliștea.

Pe măsură ce dădeam ocolul pășunii, l-am auzit pe Cahil strigând:

— Călcâiele jos! Îndreaptă spatele!

În cele din urmă, ne-am îndepărtat de el și nu a mai putut să ne vadă.

„Mai repede?" a întrebat Kiki.

„Încă nu."

O scânteie de soare și o urmă de mișcare dincolo de gard mi-au captat atenția. Kiki a ezitat, întorcând brusc spre dreapta. Eu m-am înclinat periculos în stânga.

„Miros rău. Lucru rău."

Am prins instinctiv coama calului, oprind căderea. Piciorul meu drept s-a întins peste șa în timp ce atârnam într-o parte, cu mâinile înfipte în coama aspră și castanie a lui Kiki. Mușchii iepei s-au strâns și Kiki a sărit într-o parte. Atunci am văzut ce o speriase.

„Oprește. Un om."

Kiki s-a oprit, dar picioarele ei tremurau de frică.

„Om rău. Lucru lucitor."

M-am tras înapoi în șa.

„Om rău. Fugi!"

13

KIKI A LUAT-O LA GOANĂ.

M-am ținut de coama ei și am încercat să nu cad din șa. După câțiva pași, mi-am aruncat privirea în spate tocmai la timp ca să văd sabia lui Goel lucind în soare.

Când Cahil ne-a văzut apropiindu-ne cu repeziciune, și-a ridicat brațele strigând:

— Hooo! Hooo!

Kiki galopa în direcția lui. Era așa de concentrată asupra fugii, că a trebuit să aștept ca mirosul lui Goel să dispară, înainte ca iapa să răspundă la gândurile mele ce încercau să o calmeze.

„Omul a plecat. E în regulă", i-am zis. Am mângâiat-o pe gât și i-am șoptit același lucru la ureche. Kiki s-a liniștit și s-a oprit la doar câțiva centimetri de Cahil.

— Cel puțin nu ai căzut de pe cal.

Cahil a prins frâiele lui Kiki.

— Ce s-a întâmplat?

Am sărit din șa și am cercetat chipul lui Cahil. Nu părea surprins. De fapt, părea ușor amuzat.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat? am replicat.

— Kiki s-a speriat de ceva. Ți-am spus că așa sunt caii, sperioși, dar ai vrut să călărești până să fii pregătită.

Ceva în ochii lui Cahil mă făcea să fiu suspicioasă.

— Tu l-ai trimis pe Goel să mă pândească? am întrebat, poruncitoare.

— Pe Goel?

Cahil părea cu adevărat surprins.

— Nu, eu…

— Tu ai pus asta la cale. Ai vrut ca Kiki să se sperie.

Cahil s-a încruntat.

— Am vrut să înveți. Caii sunt animale vulnerabile și reacționează la cel mai mic zgomot, miros sau mișcare înainte să aibă vreo reacție logică. Iar, dacă ai fi căzut, ai fi aflat că nu e ceva teribil. Atunci nu ți-ar mai fi teamă să cazi sau să sari de pe cal dacă e nevoie.

— Ce drăguț că ai și uitat că am căzut de pe un cal! De fapt, am fost împinsă de pe un cal. De pe al tău, ca să fiu mai exactă. E o amintire pe care mi-aș dori să o pot uita.

Cahil a avut măcar decența de a părea spășit.

— Așadar, l-ai trimis pe Goel ca să-mi dea o lecție? am întrebat. Nu prea cred, Cahil. Era înarmat.

Furia a sclipit pe chipul lui Cahil.

— L-am rugat pe Erant să mă ajute. Goel ar trebui să o păzească pe Tula. O să aibă de-a face cu mine.

— Nu-ți mai bate capul! Pot să mă apăr și singură de Goel. Cel puțin, el a avut bunul-simț să mă avertizeze în legătură cu planurile lui. Spre deosebire de alții.

L-am străfulgerat pe Cahil cu privirea și i-am smuls frâiele din mâini, plecând cu Kiki spre grajduri. Fusese o greșeală să mă aventurez singură și neînarmată. Presupusesem, ca o neroadă, că Goel nu avea să încerce să mă atace cât timp eram cu

Cahil. Îmi învățasem lecția. Cahil ar fi trebuit să se simtă mândru, deși nu aceasta era lecția pe care încercase să mi-o dea.

Dimineața următoare, am pornit spre târg, privind cu luare-aminte la oamenii de pe străzile Citadelei. Cu toții păreau să se îndrepte spre piața centrală. Uimită de numărul de cumpărători strânși pe lângă standuri, am ezitat. Nu voiam să mă strecor printre ei, dar aveam nevoie să fac anumite cumpărături. Am văzut câțiva dintre muncitorii din Cetate și tocmai decisesem să le cer ajutorul, când am simțit cum cineva mă trăgea de mânecă.

Întorcându-mă, am întins mâna după arcul din rucsac. Băiețelul a tresărit. Era cerșetorul căruia îi dădusem banii sitieni, în prima zi în Citadelă.

— Iartă-mă! M-ai speriat, am zis.

Băiatul s-a relaxat.

— Domniță frumoasă, îmi dai și mie un ban?

Aducându-mi aminte ce-mi spusese Irys despre cerșetori, mi-a venit o idee.

— Ce-ar fi să ne ajutăm reciproc?

Neîncrederea și-a făcut loc în ochii lui. În clipa aceea, băiatul părea cu vreo zece ani mai vârstă. Îmi frângea inima și îmi venea să-mi golesc punga în mâinile lui. În schimb, am zis:

— Sunt nouă aici. Vreau să cumpăr niște hârtie și cerneală. Știi vreun negustor bun?

Băiatul părea să înțeleagă.

— Maribella are cea mai bună papetărie, a zis el, cu ochii aprinși de speranță. Îți arăt.

— Stai! Cum te cheamă?

Băiatul a ezitat, apoi și-a plecat ochii la pământ.

— Fisk, a mormăit el.

M-am lăsat într-un genunchi și, privindu-l în ochi, i-am întins mâna.

— Salut, Fisk! Eu sunt Yelena.

Băiatul mi-a cuprins mâna în ambele lui palme. Avea gura căscată de uimire. Cred că avea în jur de nouă ani. Fisk și-a revenit din surpriză, clătinându-și capul, și m-a condus apoi spre taraba unei tinere, aflată la marginea pieței. Am cumpărat hârtie de scris, o peniță și cerneală neagră, apoi i-am dat lui Fisk un bănuț sitian pentru ajutorul lui. Pe când dimineața se apropia de final, Fisk m-a condus spre celelalte standuri, iar, în cele din urmă, a trebuit să „angajez" și alți copii pentru căratul cumpărăturilor.

Când am terminat, mi-am privit însoțitorii. Șase copilași murdari îmi zâmbeau în ciuda căldurii și a soarelui dogoritor. Bănuiam că unul dintre băieți era fratele mai mic al lui Fisk; aveau aceiași ochi căprui-deschis. Ceilalți doi băieți păreau să fie verișorii lor. Șuvițele năclăite de păr ascundeau fețele celor două fete, așa că îmi era imposibil să știu dacă erau înrudite cu Fisk. Mi-am dat seama atunci că nu-mi prea venea să mă întorc la Cetate. Simțindu-mi starea de spirit, Fisk m-a întrebat:

— Minunată Yelena, ți-ar plăcea să faci un tur al Citadelei?

Am dat din cap. Canicula după-amiezii golise piața, dar, pe când îi urmam pe copii pe străzile pustii, un sentiment de neliniște și-a făcut loc în inima mea. Dacă mă conduceau într-o capcană? Am căutat cu mâna mânerul briceagului. Concentrându-mă, am tras un fir de putere magică și mi-am îndreptat mintea spre lumea de afară.

Simțeam ființele din jurul meu. Majoritatea cetățenilor din Citadelă se aflau în casele lor, iar gândurile le erau preocupate cu găsirea unui loc răcoros sau a unei activități relaxante,

în timp ce așteptau ca soarele să apună. Nu simțeam nicio amenințare. Nici urmă de ambuscadă.

Am auzit susurul apei înainte să văd fântâna. Chițăind de plăcere, copiii au așezat bagajele pe caldarâm și au alergat spre jetul de apă. Fisk a rămas lângă mine însă, luându-și rolul de ghid în serios.

— Aceasta-i Fântâna Unității, a zis el.

Un cerc de jgheaburi înconjurau o sferă uriașă din piatră, cu găuri mari distribuite egal pe suprafața ei. Înăuntrul sferei se vedea o alta, cu găuri proprii. Verdele profund al fântânii nu era traversat de vine precum marmura ce forma zidurile Citadelei, însă piatra părea să conțină altceva.

— E marmură? l-am întrebat pe Fisk.

— Jad din Munții de Smarald. Aceasta e cea mai mare bucată de jad pur găsită vreodată. A durat aproape un an să o aducă aici și, pentru că jadul este foarte dur, au fost necesari mai mult de cinci ani să o sculpteze cu dălți în formă de diamant. Există unsprezece sfere și toate au fost cioplite înăuntrul acelei singure pietre.

Uimitor! M-am apropiat de fântână ca să văd celelalte sfere. Stropii reci îmi răcoreau pielea înfierbântată.

— De ce unsprezece? l-am întrebat pe Fisk, care stătea lângă mine.

— Câte o sferă pentru fiecare clan. Și câte un jgheab pentru fiecare clan. Apa reprezintă viața, a explicat el. Vezi gravurile de pe cercul exterior?

Am riscat să mă ud până la piele, ca să văd mai bine liniile complicate de pe fântână.

— Sunt creaturi mitice. Fiecare dintre ele reprezintă un maestru magician. Ying Lung, un dragon-zburător, pentru prim-magician. Fei Lian, un leopard-de-vânt, pentru

magicianul secund. Kioh Twan, un unicorn, pentru al treilea magician. Și Pyong, un șoim, pentru al patrulea.

— De ce au fost alese aceste creaturi? am întrebat, amintindu-mi că Irys purtase o mască ce reprezenta un șoim când venise cu delegația sitiană.

— Când magicienii ajung la rangul de maestru, trec printr-o serie de teste, mi-a explicat Fisk, de parcă recita dintr-un manual. În acest timp, ei călătoresc prin lumea de dincolo și își întâlnesc ghizii. Creaturile nu doar că le arată lumea de dincolo, dar îi ajută și în viață.

— Tu crezi asta?

Mie îmi suna ca un basm.

Când comandantul preluase puterea în Ixia, superstițiile și credințele religioase fuseseră descurajate. Dacă încă existau credincioși, atunci însemna că ei rămâneau tăcuți și își practicau credința în secret.

Fisk a ridicat din umeri.

— Știu că ceva se întâmplă cu magicienii în timpul testului, pentru că tata a văzut asta întâmplându-se. El lucra la Cetate.

Chipul lui Fisk părea cuprins de amărăciune, așa că nu am mai pus alte întrebări. Eram însă curioasă cu privire la creaturi. Irys se deghizase în șoim în Ixia. Purtase uniforma potrivită pentru a se amesteca printre ixieni. Poate că lucrase chiar cu șoimii comandantului.

— Aduce noroc să bei din fântână, a zis Fisk, alergând spre prietenii lui, care se jucau zgomotos, străduindu-se să prindă jetul de apă.

După un moment de ezitare, m-am alăturat copiilor. Apa avea gust proaspăt, ca și cum ar fi fost plină de minerale, ca un elixir al vieții. Am băut cu nesaț. Aveam nevoie de un strop de noroc.

Când copiii au încetat joaca, Fisk m-a condus la altă fântână. Aceasta era făcută din jad alb, rar. Cincisprezece cai surprinși în mișcare încercuiau un jgheab mare de apă. Deși Fisk nu se plângea, îmi dădeam seama că dogoarea îl obosise. Cu toate acestea, când m-am oferit să-mi car singură cumpărăturile la Cetate, toți copiii au refuzat, spunând că aveau să le ducă acolo, așa cum promiseseră.

Pe drumul de întoarcere, am simțit îngrijorarea lui Topaz cu o clipă înainte să-l văd pe Cahil ieșind de după colțul unei clădiri. Alaiul meu de copii s-a deplasat la marginea străzii, pe măsură ce Cahil înainta, oprindu-l pe Topaz în fața noastră.

— Yelena, unde ai fost? a întrebat el.

L-am privit dușmănoasă.

— La cumpărături. De ce? Ai vreun alt test-surpriză pregătit pentru mine?

Cahil mi-a ignorat întrebarea, privindu-mi cu uimire companionii. Copiii se lipiseră de peretele clădirii, încercând să se facă pe cât de mici era posibil.

— Târgul e închis de ore bune. Ce ai făcut în tot acest timp? a întrebat.

— Nu e treaba ta.

— Ba este! mi-a răspuns, fixându-mă brusc cu privirea. E prima ta ieșire de una singură în Citadelă. Puteai să fii tâlhărită. Te puteai pierde. M-am gândit la ce e mai rău când am văzut că nu te mai întorci.

Privirea lui Cahil a alunecat iar spre copii.

— Pot să am grijă de mine și singură, l-am asigurat, apoi mi-am aruncat ochii la Fisk. Condu-mă! l-am rugat pe băiat.

Fisk a dat din cap și a început să pășească înainte pe stradă. Ceilalți copii l-au urmat.

Cahil a pufnit și a descălecat. Luând frâiele lui Topaz, tânărul a început să meargă alături de mine, fără a se abține însă de la vorbit.

— Însoțitorii tăi te vor băga în necaz, a zis el. Vor tăbărî asupra ta, ca niște paraziți, de fiecare dată când vei veni în Citadelă.

Ura îi umplea chipul.

— Asta-i altă lecție? am întrebat, fără să mă străduiesc să-mi ascund sarcasmul.

— Încerc doar să te ajut.

Furia îi gâtuia vocea lui Cahil.

— Poți să te oprești. Limitează-te la ce cunoști mai bine, Cahil! Dacă nu e vorba de cai, atunci nu am nevoie de ajutorul tău.

Cahil a expirat pufăind greoi. Cu coada ochiului l-am văzut încercând să-și domolească nervii. Era impresionant.

— Ești furioasă pe mine, a zis el.

— De ce aș fi?

— Pentru că nu te-am crezut când ai spus că nu ești spion. Pentru ce s-a întâmplat cu prim-magicianul. Știu că trebuie să fi fost groaznic…, a continuat Cahil, văzând că nu răspund.

— Groaznic! am strigat, oprindu-mă în mijlocul străzii și întorcându-mă spre Cahil. Ce știi tu? Ți-a scotocit și ție în minte?

— Nu.

— Atunci habar nu ai despre ce vorbești. Imaginează-ți că ești lipsit de ajutor, în pielea goală! Gândurile și sentimentele tale sunt expuse unor priviri scotocitoare și nemiloase.

Cahil se holba la mine. Era șocat.

— Dar ea a zis că i te-ai opus. Că nu te-a putut citi.

M-am cutremurat imaginându-mi că Roze ar fi putut pătrunde mai adânc și înțelegând de ce spusese Cahil că interogatoriul îi lăsa pe unii dereglați mintal.

— E mai rău decât un viol, Cahil! Eu știu asta. Pentru că am fost victima ambelor.

Cahil a rămas cu gura căscată.

— De asta…?

— Ce? Continuă! Întreabă!

Nu aveam de gând să-l scutesc ca să-l fac să se simtă mai bine.

— De asta ai rămas în apartament timp de trei zile?

Am dat din cap.

— Irys a presupus că stăteam îmbufnată, dar, de fapt, nu puteam suporta nici măcar gândul că cineva s-ar fi putut uita la mine.

Topaz și-a așezat capul pe umărul meu. Mi-am frecat obrazul de fața lui moale. Ura mea îndreptată spre Cahil blocase gândurile calului. Apoi însă mi-am deschis mintea spre el.

„Domnița de Lavandă e în siguranță."

Bucuria lui Topaz mi-a umplut mintea.

„Măr?"

Am zâmbit.

„Mai târziu."

Cahil ne urmărea cu o expresie ciudată pe chip.

— Nu le zâmbești decât cailor.

Nu-mi dădeam seama dacă era gelos sau trist.

— Ceea ce ți-a făcut Roze… ceea ce ți-am făcut eu… De aceea te ferești de toată lumea? a întrebat Cahil.

— Nu tocmai. Și nu de toată lumea.

— Pentru cine mai zâmbești?

— Pentru Irys.

Cahil a dat din cap ca și cum se aștepta la acel răspuns.

— Și pentru cine altcineva?

Am atins cu degetele gâlma de la pieptul meu formată de pandantivul în formă de fluture ascuns sub cămașă. Valek ar fi căpătat mai mult decât un zâmbet de la mine. În schimb, am zis:

— Pentru prietenii mei din nord.

— Cei care te-au învățat să lupți?

— Da.

— Și pentru persoana care ți-a dat colierul acela?

Mi-am smuls mâna de la piept.

— De unde știi de colier?! am întrebat autoritar.

— A căzut pe când erai inconștientă.

M-am încruntat, aducându-mi aminte că, după interogatoriul lui Roze, el mă dusese pe brațe în apartament.

— Presupun că nu ar fi trebuit să-ți amintesc, a zis. Dar am dreptate că a fost un dar, nu-i așa?

— Nu e treaba ta. Cahil, te porți ca și cum am fi prieteni. Nu suntem.

Copiii ne așteptau la o intersecție. Am început să merg spre ei.

Cahil m-a prins din urmă și am înaintat în liniște. Când am ajuns la Cetate, am luat bagajele din brațele copiilor și i-am dat fiecăruia câte doi bănuți de aramă.

I-am zâmbit lui Fisk și mi-am aruncat privirea spre Cahil, conștientă acum de zâmbetele mele.

— Ne vedem în următoarea zi de târg, i-am zis băiatului. Și spune-le prietenilor tăi că vor primi cu toții un bănuț în plus dacă vin curați!

Băiatul mi-a făcut cu mâna, iar eu am privit grupul de copii dispărând în zare, gândindu-mă că, probabil, cunoșteau toate aleile dosite și intrările secrete în Citadelă. Informațiile acestea

s-ar fi putut dovedi folositoare într-o zi. Aveam să-i cer lui Fisk să-mi arate tot ce știa.

Crescând în Citadelă, probabil că și Cahil știa ceva scurtături, dar nu aveam de gând să-l întreb nimic. Mai ales din moment ce avea o expresie așa de mohorâtă.

— Acum ce mai e? am întrebat.

Cahil a oftat.

— De ce trebuie să faci mereu lucrurile să fie așa de dificile?

— Tu ai început. Mai ții minte? Nu eu.

Cahil a clătinat capul.

— De ce nu o luăm de la capăt? Am fost dușmani încă de la început. Ce pot face să merit unul dintre zâmbetele tale așa de rare?

— De ce îți dorești unul? Dacă speri să devenim prieteni și să-ți împărtășesc secretele militare ale Ixiei, nu te mai chinui.

— Nu. Nu asta vreau. Vreau ca lucrurile să fie diferite între noi.

— În ce fel?

Cahil a privit în jur, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele potrivite.

— Mai bune. Mai puțină ostilitate. Mai multă prietenie. Aș vrea să putem vorbi, în loc să ne certăm.

— După toate caznele la care m-ai supus?

— Îmi pare rău, Yelena!

Cuvintele îi ieșiseră tărăgănat din gâtlej, ca și cum l-ar fi durut să le rostească.

— Îmi pare rău că nu te-am crezut când ai spus că nu ești spion! Îmi pare rău că i-am cerut prim-magicianului să… să-ți pătrundă în minte cu forța! a zis Cahil, după o pauză.

Mi-am întors fața de la el.

— Trebuia să-mi ceri iertare cu săptămâni în urmă, Cahil! De ce îți mai bați acum capul?

Cahil a oftat.

— Se pregătește banchetul cu ocazia serbării Noilor Începuturi.

Un soi de nod în glasul lui Cahil m-a făcut să mă uit la el. Se juca ușor cu frâiele lui Topaz, tot răsucindu-le pe după mâini.

— E un banchet în cinstea începutului sezonului rece și a noului an școlar. Este o ocazie pentru toată lumea să se strângă împreună și să ia totul de la început.

Ochii albaștri ai lui Cahil i-au căutat pe ai mei.

— În toți acești ani, nu am vrut niciodată să iau pe cineva cu mine la banchet. Nu am întâlnit niciodată o persoană pe care să mi-o doresc alături. Totuși, când i-am auzit pe bucătari discutând despre meniu, în dimineața asta, în minte mi-a venit imaginea ta. Yelena, vrei să mergi cu mine?

14

CUVINTELE LUI CAHIL M-AU LOVIT, de parcă mi-ar fi dat un pumn. Am tresărit și am sărit un pas în spate.

S-a întristat văzându-mi reacția.

— Presupun că acesta a fost un refuz. Oricum, probabil că ne-am certa toată noaptea, s-a resemnat el și a început să se îndepărteze.

— Cahil, așteaptă! am zis, prinzându-l din urmă. M-ai luat prin surprindere.

Era puțin spus.

Crezusem că singurul lucru pe care îl dorea Cahil de la mine era să-i dau informații despre Ixia. Invitația avea încă potențialul de a fi o capcană, dar, pentru prima oară, vedeam în ochii lui Cahil un soi de blândețe. I-am așezat mâna pe braț, iar tânărul s-a oprit.

— Toată lumea merge la acest banchet pentru Noile Începuturi? l-am întrebat.

— Da. Este o ocazie bună pentru ca noii studenți să-și întâlnească profesorii și o șansă pentru toți ceilalți să reînnoade

legăturile. Eu merg pentru că le voi preda studenților seniori și ucenicilor echitația.

— Deci nu sunt primul tău student?

— Nu, dar ai fost cel mai încăpățânat de până acum.

Cahil a zâmbit trist. I-am zâmbit la rândul meu, iar ochii lui Cahil s-au luminat.

— Bine, Cahil, în spiritul acestui banchet al Noilor Începuturi, sunt de acord să o luăm de la capăt. O să te însoțesc la banchet, ca prim pas spre noua noastră prietenie.

În plus, gândul de a-mi întâlni singură colegii mi se părea intimidant.

— Prietenie?

— Asta e tot ce-ți pot oferi.

— Din cauza persoanei care ți-a dăruit acel fluture? a întrebat el.

— Da.

— Și tu ce i-ai dat în schimb?

Am vrut să replic că nu era treaba lui, dar m-am controlat. Dacă aveam să fim prieteni, atunci Cahil merita să știe adevărul.

— Inima mea.

Aș fi putut adăuga trupul, încrederea și sufletul.

Cahil s-a uitat o clipă la mine.

— Presupun că va trebui să mă mulțumesc cu prietenia ta, a spus tânărul, zâmbindu-mi larg. Asta înseamnă că nu ai să-mi mai faci atâtea necazuri?

— Nu te baza pe asta!

Cahil a râs și m-a ajutat să-mi car cumpărăturile în apartament. Mi-am petrecut restul serii citind capitolele pe care mi le indicase Bain, oprindu-mă din când în când să mă gândesc la noul rol de prieten al lui Cahil.

* * *

Îmi plăceau dimineţile fascinante alături de Bain Bloodgood. Istoria sitiană era veche de secole întregi. Cele unsprezece clanuri sitiene se luptaseră între ele timp de decenii, până ce Windri Greentree, un maestru magician, le unise şi formase Consiliul Bătrânilor. Mi-am dat seama, spre groaza mea şi plăcerea lui Bain, că mă aşteptau multe ore de studiu înainte să pot cunoaşte întreaga istorie. Doar mitologia, populată de creaturi, demoni şi legende, necesita ani de studiu.

Bain mi-a explicat şi structura şcolii.

— Fiecare student are un magician drept mentor. Acel mentor supraveghează progresul studentului. El îi predă, îi este ghid şi planifică orele de studiu cu alţi magicieni care au pregătirea necesară în anumite domenii.

— Câţi studenţi se află în fiecare clasă? am întrebat.

Bain a măturat aerul cu mâna, indicând sala în care nu ne aflam decât noi. Ne aflam într-o încăpere deschisă, circulară, de la baza turnului. Cărţile şedeau aliniate de-a lungul pereţilor în teancuri ordonate, iar diverse lucrări scrise acopereau cele patru mese pătate de cerneală ale lui Bain. Cercurile de metal ale astrolabului luceau în lumina soarelui de dimineaţă.

M-am cocoţat pe marginea biroului. Instrumente mici de scris şi vrafuri de hârtii şedeau organizate pe tăblia mesei. O scoică albă părea să fie singura decoraţie din cameră.

Aşezat vizavi de mine, Bain purta o robă de un mov-intens ce părea să absoarbă lumina. Colecţia lui colorată de robe mă uimea. Până acum, el era singurul magician pe care îl văzusem purtând zilnic o robă formală.

— Noi doi formăm o clasă, a zis el. Pot să fie maximum patru studenţi, dar nu mai mult. Nu vei vedea în această şcoală

rânduri întregi de tineri ascultând un profesor. Noi predăm prin aplicații practice și doar în grupuri mici.

— Câți studenți are fiecare mentor?

— Nu mai mult de patru pentru aceia cu experiență. Doar unul pentru magicienii noi.

— Câți studenți are fiecare maestru magician?

Îmi era teamă de ziua în care aș fi fost nevoită să o împart pe Irys cu altcineva.

— A…

Bain a făcut o pauză. Pentru prima dată, magicianul părea să nu-și poată găsi cuvintele.

— Maeștrii nu predau. E nevoie de noi în ședințele Consiliului. Noi ajutăm Sitia. Noi recrutăm viitori studenți, dar, ocazional, ne captează atenția câte un elev.

Bain s-a uitat la mine, ca și cum ar fi încercat să decidă cât ar fi fost potrivit să-mi dezvăluie.

— Eu m-am plictisit de ședințele Consiliului, așa că îmi pun toată energia în predare. Anul ăsta am doi studenți. Roze a ales doar unul de când a devenit prim-magician. Zitora nu are niciunul. Ea se acomodează încă – a devenit maestru anul trecut.

— Și Irys?

— Tu ești primul ei student.

— Doar eu? am întrebat, uimită.

Bain a aprobat dând din cap.

— Roze are și ea un student. Cine este?

— Fratele tău, Leif.

Semnele că Cetatea se pregătea de o invazie a studenților au început să se strângă pe măsură ce săptămâna se apropia de final. Servitorii se înghesuiau să aerisească încăperile și

dormitoarele. Bucătăria vuia de activitate, în timp ce personalul pregătea banchetul. Chiar și străzile Citadelei zumzăiau de viață, în vreme ce locuitorii se întorceau la casele lor. Serile, râsetele și muzica pluteau în aerul din ce în ce mai răcoros.

Așteptând întoarcerea lui Irys alături de sora Tulei, îmi petreceam diminețile cu Bain, după-amiezile studiind și serile cu Cahil și cu Kiki. Lecțiile mele de călărie avansaseră de la plimbările ușoare la trap, un pas care îmi lăsase mușchii încordați și dureroși la finalul zilei.

O vegheam în fiecare noapte pe Tula, unindu-mi mintea cu a ei și oferindu-i sprijinul meu. Mintea îi rămânea în continuare pustie, dar trupul ei torturat se vindeca rapid.

— Ai puteri de vindecare? m-a întrebat Hayes într-o noapte. Progresul ei fizic este uimitor. Pare a fi mai mult munca a doi vindecători.

M-am gândit la întrebarea lui.

— Nu știu. Nu am încercat niciodată.

— Poate că ai ajutat-o să se vindece fără să-ți dai seama. Ai vrea să afli?

— Nu vreau să-i fac rău, am zis.

— Nu am să-ți dau voie.

Hayes a zâmbind ridicând mâna stângă a Tulei. Fracturile de la mâna ei dreaptă dispăruseră, dar degetele mâinii stângi erau în continuare umflate și vinete.

— Am suficientă energie, cât să vindec câteva oase pe zi. De obicei, lăsăm trupul să își revină singur. Dar, pentru răni mai grave, accelerăm procesul.

— Cum?

— Trag puterea la mine. Apoi mă concentrez la rană. Pielea și mușchii dispar în fața ochilor mei, lăsând la vedere osul. Mă

folosesc de putere ca să fac osul să se repare. Așa funcționează și în cazul altor răni. Văd doar rana. E chiar minunat!

Ochii lui Hayes sclipeau de mulțumire, dar, când și-a îndreptat privirea spre Tula, ochii lui au redevenit triști.

— Din păcate, unele răni nu pot fi vindecate, iar mintea e un lucru așa de complex, încât orice rău făcut lasă, de obicei, o urmă permanentă. Avem printre noi câțiva vindecători de minți. Al patrulea magician este cel mai puternic dintre ei, dar nici ea nu poate nu poate înfăptui miracole.

În timp ce Hayes se concentra la Tula, am simțit aerul din jurul meu îngroșându-se și pulsând. Îmi era greu să inspir. Apoi Hayes a închis ochii. Fără să mă gândesc la ce fac, m-am conectat la gândurile lui. Prin el, am văzut mâna Tulei. Pielea ei a devenit transparentă, lăsând să se observe mușchii striviți, roz și plini de fibră atașați de oase. Am văzut firicele de putere, subțiri ca niște fire de păianjen, înfășurate în jurul mâinilor lui Hayes. Bărbatul a țesut firele în jurul osului Tulei. Pe când mă uitam la el, crăpătura a dispărut și mușchii s-au vindecat.

Am întrerupt conexiunea mentală cu Hayes și m-am uitat la Tula. Vânătăile dispăruseră de pe degetul arătător, care era acum drept. Aerul s-a subțiat când puterea a început să se stingă. Fruntea lui Hayes lucea de sudoare, iar respirația îi era îngreunată de efortul pe care tocmai îl depusese.

— Acum încearcă tu! m-a îndemnat el.

M-am apropiat de Tula și i-am luat mâna din mâna lui Hayes. Ținându-i degetul mijlociu, l-am frecat ușor cu degetul meu mare, în timp ce trăgeam puterea la mine și lăsam osul la vedere. Hayes își ținea respirația. M-am oprit.

— Continuă! m-a rugat el.

Firele mele de putere erau groase ca sfoara. Când am aplicat puterea asupra osului, firele s-au răsucit în jurul lui ca un nod.

M-am retras, temându-mă că aveam să-i rup Tulei mâna în două.

Am așezat mâna fetei înapoi pe pat și m-am uitat la Hayes.

— Scuze! Nu-mi pot controla încă pe deplin magia.

Hayes privea la mâna Tulei.

— Uită-te!

Ambele degete păreau să se fi vindecat.

— Cum te simți? a întrebat el.

De obicei oboseam după ce foloseam magia, dar de data asta nu folosisem. Sau folosisem?

— Cam la fel ca înainte.

— După trei vindecări, eu am nevoie să trag un pui de somn.

Hayes a clătinat din cap.

Părul lui negru i-a căzut peste ochi. Și-a îndepărtat bretonul cu un gest nerăbdător.

— Tocmai ce ai vindecat un os fără pic de efort. Soarta fie cu noi! a zis el.

Uimirea și teama îi făceau glasul să sune aspru.

— Când vei dobândi control total, s-ar putea să fii chiar capabilă să trezești morții.

15

FRICA S-A SCURS PRIN MINE, făcându-mi mușchii să tremure.

— Nu! i-am zis lui Hayes. Cred că te înșeli. Nimeni nu poate trezi morții.

Hayes și-a frecat ochii obosiți, gândindu-se mai bine.

— Poate că am vorbit prea devreme, a zis el. O singură persoană în istoria noastră a fost capabilă să-i învie pe cei morți, a spus Hayes, cutremurându-se. Iar rezultatele au fost cu adevărat oribile.

Voiam să-i pun mai multe întrebări, dar Hayes a sărit spre ușă, insistând că avea multă treabă de făcut.

Neliniștită și bântuită de un sentiment bizar, m-am uitat la silueta nemișcată a Tulei. Prin pătură și prin pielea fetei îi puteam vedea fiecare rană. Părea că, odată ce învățasem acest nou truc, nu mai puteam scăpa de el. Fracturile, entorsele, vânătăile pulsau cu o lumină roșie și urgentă. Cu cât studiam mai mult lumina, cu atât îmi absorbea mintea. Am început să simt durerea fizică a Tulei ca și cum ar fi fost a mea. Agonizând, m-am prăbușit pe podea și m-am ghemuit acolo, închizând

ochii. O mică parte din mine știa că durerea era doar imaginară, dar, panicată, am încercat totuși să îndepărtez chinul. Am tras putere din sursă. Magia mi-a umplut trupul. Aglomerarea de energie magică bâzâia la contactul cu pielea mea ca un foc. Am eliberat puterea.

Țipătul meu a răsunat în cameră, în timp ce o senzație de ușurare mi-a relaxat trupul și a drenat durerea. Epuizată, am rămas pe podea, gâfâind.

— Yelena, ce ai pățit?

Am deschis ochii. Hayes stătea aplecat deasupra mea, îngrijorat. Am dat din cap.

— Tula?

— Este bine, m-a asigurat Hayes, îndepărtându-se de mine.

M-am ridicat. Camera s-a învârtit în jurul meu pentru o clipă, dar m-am forțat să mă concertez.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Hayes.

Voiam să-i spun că pierdusem controlul, să-i explic că vechile mele instincte de supraviețuire preluaseră stăpânirea asupra mea și că reacționasem la durere în mod inconștient. Dar acesta nu era tocmai adevărul, iar a recunoaște că pierdusem controlul ar fi fost un lucru periculos. Magicienii care nu puteau mânui puterea reprezentau un pericol asupra sursei de putere, iar maeștrii ar fi fost forțați să mă ucidă. În schimb, mi-am strâns buzele, încercând să îmi ordonez gândurile răzlețe.

Înainte să pot spune vreun cuvânt, Hayes a zis:

— I-ai vindecat și celelalte două degete.

Stând lângă patul Tulei, vindecătorul a ridicat mâna stângă a fetei.

Hayes i-a studiat degetele, înainte să-i așeze brațul peste abdomen, apoi s-a întors la mine, încruntat.

— Nu ar fi trebuit să încerci fără mine. Nu-i de mirare că ai țipat. Ai strâns prea multă putere și a trebuit să-i dai drumul, a spus, făcând un gest spre trupul meu întins pe podea. E o greșeală de începător, și acum ești epuizată. Chiar trebuie să exersezi autocontrolul!

În timp ce mă ajuta să mă ridic, Hayes și-a mai îmblânzit expresia feței, părând ușurat.

— Ai abilitatea de a vindeca, dar ai nevoie de îndrumare. Te-am judecat greșit la început, crezând că ai putea fi un găsitor-de-suflete. Să mă aștepți data viitoare, bine? a zis el, râzând scurt.

Am dat din cap, evitând să scot vreun cuvânt.

Hayes m-a condus spre ușă.

— Odihnește-te! Probabil că vei fi slăbită câteva zile de acum încolo.

În timp ce îmi târam picioarele spre aripa ucenicilor, m-am gândit iar la ce se întâmplase și, până să mă prăbușesc în pat, aproape că am reușit să mă conving că explicația lui Hayes era corectă. Aproape.

Oboseala a persistat toată ziua următoare. Lecția de dimineață cu Bain a trecut ca un vis. În loc să citesc, am dormit toată după-amiaza și m-am chinuit să rămân trează călărind-o pe Kiki în acea seară. În cele din urmă, strigătele lui Cahil mi-au pătruns prin mintea încețoșată.

— Yelena!

M-am uitat la el ca și cum îl vedeam pentru prima oară în acea seară. Cămașa lui de bumbac, odată albă, era acoperită de țărână și de păr de cal și îi atârna pe trupul musculos. Enervarea îi rida fruntea. Gura i se mișca, dar mi-au trebuit câteva momente ca să-mi dau seama ce spunea:

— …distrasă, obosită și ai să te rănești.

— Să mă rănesc? am zis.

— Da, o să te rănești. Când vei adormi în șa și vei aluneca de pe cal.

Cahil își controla frustrarea, dar vedeam după felul în care își mișca pumnul încleștat că ar fi vrut să mă aducă la realitate cu forța.

„Domnița de Lavandă e obosită", a fost de acord Kiki. „A uitat merele."

— Yelena, mergi acasă!

Cahil a luat frâiele lui Kiki ca să o țină pe loc în timp ce descălecam.

Acasă? Nechemată, imaginea odăii mele mici din castelul comandantului mi-a răsărit în minte, urmată de chipul zâmbitor al lui Valek. Mi-ar fi prins bine ceva din energia lui în acel moment.

— Ești bine?

M-am uitat în ochii de un albastru-deschis ai lui Cahil. Păleau pe lângă ochii ca safirul ai lui Valek.

— Da. Sunt doar un pic obosită.

— Un pic? a râs Cahil. Mergi și culcă-te! O să am eu grijă de Kiki. O să ai nevoie de energie pentru mâine noapte.

— Mâine?

— Banchetul Noilor Începuturi, îți amintești?

— Nu mi-am dat seama că va fi așa de curând.

— Pregătește-te pentru o invazie de studenți și de magicieni! Odată cu dimineața, s-a zis cu liniștea noastră!

Cahil a dus-o pe Kiki spre grajd. În timp ce mă îndreptam spre apartamentul meu, i-am promis iepei că îi voi aduce mai multe mere înainte de următoarea lecție. Anxietatea cu privire la banchet îmi dădea însă ghes, în ciuda extenuării, pe

când m-am urcat în pat. Deși eram deja pe jumătate adormită, aproape că m-am sculat în capul oaselor când mi-am dat seama că nu aveam îmbrăcămintea potrivită pentru ocazie. Ce se purta la un banchet? Oare trebuia să-mi pun roba formală de ucenic? m-am întrebat eu, oftând. Prea obosită ca să-mi mai fac griji în legătură cu hainele, m-am întors pe o parte. Griji mai importante, precum necesitatea de a controla magia, au luat în curând locul celorlalte.

Dimineața următoare, un zumzet de agitație umplea campusul. Am ocolit grupuri de oameni ducând colete pe când mă îndreptam spre turnul lui Bain.

Deschizând ușa biroului său, am dat să-l întreb pe Bain despre studenții care soseau, dar m-am oprit văzând că magicianul avea doi vizitatori.

De după birou, Bain mi-a făcut semn să intru.

— Yelena, aceștia sunt studenții mei! Dax Greenblade, coleg ucenic, și Gelsi Moon, novice.

Cu mâna deschisă, Bain i-a indicat pe fiecare în parte.

Tinerii au dat din cap în semn de salut. Expresiile serioase păreau nelalocul lor pe niște chipuri atât de tinere. Bănuiam că Dax avea în jur de optsprezece ani, în timp ce fata avea probabil vreo cincisprezece.

— Ați ales un alt student, maestre Bloodgood? a întrebat Gelsi, trăgând absentă de dantela albă de la capătul mânecilor.

Niște rotocoale violete și albe presărau bluza și fusta fetei.

— Nu. Yelena lucrează cu altcineva, a răspuns Bain.

A trebuit să-mi abțin râsul văzând cum studenții se relaxează. Dax mi-a zâmbit. Gelsi, însă, părea intrigată.

— Cine este mentorul tău? a întrebat ea.

— Irys… Ăăă… Maestrul Jewelrose.

Cei doi studenți păreau la fel de surprinși pe cât fusesem și eu când Bain îmi povestise despre Irys.

— Din ce clan ești? a întrebat Gelsi.

— Zaltana.

— O altă vară îndepărtată a lui Leif? a întrebat Dax. Ești puțin cam în vârstă să începi antrenamentul. Ce putere ciudată ai?

În tonul lui se citea curiozitatea și amuzamentul, dar Bain a zis:

— Dax, nu e politicos. E sora lui Leif.

— Aaa…, a făcut Dax, studiindu-mă cu interes.

— Avem curs în dimineața asta? l-am întrebat pe Bain.

Magicianul s-a înviorat auzindu-mi întrebarea. L-a trimis pe Dax să despacheteze, dar i-a cerut lui Gelsi să rămână. Fața ei în formă de inimă a pălit pentru un moment, înainte să-și redobândească stăpânirea de sine, netezindu-și buclele arămii ce-i ajungeau la umeri.

— Mi-e teamă că Irys se va întoarce curând și te va cere înapoi, a zis Bain, zâmbind. Semestrul acesta, Gelsi va încerca să învețe să comunice magic cu alți magicieni. Irys mi-a spus că aceasta este cea mai puternică abilitatea a ta. Așadar, aș vrea să mă ajuți să-i prezint această putere studentei mele.

Ochii lui Gelsi s-au deschis larg. Genele ei lungi și dese îi atingeau sprâncenele.

— Voi face tot ce pot, am zis.

Bain a căutat prin unul dintre sertarele biroului său și a scos un săculeț mic din pânză. A așezat sacul pe masă și l-a deschis, scoțând doi bulgări maro.

— Vom folosi *Theobroma* pentru prima lecție, a zis el.

Bulgării mi-au adus aminte de anii petrecuți în Ixia. *Theobroma* era numele sudic pentru *criollo*, un desert delicios care avea efectul nefericit de a face mintea unei persoane

vulnerabilă la influențele magice. Generalul Brazell folosise desertul cu gust de nuci ca să ocolească voința puternică a comandantului, permițând magicianului său, Mogkan, să câștige controlul asupra minții comandantului.

Bain mi-a dat mie una dintre bucățile de *Theobroma*, iar pe cealaltă, lui Gelsi. Apoi ne-a spus să ne așezăm pe câte un scaun, una în fața celeilalte. Deși mie mi-ar fi plăcut să mănânc prăjitura ce-mi lăsa gura apă, m-am gândit că nu era necesar.

— Putem încerca mai întâi și fără? am întrebat.

Sprâncenele cenușii și stufoase ale lui Bain s-au înălțat gândindu-se la întrebarea mea.

— Nu ai nevoie de ea ca să stabilești o legătură inițială?

M-am gândit la diferiții oameni și la caii cu care comunicasem.

— Până acum, nu.

— Bine. Yelena, vreau să încerci să îți legi mintea de a lui Gelsi.

Storcând niște energie din corpul meu obosit, am tras un fir de putere și l-am îndreptat spre fată, proiectându-mi gândurile spre ea. I-am simțit neliniștea de a fi permis accesul unei femei ciudate, din Ixia, în mintea ei.

„Bună!", am zis.

Fata a tresărit, șocată.

„M-am născut în Jungla Illiais. Tu unde ai crescut?" am întrebat-o, sperând că avea să se mai relaxeze.

Gelsi a format în minte imaginea unui sat mic, învăluit de ceață. „Locuim la poalele Munților de Smarald. În fiecare dimineață, casa noastră e învăluită de ceața din munți."

I-am arătat locuința din copaci a părinților mei. Am „vorbit" despre frați și surori. Gelsi era sora mijlocie – mai avea

două surori mai mari și doi frați mai mici –, dar era singura din familia ei cu puteri magice.

Bain ne-a privit în tăcere, apoi ne-a întrerupt.

— Rupeți legătura acum.

Epuizată, mi-am retras gândurile.

— Gelsi, e rândul tău să stabilești contactul cu Yelena.

Fata a închis ochii și am simțit-o căutându-mi mintea. Nu trebuia decât să-i îndrept gândurile spre ale mele.

— Nu o ajuta! m-a avertizat Bain.

În schimb, mi-am lăsat mintea deschisă, însă fata nu a reușit să îmi pătrundă gândurile.

— Nu te îngrijora! a consolat-o Bain. Prima oară e cel mai greu. De asta folosim *Theobroma*.

Ochii cenușii ai lui Bain m-au privit cu bunătate.

— Vom încerca iar altă dată. Gelsi, poți merge să despachetezi și să te instalezi în cameră.

După ce fata a plecat, Bain a zis:

— Te-ai epuizat ieri, fără îndoială. Hayes mi-a zis câte ceva. Povestește-mi ce s-a întâmplat! mi-a cerut el.

I-am spus despre durerea pe care o simțisem și despre puterea dezlănțuită.

— S-ar părea că nu dețin complet controlul încă, am zis eu, așteptând să văd dacă avea să mă pedepsească.

Dacă acțiunile mele fuseseră într-adevăr rezultatul unei explozii necontrolate de magie, știam că și ceilalți maeștri magicieni ar fi simțit-o, iar Roze ar fi reacționat fără ezitare.

— Sper că ai învățat ceva din greșeala ta, a spus Bain. Vindecarea rănilor necesită un efort foarte mare. E suficient pentru azi. Ne vedem diseară la banchet.

Banchetul! Uitasem. Iar.

— Ce ar trebui să…

M-am oprit. Mă simțeam jenată, iar întrebarea mi se părea prostească.

Bain a zâmbit înțelegător.

— Zitorei îi va face mare plăcere să te ajute. Nu are mare lucru de făcut anul ăsta și îi va prinde bine compania cuiva.

— Credeam că e ocupată cu treburile Consiliului.

— Este, dar tocmai face trecerea de la cei cinci petrecuți în băncile școlile la viața independentă. Faptul că nu are timp să fie mentor nu înseamnă că nu-și poate face o prietenă.

Am ieșit din turnul lui Bain și m-am îndreptat spre cel al Zitorei, care se afla în colțul din nord-est al Cetății. Grupuri gălăgioase de studenți umpleau aleile campusului, iar oamenii treceau grăbiți pe lângă mine în toate direcțiile. Plimbările mele liniștite prin Cetate luaseră sfârșit, însă mă simțeam revigorată de toată agitația din jur.

Zitora m-a întâmpinat cu un zâmbet luminos ce s-a stins doar când am discutat despre starea Tulei. În cele din urmă, am început să vorbim despre festivitate și am întrebat-o ce fel de îmbrăcăminte era potrivită.

— Robele formale sunt doar pentru ceremoniile școlare plicticoase, a zis Zitora. Spune-mi că ai ceva drăguț de purtat…

Am clătinat capul, iar Zitora s-a preschimbat pe dată într-o cloșcă hotărâtă să-mi găsească haine.

— Mulțumește sorții că purtăm aceeași măsură! a spus Zitora cu încântare.

În ciuda protestelor mele, m-a târât cu două etaje mai sus, în dormitorul ei, și mi-a încărcat brațele cu rochii, fuste și bluze dantelate. Zitora și-a proptit mâinile în șolduri, uitându-se la ghetele mele.

— Ghetele acelea sunt ca nuca în perete.

— Sunt confortabile și mă pot mișca mereu cu ușurință în ele, am răspuns.

— Atunci va fi o provocare. Mmm… mă întorc imediat.

Zitora a dispărut în altă încăpere, în timp ce eu am rămas să o aștept în dormitorul de la al treilea etaj al turnului. Flori pictate în culori pastelate și spumoase atârnau pe pereți. Perne supradimensionate împodobeau patul ei cu baldachin. Camera insufla o atmosferă confortabilă, ca o pereche de brațe de care mă lăsam cuprinsă.

Cu un strigăt triumfător, Zitora a intrat agale în cameră, ridicând spre a fi admirate o pereche de sandale negre.

— Au talpa din cauciuc, sunt din piele moale și au toc mic. Numai bune de dansat toată noaptea, a zis Zitora, râzând.

— Nu știu să dansez, am spus.

— Nu contează. Ai o grație naturală. Urmărește-i pe ceilalți și fă ca ei!

Zitora a adăugat sandalele în vârful teancului de haine.

— Nu pot să accept toate astea, am zis, încercând să-i dau hainele înapoi. Am venit aici să-ți cer un sfat, nu întreaga garderobă.

Plănuiam să merg la târg. De când se întorseseră locuitorii Citadelei, magazinele erau deschise în fiecare zi.

Zitora m-a gonit.

— Abia dacă le simt lipsa în dulap. Colecționez haine. Nu pot trece pe lângă un magazin fără să găsesc ceva ce trebuie să cumpăr neapărat.

— Măcar lasă-mă să plătesc…

— Oprește-te! a spus Zitora, ridicând mâna. Hai să facem o înțelegere! Mâine voi pleca într-o misiune în numele Consiliului și, spre mâhnirea mea, voi fi însoțită de o escortă formată din patru soldați. Irys și Roze pot hălădui prin toată Sitia

de unele singure, iar lor li se dau cele mai interesante misiuni secrete. Dar Consiliului îşi face griji pentru mine. Aşa că mă obligă să umblu pretutindeni cu escortă, a pufnit, frustrată, tânăra. Te-am văzut exersând cu arcul lângă grajd. Ce-ar fi ca, în schimbul hainelor, să-mi dai nişte lecţii de autoapărare?

— Bine. Dar de ce nu ai învăţat autoapărarea cât ai studiat aici?

— Îl uram pe maestrul armelor, a zis ea, încruntată. Este un bătăuş care obişnuia să preschimbe lecţiile în sesiuni de tortură. Îi face plăcere să rănească. L-am evitat cu orice preţ. Când maeştrii şi-au dat seama că aveam puteri mari, s-au concentrat mai mult la a mă învăţa cele necesare despre magie.

— Cine e maestrul armelor?

— Unul dintre nordicii sosiţi cu Cahil. Îl cheamă Goel, a spus şi s-a scuturat, dezgustată, Zitora. Deşi lecţiile cu el nu au fost atât de rele pe cât a fost testul de maestru…

Tânăra s-a oprit, pe când un fior de teroare i-a traversat chipul. Apoi, Zitora şi-a mişcat brusc capul, ca şi cum ar fi vrut să se scuture de amintirile neplăcute.

— În orice caz, Roze s-a oferit să mă înveţe, dar mi-ar plăcea mai mult să te am pe tine ca instructor, a mărturisit ea şi mi-a aruncat un zâmbet conspirativ.

Acceptând târgul, am coborât cu grijă treptele turnului, încărcată de povara hainelor care-mi umpleau braţele, şi m-am îndreptat spre apartamentul meu. Pe drum, m-am gândit la testul de maestru. Fisk, micul cerşetor, îl menţionase şi el. Aveam să îi pun mai multe întrebări lui Irys.

Curtea de peste drum de apartamentul meu zumzăia de glasurile studenţilor. Mai mulţi băieţi se jucau cu mingea, în timp ce alţii se lungiseră pe iarbă sau discutau în pâlcuri. Stânjenită

de hainele Zitorei, am rămas în fața ușii, chinuindu-mă să o deschid.

— Hei, tu! a strigat cineva.

M-am uitat în jur și am observat un grup de fete ce arătau spre mine.

— Cabanele bobocilor sunt în partea aceea, a zis, indicând direcția, una dintre fete, care avea părul lung și blond. Clădirea aceasta e doar a ucenicilor.

— Mersi, dar asta e camera mea! am strigat la rândul meu, întorcându-mă.

Am reușit să deschid ușa înainte să simt pișcătura puterii magice pe spate. Aruncând hainele pe podea, m-am întors pe călcâie. Un grup de studente se afla la doar câțiva centimetri de mine.

— Nu ai ce căuta aici! a zis fata cu părul lung.

Ochii ei violeți erau luminați de o sclipire amenințătoare.

— Ești nouă. Cunosc pe toată lumea, iar studenții noi locuiesc în cabanele bobocilor. Trebuie să-ți câștigi dreptul de a sta aici.

Simțeam cum un farmec de convingere emana dinspre ea. O dorință puternică de a-mi împacheta lucrurile și de a mă muta în dormitorul bobocilor a început să-mi cuprindă gândurile și să-mi apese trupul. Am ținut piept comenzii ei magice, întărindu-mi apărarea mentală. Fata a mârâit indignată. Ea și prietenele ei s-au privit conspirativ, iar puterea a crescut în intensitate, pe măsură ce erau pe punctul să-și unească forțele. M-am pregătit pentru un nou atac, dar, înainte ca studentele să-și poată folosi puterile combinate, o altă voce a pătruns prin îmbulzeală.

— Ce se întâmplă aici?

Puterea s-a risipit ca un val împietrit, în timp ce Dax Greenblade își făcea loc cu trupul lui musculos prin grupul de fete, uitându-se la ele cu ochii lui verzi și sticloși. În lumina soarelui, pielea lui ca mierea îi îmbătrânea chipul.

— Locul ei nu e aici, a repetat fata.

— Yelena e studenta celui de-al patrulea magician, a explicat Dax. I s-a dat un apartament în aripa asta.

— Dar nu e corect! s-a plâns fata. Trebuie să-ți câștigi dreptul de a locui aici.

— Și cine spune că nu și l-a câștigat? a întrebat Dax. Dacă tu crezi că al patrulea magician a greșit, îți sugerez să i te adresezi ei.

O tăcere jenantă s-a lăsat în jur, înainte ca grupul de fete să se întoarcă în curte. Dax a rămas lângă mine.

— Mulțumesc! am zis.

Studentele se strânseseră una lângă alta, ca într-o haită, și îmi aruncau priviri rele, șușotind.

— Presupun că nu mi-am făcut prieteni.

— Mă tem că ai trei bile negre. Prima, a zis Dax, ridicând un deget lung și uscat, ești nouă. A doua e că al patrulea magician e mentorul tău. Orice student selectat de un maestru e ținta acceselor de gelozie. Dacă vrei să-ți faci prieteni, mă tem că Gelsi și cu mine suntem singurele tale opțiuni.

— Și care e a treia bilă neagră?

Dax a zâmbit sardonic.

— Bârfele și speculațiile. Studenții vor dezgropa orice informație, cât de mică, în legătură cu tine și cu motivul pentru care ești aici. Nu contează dacă informațiile vor fi adevărate sau nu. De fapt, cu cât sunt mai ciudate bârfele, cu atât mai bine. Iar, din ce am auzit, am sentimentul că zvonurile despre

tine sunt destul de suculente și că vor inflama spiritele încă și mai mult.

I-am studiat chipul. Fruntea îi era străbătută de îngrijorare. Nu citeam în ochii lui minciuna.

— Zvonuri?

— Ești sora pierdută a lui Leif, ești mai mare decât toți studenții și ești extrem de puternică.

L-am privit surprinsă pe Dax. Eu? Puternică?

— Nu am venit aici ca să te ajut. Am venit ca să le protejez, a zis Dax, înclinându-și capul spre grupul din curte.

Înainte să pot spune ceva, Dax a arătat spre o cameră aflată cinci uși mai jos.

— Poți trece oricând pe la mine. Gelsi locuiește în cabanele novicilor, lângă zidul de vest.

Dax mi-a făcut cu mâna și a plecat agale spre camera lui. Privirile ostile ale fetelor s-au concentrat pentru o clipă asupra siluetei tânărului, înainte de a se întoarce asupra mea. Am închis ușa.

Minunat! Abia trecuse o zi, și eram deja o proscrisă. Dar îmi păsa? Mă aflam aici ca să învăț, nu ca să-mi fac prieteni. În plus, mă gândeam că nu avea să mai conteze foarte mult odată ce începeau cursurile. Studenții aveau să fie prea ocupați, ca să-mi mai acorde atenție.

Am sortat hainele Zitorei și am ales o fustă neagră și lungă și o bluză roșu cu negru, având un decolteu în formă de „V". Cămașa avea două straturi de material: dantelă fină, neagră, peste mătase roșie. Am probat îmbrăcămintea. Decizând să nu iau arcul cu mine la banchet, am făcut o tăietură în unul dintre buzunarele fustei pentru a avea acces rapid la briceag. Sandalele îmi erau puțin mari, așa că am fost nevoită să fac o altă gaură în barete.

Până să mă privesc în oglindă, nu îmi dădusem seama că purtam culorile comandantului Ambrose, în aceeași combinație ca a uniformei nordice. M-am gândit să aleg alte haine, ba chiar am probat altele, dar am decis că în primele mă simțeam cel mai confortabil.

Desfăcându-mi părul din împletitură, am privit încruntată la claia moale de pe capul meu. Îmi tăiasem cârlionții și buclele încâlcite cu un an înainte, iar vârfurile crescuseră acum la lungimi diferite. Părul meu brunet îmi trecea de umeri. Aveam nevoie de o tunsoare proaspătă și de îngrijire.

M-am schimbat în hainele de zi și am ieșit din apartament ca să le duc merele promise lui Topaz și lui Kiki. Conversațiile din curte au încetat când am ieșit. Ignorându-i pe ceilalți, m-am îndreptat spre grajduri. Aveam să mă opresc la băi la întoarcere.

Ora banchetului a sosit mai repede decât mă așteptasem. Mă aflam din nou în fața oglinzii din dormitor, verificându-mi îmbrăcămintea cu o privire critică. Mi-am îndepărtat o buclă rebelă de pe față.

O calfă de la băi mă mustrase pentru încercarea mea neîndemânatică de a-mi tăia singură părul. Îmi confiscase foarfeca și se apucase să-mi tundă vârfurile, apoi îmi rulase părul pe tuburi fierbinți din metal. În loc să fie strâns în coc, părul îmi luneca acum pe umeri, în bucle mari și moi. Arătam ridicol. Dar, înainte să-l pot rearanja, cineva a bătut la ușă.

Am pus mâna pe arc și am tras cu ochiul pe fereastră. Cahil aștepta afară. Părul și barba lui păreau albe în lumina lunii.

— Credeam că ne-am înțeles să ne întâlnim…, am dat să zic, deschizând ușa.

În schimb, am rămas cu gura căscată.

Cahil purta o tunică lungă din mătase, de culoarea cerului nopții. Gulerul era ridicat, iar tresa argintie mărginea haina, formând un „V" destul de adânc sub gâtul lui Cahil, pentru a lăsa să se întrezărească o bucățică din pieptul musculos al tânărului. Tresa îi traversa și umerii și cobora de-a lungul cusăturilor exterioare ale mânecilor pline. O centură împletită, argintie și încrustată cu pietre prețioase prindea tunica în jurul taliei lui subțiri. Pantalonii se asortau cu cămașa și, din nou, o tresă argintie le împodobea cusăturile exterioare, ducându-mi privirea spre o pereche de cizme de piele lustruite. Cahil era regalitatea încarnată.

— Apartamentul tău e în drum. Mi s-a părut o nerozie să nu mă opresc aici, a răspuns Cahil.

Tânărul a mijit ochii în lumina lămpii ce sclipea în spatele meu, dându-mi astfel seama că nu-mi putea vedea chipul șocat.

— Ești gata? a întrebat el.

— Într-un minut.

M-am întors în sufragerie și i-am făcut semn lui Cahil să se așeze pe un scaun, în timp ce eu am revenit în dormitor, unde mi-am prins briceagul la picior și mi-am netezit fusta. Neavând timp să-mi mai aranjez părul, m-am mulțumit să mi-l dau după urechi.

Bucle! Viața din Sitia mă transforma într-o domnișoară delicată.

Cahil a zâmbit larg văzându-mă la lumină.

— Nu râde! l-am avertizat.

— Nu aș râde niciodată de o femeie frumoasă. Aș prefera să râd și să dansez cu ea.

— Complimentele false nu vor avea efect asupra mea.

— Sunt sincer.

Cahil mi-a întins brațul.

— Mergem?

Ezitând ușor, mi-am înlănțuit brațul de al lui.

— Nu-ți face griji! Sunt doar însoțitorul tău în noaptea asta. M-aș oferi să te protejez de avansurile îmbibate de alcool ale celorlalți bărbați, dar știu prea bine că ești capabilă să te aperi și singură. Ești probabil înarmată. Așa e?

— Întotdeauna.

Am pășit ca doi tovarăși tăcuți. Grupuri de studenți și alte cupluri ce se îndreptau în aceeași direcție ni s-au alăturat în curând. Prin aer pulsau acordurile unei muzici vesele ce se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce ne apropiam.

Sala de mese fusese transformată în sală de bal. Flamuri portocalii, roșii și galbene, din catifea, se răsuceau de-a lungul tavanului și îmbrăcau pereții. Zgomotul produs de râsete și de conversații se lua la întrecere cu muzica, în timp ce unii oameni beau și mâncau, iar alții dansau pe ringul din lemn. Toți păreau să poarte cele mai alese haine. Încăperea strălucea de sclipirile bijuteriilor în lumina lumânărilor.

Sosirea noastră a trecut neobservată. Dar, pe când Cahil mă trăgea prin mulțime spre spatele sălii, câteva priviri surprinse ne-au remarcat prezența.

Am tresărit când am ieșit din mulțimea de oameni și l-am zărit pe Leif. Nu-l mai văzusem de când plecase Irys și presupusesem că, din moment ce absolvise cursurile, nu mai avea nicio legătură cu studenții sau cu activitatea didactică. Însă iată-l în fața mea, alături de Roze și de Bain! Cahil s-a îndreptat spre ei. Aproape că am leșinat când Leif mi-a zâmbit pe măsură ce ne apropiam. Însă, odată ce m-a recunoscut, zâmbetul lui s-a preschimbat în încruntare. Mă întrebam ce trebuia să fac să câștig un zâmbet adevărat din partea lui. Am alungat gândul;

nu voiam să-i câștig bunăvoința și nici nu aveam nevoie de ea. Poate că, dacă îmi tot spuneam asta, aveam să o și cred.

Când ne-am alăturat grupului, Bain mi-a complimentat coafura, în timp ce Roze m-a ignorat. Atmosfera s-a înveselit doar când a sosit Zitora.

— Perfect! Absolut perfect! a exclamat Zitora admirându-mi îmbrăcămintea.

Discuțiile au început în curând să vireze spre treburile Consiliului, iar Cahil o tot presa pe Roze să abordeze problema lui. Nefiind deloc interesată de discuțiile politice, nu le-am mai acordat atenție tovarășilor mei, privind în schimb mulțimea.

La banchet nu erau decât câțiva dintre oamenii lui Cahil. Purtau uniforme de ceremonie și stăteau jenați într-o parte, ca și cum s-ar fi aflat acolo din datorie, nu din plăcere. Poate că ăsta era și adevărul.

Am privit dansatorii o vreme. Cuplurile înconjurau ringul. După vreo opt bătăi, ei se opreau și făceau patru pași spre centru, apoi patru pași înapoi și continuau să se învârtă în cerc. Tiparul se repeta apoi. Cumva asemănător cu tehnicile mele *kata* de autoapărare, dansul părea o serie de mișcări predeterminate.

În curând au apărut și Dax și Gelsi. Studenții lui Bain i-au salutat pe cei trei maeștri cu o formalitate rigidă. Gelsi purta o rochie moale și verde ce lucea în lumina felinarelor. Culoarea rochiei se potrivea cu cea a ochilor ei mari. Cămașa roșie și împodobită cu nasturi aurii a lui Dax avea un guler de culoarea mandarinelor. Trese aurii mărgineau cusăturile exterioare ale pantalonilor lui negri.

— Uite, ne asortăm! mi-a zis Dax.

Abia îl puteam auzi.

— Vrei să dansăm?

Mi-am aruncat privirea spre Cahil, care dezbătea ceva cu Leif.

— Sigur!

Dax a zâmbit și m-a tras spre un mic spațiu care se eliberase pe ring. Mișcările mi se păruseră ușoare, dar a le pune în practică era cu totul altceva. Însă, cu ajutorul îndrumărilor constante ale lui Dax, am prins, în cele din urmă, ritmul.

— Îți amintești când am zis că ai trei bile negre? m-a întrebat Dax pe când înconjuram ringul.

Am dat din cap.

— Acum sunt cinci.

— Ce am mai făcut? m-am mirat exasperată.

Îmi venea greu să cred că reușisem să mai supăr pe cineva într-un timp așa de scurt.

— Ai venit la banchet însoțită de Cahil. Cu toții vor presupune două lucruri. Primul, că ești iubita lui. Iar al doilea, care este cel mai grav, că ești simpatizant ixian.

— Păi, se înșală! Cine inventează toate aceste bile negre și supoziții? am cerut să știu.

— În niciun caz eu, a răspuns Dax. Dacă aș decide eu, am avea mai multe deserturi la cină, mai multe banchete și mult mai multe seri dansante.

Am dansat tăcuți o vreme, în vreme ce meditam la implicații, apoi am decis că nu aveam să-mi mai pierd vremea îngrijorându-mă cu privire la părerile celorlalți sau încercând să le schimb opiniile. Perioada pe care urma să o petrec la Cetate era limitată. N-aveau decât să facă presupuneri! Anxietatea mi s-a risipit pe dată hotărând toate acestea. I-am zâmbit lui Dax.

— Pare că ai pune la cale o poznă. Ce plănuiești?

— Sunt doar cinci bile negre? am mijit eu ochii, prefăcându-mă îngrijorată. Sunt prea puține! Eu zic să încercăm să acumulăm vreo opt sau zece.

Un zâmbet lacom s-a lărgit pe fața lui Dax.

— Domnița mea, ești prea modestă! Ești capabilă să acumulezi cincisprezece sau chiar douăzeci.

Am râs cu plăcere sinceră. Dax și cu mine ne-am învârtit pe ring pe parcursul altor câteva cântece, înainte să ne întoarcem la grupul nostru. Cahil m-a întâmpinat cu o privire acră. Înainte să poată spune ceva sau să revină la discuția cu Leif, l-am prins de mână și l-am tras spre dansatori.

— Seara asta nu e pentru a rezolva probleme, am zis, în timp ce îi urmam pe Dax și pe Gelsi pe ringul de dans. Seara asta e pentru a ne distra. Hai să dansăm în loc să ne certăm!

Cahil a râs.

— Ai dreptate!

Seara a zburat dansând cu Cahil, cu Dax și cu Bain. Chiar și maestrul grăjdar m-a învârtit pe o piesă săltăreață. Dacă nu ar fi insistat Cahil, nici nu m-aș fi oprit ca să mănânc.

Sosirea lui Irys ar fi trebuit să desăvârșească noaptea, dar pe chip i se citea oboseala. Tânăra purta o rochie simplă și albastră în locul hainelor ei de călătorie. Probabil că, înainte să sosească la banchet, nu avusese timp decât să se îmbăieze și să-și împodobească bogata coafură cu rubine și cu diamante.

— Este totul în regulă? Ai găsit-o pe sora Tulei? am întrebat-o.

Irys a dat din cap.

— Sora ei, Opal, este cu Tula acum, a răspuns ea, privindu-mă bizar.

— Vrei să încercăm să o ajutăm pe Tula în noaptea asta?

Irys a clătinat capul.

— O lăsăm pe Opal să petreacă ceva timp cu sora ei. E prima oară când o vede după răpire, a zis Irys, aruncându-mi iar o privire ciudată.

— Atunci, ce-i? Îmi ascunzi ceva.

— Am avertizat-o pe Opal de starea în care se află sora ei – atât cea mentală, cât și cea fizică.

Irys și-a trecut palma peste obraz și a continuat:

— Dar, când am sosit, am descoperit că a avut loc un soi de miracol.

Irys m-a privit adânc în ochi.

— S-a trezit Tula? am întrebat-o nedumerită.

Veștile lui Irys îi contraziceau gesturile.

— Nu. Spiritul ei se ascunde încă, dar trupul îi este complet vindecat.

16

— CUM? AM ÎNTREBAT-O PE IRYS.

Hayes îmi spusese că nu putea să vindece decât câteva oase o dată. Poate că alt vindecător venise să-l ajute.

— Tu să-mi spui! a zis Irys. Ce ai făcut în ziua aceea? Hayes e șocat. E îngrozit de tine.

— Eu?

Bain mi-a sărit în ajutor.

— Poate că ar fi mai bine să luați o gură de aer.

Am privit în jur. Câteva persoane își încetaseră conversațiile și se holbau la noi.

— Câteodată uit de mine, a zis Irys, cerându-i scuze lui Bain. Acum nu e momentul potrivit pentru a discuta așa ceva.

Irys s-a îndreptat spre bufet, iar oamenii și-au reluat conversațiile. Însă maestrul nu terminase cu mine.

Groaza începuse brusc să-mi frământe stomacul. Oare Irys era supărată pentru că pierdusem controlul magiei și o vindecasem, din întâmplare, pe Tula sau pentru că pusesem în pericol viața Tulei? Ezitând, i-am povestit tot ce se întâmplase în acea zi în odaia fetei.

„Ai simțit durere și ai împins-o de la tine?" a întrebat Irys.

„Da. Am făcut ceva rău?"

„Nu. Ai făcut ceva imposibil. Am crezut că ai încercat să o vindeci, ceea ce ar fi fost periculos, dar s-ar părea că ți-ai atras rănile ei și că apoi te-ai vindecat singură."

M-am uitat uimită la Irys. Ea se afla în colțul opus al sălii și își lua cina.

„Ai putea să o faci iar?" a întrebat ea.

„Nu știu. Trebuie să fi fost o reacție instinctivă."

„Nu putem afla decât într-un singur fel."

Am simțit-o pe Irys oftând obosită.

„Deocamdată, vreau să te odihnești. Ne vedem în camera Tulei mâine după-amiază", a zis Irys rupând legătura magică.

Pe chipul lui Cahil se citea nedumerirea și mi-am dat seama că tânărul mă privise în tot acest timp.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el. N-ar trebui ca al patrulea magician să fie mulțumit că ai vindecat-o pe fată? Asta ar însemna că… O, la naiba!

Cahil rămăsese cu gura căscată.

Înainte să-l întreb despre ce era vorba, muzica s-a oprit.

— E miezul nopții! a anunțat Bain pe un ton ridicat. E vremea să mergeți în odăile voastre. Pe studenți îi așteaptă o zi plină.

Declarația lui încărcată de plăcere cu privire la ziua ce urma să fie dedicată studiului a stârnit un val de zâmbete în jur.

Ascultători, petrecăreții au dispărut în beznă, îndreptându-se spre dormitoare și spre apartamente. În timp ce trecea pe lângă mine, Dax mi-a surprins privirea. A zâmbit larg și a ridicat șapte degete. Abia așteptam să aflu pentru ce încasasem alte două bile negre.

Cahil m-a condus la apartamentul meu. De data aceasta, tânărul era neobișnuit de tăcut.

În cele din urmă, nu am mai putut îndura.

— „La naiba" ce? am zis eu, enervată.

— Mi-am dat seama de ceva, a zis el, încercând să îmi ignore întrebarea.

Nemulțumită de răspunsul lui vag, am insistat:

— Ceva… ce?

— Dacă ți-aș spune, te-ai înfuria. Nu vreau să încheiem seara certați.

— Și dacă promit să nu mă supăr?

— Te-ai supăra oricum.

— Atunci, mâine?

— Întreabă-mă următoarea dată când ne certăm.

— Și dacă nu ne mai certăm?

Cahil a râs.

— În cazul tău, există întotdeauna o „următoarea dată".

Apoi, cu o repeziciune ce m-a luat prin surprindere, mi-a cuprins talia și m-a sărutat rapid pe obraz înainte să-mi dea drumul.

— Pe mâine! a zis el, întorcând capul peste umăr în timp ce se îndepărta.

Abia după ce l-am privit cum dispare în noapte mi-am dat seama că aveam mâna dreaptă pe briceag. Nu deschisesem însă lama. Sudul mă înmuia. Mai întâi buclele, acum asta. Dând din cap, am deschis ușa.

După-amiaza următoare, mi-am făcut loc cu greu în odaia Tulei. Centrul camerei era ocupat de patul fetei. Leif și Hayes stăteau în partea dreapta, iar Irys și o fetiță stăteau în stânga.

Paznicul Tulei, unul dintre oamenii lui Cahil, era înghesuit într-un colț.

Hayes a pălit când m-am uitat la el. Irys m-a prezentat lui Opal, sora Tulei. Părul lung și castaniu al lui Opal era strâns în coadă, iar ochii ei înroșiți erau umflați de plâns. Nu mă așteptasem să am spectatori.

— Irys, am zis, trebuie să petrec ceva timp cu Opal înainte să încerc să o aduc pe Tula înapoi.

În timp ce ieșea din odaie, Leif a mormăit ceva despre grandomania mea, iar Hayes s-a îndreptat pe dată spre ușă.

— Ai nevoie de mine? a întrebat Irys.

— Nu.

— Nu avem mult timp la dispoziție! m-a avertizat Irys pe când ieșea din cameră.

Nu aveam nevoie să-mi reamintească faptul că atacatorul Tulei era încă în libertate, vânând probabil alte victime. Cu toate acestea, știam, în inima mea, că, dacă mă grăbeam, nu aveam să reușesc.

I-am cerut lui Opal să-mi vorbească despre sora ei. Fetița mi-a spus, într-o serie de propoziții șovăitoare, câteva povești despre copilăria ei.

— Tula mi-a făcut odată un tigru mare de sticlă ca să mă protejeze de coșmaruri.

Opal a zâmbind, aducându-și aminte.

— Funcționa, iar tigrul arăta așa de real, încât Tula a început să facă și alte animale din sticlă.

Fetița și-a mutat privirea de la silueta nemișcată a surorii ei la cea a paznicului din colț.

Opal părea ezitantă și distrasă de starea Tulei. Așa că am schimbat subiectul și am întrebat-o despre călătoria spre Citadelă.

Ochii ei căprui-închis s-au făcut mari.

— Al patrulea magician ne-a trezit din viul nopții.

Rostind cuvântul „viu", fetița s-a uitat cu groază la Tula.

— Abia dacă eram trează. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, m-am și pomenit pe calul magicianului, galopând direct spre Cetate.

Opal și-a strâns brațele în jurul trupului.

— Când au găsit-o pe Tula, vindecătorii au dus-o degrabă la Citadelă. Părinții mei au fost nevoiți să găsească oameni care să lucreze la cuptoare și să aibă grijă de noi, înainte să poată merge după ea. Sunt și ei pe drum, a zis Opal, începând să turuie. Nu am trecut pe lângă ei. Ei nu știu că sunt aici. E prima mea călătorie departe de casă și ne-am oprit doar ca să mâncăm. Am dormit în șa.

Așa se explica și epuizarea lui Irys. Chiar și azi avea cearcăne negre sub ochi. De asemenea, astfel se explica și starea de agitație a lui Opal. Am schimbat tactica și am invitat-o pe Opal la plimbare. A părut să ezite să-și lase sora singura, însă am asigurat-o că Tula avea să fie în siguranță.

I-am arătat campusul. Temperatura era plăcută. Sezonul rece era preferatul meu, cu după-amiezile lui călduroase și cu serile răcoroase. În cele din urmă, ne-am aventurat în Citadelă. Am condus-o pe Opal spre piață. Fisk a apărut, cu zâmbetul pe buze, și ne-a condus la un magazin cu rochii. I-am cumpărat lui Opal un schimb de haine, iar Fisk s-a jucat de-a ghidul.

Când Opal a părut mai relaxată, întrebările mele despre Tula au prins mai mult contur. În timp ce își amintea din ce în ce mai multe povești, am tras un fir de putere magică și mi-am legat mintea cu a sa, fiind martoră la amintirile ei, pe când fata vorbea. Am mirosit furnalul fierbinte din fabrica de sticlă a familiei lor și am simțit nisipul zgrunțuros în palme.

— Tula și cu mine obișnuiam să ne ascundem de Mara, sora noastră mai mare. Găsiserăm locul perfect. Mara încă nu știe unde este, a zis Opal, zâmbind.

Imaginea unui umbrar făcut din trei crengi și iarbă pătată de soare a umplut mintea lui Opal pe măsură ce mirosul răcoros al pământului reavăn mi-a ajuns la nări.

— Asta e! am exclamat, prinzând-o pe Opal de mână. Păstrează imaginea asta în minte și concentrează-te la ea!

Fata a făcut așa cum i-am spus. Am închis ochii și m-am înfiripat în amintirea ei. Fire de iarbă îmi mângâiau brațele pe când m-am întins în micul intrând din spatele unui rând de tufișuri stufoase. Mirosul dulceag de caprifoi umplea, greoi, aerul. În lumina zorilor sclipeau boabe de rouă. Am știut, instinctiv, că acolo se ascundea spiritul Tulei.

— Haide!

Am tras-o pe Opal spre Cetate, făcându-i cu mâna lui Fisk. La ușa Tulei era un paznic, iar omul și-a înclinat capul spre noi pe când intram.

— N-ar trebui să-i așteptăm pe al patrulea magician și pe ceilalți?

Am cuprins una dintre mâinile Tulei și am întins-o pe cealaltă spre Opal.

— Ia-mă de mână! Acum, vreau să-ți imaginezi că ești în ascunzătoare cu Tula. Închide ochii și concentrează-te tare! Poți face asta?

Opal a încuviințat. Fața ei palidă era trasă.

Mintea mea s-a legat cu a Tulei. Spectrele ororilor ei pluteau încă în vid, dar păreau mai puțin tangibile decât înainte. Conectându-mă la gândurile lui Opal, am urmat mirosul de caprifoi și de rouă prin mintea Tulei.

Spectrele au prins mai mult substanță, împinse de o furie bruscă, avântându-se spre mine și blocându-mi drumul. Aerul mă apăsa și se lipea de mine ca melasa. Am trecut de ele, doar ca să mă găsesc prinsă în spini. Îmbrăcămintea îmi rămânea agățată în crengi, iar ghimpii îmi înțepau pielea.

— Pleacă! a strigat Tula. Nu vreau să mă întorc.

— Alor tăi le e dor de tine, am zis.

În jurul brațelor și taliei mele au început să se încolăcească vițe, ținându-mă pe loc.

— Pleacă!

I-am arătat Tulei amintirile lui Opal despre câte suferise familia lor de la dispariția ei.

Tufișurile cu ghimpi au început să se rărească puțin. Prin crenguțele lor o puteam vedea pe Tula, ghemuită în ascunzătoarea ei din copilărie.

— Nu pot să-i văd la față, a zis Tula.

— Pe ai tăi?

— Da. Am făcut… lucruri. Lucruri teribile, pentru ca el să nu mă rănească.

Tula s-a cutremurat.

— Dar tot mi-a făcut rău.

Vițele mi s-au cățărat pe mâini și mi-au încolăcit gâtul.

— Familia ta tot te iubește.

— Nu mă vor mai iubi. El le va spune ce am făcut. Vor fi dezgustați. Am fost sclava lui, dar nu am făcut tot ce mi-a stat în putere pentru el. Nu am putut face nimic așa cum trebuie. Nici măcar nu am murit pentru el.

Mi-am controlat mânia; dorința de a măcelări bestia mai trebuia să aștepte.

— Tula, el este dezgustător. El este cel care ar trebui să moară. Familia ta știe ce ți-a făcut. Ei nu vor decât ca tu să te întorci.

Fata s-a ghemuit mai strâns.

— Ce știi tu? Habar nu ai prin ce am trecut. Pleacă!

— Presupui prea multe, am zis gâtuită de vițele ce îmi înfășurau mai strâns gâtul.

Mă chinuiam să respir. Oare aș fi fost în stare să-mi înfrunt iar ororile? Eram dispusă să o fac ca să găsesc acest monstru. Mi-am deschis mintea pentru Tula și i l-am arătat pe Reyad. Plăcerea pe care o avea torturându-mă, felul în care cedasem să-i fac pe plac, doar ca să nu mă rănească, și noaptea în care îi tăiasem gâtul după ce mă violase.

Tula a tras cu ochiul la mine, privind printre brațe. Vițele și-au slăbit strânsoarea.

— Tu ți-ai ucis torționarul. Al meu este încă acolo, undeva, așteptând.

— Atunci înseamnă că e liber să-și aleagă o altă sclavă, am încercat eu iar. Dacă Opal va fi următoare lui victimă?

Tula a tresărit, îngrozită.

— Nu! a țipat ea.

Am legat mintea lui Opal de ale noastre. Pentru un moment, Opal a rămas șocată, clipind surprinsă. Apoi fetița a alergat la Tula și a îmbrățișat-o. Au plâns împreună. Vițele s-au retras, iar tufișurile cu spini s-au uscat.

Însă acesta era doar începutul. În curând, ascunzătoarea înfrunzită s-a destrămat, iar spectrele fricii Tulei au început să ne dea târcoale.

— Sunt prea multe! a zis Tula, învinsă. Nu o să scap niciodată de ele.

Mi-am scos arcul din suportul lui și l-am rupt în trei. Dându-i o bucată Tulei și pe cealaltă lui Opal, am zis:

— Nu ești singură. Vom lupta împreună.

Spectrele ne-au atacat. Erau tenace și rapide. Le-am lovit iar și iar, până când mi-am simțit brațele de plumb. Câteva dintre temerile Tulei dispăruseră, altele se micșoraseră, însă unele păreau să crească pe măsură ce luptam.

Energia mă părăsea într-un ritm alarmant. Mi-am simțit arcul blocându-se într-unul dintre spectre. Spiritul s-a lățit, înghițindu-mă. Am țipat, pe când durerea biciuitoare îmi sfâșia trupul.

— Ești slăbită. Spune-mi că mi te vei supune, și mă opresc! mi-a șoptit o voce.

— Nu!

Panicată, am căutat ajutor. O prezență puternică s-a format și mi-a întins un arc întreg ce pulsa cu energie. Mi-am recăpătat puterea și am lovit oroarea, până ce spectrul a dispărut. Respinsesem atacul, dar vedeam spectrele Tulei pregătind un altul.

— Tula, aceasta e abia prima luptă dintr-un război lung. Va fi nevoie de timp și de efort ca să te eliberezi de temeri, dar vei avea suficient sprijin din partea familiei tale. Vii cu noi? am întrebat.

Fata și-a mușcat buza, uitându-se la bucata de arc din mâinile ei.

Opal i-a întins Tulei bucata ei, iar Tula a strâns ambele bucăți de arc la piept.

— Da, vin.

Mintea Tulei s-a umplut cu amintiri. Am simțit că mă cuprinde amețeala odată ce rupeam legătura mentală cu Tula și cu Opal. Am răsuflat ușurată și m-am scufundat în beznă.

Când mi-am revenit, am simțit podeaua dură de piatră pe spate. Era a treia oară când mă prăbușisem inconștientă în camera Tulei. De data asta, nu mai speram să mă pot mișca.

Energia îmi fusese complet epuizată. După o vreme, am observat că cineva îmi strângea mâinile. Degetele puternice erau împletite cu ale mele, învăluindu-le în căldură.

Cu greu, am reușit să deschid ochii și să văd cine mă ținea de mână. Apoi i-am închis din nou. Probabil că dormeam. Dar, după ce am auzit strigătele insistente ale lui Irys, m-am uitat iar. Fratele meu îmi cuprinsese mâinile și-și împărțea energia cu mine.

17

CHIPUL LUI LEIF ERA BRĂZDAT de oboseală.

— Ai dat de necaz, a zis el.

Vorbele lui nu păreau răutăcioase, ci doar mă informau și, așa cum era și de așteptat, în spatele lui i-am văzut pe Irys, pe Roze, pe Hayes și pe Bain încruntându-se cu toții spre mine. Leif mi-a dat drumul, dar a rămas pe podea, alături de mine.

Roze avea ochii pe el, iar dezgustul îi era evident din felul în care-și țuguiase buzele.

— Ar fi trebuit să o lași să moară! l-a certat ea. Un magician care ne pune tărâmul în pericol cu prostia ei mai puțin!

— Ești puțin nedreaptă, Roze, a zis Bain. Deși sunt de acord că a fost un gest prostesc. Copilă, de ce ai încercat așa ceva de una singură? a întrebat Bain.

Nu puteam vorbi în apărarea mea, căci nu mai aveam energia necesară să formez cuvinte, darămite să încerc să și explic.

— Îngâmfată și neroadă! mi-a zis Roze. Din moment ce i-a vindecat rănile Tulei, a crezut probabil că este vreun magician atotputernic, capabil să facă orice. Nu m-aș mira ca neghioaba să ceară acum să dea testul de maestru! a pufnit Roze

cu dezgust. Poate se va răzgândi dacă o ducem în cabanele bobocilor. Acolo va învăța regulile de bază ale magiei, în timp ce freacă podelele, ca orice student din anul întâi.

Mi-am aruncat privirea la Irys. Pedeapsa propusă de Roze suna oribil. Irys însă nu a spus nimic. Dezaprobarea îi era evidentă pe chip, așa că m-am întărit ca să înfrunt dojana.

În schimb, am auzit-o pe Opal strigând:

— S-a trezit Tula!

Am închis ochii ușurată, în vreme ce toată lumea se concentra acum asupra Tulei. Când i-am redeschis, magicienii nu mai erau în fața mea.

— Ești tot încăpățânată și nechibzuită, ca un ficus agățător, a zis Leif. Presupun că Ixia nu te-a schimbat cu totul.

Fratele meu s-a ridicat șovăitor. L-am privit alăturându-li-se celorlalți, lângă patul Tulei. Mă întrebam dacă vorbele lui erau un semn bun sau rău. Nu puteam decide. Dar, apoi, vocea dură a lui Roze m-a trezit din reverie. O bombarda pe Tula cu întrebări despre atacatorul ei, însă copila nu voia să-i răspundă. Mă simțeam dezgustată, știind că Tula nu era în stare să facă față interogatoriului. Din fericire, Hayes a intervenit.

— Acordă-i ceva timp! a cerut el.

— Nu avem timp! a răspuns Roze.

O voce slabă a întrebat:

— Cine sunt toți oamenii ăștia? Unde e Yelena? Nu o văd.

— Este aici, a zis Opal. Este epuizată pentru că te-a ajutat pe tine, Tullie.

— Hayes, adu niște asistenți și du-o pe neghioabă în altă cameră! a poruncit Roze. A făcut suficient rău pentru o zi.

Când Hayes a dat să facă așa cum îi ceruse prim-magicianul, Tula a zis:

— Nu. Plecați voi! Toți. Nu vă spun nimic. Yelena să rămână cu mine! Voi vorbi cu ea.

Chipurile magicienilor erau cuprinse de iritare pe când discutau. În cele din urmă, Roze a acceptat cu reticență să aducă un pat pentru mine. Hayes și Irys m-au ridicat de pe podea și m-au așezat fără menajamente pe saltea. Irys încă nu-mi adresase niciun cuvânt, iar tăcerea ei mă speria.

— Copilă, i-a zis Bain Tulei, îți înțeleg teama. Te-ai trezit în mijlocul unor oameni necunoscuți.

Apoi, magicianul i-a prezentat pe toți.

— Prim-magicianului și lui Leif trebuie să le spui totul despre răpirea ta. Ei îl vor găsi pe cel care ți-a făcut rău.

Tula și-a tras cearșaful la bărbie.

— O să-i pun Yelenei. Nimănui altcuiva. Ea o să aibă grijă de el.

Hohotul aspru al lui Roze mi-a zgâriat timpanul.

— Ea nici nu poate vorbi! Dacă atacatorul tău ar intra în camera asta, v-ar ucide pe amândouă.

Roze și-a clătinat capul, nevenindu-i să creadă.

— Nu gândești limpede. Mă voi întoarce dimineață, și atunci vei vorbi cu mine. Haide, Leif!

Roze a plecat cu pași mari spre ușă, urmată de Leif. Hayes i-a gonit pe restul. Pe când se închidea ușa, l-am auzit pe Bain spunându-i lui Irys să aducă un paznic în plus în noaptea aceea. Era o idee bună. Dacă intra Goel, nu aveam nicio putere să-l împiedic din a se ține de promisiune. Spaima de a fi atât de neajutorată îmi dădea fiori reci. O stare asemănătoare o bântuia și pe Tula. Una dintre multele ei temeri era aceea de a fi la mila altora. Promisiunea ei că avea să-mi spună totul îmi apăsa gândurile; abia ce scăpasem de propriile spectre. Deși, uram să recunosc, Reyad avea încă ceva putere asupra mea. Oricând

aveam îndoieli, el părea să se bucure de o vizită în coşmarurile mele. Ori poate că el era cel care le cauza? Ori poate că eu îl invitam?

Ca să-mi distrag atenţia de la gânduri atât de tulburătoare, am încercat să strâng suficientă energie ca să vorbesc cu Tula, însă epuizarea şi-a spus cuvântul şi m-am scufundat într-un somn fără vise.

Dimineaţa m-am simţit puţin mai bine, dar am avut putere doar cât să mă ridic în capul oaselor. Cel puţin, o puteam întreba pe Tula cum se simţea.

Fata a închis ochii şi şi-a pus degetul la tâmplă.

— Vino!

Am oftat cu regret.

— Nu am destulă energie ca să-mi leg mintea cu a ta, Tula.

— Poate reuşesc să vă ajut, a zis Leif, din pragul uşii.

— Nu! Pleacă! a spus Tula, acoperindu-şi faţa cu braţele.

— Dacă nu vorbeşti cu mine, prim-magicianul va veni aici şi va smulge de la tine informaţia de care are nevoie, i-a explicat Leif.

Tula a tras cu ochiul la mine, neînţelegând.

— Nu va fi plăcut, am zis. Este aproape la fel de rău precum ce ţi-a făcut atacatorul. Eu ştiu.

Leif şi-a ferit ochii. Speram că se simţea vinovat. Uitându-mă mai atent la el, m-am întrebat de ce mă ajutase cu o zi înainte. Ce se întâmplase cu rânjetul lui răutăcios? Unde dispăruseră sarcasmul şi superioritatea lui? Îmi dădeam seama că abia dacă îl cunoşteam.

Fără să-mi mai doresc să-i ghicesc motivele, l-am întrebat:

— De ce m-ai ajutat?

Fruntea i s-a încruntat, dar, oftând, trăsăturile i s-au îmblânzit, dându-i pe față emoțiile.

— Mama m-ar fi omorât dacă te lăsam să mori, a zis el.

Leif s-a întors spre Tula, însă eu nu puteam accepta să-l las să scape cu un răspuns așa nonșalant.

— Care este motivul adevărat?

Ochii de jad ai lui Leif ardeau de ură, dar, o secundă mai târziu, chipul i s-a îmblânzit, ca și cum cineva tocmai suflase într-o lumânare.

— Nu am putut suporta să nu fac nimic și să te pierd iar, a șoptit el.

Apoi, bariera lui mentală a căzut și i-am auzit gândurile.

„Tot te urăsc."

Încrederea lui mă surprindea, deși comentariul irascibil nu mă îngrijora. Orice emoție, fie ea și ură, era mai bună decât apatia. Oare acela să fi fost primul pas spre a parcurge distanța ce ne despărțea?

— Ce a spus? a întrebat Tula.

— Vrea să te ajute, am zis. Tula, el este fratele meu. Fără el, nu te-am fi adus înapoi. Dacă vrei să-ți găsesc atacatorul, voi avea nevoie de puterea lui.

— Dar, o să vadă. O să știe despre…, a zis Tula, strângându-și brațele.

— Știu deja, a spus Leif.

Fratele meu i-a tras brațele de pe față Tulei cu o blândețe ce mă umplea de uimire. În minte îmi veneau comentariile mamei cu privire la magia lui Leif. Îmi spusese că el ajuta la rezolvarea crimelor, simțind vina și amintirile oamenilor. Acum, privindu-l cum se purta cu Tula, îmi doream să-l cunosc mai bine pe el și felul în care-și folosea magia.

— Trebuie să-l găsim și să-l oprim de la a mai face rău vreunei fete! i-a explicat Leif.

Tula și-a înghițit nodul din gât și și-a mușcat buza, înainte să încuviințeze din cap. Leif s-a așezat între paturile noastre, a cuprins mâna Tulei și s-a întins după a mea. M-am sprijinit pe saltea și i-am cuprins degetele. Apoi, folosindu-mă de energia lui, am format o legătură mentală cu Tula.

În mintea ei, noi două ne aflam lângă un furnal din piatră cenușie. Puterea lui Leif vuia în jurul nostru ca și focul de sub cuptor.

„Eram aici, aruncând cărbuni în furnal. Era aproape de miezul nopții, când…"

Fata și-a strâns șorțul în mâini. Funinginea i-a lăsat dungi negre pe materialul alb.

„O cârpă neagră mi s-a pus peste față. Până să apuc să țip, am simțit o împunsătură ascuțită în braț. Apoi… apoi…"

Tula s-a oprit.

Pe scena noastră mentală, fata s-a apropiat de mine. M-a îmbrățișat cu trupul ei tremurător, iar într-o clipită am devenit ea, martoră la propria răpire.

Amorțeala s-a împrăștiat dinspre rană, înghețându-mi mușchii. Amețeala de care mă simțeam cuprinsă era singurul indiciu că fusesem mutată din loc. Trecuse ceva timp. Când mi-a scos cârpa de pe față, am văzut că mă aflam într-un cort. Incapabilă să mă mișc, m-am uitat la un bărbat slab, cu păr scurt, castaniu și cu șuvițe aurii. Purta o mască roșie. Pe pielea lui nisipie fuseseră pictate simboluri ciudate stacojii. Omul ținea patru țepușe, frânghie și un ciocan. Îmi simțeam iar membrele.

„Tula, nu! Nu pot", am zis în mintea mea.

Știam ce orori urmau. Îmi lipsea puterea de a le înfrunta cu ea în acel moment.

„Arată-mi-l doar!"

Fata a înghețat imaginea bărbatului ca să-i pot studia simbolurile de pe trup. Modelele circulare se aflau în interiorul unora mari, în formă de animale. De-a lungul brațelor și picioarelor lui fine erau pictate triunghiuri. Deși era slab, omul inspira forță.

Bărbatul îi era complet străin Tulei. Totul la el îi părea străin fetei. Chiar și modul aspru în care îi pronunța numele, accentuând ultima silabă suna bizar. Dar el o cunoștea. Le știa numele surorilor și părinților ei. Știa cum topeau ei nisipul și îl frământau până se preschimba în sticlă.

Apoi, într-un vârtej de sunete și de culori, Tula mi l-a arătat pe bărbat în momente diferite. Nu-i dădea voie să iasă din cort, dar, de fiecare dată când omul intra sau ieșea, fata întrezărea lumea de afară, ca și cum ar fi vrut să o tachineze cu promisiunea libertății. Fire lungi de iarbă umpleau orizontul.

Când venea la ea, bărbatul purta întotdeauna o mască. Permitea trupului ei să iasă din amorțeală înainte să o bată sau să o violeze și o lăsa să simtă durerea pe care i-o provoca el cu o trăire ce putea fi luată drept venerație. După ce-și termina tortura, lua un ghimpe și îi scrijelea pielea.

Inițial nedumerită de acest gest, Tula a învățat în curând să se teamă și să-și dorească alifia cu care omul îi ungea rănile sângerânde făcute de ghimpe. Era o loțiune care o paraliza și care îi lua durerea și orice șansă ar fi avut să scape.

Unguentul însă avea un miros puternic, similar cu cel al alcoolului amestecat cu parfumul de citrice. Aroma m-a învăluit ca o ceață otrăvitoare, pe măsură ce energia lui Leif începea să slăbească.

— Mirosul ăsta…, a zis Leif, așezându-se pe marginea patului meu. Nu l-am putut simți prea bine. M-am concentrat la a vă ține pe voi două conectate.

— E oribil! a zis Tula, cutremurându-se. Nu o să-l uit niciodată.

— Dar simbolurile acelea? l-am întrebat pe Leif. Le-ai recunoscut?

— Nu prea. Deși există unele clanuri care folosesc simboluri în cadrul ritualurilor.

— Ritualuri?

Groaza mi se încolăcea în stomac.

— Ceremonii de nuntă și de botez.

Leif s-a încruntat, gândindu-se mai bine.

— Acum mii de ani, magicienii obișnuiau să facă ritualuri complexe. Credeau că puterea magică venea de la o zeitate și că, dacă își tatuau trupurile și îi arătau respectul cuvenit, aveau să primească puteri și mai mari. Acum știm că nu e adevărat. Am mai văzut simboluri pictate pe fețele și mâinile unor oameni până acum, dar nimic care să semene cu cele ale atacatorului Tulei.

Leif și-a tras părul brunet spre ceafă cu ambele mâini. Felul în care își ținea coatele ițite pe lângă chip mi se părea familiar. Mă simțeam ca și când m-aș fi putut întoarce în timp, la momentele când grijile mele aveau de-a face cu joaca. Amintirea slabă a copilăriei s-a risipit totuși odată ce am încercat să mă concentrez asupra ei.

Tula și-a acoperit ochii, iar lacrimi tăcute au început să-i curgă pe obraji. Pesemne fusese îngrozitor să retrăiască momentul răpirii și tortura.

— Odihnește-te! a îndemnat-o Leif. Mă întorc mai târziu. Poate că magicianul secund știe ceva despre simbolurile acelea, a mai spus Leif, înainte să plece.

Evenimentele din cursul dimineții îmi epuizaseră mica sursă de energie. Știam că vorbele mele nu o puteau mângâia pe Tula, așa că am răsuflat ușurată când a intrat Opal. Văzând îngrijorarea surorii ei, Tula a început să plângă mai tare, iar Opal a intrat în patul ei și a ținut-o în brațe, legănând-o ca pe un copil. Am adormit ascultând-o pe Tula cum își elibera trupul de otrava omului mascat.

Am avut vizitatori de-a lungul întregii zile. Cahil mirosea a hambar.

— Ce mai face Kiki? am întrebat.

Îmi era dor de ea. Deși legătura noastră mentală încă exista, nu fusesem capabilă să strâng suficientă energie ca să-i aud gândurile.

— Puțin agitată. Toți caii sunt așa. Maestrul grăjdar e într-o stare proastă. Caii împrumută din emoțiile oamenilor. Dacă un călăreț e agitat, atunci și calul va fi la fel.

Cahil a clătinat capul.

— Încă nu-mi vine să cred că poți comunica în felul acesta cu ei. Presupun că azi este una dintre zilele în care cunoștințele mele se dovedesc a fi greșite.

— De ce?

— Când ai spus că o poți ajuta pe Tula, am crezut că ești doar o îngâmfată cu prea multă încredere în sine. Dar ai reușit.

Cahil m-a privit cu atenție. Admiteam că fusese prea încrezătoare în propriile puteri. Misiunea de salvare a comandantului Ambrose mi se părea acum floare la ureche, în comparație cu cea a Tulei, dar uitasem că Irys fusese atunci cu mine în odaia comandantului și că, datorită abilităților lui de luptător și hotărârii, reușiserăm să ne eliberăm de demoni.

— Totuși, aproape că te-ai sinucis încercând să o salvezi pe Tula, a spus Cahil. A meritat riscul doar ca să-mi demonstrezi iar că mă înșel?

— Motivele mele nu au fost egoiste! m-am burzuluit. Am vrut să o ajut. Am înțeles prin ce a trecut și am știut că are nevoie de mine. Îndată ce am priceput cum o pot ajuta, nu m-am oprit să mă gândesc. Am reacționat, și atât!

— Și gândul pericolului la care te-ai supus nu ți-a trecut nicio clipă prin minte?

— De data asta, nu.

Am oftat, văzând expresia îngrozită a lui Cahil.

— Atunci, te-ai pus în pericol și pentru alții?

— Am fost degustătorul comandantului.

Toată lumea știa asta, spre deosebire de rolul pe care-l jucasem în cazul lui Brazell.

Cahil a încuviințat.

— O poziție perfectă pentru a trage cu urechea la planurile comandantului. Te-a folosit pe post de scut. Ar trebui să vrei să-l înfrângem. De ce îi ești atât de loială?

Frustrarea îi înăsprea vocea.

— Datorită poziției mele, am văzut persoana din spatele reputației lui. Am fost martora dovezilor lui de bunătate și a marii griji pe care o poartă pentru poporul lui. El nu a abuzat de putere și, deși nu este deloc perfect, a rămas mereu credincios propriilor convingeri. Este de încredere și se ține de cuvânt și nu e nevoie să ghicești mesaje ascunse în ceea ce spune sau să-l suspectezi de duplicitate.

Încăpățânarea lui Cahil refuza să cedeze.

— Ai fost manipulată, Yelena. Din fericire, îți vei reveni în simțiri petrecând ceva timp în Sitia.

Cahil a plecat fără să mai aștepte răspunsul meu. Conversația noastră mă epuizase, așa că restul după-amiezii am pendulat între un somn agitat și trezie. Bărbatul mascat îmi invada visele, vânându-mă prin jungla deasă.

Spre seară, Dax Greenblade a dat buzna în cameră, înveselind atmosfera.

— Arăți ca dracu', mi-a zis el șoptit.

Tula și Opal adormiseră în patul îngust al Tulei.

— Vai, Dax, nu te mai chinui să fii galant! Spune-mi ce gândești cu adevărat, am răspuns.

Tânărul și-a acoperit gura ca să-și amuțească râsul.

— M-am gândit să-ți dau o lovitură cât ești încă la pământ, căci oricum, odată ce vei auzi bârfele care umblă prin campus, egoul tău le va interpreta drept complimente.

Cu un gest grandios, Dax a măturat aerul cu brațele.

— Ai devenit o legendă!

— O legendă? Eu?

Vocea îmi era punctată de uimire.

— O legendă înfricoșătoare, a adăugat el, dar tot o legendă.

— Ei, hai! Cât de prostuță crezi că sunt?

— Suficient de naivă, cât să crezi că poți găsi conștiința cuiva de una singură, a zis Dax, plimbându-și o mână pe deasupra patului meu. Deși, dacă ai încercat să găsești o metodă de a chiuli, nu e așa de stupid. Însă, dacă îți vei vedea colegii alergând din calea ta, să știi de ce reacționează așa. Uite-o pe Yelena, găsitoarea-de-suflete!

Mi-am aruncat perna spre Dax. Magia lui mi-a atins pielea, pe când perna a zburat la dreapta și a lovit peretele cu un pufnet moale, înainte să alunece pe podea. Mi-am aruncat privirea la fete. Păreau să doarmă.

— Acum exagerezi, am zis.

— Mă poți învinui? Sunt blestemat cu abilitatea de a citi și de a vorbi limbi vechi, așa că maestrul Bain m-a pus să traduc istoria antică. E o treabă foarte seacă și plicticoasă.

Dax a recuperat perna și chiar a aranjat-o puțin înainte să mi-o dea înapoi.

Când Leif a intrat în cameră ducând o cutie mare și pătrată, Dax s-a aplecat spre mine și a șoptit:

— Că tot vorbeam despre lucruri plicticoase…

Mi-am reținut chicotul. Dax a plecat odată ce Leif a început să despacheteze flacoanele mici și maro. Clinchetul sticlei le-a trezit pe Tula și pe Opal. Tula privea sticluțele cu spaimă.

— Ce sunt alea? l-am întrebat pe Leif.

— Flacoane cu parfum, a zis el. Fiecare conține un miros anume. Mama și tata m-au ajutat să le fac. Mirosurile contribuie la redobândirea amintirilor, ceea ce mă ajută să găsesc criminalii. Dar m-am gândit că aș putea folosi setul ăsta pentru a găsi unguentul utilizat de atacatorul Tulei.

Interesată, Tula s-a ridicat în capul oaselor. Opal s-a dat jos din pat ca să o ajute. Leif a căutat prin colecția de vreo treizeci de sticluțe, până ce a aliniat zece dintre ele.

— Le vom încerca mai întâi pe acestea.

Fratele meu a deschis una și mi-a trecut-o pe sub nas.

— Respiră normal!

Am strâmbat din nas și am strănutat.

— Nu! Miroase oribil.

Un zâmbet discret s-a înfiripat pe chipul lui Leif pe când așeza flaconul la loc.

— Leif? a zis Tula. Dar cu mine cum rămâne?

Leif a ezitat.

— Ai făcut deja prea multe. Nu am vrut să te obosesc.

— Vreau să ajut și eu. E mai bine decât să zac aici nefăcând nimic.

— Bine.

Leif ne-a pus să mirosim încă vreo trei flacoane. Tula și cu mine am mirosit fiecare câte trei flacoane diferite, apoi am făcut o pauză de cină.

— Vă va durea capul de la prea multe arome și, în curând, nu le veți mai putea deosebi, a explicat el.

Leif și-a petrecut seara cu noi. Interesul meu începuse să scadă, dar Leif a insistat să continuăm, deși ne apropiam de fundul cutiei. Eram pe punctul de a adormi, când un miros înțepător m-a făcut să tresar. Leif ținea o sticluță desfăcută. Tula tremura în patul ei, cu mâinile ridicate, ca și cum ar fi încercat să se apere de o lovitură. Leif a mijit ochii, nedumerit.

— Ăsta e! am strigat. Nu-ți poți da seama?

Fratele meu a dus flaconul la nas, inspirând mirosul pișcător. Apoi, a așezat dopul la loc, a întors sticla și a citit eticheta. S-a uitat la mine șocat.

— Are sens! a zis el, rămânând cu gura deschisă de groază.

— Ce? am întrebat. Spune-mi!

— Este curara.

Când a văzut că eram în continuare nedumerită, Leif a continuat:

— Este o esență extrasă dintr-o viță care crește în Jungla Illiais. Paralizează mușchii. E minunată pentru durerile de dinți și pentru a calma durerile ușoare. Ca să paralizeze întregul corp, medicamentul ar trebui să fie foarte concentrat.

Ochii lui Leif mă priveau cu disperare.

— De ce ești așa de supărat? am întrebat. Acum știm ce e. Nu este un lucru bun?

— Curara a fost redescoperită abia anul trecut. Doar câțiva zaltanai îi cunosc proprietățile. Celor din clanul nostru le place să știe tot ce e de știut despre o substanță înainte de o vinde.

Înțelegeam. Leif credea că omul pictat în roșu era un membru al clanului nostru.

— Cine a descoperit curara? am întrebat.

Încă supărat, Leif a întors flaconul în mâini.

— Tata, a zis Leif. Iar singura persoană cu abilitățile necesare de a concentra substanța suficient cât să paralizeze tot trupul la care mă pot gândi e mama.

18

M-AM RIDICAT ÎN CAPUL OASELOR.

— Leif, doar nu crezi cu adevărat că…

Nu puteam să-mi exprim gândurile cu voce tare. Era imposibil să cred că Esau și Perl, părinții noștri, ar fi avut ceva de-a face cu fapta oribilă.

Leif a scuturat capul.

— Nu. Dar poate o persoană apropiată lor.

Un alt gând îngrozitor mi-a trecut prin minte.

— Sunt în pericol?

— Nu știu.

Leif a început să împacheteze flacoanele în cutie.

— Trebuie să vorbesc cu liderul clanului. Cumva, cineva a furat curara. Cineva din clanul nostru este…

Părând să nu-și găsească defel cuvintele, Leif a trântit capacul cutiei.

— Compromis? A spune că avem un spion în clan mi se pare chiar și mie prea dramatic.

Leif mi-a zâmbit mâhnit.

— Mă îndoiesc că liderul nostru mă va crede.

Fratele meu și-a strâns setul și a ieșit grăbit din odaie.

Tula, care nu scosese un cuvânt până atunci, a întrebat:

— Oare Ferde…

Fata a înghițit.

— Oare atacatorul meu e din clanul Zaltana?

— Ferde? Așa îl cheamă?

Fata și-a acoperit fața cu o mână.

— Nu. Așa l-am numit eu. Am ascuns asta față de tine. Mi-a fost rușine.

Tula s-a oprit și a inspirat adânc, aruncându-și privirea la sora ei. Opal a căscat și a zis că avea nevoie de somn. A sărutat-o pe Tula pe obraz și i-a tras păturile până la bărbie, înainte să plece.

După câteva momente de tăcere, am zis:

— Nu e nevoie să-mi explici.

— Dar vreau. Mă ajută să vorbesc. Ferde e prescurtarea de la *fer-de-lance*. Este o viperă otrăvitoare care își vânează prada căutând căldură. Le vedeam mereu în fabrica noastră. Erau atrase de cuptoare. Unchiul meu a murit din cauza uneia dintre ele. De fiecare dată când mergeam la fabrică, mama ne spunea: „Aveți grijă. Nu o lăsați pe Ferde să vă muște." Sora mea mai mare și cu mine obișnuiam să o speriem pe Opal spunându-i că Ferde o pândea.

Tula a scos un sunet înăbușit, pe când lacrimile îi străbăteau obrajii.

— Ar trebui să-i cer iertare pentru că am fost așa de rea. E amuzant…, a zis Tula, înecându-se. Eu am fost cea mușcată de Ferde, dar, dacă aș fi putut alege, aș fi preferat vipera adevărată.

Nu găseam cuvinte să o pot mângâia pe Tula.

Mai târziu, în aceeași noapte, am primit vizita lui Bain. Bărbatul avea un felinar, iar în spatele lui era Dax, împovărat cu o

carte mare cu coperte din piele și cu suluri de hârtie. Sub brațul lui Bain se afla un alt sul de hârtie. Magicianul a aprins toate lămpile din cameră, până ce odaia s-a umplut de lumina lor. Fără niciun fel de introducere, Bain a întins hârtia peste patul meu. Stomacul mi s-a chircit când m-am uitat la pergament. Simbolurile pe care le văzusem tatuate pe trupul lui Ferde acopereau coala.

Bain mi-a studiat reacția.

— Atunci, acestea sunt simbolurile potrivite?

Am dat din cap.

— Unde…?

Bain a luat cartea din brațele lui Dax. Era prima oară când îi vedeam și latura serioasă lui Dax.

— Acest text antic e scris în limba efe și povestește despre simbolurile magice din vechime. Spune că aceste semne erau atât de puternice, încât nu au putut fi desenate în carte, pentru a nu invoca puterea. Din fericire pentru noi, textul le descrie în detaliu. Tot din fericire, Dax a reușit să traducă limba efe, creând aceste desene, a zis Bain, arătând pergamentul.

— Ați făcut ceva progrese! am zis.

Dax a zâmbit larg.

— Talentele mele sunt, în sfârșit, puse în valoare.

Bain l-a privit dur pe tânăr, iar Dax a redevenit serios.

— Ordinea simbolurilor este foarte importantă, a explicat Bain, căci ele spun o poveste. Dacă ne-ai putea explica unde erau ele pe trupul criminalului, am putea să înțelegem ce anume îl motivează.

Am studiat pergamentul, încercând să-mi aduc aminte unde avea Ferde simbolurile pictate.

— Există pe corpul lui niște simboluri pe care nu le văd aici, am zis.

— Știu eu, a zis Tula.

Fata avea ochii închiși. Deși îi tremura brațul, a întins mâna dreaptă.

— Le știu pe de rost.

Bain i-a dat hârtia, în timp ce Dax așeza rulourile lui pe podea. Desfăcând unul, tânărul a început să schițeze cu o bucată subțire de cărbune silueta unui bărbat. Tula s-a uitat la simboluri pentru un moment, apoi a recitat ordinea în care erau așezate pe corpul atacatorului. Începând cu umărul stâng al lui Ferde, fata a continuat să traverseze corpul până la umărul drept, apoi iar de la stânga la dreapta, ca și cum ar fi citit cuvintele dintr-o carte.

Când Tula a întâlnit un simbol care nu se afla pe pergamentul lui Bain, eu l-am desenat pentru Dax pe o bucată de hârtie. Deși desenul meu era stângaci comparativ cu al lui, Dax a reușit să copieze simbolul pe hârtia lui.

Tula a ezitat, stânjenită, când am ajuns la partea dintre picioarele lui Ferde. Bain i-a strâns mâna fetei și a comentat despre cum probabil omul suferise pentru arta sa. Tula a râs scurt. După expresia de pe chipul ei, am știut că hohotul o surprinsese chiar și pe ea. Mi-am abținut zâmbetul; Tula începuse lunga călătorie spre recuperare.

Tula memorase simbolurile de pe spatele atacatorului. M-am înfiorat, aducându-mi aminte că fata fusese prizonieră timp de aproape două săptămâni. Tula reținuse și alte lucruri despre el – cicatricile de pe gleznele lui, mărimea mâinilor, murdăria roșiatică de pe sub unghiile lui, forma și materialul moale al măștii lui roșii și urechile bărbatului.

— De ce urechile? a întrebat Bain.

Tula a închis ochii și, deși vocea îi tremura, ne-a explicat că de fiecare dată când o țintuia la pământ și o pătrundea, omul

își întorcea capul ca să nu se uite în ochii ei. Încercând să își mai oprească durerea, Tula se concentra la urechea lui. Prima oară când o violase, Tula îl mușcase de urechea dreaptă. Își amintea că se bucurase să simtă gustul metalic și cald al sângelui umplându-i gura.

— A fost o victorie minusculă pentru mine, a zis Tula, cutremurându-se așa de tare, că a mișcat patul. Nu am mai făcut-o apoi.

Dax, care desenase fiecare simbol descris de Tula, șezând pe podea, și-a ascuns expresia oripilată de pe chip înainte să-i dea fetei schița.

După ce a făcut câteva mici corecturi, Tula i-a întins hârtia lui Bain.

— Acesta este el, a zis ea.

Efortul îi secase atât de mult puterile, încât Tula a adormit până ca Dax să-și poată strânge lucrurile.

Eu i-am atins mâneca lui Bain.

— Pot să te întreb ceva?

Magicianul și-a aruncat privirea la ucenicul lui.

— Voi aștepta în turn, i-a zis Dax, plecând.

— Poți să-mi pui întrebări oricând. Nu ai nevoie să-mi ceri permisiunea, copilă.

Am clătinat din cap auzind cuvântul de alint. Mă simțeam bătrână precum lumea și lipsită de orice puteri. Nu am avut energia să-l corectez, deși bănuiam că nu ar fi schimbat nimic. Bain avea tendința de a numi pe toată lumea „copil", chiar și pe Irys, care era de două ori mai în vârstă decât mine.

— Irys nu m-a vizitat. E tot supărată pe mine?

— Nu aș folosi cuvântul „supărată". „Furioasă" sau „mânioasă" ar fi mai corect.

Pesemne chipul meu îmi reflecta teama, pentru că Bain și-a așezat mâna peste a mea, mângâindu-mă.

— Trebuie să-ți amintești că ești studenta ei. Acțiunile tale reflectă abilitățile ei ca profesor. Ceea ce ai făcut cu Tula a fost extrem de periculos. Ai fi putut să ucizi pe toată lumea, pe Tula, pe Opal, pe Lief și pe tine însăți. Nu te-ai sfătuit cu Irys și nu i-ai cerut ajutorul, bazându-te doar pe tine.

Am deschis gura ca să-mi iau apărarea, dar Bain a ridicat mâna, oprindu-mă.

— Sunt sigur că e un lucru pe care l-ai învățat în Ixia. Nu a avut cine să te ajute, în cine să ai încredere. Ai făcut tot ce a fost necesar ca să supraviețuiești. Așa e?

Bain nu a mai așteptat răspunsul meu.

— Dar nu mai ești în nord. Aici, ai prieteni, colegi și alți oameni care să te ghideze și să te ajute. Sitia e foarte diferită de Ixia. Aici nu domnește o singură persoană. Avem un Consiliu care reprezintă oamenii. Dezbatem și decidem împreună. E ceva ce trebuie ca tu să înveți, iar Irys să te instruiască. Odată ce va înțelege de ce ai acționat așa cum ai făcut-o, nu va mai fi supărată.

— Și cât o să dureze?

Bain a zâmbit.

— Nu prea mult. Irys e ca vulcanii din Munții de Smarald. Poate că scoate abur, scuipă niște lavă, dar se răcește repede. Probabil că te-ar fi vizitat azi, dacă nu sosea un mesager din Ixia în după-amiaza asta.

— Un mesager?

Am încercat să cobor din pat, dar picioarele nu mi-au putut susține greutatea, așa că am sfârșit pe podea. Bain m-a dojenit și l-a strigat pe Hayes, care m-a ajutat să mă urc din nou în pat. După ce a plecat, l-am întrebat iar pe Bain:

— Ce mesager? Spune-mi!

— E treaba Consiliului.

Magicianul a făcut un gest leneș, ca și cum subiectul îl plictisea.

— Are ceva de-a face cu ambasadorul ixian și cu alaiul lui, care cer permisiunea de a vizita Sitia.

Un ambasador ixian? Aici? Am meditat la implicații, pe când Bain, nerăbdător să traducă tatuajele criminalului, se grăbea să plece.

— Bain! am strigat, până ca magicianul să deschidă ușa. Când sosesc ixienii?

— Nu știu. Sunt sigur că Irys îți va spune totul când te va vizita.

„Când". În acel moment, simțeam că „dacă" ar fi fost un cuvânt mai potrivit. Așteptarea era intolerabilă. Urma să zac acolo, neajutorată. Irys, pesemne, îmi simțise agitația.

„Yelena", a zis vocea ei în mintea mea. „Liniște-te și păstrează-ți forțele!"

„Dar trebuie…"

„Să dormi bine. Sau nu îți voi spune nimic. Ai înțeles?"

Tonul ei ferm mi-a tăiat orice chef de ceartă.

„Da, să trăiți!"

Am încercat să-mi calmez mintea. În loc să mă întreb obsesiv când avea să sosească delegația ixiană, m-am gândit la persoana pe care o alesese comandantul Ambrose pe post de ambasador. Nu ar fi riscat să-și trimită unul dintre generali; un ajutor mi se părea o alegere mai logică.

Eu l-aș fi ales pe Valek, dar sitienii nu ar fi avut încredere în el și s-ar fi aflat în pericol. Cahil și oamenii lui ar fi încercat să-l omoare pentru că îl asasinase pe fostul rege al Ixiei. Dar

oare avea șanse de izbândă? Asta depindea de câți oameni îl atacau deodată.

Mi l-am imaginat pe Valek parând lovituri cu grația și cu viteza lui tipice, dar niște frunze uriașe au început să-i ascundă imaginea în mintea mea. Frunzele îmi blocau privirea și, în curând, am fost înconjurată de vegetație. M-am luptat să răzbat prin jungla deasă, în căutarea lui Valek. Am iuțit pasul, pe măsură ce simțeam din spate că eram fugărită. Aruncându-mi privirea peste umăr, am zărit un șarpe lung cu pielea nisipie și cu semne roșii ce se unduia pe urmele mele. Văzându-l din când în când pe Valek printre copaci, l-am strigat și i-am cerut ajutorul, dar liane groase din junglă îi înconjuraseră trunchiul și picioarele. El le lovea cu sabia, însă vițele continuau să se înfășoare în jurul lui, până ce i-au acoperit și brațele. Mi-am croit cale spre el, dar o înțepătură dureroasă în coapsă m-a făcut să mă opresc. Vipera mi se încolăcise în jurul picioarelor. Din colții ei picura curara. Sângele se strânsese în cele două găuri mici pe care le dăduse în stofa pantalonilor mei. Drogul mi se răspândea în trup. Am țipat, apoi otrava mi-a amuțit vocea.

— Yelena, trezește-te!

Cineva mi-a scuturat puternic umărul.

— E doar un vis. Haide! Trezește-te!

Am clipit, privindu-l pe Leif. Pe chipul lui înghețase încruntarea. Părul lui scurt și negru era ciufulit în toate părțile, iar sub ochi avea urme negre. Mi-am aruncat ochii la Tula. Era ridicată într-un cot și se uita la mine cu ochii ei căprui umbriți de îngrijorare.

— Valek are necazuri? m-a întrebat ea.

Privirea lui Leif s-a îndreptat fulgerător spre Tula.

— De ce întrebi despre el? a zis el poruncitor.

— Yelena încerca să-l ajute când a fost mușcată de șarpe.

— Ai văzut și tu? am întrebat.

Fata a încuviințat.

— Visez șarpele în fiecare noapte, dar pe Valek nu l-am mai văzut niciodată. Trebuie să fi venit din visele tale.

Leif s-a întors iar spre mine.

— Îl cunoști?

— Eu…, am început.

Am închis gura și, alegându-mi cuvintele cu grijă, am continuat:

— Ca degustător al comandantului, am avut ocazia să-l văd în fiecare zi.

Leif a clipit.

— Nu știu nimic despre viața ta în Ixia, a zis el.

— A fost alegerea ta.

— Nu cred că aș îndura și mai multă vină.

Leif și-a întors fața spre perete.

— Nu ar mai trebui să te simți vinovat acum, odată ce știi că am fost răpită. Nu ai fi putut face nimic, am zis.

Leif refuza însă să-mi întâlnească privirea întrebătoare.

— Nu e sora ta? a întrebat Tula, spărgând tăcerea.

Fata a strâmbat din nas, mijind ochii, nedumerită.

— E o poveste lungă și complicată, am spus.

Tula și-a așezat capul pe pernă și a început să se foiască sub pătură, ca și cum încerca să-și găsească o poziție mai confortabilă.

— Avem suficient timp.

— Nu avem timp, m-a informat Irys din pragul ușii. Leif, ești gata?

— Da.

Irys a făcut un pas în cameră.

— Atunci mergi și ajută-l pe Cahil cu caii!

— Dar voiam să…

— Spune-mi ce se întâmplă! am zis, insistentă, ridicându-mă în capul oaselor.

— Nu e timp. Bain te va pune la curent.

Irys și Leif s-au întors să plece.

În piept îmi ardea furia. Fără să mă gândesc, am tras un fir de putere și l-am direcționat spre ei.

— Stop!

Au înlemnit amândoi pe loc, până ce le-am dat drumul. Am căzut moale în pat. Explozia mea de magie îmi secase ultimele picături de forță pe care le mai aveam.

Irys s-a întors la patul meu. Pe chipul ei se citea un amestec ciudat de mânie și de admirație.

— Te simți mai bine acum?

— Nu.

— Leif, du-te! l-a îndemnat Irys. Vin și eu într-un minut.

Fratele meu mi-a aruncat o privire tristă pe când ieșea din cameră; era probabil felul lui de a-și lua la revedere.

Irys s-a așezat pe marginea patului și m-a împins în pernă.

— Nu ai să te recuperezi niciodată dacă îți tot folosești magia.

— Îmi pare rău, doar că nu suport să fiu așa de…

— Neajutorată.

Un zâmbet ironic s-a ițit pe buzele lui Irys.

— Este doar vina ta. Cel puțin asta îmi tot spune Roze. Vrea să te trimit la bucătării timp de un sezon întreg drept pedeapsă pentru că ai salvat-o pe Tula.

— Ar trebui răsplătită, nu pedepsită, a zis Tula.

Irys a ridicat mâna.

— E un sfat pe care nu-l voi urma. De fapt, cred că situația ta de acum este destul de rea, cât să te facă să judeci de două ori înainte de a mai încerca să folosești mai multă magie decât poți duce. Iar a fi blocată aici, în timp ce Cahil, Leif și cu mine călătorim spre Câmpiile Avibiene să vizităm clanul Sandseed, e o pedeapsă suficient de aspră.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Irys și-a îmblânzit vocea. Cuvintele ei erau acum doar cu puțin mai răsunătoare decât o șoaptă.

— Noaptea trecută, Leif și cu mine i-am pus întrebări despre curara lui Bavol, membrul Consiliului din partea clanului Zaltana. Substanța provine de la părinții tăi. Au preparat o cantitate mare și au trimis-o clanului Sandseed.

Inima mea s-a oprit o clipă.

— De ce?

— Conform spuselor lui Bavol, Esau citise despre o substanță care paralizează mușchii într-o carte de istorie despre triburile nomade din Câmpiile Avibiene. Așa că Esau a vizitat clanul Sandseed și a întâlnit acolo un vraci pe numele de Gede, care știa câte ceva despre substanță. În clanul Sandseed, informațiile sunt transmise din gură în gură, de la un vraci la altul, iar uneori ele se pierd. Esau și Gede au căutat liana care produce curara în toată jungla și, îndată ce au găsit-o, au rugat-o pe Perl să-i ajute să extragă drogul. E un proces foarte îndelungat, așa că Gede s-a întors în câmpii, iar Esau a promis că îi va trimite niște curara pentru ajutorul acordat.

Irys s-a ridicat.

— Așa că acum mergem să aflăm ce a făcut Gede cu substanța, din moment ce consilierul Harun Sandseed nu a fost capabil să ne lămurească.

— Trebuie să vin și eu!

M-am opintit să mă ridic, dar brațul refuza să-mi susțină greutatea.

Irys mă privea nerăbdătoare. Când am încetat să mă mai forțez, m-a întrebat:

— De ce?

— Pentru că-l știu pe criminal. L-am văzut în mintea Tulei. Ar putea să fie din clan.

Irys a clătinat capul.

— Avem schița lui Dax, iar Leif l-a văzut pentru o clipă când te-a ajutat să-ți legi mintea cu a Tulei.

Irys a întins mâna și mi-a dat părul de pe față. Mâna ei părea rece pe pielea mea caldă.

— În plus, nu ai suficientă forță. Rămâi! Odihnește-te! Fă-te iar puternică! Am multe să te învăț când mă întorc.

Irys a ezitat, apoi s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

Protestele mi s-au oprit pe buze. Motivul pentru care mă aflam la Cetate era să învăț și simțeam că deviasem deja de la drum, dar o vizită la clanul Sandseed ar fi putut fi o experiență educativă. De ce nu era nimic niciodată simplu?

Irys ajunsese la ușă, când mi-am amintit să o întreb despre delegația ixiană.

Oprindu-se în prag, ea mi-a răspuns:

— Consiliul a fost de acord cu o întrevedere. Mesagerul a plecat în dimineața aceasta să ducă răspunsul nostru în Ixia.

Irys a închis ușa, lăsându-mă plină de întrebări legate de tot ceea ce îmi spusese.

— Ixia, a zis Tula, cu uimire. Crezi că Valek va scăpa de liane și va veni cu delegația?

— Tula, acela a fost un coșmar.

— Dar mi s-a părut așa de real! a insistat ea.

— Coșmarurile sunt spectrele temerilor și grijilor noastre și ne bântuie în timp ce dormim. Mă îndoiesc că Valek e în pericol.

Gândurile mele s-au oprit însă asupra imaginii lui Valek captiv. Păruse foarte real. Am scrâșnit, frustrată și nerăbdătoare, dinții. Irys avea dreptate. A fi imobilizată la pat era o experiență mult mai neplăcută decât a curăța bucătăria.

Am inspirat adânc de câteva ori, mi-am calmat mintea și mi-am alungat grijile și enervarea. M-am concentrat la ultima mea noapte petrecută cu Valek în Ixia. Era o amintire foarte dragă.

Pesemne că adormisem, pentru că am simțit prezența lui Valek. Un nor puternic de energie mă înconjura.

„Ai nevoie de ajutor, iubire?" m-a întrebat el în vis.

„Am nevoie de tine. De iubire. De energie. Am nevoie de tine."

Regretul lui mi-a pulsat în inimă.

„Nu pot veni. Ai deja iubirea mea. Dar îți pot da putere."

„Nu! Vei fi lipsit de forță zile întregi!"

Imaginea lui înfășurat de liane mi-a fulgerat în minte.

„Voi fi bine. Gemenii sunt cu mine. Ei mă vor proteja."

Valek mi-a arătat o imagine a lui Ari și a lui Janco, prietenii mei din Ixia, care-i păzeau cortul. Se aflau în Pădurea Șerpilor, luând parte la un exercițiu militar.

Înainte să-l pot opri, Valek și-a trimis puterea asupra mea asemenea unui val ce mi-a pătruns trupul.

„Succes, iubire!"

— Valek! am țipat tare.

Valek dispăruse.

— Ce-a fost asta? a întrebat Tula.

— Un vis.

Însă mă simțeam reîntinerită. M-am ridicat pe propriile picioare, uimită.

Tula mă privea nevenindu-i să creadă.

— Nu a fost vis. Am văzut o lumină și…

Într-o secundă am hotărât ce aveam să fac și am sărit direct spre ușă.

— Trebuie să plec.

— Unde? a întrebat Tula.

— Să o prind din urmă pe Irys.

19

CEI DOI BĂRBAȚI CARE PĂZEAU odaia au tresărit surprinși când am dat buzna pe ușă. Am fugit spre grajduri înainte ca rațiunea să apuce să mă încetinească, dar am ajuns prea târziu. Curtea era goală.

Kiki și-a scos capul din boxa ei.

„Domnița de Lavandă este mai bine?"

„Da, mult mai bine", am zis, mângâind iapa pe cap. „I-am ratat pe ceilalți. Când au plecat?"

„Cu câteva înghițituri de fân în urmă. Îi prindem."

Am studiat ochii albaștri ai lui Kiki. Îmi transmiteau o idee interesantă. Chiar dacă aș fi prins-o din urmă pe Irys înainte să plece, nu aveam nicio garanție că m-ar fi lăsat să vin cu ei în Câmpiile Avibiene. Kiki tropăia nerăbdătoare.

„Mergem!"

Am socotit repede în minte. Poate că era mai bine dacă îi urmam pe Irys și pe Leif în câmpii, ieșindu-le în cale doar când am fi parcurs o bucată prea lungă de drum, ca să mă mai trimită înapoi la Cetate.

„Am nevoie de provizii", i-am zis lui Kiki.

În drum spre apartamentul meu, am făcut o listă mentală cu tot ce aveam nevoie. Rucsacul, arcul, briceagul, mantia, niște haine și mâncare. Poate și bani.

După ce am strâns tot ce am putut din cameră și am încuiat ușa, m-am întors să plec, însă am dat nas în nas cu Dax.

— Ia uite cine e în picioare! a constatat el.

Un zâmbet larg i s-a lățit pe buze.

— Nu știu de ce sunt surprins. Până la urmă, ești o legendă în viață.

Clătinând capul, i-am răspuns:

— Dax, nu am timp să fac schimb de împunsături cu tine.

— De ce?

M-am oprit, dându-mi seama că fuga ar fi reprezentat o altă bilă neagră în contul meu. Era o decizie ixiană. Dar era prea important să capăt informații de la Sandseed, ca să-mi mai fac griji din cauza consecințelor. I-am destăinuit imediat lui Dax planurile mele.

— Îi poți spune magicianului secund unde am plecat? Nu vreau să mă caute prin toată Cetatea.

— Te îndrepți cu pași repezi spre exmatriculare, m-a avertizat Dax. Nici nu mai știu câte bile negre ai acumulat.

Dax s-a oprit, gânditor.

— Nu mai contează. De cât timp ai nevoie?

M-am uitat la cer. Era trecut de jumătatea amiezii.

— Până se lasă întunericul.

Asta însemna că Bain avea încă timp să trimită pe cineva după mine, dar speram să aștepte până în zori.

— S-a făcut! Ți-aș ura noroc, dar nu cred că îți va fi de ajutor.

— De ce nu?

— Domnița mea, tu-ți faci singură norocul! a zis, zorindu-mă. Pleacă!

M-am dus degrabă la bucătărie și am înhățat niște pâine, brânză și carne uscată cât pentru zece zile. Căpitanul Marrok îmi spusese că teritoriul Câmpiilor Avibiene era vast și că dura zece zile să-l traversezi. În situația în care clanul Sandseed locuia în punctul opus al Câmpiilor, aveam nevoie de mâncare ca să ajung la ei. Speram că aveam cum să cumpăr hrană pentru drumul de întoarcere.

În timp ce gândurile mele erau la provizii, am alergat la hambar. Pe când mă apropiam, Kiki a pufnit agitată, ceea ce m-a făcut să-mi deschid mintea pentru ea.

„Miros rău", m-a avertizat Kiki.

M-am întors pe călcâie și l-am văzut pe Goel alergând spre mine. Înainte să pot reacționa, vârful sabiei lui se și oprise la doar câțiva centimetri de abdomenul meu.

— Pleci undeva? a întrebat el.

— Ce cauți aici?

— O păsărică mi-a spus că ai zburat din cuib. Nu a fost greu să-ți dau de urmă.

Paznicii din fața camerei Tulei trebuie să-i fi dat de știre lui Goel. Am oftat. Fusesem așa preocupată să strâng provizii, încât devenisem o țintă vulnerabilă.

— Bine, Goel. Hai să terminăm repede!

Am făcut un pas înapoi și m-am întins după arc, dar Goel a înaintat. Vârful sabiei mi-a tăiat cămașa și mi-a înțepat pielea tocmai pe când mâinile mele găseau lemnul neted al toiagului.

— Oprește-te! a strigat el.

Am pufăit mai mult enervată, decât speriată. Nu aveam timp de așa ceva.

— Ți-e frică să te bați în luptă dreaptă? Au!

Vârful sabiei m-a împuns în abdomen.

— Pune arcul la pământ. Ușor! a ordonat el.

Goel a împins vârful armei și mai adânc când a văzut că ezitam. Lent, mi-am tras arcul din cureaua lui, făcându-l pe Goel să fie atent doar la mine, în timp ce cu coada ochiului o puteam vedea pe Kiki desfăcând zăvorul boxei ei cu dinții.

Ușa s-a trântit. Goel s-a întors auzind zgomotul. Kiki s-a învârtit și și-a avântat picioarele din spate. M-am îndepărtat câțiva pași. „Nu prea tare", i-am zis.

„Om rău", a gândit Kiki, lovindu-l.

Goel a zburat prin aer și s-a trântit de gardul de lemn care înconjura pășunea, căzând grămadă. Când am văzut că nu mișcă, m-am apropiat, căutându-i pulsul. Era încă în viață. Nu știam ce să simt în legătură cu supraviețuirea lui. Oare avea să renunțe vreodată sau avea să mă atace până mă prindea sau până îl ucideam?

Kiki mi-a întrerupt gândurile.

„Plecăm."

I-am luat harnașamentul și am început să o înșeuez. Pe când strângeam curelele chingii în jurul pieptului ei, am întrebat-o:

„Ai putut dintotdeauna să deschizi ușa?"

„Da. Și gardul."

„Și de ce nu o faci mereu?"

„Fân dulce. Apă proaspătă. Bomboane mentolate."

Am râs, luând niște bomboane din geanta lui Cahil și punându-le în rucsacul meu. Am atârnat de șa cinci saci cu hrană și cu apă pentru ea, împreună cu propria mea mâncare și cu burdufurile mele cu apă.

„Sunt prea grele?" am întrebat.

Kiki m-a privit în zeflemea.

„Nu. Plecăm acum. Simt miros de Topaz."

Am încălecat. Am ieșit din Cetatea Magicianului și am traversat Citadela. Kiki pășea cu grijă pe când străbătea străzile aglomerate ale pieței. L-am zărit pe Fisk, prietenul meu cerșetor, cărând un pachet enorm pentru o domniță. Băiatul mi-a zâmbit și a încercat să-mi fac cu mâna. Părul lui negru și curat lucea în soare și cearcănele de sub ochii lui dispăruseră. Nu mai era cerșetor. Își găsise o ocupație.

Când am trecut pe sub arcadele masive din marmură ce marcau intrarea în Citadelă, Kiki a iuțit pasul, rupând-o la galop. Priveliștea dispărea repede din fața ochilor mei pe măsură ce traversam drumul din valea principală, ce ducea de la Citadelă spre pădure.

Pe câmpurile din dreapta noastră, oamenii își strângeau recoltele. În stânga, Câmpiile Avibiene se rostogoleau spre orizont. Culorile ierburilor înalte se preschimbaseră din nuanțele de verde și albastru ale anotimpului cald în roșu, galben și portocaliu, ca și cum cineva ar fi pictat cu o pensulă uriașă peste peisaj.

Câmpiile păreau pustii și nu am zărit nici urmă de sălbăticiune. Doar culorile se unduiau în vânt. Când Kiki s-a întors ca să intre în câmpii, am zărit o urmă abia vizibilă ce străbătea iarba. Firele lungi îmi gâdilau picioarele mele și abdomenul iepei. Kiki și-a încetinit pasul. I-am citit gândurile. Eram pe drumul cel bun, iar mirosul puternic al cailor îi umplea nările. Îl știa pe fiecare după miros.

„Silk. Topaz. Rusalka."

„Rusalka?"

„E a Omului Trist."

Am avut nevoie de un moment să-mi dau seama că Omul Trist era numele pe care i-l dăduse Kiki lui Leif. Din ce înțelesesem de la Kiki, când un cal întâlnea pentru prima dată

un om, impresia pe care i-o făcea devenea și numele omului, pe care caii îl comunicau după aceea și altora. După câte se părea, numele nu se mai schimba niciodată. Pentru cai, avea sens. Ne numeau, așa cum îi botezam și noi.

„Alți cai?" am întrebat.

„Nu."

„Alți oameni?"

„Nu."

Eram surprinsă că tânărul Cahil nu-și luase cu ei soldații și mă întrebam de ce. Cahil ocolise câmpiile în drumul nostru spre Citadelă, fiindu-i teamă de Sandseed chiar și când eram însoțiți de doisprezece soldați. Presupun că se simțea mai siguranță în compania unui maestru magician. Ori poate că Irys insistase să-și lase câinii de pază la Cetate.

Pe când înaintam din ce în ce mai mult în câmpii, mi-am dat seama că întinderea de iarbă ascundea multe lucruri. În ciuda faptului că terenul părea plat, el se rostogolea ca o pătură strânsă prost. Am privit înapoi, la drumul pe care venisem, și nu am putut zări ogoarele. Pâlcuri de stânci cenușii presărau câmpiile. Din când în când, din iarbă se ițea câte un copac, iar printre copitele lui Kiki o zbugheau uneori șoareci de câmp și alte animale mici.

Am trecut pe lângă o formațiune de roci stacojii. Singura stâncă era traversată de vinișoare albe, iar vârful ei atârna deasupra capului meu. Profilul solid și pătrățos al structurii îmi amintea de ceva. Am căutat în amintire și mi-am dat seama că roca semăna cu inima umană. Faptul că-mi aminteam lecțiile mă surprindea. Cursurile de biologie de la orfelinatul lui Brazell fuseseră cel mai puțin plăcute. Profesorului îi făcea o deosebită plăcere să-și îngrețoșeze elevii.

Odată ce lumina zilei a început să scadă, iar aerul s-a răcit, m-am gândit cu groază la posibilitatea de a-mi petrece noaptea într-un loc așa de deschis.

„Îi prindem din urmă?" m-a întrebat Kiki.

„Suntem aproape?"

Simțeam mirosul înțepător al cailor, amestecat cu cel mai slab al fumului. Prin ochii lui Kiki vedeam un foc îndepărtat.

„S-au oprit."

Mi-am cântărit opțiunile. Puteam să-mi petrec noaptea singură sau să înfrunt furia lui Irys dacă mă alăturam lor. Nefiind obișnuită să stau în șa mai mult de oră, picioarele și spatele mă dureau înnebunitor. Aveam nevoie de o pauză. Pe de altă parte, Kiki putea călători mai departe. Trăgând un fir de putere, mi-am întins conștiința în afară, simțind atmosfera din tabără.

Cahil ținea strâns mânerul sabiei; spațiul deschis îl neliniștea. Leif era întins pe pământ, aproape adormit. Irys…

„Yelena!"

Indignarea ei mi-a pârjolit mintea.

Decizia era, așadar, luată. Înainte să-mi ceară vreo explicație, i-am arătat ce se întâmplase între mine și Valek.

„Imposibil."

Cuvântul mi-a trezit o amintire.

„Ai spus același lucru și când Valek m-a ajutat să înfrunt atacul lui Roze. Poate că ne leagă ceva necunoscut ție?"

„Poate", a admis ea. „Vino la noi! E prea târziu să te mai trimit înapoi acasă. Și nu te poți întoarce la Cetate fără să te ajut să lupți împotriva furiei lui Roze."

Împinsă de gândul ăsta rațional, i-am cerut lui Kiki să găsească tabăra. Iapa a fost mulțumită însă abia când l-a reîntâlnit

pe Topaz. Armăsarul păștea alături de alți cai în apropierea taberei.

Am scos harnașamentul lui Kiki și am mângâiat-o, asigurându-mă că avea suficientă hrană și apă. Ezitarea și durerile mă făceau să mă mișc încet.

Când am ajuns, în final, în mica poiană unde se opriseră să petreacă noaptea, Irys m-a întrebat doar dacă aveam nevoie să mănânc. Am tras cu ochiul la ceilalți. Leif amesteca într-o oală cu supă ce fierbea deasupra flăcărilor. Pe chip avea o expresie neutră. Mâna lui Cahil se relaxase pe mânerul sabiei; părea mai relaxat sub cerul nopții. Mi-a zâmbit întâlnindu-mi privirea. Fie se bucura de sosirea mea, fie aștepta cu interes dojana pe care aveam să o primesc cu siguranță de la Irys.

În schimb, Irys ne-a ținut lui Cahil și mie o prelegere despre modul corect în care aveam să interacționăm cu membrii clanului Sandseed.

— Respectul pentru bătrâni e obligatoriu, a zis ea. Toate cererile trebuie adresate bătrânilor, dar doar după ce ne-au poftit să vorbim. Nu au încredere în străini, de aceea vor pândi orice urmă de lipsă de respect sau indiciu că îi spionăm. Așa că nu puneți întrebări fără permisiune și nu vă holbați.

— De ce ne-am holba? am întrebat.

— Nu le place să poarte haine. Unii dintre ei se îmbracă atunci când primesc vizitele străinilor, dar alții preferă să nu o facă, a explicat Irys, ușor jenată. De asemenea, au câțiva magicieni puternici. Nu sunt antrenați la Cetate, ci învață unul de la celălalt, deși unii dintre magicienii mai tineri au venit la Cetate căutând să-și îmbogățească și ei cunoștințele. Kangom a fost unul dintre ei, dar nu a rămas cu noi prea mult timp.

Irys s-a încruntat.

Din păcate, știam unde plecase el de acolo. Își schimbase numele în Mogkan și începuse să răpească prunci, aducându-i pe ascuns în Ixia.

Cahil nu a apucat să mai deschidă gura, pentru i-am luat-o înainte, întrebând-o pe Irys:

— Cum rămâne cu magicienii Sandseed care rămân în sânul clanului?

— Își spun țesători-de-povești, a explicat Irys. Aceștia dețin istoria clanului. Ei cred că istoria lor este o ființă vie, ca o prezență invizibilă care îi înconjoară. Din moment ce istoria clanului evoluează în permanență, țesătorii-de-povești sunt cei care ghidează clanul.

— Cum ghidează? a întrebat Cahil, îngrijorat.

— Mediază dispute, îi ajută să ia decizii, le arată celorlalți membri trecutul și îi îndeamnă pe cei din clan să evite aceleași greșeli. E foarte similar cu ceea ce fac maeștrii magicieni pentru popoarele Sitiei.

— Mângâie inimile îndurerate, a zis Leif, privind flăcările. Sau, cel puțin, așa pretind, a mai spus Leif, ridicându-se brusc. Supa e gata. Cui îi este foame?

Am mâncat în tăcere. După ce ne-am organizat culcușurile pentru acea seară, Irys ne-a informat că aveam să mai fim pe drumuri pentru încă o noapte înainte să ajungem în satul clanului. Cahil voia să organizăm paza de noapte.

— Eu o să stau primul de pază, s-a oferit el.

Irys s-a uitat la el.

— Are sens, a zis el, apărându-se.

— Cahil, nu avem de ce să ne temem. Iar dacă ne pândește vreun pericol, am să vă trezesc înainte să ni se întâmple ceva, a spus Irys.

Mi-am ascuns zâmbetul pe când îl priveam pe Cahil bosumflându-se. Mi-am înfășurat mantia în jurul trupului înfrigurat și m-am așezat pe solul moale și nisipos din poiană. Am verificat-o pe Kiki.

„E totul în regulă?"

„Iarbă dulce. Crocantă."

„Mirosuri rele?"

„Nu. Aer bun. Acasă."

Mi-am amintit că Kiki fusese crescută de clanul Sandseed.

„E bine să fii acasă?" am zis, gândindu-mă la Valek în Pădurea Șerpilor și sperând că își recuperase puterile.

„Da. E mai bine cu Domnița de Lavandă. Bomboane mentolate?" a întrebat plină de speranță Kiki.

„Dimineață", am promis.

M-am uitat la cerul nopții, privind cum dansau stelele, în timp ce așteptam să mă cuprindă somnul. Filosofia de viață a lui Kiki mi se părea corectă. Mâncare bună, apă proaspătă, câte o delicatesă din când în când și un om drag. Știam că era o viziune simplistă și nerealistă, dar reușea să mă mângâie.

Gândurile mele s-au preschimbat însă în curând în vise stranii. Alergam prin câmpii, căutând-o pe Kiki. Iarba înaltă până la genunchi a început să crească, până ce mi-a trecut de creștet și nu m-am mai putut mișca. Mi-am croit drum prin firele ce mă tăiau, încercând, fără sorți de izbândă, să găsesc o cale de scăpare. Piciorul mi s-a agățat de ceva și am căzut. Când m-am rostogolit, iarba s-a transformat într-un câmp plin cu șerpi care au început să mi se încolăcească în jurul trupului. M-am luptat până ce m-au țintuit locului.

„Ne aparții", a sâsâit un șarpe la urechea mea.

Am tresărit, trează de acum, în lumina zorilor. Urechea îmi era înfiorată din cauza șarpelui din vis și m-am cutremurat

în aerul rece al dimineții, încercând să mă scutur de groaza coșmarului.

Irys și ceilalți își făceau de lucru în jurul unui foc mic. Am mâncat pâine și brânză la micul dejun și ne-am înșeuat caii. Mușchii mi se încordaseră pe parcursul nopții, iar acum protestau la orice mișcare.

Până la mijlocul dimineții, soarele încălzise suficient pământul, cât să-mi dau jos mantia și să o îndes în rucsac. Pe parcurs, pământul moale s-a preschimbat în rocă dură, iar iarba a început să se rărească. Din loc în loc răsăreau mici porțiuni acoperite de pietriș. Până la prânz, peticele descoperite începuseră să se ridice mai sus de capetele noastre și aveam impresia că ne aflam într-un canion.

În timpul unei pauze scurte, am observat niște dungi roșii pe doi stâlpi de piatră aflați ceva mai departe.

— Atacatorul Tulei avea ceva roșu sub unghii, le-am spus celorlalți. Ar putea fi de aici?

— Este posibil, a fost de acord Irys.

— Ar trebui să luăm o mostră, a zis Leif, căutând în rucsac până a găsit un flacon mic din sticlă.

— Trebuie să ne continuăm drumul.

Irys s-a uitat la soare cu ochii strânși.

— Vreau să găsim un loc de tabără până la lăsarea întunericului.

— Mergeți! Vă prind din urmă, a spus Leif.

— Yelena, ajută-l și asigură-te că e culoarea pe care ți-o amintești! a ordonat Irys, întorcându-se apoi spre Cahil, înainte ca el să apuce să-și exprime obiecțiile ce se ascundeau în spatele încruntării. Cahil, tu vii cu mine! Dacă Yelena a fost capabilă să ne prindă din urmă la ore bune după

ce am părăsit Citadela, nu va avea nicio problemă să ne găsească azi.

Irys și Cahil, care încă se uita urâcios, au încălecat și au plecat în direcția soarelui, în timp ce Leif și cu mine am găsit o potecă spre cei doi stâlpi de gresie. Formațiunea se afla la o distanță mai mare decât îmi închipuisem, de asemenea, a durat mai mult timp decât îmi imaginasem să luăm o mostră. Dungile roșii s-au dovedit a fi un strat de lut roșu. Lutul se întărise la suprafață, așa că am săpat în el, ca să ajungem la substanța moale de sub el. Am pus în flacon atât bucățelele de lut întărit, cât și pe cele de lut moale.

Până să ne întoarcem de unde plecaserăm, soarele atârna deja la jumătatea orizontului. Kiki a găsit urma lui Topaz și am dat pinteni cailor.

Mă simțeam liniștită, chiar dacă cerul începuse să se întunece. Mirosul înțepător al lui Topaz îi umplea nările lui Kiki, ceea ce însemna că ne apropiam. Dar, când întunericul a coborât de-a binelea, iar în zare nu am văzut niciun foc, am început să-mi fac griji. Odată ce a răsărit luna, am oprit-o pe Kiki.

— Ne-am rătăcit? a întrebat Leif.

Leif mă urmase fără să spună vreo vorbă de când găsisem urma celorlalți. Abia îi zăream chipul străbătut de iritare în lumina slabă a lunii.

— Nu. Kiki spune că mirosul lui Topaz e puternic. Poate că au decis să meargă mai departe?

— Poți da de Irys? a întrebat Leif.

— O, la naiba! Am uitat!

Am inspirat adânc și am strâns la mine un fir de putere, certându-mă că uitasem să-mi folosesc talentele. Mă întrebam când avea să devină magia ceva instinctiv pentru mine.

Am simțit un val surprinzător de putere. Sursa părea să fie concentrată în acea zonă. Proiectându-mi mintea, am cercetat ținutul din jur. Nu era nimic.

Alarmată, mi-am extins căutarea și mai departe. Apoi mi-am dat seama că mintea mea nu atingea nici măcar șoarecii de câmp sau vreo altă creatură. M-am oprit, frustrată. Dacă puteam ajunge la Valek, tocmai în Pădurea Șerpilor, ar fi trebuit să o pot găsi și pe Irys; până la urmă, calul ei tocmai trecuse pe acolo.

„Mirosul lui Topaz e mereu puternic", a fost de acord și Kiki.

„Mereu?"

„Da."

— Deci? a întrebat Leif, nerăbdător.

— Ceva nu e bine. Nu o pot găsi pe Irys.

I-am spus apoi ceea ce îmi transmisese Kiki.

— Dar e semn bun, nu?

— Ar fi trebuit ca mirosul să devină din ce în ce mai puternic. În schimb, a rămas neschimbat de când le-am găsit urma.

M-am învârtit în cerc; magia pulsa în jurul nostru.

— Cineva încearcă să ne păcălească.

— În sfârșit! a huruit o voce profundă în beznă.

Kiki și Rusalka au dat înapoi, speriate, dar un fir liniștitor de magie le-a calmat. Mi-am tras arcul și am cercetat cu privirea cele câteva umbre abia zărite pe care le puteam vedea în lumina slabă.

— Nu ești foarte iute, nu? a zis vocea, tachinându-mă de undeva din stânga.

Am întors-o pe Kiki pe loc, tocmai la timp pentru a vedea un bărbat ieșind dintr-o rază albăstruie de lună. Bărbatul era suficient de înalt, cât să-mi întâlnească privirea fără a înălța capul. Pielea dezgolită a omului era indigo și lipsită de păr.

Capul lui pleșuv lucea de sudoare și vedeam puterea strânsă în mușchii lui solizi. Pe chipul lui rotund se citea însă amuzamentul. Am simțit imediat că nu era amenințător.

Dinspre el emana o energie magică pură, așa că m-am gândit că îmi influența emoțiile.

Am tras arcul.

— Cine ești și ce vrei? am zis.

Dinții lui albi au lucit dezgoliți de un zâmbet.

— Sunt țesătorul tău de povești.

20

MI-AM ARUNCAT PRIVIREA LA LEIF; expresia lui alarmată se preschimbase în teamă. Era palid și se uita când la mine, când la bărbatul înalt, indigo. Pielea pictată a omului și goliciunea lui mă duceau cu gândul la atacatorul Tulei, însă trupul lui era mult mai musculos, iar brațele și picioarele, deși îi erau traversate de cicatrici, nu purtau niciun tatuaj.

Protejându-mi mintea, mi-am pregătit arcul, însă bărbatul misterios era relaxat. Și eu aș fi fost liniștită dacă aș fi avut acces la cantitatea de putere magică pe care o controla el. Omul nici nu trebuia să se miște; ne putea omorî cu un singur cuvânt. Ceea ce mă făcea să mă întreb: de ce era el aici?

— Ce vrei? am întrebat.

— Pleacă! i-a zis Leif bărbatului. Aduci doar necazuri.

— Poveștile voastre s-au încurcat, a zis țesătorul-de-povești. Sunt aici ca să vă arăt amândurora cum să le descurcați, să vă fiu ghid.

— Alungă-l! mi-a zis Leif. Trebuie să te asculte.

— Da?

Mi se părea prea ușor.

— Dacă vrei să plec, voi pleca. Dar fratele tău și cu tine nu veți avea permisiunea de a intra în satul nostru. Sufletul lui diform ne provoacă durere, iar tu ești legată de el.

M-am uitat, confuză, la țesătorul-de-povești; vorbele lui nu aveau niciun sens. Era prieten sau dușman?

— Ai spus că ești aici ca să ne ghidezi. Încotro?

— Alungă-l acum! a strigat Leif. O să te înșele. Este probabil în cârdășie cu atacatorul Tulei și încearcă să tragă de timp.

— Teama ta e încă puternică, i-a zis țesătorul lui Leif. Nu ești pregătit să-ți înfrunți povestea și preferi să te lași înconjurat de noduri încurcate. Într-o zi, ele te vor sugruma. Ai ales să ne respingi ajutorul oferit, dar povestea ta încâlcită amenință să-ți ucidă sora. Situația trebuie îndreptată.

Întinzându-mi mâna, omul a zis:

— Tu ești gata. Las-o pe Kiki și vino cu mine!

— Unde?

— Să-ți vezi povestea.

— Cum? De ce?

Țesătorul-de-povești nu mi-a răspuns. Radia un soi de răbdare calmă, de parcă ar fi fost capabilă să aștepte cu mâna întinsă toată noaptea.

Kiki m-a privit înapoi. „Mergi cu Omul Lunii", m-a îndemnat ea. „Obosită. Flămândă. Vreau la Topaz."

„Miroși ceva? E rău?" am întrebat-o.

„Drum greu, dar Domnița de Lavandă e puternică. Mergi."

Mi-am așezat iar arcul în suportul lui și am descălecat.

— Yelena, nu! a strigat Leif, strângând frâiele Rusalkăi la piept.

M-am oprit, șocată.

— E prima oară când îmi spui pe nume. Acum îți pasă de ce se întâmplă cu mine? Îmi pare rău, dar e prea târziu pentru ca tehnica ta să mai funcționeze! Sincer, nu vreau să am de-a

face cu problemele tale. Ale mele îmi sunt suficiente. Și-n plus, trebuie să-l găsim pe atacatorul Tulei înainte de a mai face o victimă, așa că trebuie să-i întâlnim pe bătrânii clanului. Dacă asta este ceea ce trebuie să fac, atunci, fie! am spus, ridicând din umeri. În plus, Kiki m-a îndemnat să merg.

— Și ai asculta mai degrabă de un cal, decât de fratele tău?

— Până acum, fratele meu a refuzat să accepte că ar avea vreo legătură cu mine de când am ajuns în Sitia. Am încredere în Kiki.

Leif a pufnit, exasperat.

— Ți-ai petrecut viața în Ixia. Nu știi nimic despre cei din clanul Sandseed.

— Am învățat în cine să mă încred.

— Într-un cal. Ești o neroadă, a zis Leif, clătinând capul.

Nu avea niciun sens să-i spun cum avusesem încredere într-un asasin, într-un magician care încercase să mă ucidă de două ori și în doi soldați care mă încolțiseră în Pădurea Șerpilor. Toți îmi erau acum dragi.

— Când mă voi putea întoarce? l-am întrebat pe țesătorul-de-povești.

— La prima rază de soare.

I-am scos șaua lui Kiki și am mângâiat-o scurt, pe când mânca ovăz. Apoi i-am dat apă, iar iapa a secat totul dintr-o sorbitură. Am lăsat sacul gol lângă harnașament.

Călătoria bizară ce mă aștepta îmi dădea fiori în stomac. „Mă aștepți?" am întrebat-o pe Kiki.

Iapa a pufnit și m-a plesnit cu coada, îndepărtându-se spre un petic de iarbă dulce. Ce întrebare prostească!

Pentru o clipă am întâlnit privirea de piatră a lui Leif, apoi am pășit spre țesătorul-de-povești. Omul nu se mișcase. Kiki îl numise Omul Lunii. Înainte să-i cuprind mâna, l-am întrebat:

— Cum te cheamă?

— Omul Lunii e un nume bun.

I-am studiat pielea colorată.

— De ce ești indigo?

Un zâmbet lent i s-a lățit pe buze.

— E o culoare răcoroasă; ajută să astâmpăr focul dintre tine și fratele tău, a zis el.

Privindu-mă sfios, omul a adăugat:

— Este preferata mea.

Mi-am așezat mâna în mâna lui. Palma lui era ca de catifea. Căldura lui mi-a pătruns în oase și mi-a urcat pe braț. Magia a sclipit pentru o clipă, iar lumea din jurul nostru s-a topit. Am început să mă derulez ca un ghem de ață, simțindu-mi corpul liber ca o flamură, lungindu-se de parcă ar fi fost din sfoară. Firele separate care se împleteau în povestea vieții mele au început să se separe și să se îndepărteze, astfel încât puteam vedea evenimentele care-mi formaseră viața.

O parte din povestea mea îmi era cunoscută; am căutat amintirile plăcute, privindu-le ca de la o fereastră. „De asta ai nevoie de mine", a zis vocea Omului Lunii, plutind prin scena ce mi se desfășura în fața ochilor. „Ai rămâne aici. Treaba mea este să te duc spre firul potrivit."

Amintirile s-au estompat în jurul meu. Am închis ochii, pe când viziunile au început să se învârtă. Când imaginile s-au oprit din dans, am deschis iar ochii. Mă aflam în mijlocul unei camere de zi. În jurul meu erau canapele făcute din liane și o măsuță cu blat din sticlă. Un băiețel de vreo opt sau nouă ani stătea lungit, vizavi de mine, pe podeaua de lemn. Purta o pereche de pantaloni scurți, verzi. Se holba la tavanul din frunze, întins cu mâinile la ceafă. Între noi, pe jos, se aflau vreo zece zaruri din os.

— M-am plictisit, a zis băiatul.

Răspunsul potrivit mi-a răsărit în mine.

— Vrei să jucăm „Una mie, una ție"? Sau „Două prin cap"? am zis, ridicând zarurile și scuturându-le.

— Jocuri pentru bebeluși, a zis el. Hai să mergem în junglă și să explorăm!

Leif a sărit în picioare.

— Nu știu. Nu vrei să mergem să înotăm cu Nutty?

— Dacă vrei să te ții de jocuri stupide cu Nutty, n-ai decât! Eu mă duc să explorez și probabil că voi face o descoperire mare. Poate voi descoperi leacul pentru boala putrezirii. O să fiu faimos. Probabil că o să mă aleagă ca șef al clanului.

Nevrând să ratez vreo descoperire importantă și dorind să-mi asigur faima, am fost de acord să merg cu el. Dându-i de știre mamei, am ieșit din locuința noastră din copac și am coborât scara de palmier spre aerul răcoros din junglă. Pământul moale era ca un burete sub picioarele mele goale.

L-am urmat pe Leif prin junglă, minunându-mă de energia tinerească ce-mi curgea prin trupul meu de copil de șase ani. O parte din mine cunoștea adevărul, că eram mai mare și că nu mă aflam cu adevărat acolo, că totul era doar o viziune. Totuși, nu-mi păsa, așa că am făcut roata pe poteca junglei, ca să mă distrez.

— Fii serioasă! m-a certat Leif. Suntem exploratori. Trebuie să culegem mostre. Tu strânge niște frunze, în timp ce eu caut petale de flori.

Când Leif mi-a întors spatele, am scos limba la el, dar am început să jumulesc niște frunze dintr-un copac. O mișcare rapidă, printre crengi, mi-a atras atenția. Am înghețat pe loc, cercetând zona. Agățat de un copăcel era un pui de valmur, cu blana neagră și albă. Ochii lui căprui erau bulbucați pe fața

mică și se uitau cu atenție la mine. Am zâmbit și am fluierat spre creatură. Puiul de valmur s-a cățărat un pic mai sus, apoi s-a uitat iar la mine și a dat rapid din coada lui lungă. Animalul avea chef de joacă. L-am urmat, copiindu-i mișcările prin junglă. Ne-am cățărat pe liane, ne-am legănat și ne-am învârtit în jurul rădăcinilor ca niște ancore ale unui palisandru.

M-am oprit când am auzit o voce îndepărtată. Forțându-mă să aud mai bine, l-am auzit pe Leif strigându-mă. L-aș fi ignorat, căci joaca era mai interesantă decât strânsul frunzelor, dar mi s-a părut că spusese ceva despre un copac de ylang-ylang. Mama avea să ne facă plăcinte din fructe carambola dacă îi duceam flori de ylang-ylang pentru parfumurile ei.

— Vin acum! am strigat, sărind pe sol.

Când m-am întors să-mi iau la revedere de la micul valmur, puiul s-a speriat și a dispărut sus de tot în palisandru. Un sentiment de neliniște m-a învăluit ca o ceață. Am căutat cu privirea printre crengile din apropiere după vreun șarpe-colier – principalul prădător al valmurilor. Cu ochii ațintiți asupra frunzișului, aproape că m-am împiedicat de un bărbat.

Am sărit înapoi, surprinsă. Omul stătea pe pământ, cu piciorul drept întins, iar pe celălalt îl avea strâns aproape de trup. Își cuprinsese glezna stângă cu mâinile. Hainele lui jerpelite erau rupte și murdare de pământ și de sudoare. În părul negru îi atârnau frunze și cârcei de viță.

Partea adultă a minții mele striga să fug. „Mogkan! Fugi!" Dar fetița a rămas neînfricată.

— Slavă cerurilor! a strigat Mogkan, ușurarea alungându-i grija de pe chip. M-am pierdut. Cred că mi-am scrântit glezna. Poți să mă ajuți?

Am dat din cap.

— Mă duc să-l aduc pe fratele meu…

— Stai! Ajută-mă mai întâi să mă ridic!

— De ce?

— Să văd dacă pot merge. Dacă chiar mi-am luxat glezna, va trebui să aduci ajutoare.

Conștiința mea adultă știa că mințea, dar nu-mi puteam opri copilul din mine să se apropie. Am întins mâna, el a cuprins-o și m-a tras în jos. Cu o mișcare iute, Mogkan m-a prins și mi-a înăbușit strigătul cu o cârpă umedă. A apăsat cârpa pe gura mea, forțându-mă să inspir mirosul ei dulceag.

Jungla a început să se învârtă în jurul meu. „Rămâi trează! Rămâi trează!" i-am strigat trupului, dar întunericul a continuat să mă cuprindă.

Agitându-mă în brațele lui Mogkan, conștiința mea adultă știa ce avea să se întâmple. Mogkan avea să mă ducă în Ixia și aveam să cresc în orfelinatul tatălui lui Reyad, generalul Brazell, astfel încât, atunci când ajungeam la maturitate, ei urmau să încerce să-mi ia magia, așa cum ai mulge o vacă. Și toate acestea, doar pentru ca Mogkan să-și mărească puterile magice și să-l ajute pe Brazell să smulgă controlul asupra Ixiei din mâinile comandantului Ambrose. Nu mă simțeam cu nimic mai bine știind care era finalul.

Fața ascunsă în tufișuri a lui Leif a fost ultimul lucru pe care copila de atunci l-a văzut înainte ca bezna să o înghită complet. Iar asta era cu adevărat îngrozitor.

Viziunea s-a stins. Eram lângă Omul Lunii pe o câmpie întinsă.

— Leif chiar a văzut ce mi s-a întâmplat? l-am întrebat pe țesătorul-de-povești.

— Da.

— De ce nu le-a spus părinților noștri?

Ar fi putut trimite pe cineva să mă salveze sau ar fi putut încerca să mă recupereze. Ar fi fost mai bine să cunoască soarta copilului lor, decât să trăiască ani de zile cuprinși de îndoială.

Indignarea mea creștea pe măsură ce mă gândeam la Leif. Îmi răpise șansa de a avea o copilărie, de a avea un dormitor și părinți iubitori, de a învăța lucruri despre junglă alături de tata și de a distila parfumuri cu mama, de a mă legăna prin copaci cu Nutty și de a mă distra cu jocuri, în loc să memorez *Codul de bună purtare* al Ixiei.

— De ce? am întrebat nervoasă.

— Aceasta este o întrebare pe care trebuie să i-o adresezi lui.

Am clătinat capul.

— Cred că mă ura. S-a bucurat că am fost răpită. Așa se explica furia lui când m-a văzut întoarsă în Sitia.

— Ura și furia sunt două dintre sentimentele care-l sugrumă pe fratele tău, dar nu sunt singurele. Cel mai ușor răspuns nu este niciodată și cel corect. Trebuie să-ți ajuți fratele, înainte să se stranguleze singur, a zis Omul Lunii.

M-am gândit la Leif. Mă ajutase cu Tula, dar era posibil să mă fi mințit când îmi spusese de ce îmi sărise în ajutor, așa cum îi mințise pe părinții noștri timp de paisprezece ani. Aproape toate interacțiunile mele cu el, de când mă întorsesem în Sitia, fuseseră neplăcute. Iar singura amintire pe care o aveam acum despre Leif, dinainte de a fi dusă în Ixia, îmi făcea sângele să fiarbă de mânie. Poate că dacă mi-aș fi putut aduce aminte mai multe lucruri din copilărie…

— De ce nu-mi amintesc viața de dinainte să fiu răpită de Mogkan? am întrebat.

— Mogkan a folosit magia ca să-ți șteargă amintirile, astfel încât să-l crezi și să rămâi la orfelinat.

Explicația avea sens. Dacă mi-aș fi amintit de familia mea, aș fi încercat să fug.

— Îți vrei amintirile înapoi? m-a întrebat bărbatul.

— Da!

— Dacă-mi promiți că-ți vei ajuta fratele, ți le voi da înapoi.

M-am gândit la oferta lui.

— Cum să-l ajut?

— Ai să găsești tu o cale.

— Îți place să fii misterios, nu?

Omul a zâmbit.

— Asta e partea distractivă la meseria mea!

— Și dacă refuz să-l ajut?

— E decizia ta.

Am pufăit, frustrată.

— Și ce-ți pasă ție?

— Fratele tău a căutat să-și vindece durerea în Câmpiile Avibiene. A încercat să se sinucidă. Nevoia lui de ajutor m-a condus la el. I-am oferit serviciile mele, dar teama i-a deformat inima și m-a refuzat. Încă îi simt durerea. E o misiune neterminată. Un suflet pierdut. Voi face tot ce pot cât mai e timp, chiar dacă trebuie să negociez cu un găsitor-de-suflete.

21

— GĂSITOR-DE-SUFLETE?

Teama m-a înfiorat.

— De ce tot aud acest nume? l-am întrebat pe țesătorul-de-povești.

Ne aflam încă pe câmpia misterioasă și netedă ca suprafața unui lac înghețat.

— Pentru că tu ești unul dintre ei, a zis el pe un ton calm, nonșalant.

— Nu sunt! am protestat, amintindu-mi ura și groaza ce străbătuseră chipul lui Hayes când îmi pomenise prima oară această denumire.

Îmi vorbise atunci despre trezirea morților.

— O să-ți arăt.

Întinderea netedă de sub picioarele noastre s-a făcut transparentă și, prin ea, l-am văzut pe prietenul meu ixian, Janco. Fața lui palidă era contorsionată de durere în timp ce sângele se scurgea din rana făcută de sabia ce-i străpungea abdomenul. Imaginea s-a schimbat, arătându-l pe comandantul Ambrose, zăcând nemișcat pe un pat; ochii lui erau pustii. Apoi mi-am

văzut propriul chip privindu-l de sus pe generalul Brazell, întins inconștient la picioarele mele. Ochii mei verzi s-au aprins deodată, ca și cum aș fi avut o epifanie. O imagine a lui Fisk, micul cerșetor, cărând pachete și zâmbind. Apoi trupul Tulei, zăcând frânt în patul ei. Imaginile s-au șters pe când întinderea solidă a reapărut sub noi.

— Ai găsit deja cinci suflete, a zis Omul Lunii.

— Dar ei nu erau…

— Morți?

Am dat din cap.

— Știi ce sunt găsitorii-de-suflete? a întrebat el.

— Sunt ce cei care trezesc morții?

Când l-am văzut că ridică o sprânceană fără a da vreun răspuns, am reluat:

— Nu, nu știu.

— Trebuie să înveți.

— Și să-mi spui ar fi prea ușor, nu? N-ar mai fi așa distractiv să faci pe țesătorul-de-povești!

Omul a zâmbit larg.

— Cum rămâne cu târgul propus de mine? Îți dau amintirile din copilărie, dacă mă ajuți cu Leif.

Furia mă cuprindea doar auzindu-i numele. Motivele pentru mă aflam în Sitia fuseseră destul de simple. Mai întâi ca să mă salvez, fugind de execuția promisă de comandant. Apoi, ca să învăț să folosesc magia și să-mi întâlnesc familia. Poate că în timp aveam să dezvolt o afecțiune pentru lumea din sud sau poate că nu.

Planurile mele păruseră destul de simple, apoi drumul începuse să se tot complice, împingându-mă să cad în capcane la tot pasul.

Acum mă simțeam prinsă în mâl, în mijlocul pustietății. Pierdută.

— Calea ta e limpede, a zis Omul Lunii. Trebuie să o găsești.

Și cea mai bună metodă de a găsi ceva pierdut este să te întorci întotdeauna în ultimul loc în care ai avut lucrul rătăcit. În cazul meu, trebuia să încep cu începutul.

— Promit să încerc să-l ajut pe Leif, am zis.

Mirosuri noi și o senzație de moliciune mi-au invadat mintea pe măsură ce amintirile din copilărie prindeau viață. Parfumul *Billardiera scandens* amestecat cu aroma moscată a pământului. Râsete și bucurie pură în timp ce mă legănam prin aer după o dispută cu Leif pentru ultimul mango. Mă jucam de-a v-ați-ascunselea cu Leif și cu Nutty, ghemuindu-ne pe crengi ca să-i înconjurăm pe frații lui Nutty în timpul unei mici bătălii. Înțepăturile alunelor pe brațele mele dezgolite în momentele în care frații ei ne descopereau ascunzătoarea, lansându-și atacul. Plescăitul nămolului pe măsură ce liderul clanului săpa mormântul bunicului meu. Vocea mângâietoare a mamei pe când îmi cânta un cântec de leagăn. Lecțiile cu Esau despre diferite specii de plante și proprietățile lor medicinale.

Toată fericirea, tristețea, durerea, teama și emoțiile copilăriei m-au copleșit deodată. Știam că unele dintre ele aveau să dispară cu timpul, dar altele aveau să-mi rămână în minte pentru totdeauna.

— Îți mulțumesc! am zis.

Țesătorul-de-povești și-a înclinat capul. A întins mâna, iar eu i-am cuprins-o. Câmpia cea întunecată s-a risipit, iar câteva forme au început să crească din pământ. Culorile se întorceau în lume pe măsură ce prima rază de soare încorona orizontul.

Am clipit, încercând să mă orientez. Poiana în care îi lăsasem pe Kiki și pe Leif se schimbase. Niște corturi mari și

rotunde înconjurau o groapă mare cu foc. Siluetele unor animale cafenii fuseseră pictate pe pânza albă a corturilor. Oameni cu pielea măslinie își vedeau de treabă în jurul focului ce trosnea. Unii găteau, în timp ce alții îngrijeau de copii. Unii purtau haine, alții erau goi. Veșmintele erau toate făcute din bumbac alb. Femeile purtau fie rochii fără mâneci ce le ajungeau la genunchi, fie tunici și pantaloni scurți, precum bărbații.

În apropierea focului, Irys și Cahil stăteau cu picioarele încrucișate, alături de doi bărbați mai în vârstă și de o femeie. Erau adânciți în conversație și nu m-au observat. Nu-l vedeam nicăieri pe Leif sau pe calul lui, însă Kiki era lângă unul dintre corturi. O femeie îmbrăcată cu pantaloni scurți o țesăla. Părul castaniu al femeii era tuns până la nivelul gâtului.

Am tresărit când mi-am dat seama că Omul Lunii nu se mai afla lângă mine. De fapt, nu-l vedeam nicăieri în sătuc. Poate că intrase într-unul dintre corturi.

Nevrând să o întrerup pe Irys, am mers la Kiki. Iapa a nechezat, văzându-mă. Femeia de lângă ea s-a oprit din țesălat și s-a uitat la mine în tăcere.

„Cine este femeia?" am întrebat-o pe Kiki.

„Mama."

— E calul tău? a întrebat femeia.

Tonul vocii se ridica și cobora cu fiecare cuvânt, făcând o mică pauză de fiecare dată.

Mi-am adus aminte de lecția lui Irys despre cei din clanul Sandseed. Femeia mi se adresase prima, așa că bănuiam că era în regulă să-i răspund.

— Eu sunt a ei.

Femeia a pufnit pe nas.

— Am crescut-o, am dresat-o și am trimis-o de acasă. E o plăcere să o revăd.

Femeia a împins cu piciorul șaua ce zăcea pe pământ.

— Nu are nevoie de asta. O să plutească sub tine ca o adiere de vânt.

— Este pentru mine.

Și pentru provizii.

Femeia a pufnit iar amuzată și a terminat de țesălat. Kiki și-a întors ochii ei albaștri spre ea, iar femeia a înțeles dintr-o privire. A scos un sunet și a sărit pe spinarea lui Kiki.

„Distracție plăcută!" i-am zis lui Kiki pe când o rupea la goană prin iarba înaltă.

— E înțelept ce faci? m-a întrebat Cahil, privind-o pe Kiki cum dispărea după un deal. Dacă femeia nu se mai întoarce?

— Nu-mi pasă dacă se întoarce sau nu.

Am ridicat din umeri, privind dincolo de Cahil. Irys și cei trei membri ai clanului Sandseed ședeau lângă foc. Încă discutau aprins. Unul dintre bărbați a gesticulat mânios.

— Nu-ți pasă dacă o fură pe Kiki?

În loc să încerc să-i explic lui Cahil relația pe care o aveam cu Kiki, i-am cercetat chipul. Tensiunea în care se afla se reflecta în ochii lui mijiți. Privirea lui fulgera în toate direcțiile taberei, ca și cum s-ar fi așteptat să fim atacați.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, înclinându-mi capul spre Irys.

— Noaptea trecută, am făcut tabăra și v-am așteptat pe tine și pe Leif. Eu mi-am făcut griji când am văzut că nu sosiți, dar Irys părea amuzată. Apoi, a venit aici acest grup de oameni ai câmpiilor. Ei sunt liderii clanului. Călătoresc din sat în sat, rezolvă dispute, aduc vești și bunuri. E foarte convenabil că ne-au găsit întâmplător. Eu cred că ascund ceva.

Încruntarea lui Cahil îmi amintea de fratele meu.

— Unde e Leif?

Chipul lui Cahil era brăzdat de îngrijorare.

— Au zis că s-a întors la Cetate. Dar de ce ar face una ca asta?

Pentru că și lui îi era teamă. În schimb, am răspuns:

— Probabil că a vrut să-i ducă mostrele de sol lui Bain.

Cahil nu părea convins. Înainte să-l mai întreb și altceva, Irys și-a terminat conversația și ni s-a alăturat.

— Sunt supărați, a zis ea.

— De ce? am întrebat.

— Cred că îi acuzăm de faptul că i-au dat curara atacatorului Tulei. Iar încercările lui Cahil de a-i atrage în misiunea lui i-a înfuriat, a zis Irys și s-a încruntat spre Cahil. Credeam că ai vrut să vii cu noi ca să experimentezi o altă latură a culturii noastre. Obsesia ta egoistă ne-a pus misiunea în pericol.

Cahil nu părea deloc să regrete.

— Nu ar mai fi nevoie să strâng o armată dacă aș avea ajutorul Consiliului. Voi…

— Tăcere! a zis Irys, tăind aerul cu mâna.

Am simțit atingerea magiei. Pete de un roșu-aprins s-au lățit pe obrajii lui Cahil pe măsură ce încerca să vorbească.

— În ciuda pregătirii mele diplomatice, nu-i pot face să-mi spună nimic. Cahil i-a jignit. Acum nu doresc să vorbească decât cu tine, Yelena.

— Ar trebui să punem la cale un plan de evadare? am întrebat, iar Irys a râs.

— O să-l împingem pe Cahil în calea lor, ca să-i încetinim.

Cahil i-a aruncat o privire ucigătoare lui Irys.

— Tu ai un mic avantaj, Yelena, a zis ea. Sunt eu maestru magician și membru al Consiliului, dar tu ești ruda lor de sânge. În ochii lor, o rudă este mult mai importantă decât un maestru, a explicat ea, clătinând din cap, frustrată.

— Rudă? m-am mirat.

— În urmă cu vrei cinci sute de ani, un grup de oameni ai câmpiilor a decis să se mute în junglă. Oamenii câmpiilor sunt nomazi și au existat multe grupuri care s-au desprins de clanul principal, ca să-și găsească propria cale. Majoritatea rup legătura cu clanul, dar unii, precum zaltanaii, comunică încă. Încearcă doar să afli informații fără să le lași de înțeles că acești oameni ai câmpiilor ar fi implicați în vreun fel. Alege-ți cuvintele cu grijă!

Pesemne că Irys îmi citise scepticismul din priviri, pentru că a adăugat:

— Gândește-te că e prima ta lecție de diplomație!

— Este uimitor că nu mă simt mai încrezătoare, văzând cât de bine te-ai descurcat tu!

— Evită sarcasmul!

— Ce-ar fi să vii cu mine? Astfel încât, atunci când încep să zic o prostie, să mă poți reduce la tăcere.

Un zâmbet sardonic a licărit pe chipul lui Irys.

— Mi s-a spus să plec și să „iau cățelușul ăla enervant" cu mine. Ești pe cont propriu. Nu voi putea să-ți ating mintea prin bariera lor magică, așa că ne vom întâlni la marginea Câmpiilor Avibiene, lângă Stânca Însângerată.

Irys a format o imagine în mintea mea a stâncii albe cu vinișoare roșii pe lângă care Kiki și cu mine trecuserăm în urmă cu două zile.

Cahil își legăna brațele și arăta spre gât. Irys a oftat iar.

— Doar dacă promiți să nu mai vorbești despre armate până ne întoarcem la Citadelă.

Cahil a încuviințat.

— Yelena, te las pe tine să-i eliberezi glasul! a zis ea.

O altă lecție. Mi-am calmat gândurile agitate în legătură cu întâlnirea cu bătrânii, apoi mi-am deschis mintea magiei. Energia pulsa în jurul meu, dar am văzut un fir subțire de putere încolăcit în jurul gâtului lui Cahil. Am tras firul la mine și i-am eliberat glasul.

— Foarte bine! a remarcat Irys.

Urechile lui Cahil erau roșii, dar a avut suficientă stăpânire de sine, cât să vorbească pe un ton calm.

— E periculos să o lăsăm pe Yelena singură aici, dacă mi se permite să scot în evidență ceea ce este deja evident, a zis el.

— Nu am de ales, a răspuns Irys. I-aș putea forța să-mi spună ce știu, dar oamenii câmpiilor ar considera gestul meu un act de război. Atunci ți-ai putea lua adio de la armată, Cahil, pentru că am fi prea ocupați să-i împiedicăm pe ei să se răzbune cu sânge pe toți sitienii.

Irys s-a întors spre mine.

— Noroc, Yelena! Vom avea multe de discutat când te întorci. Cahil, pune-i șaua lui Topaz!

Irys s-a îndepărtat, fluierându-și calul.

Încăpățânarea se citea pe chipul lui Cahil, în timp ce și-a încrucișat brațele la piept.

— Ar trebui să rămân. Cineva trebuie să aibă grijă de tine. E o tactică militară de bază să ai întotdeauna un partener.

— Cahil, în jur este atât de multă magie, încât oamenii aceștia mi-ar putea bloca gâtlejul, și nici eu, nici tu nu am putea face nimic.

— Atunci, vino cu noi!

— Cum rămâne cu Tula sau cu următoarea victimă a ucigașului? Trebuie să încerc.

— Dar riscul…

— Viața este un risc! m-am răstit la el. Îți asumi un risc cu fiecare decizie luată, cu fiecare interacțiune, cu fiecare pas făcut, în fiecare dimineață, când te dai jos din pat. Să supraviețuiești înseamnă să știi că îți asumi acel risc și că nu începi ziua agățându-te de iluzia siguranței.

— Dar nu ar trebui să fie așa. Asta e și ideea!

— Pleacă, până nu-și pierde Irys iar răbdarea cu tine! am încercat să-l alung, înainte să poată începe o adevărată discuție filosofică.

Am dat din mână prin aer, așa cum făcuse și Irys.

Cahil mi-a cuprins încheietura.

— Ba n-ai s-o faci! a exclamat Cahil și mi-a ținut mâna pentru o clipă. Dacă îți fac vreun rău, oamenii câmpiilor vor simți pe pielea lor răzbunarea mea. Ai grijă!

Mi-am tras mâna.

— Întotdeauna.

Toate gândurile anxioase legate de potențialele jigniri aduse oamenilor câmpiilor mi-au revenit ca un torent în minte, pe când îi priveam pe Irys și Cahil îndepărtându-se. Am recapitulat ultimele instrucțiuni ale lui Irys legate de interacțiunea cu bătrânii clanului. Am privit în jur, întrebându-mă ce să fac.

Oamenii lucrau în micul lor sat provizoriu cu o eficiență calmă. Mi s-a făcut deodată foame când am simțit mirosul cărnii prăjite și mi-am dat seama că nu mai mâncasem de când ne opriserăm să luăm prânzul, cu o zi înainte. Mi-am așezat rucsacul lângă șaua lui Kiki și am început să caut ceva de mâncare. Așezată însă, oboseala a început să mi se înfiripe în oase.

Am lăsat amintirile din copilărie să mi se desfășoare în minte și m-am mulțumit să retrăiesc unele dintre ele. Punându-mi șaua drept pernă sub cap, m-am întins pe iarbă,

fără să mai folosesc mantia. Era ciudat cât de în siguranţă mă simţeam aici.

Din păcate, nimic nu mă putea proteja de coşmaruri. Fugeam prin junglă, vânată de o masă şerpuitoare de vipere. Mi s-au încolăcit în jurul gleznelor, trăgându-mă în jos. Nemaiputând să mă mişc, viperele şi-au înfipt colţii, picurând curara în carnea mea. „Vino cu noi", au sâsâit şerpii.

— Verişoară? a zis o voce timidă.

M-am trezit ţipând. O femeie micuţă, cu ochii mari, s-a tras înapoi, speriată. Părul ei castaniu cu şuviţe blonde era legat cu un şnur făcut din piele. Materialul alb al rochiei era pătat.

— Bătrânii vor să vorbească acum cu tine.

M-am uitat la cer, dar norii ascundeau soarele.

— Cât am dormit?

Femeia a zâmbit.

— Toată ziua. Vino cu mine, te rog!

M-am uitat la arc, ştiind că ar fi fost o insultă să-l aduc cu mine, deşi aş fi vrut. Reticentă, l-am lăsat acolo şi am urmat-o pe femeie. În mintea mea se învârteau fel de fel de întrebări pe când treceam pe lângă corturi, însă mi-am muşcat limba. Aşteaptă, aşteaptă, am gândit, potolindu-mi nerăbdarea. Din păcate, diplomaţia era un dans pe care trebuia să-l învăţ.

Femeia s-a oprit în faţa celui mai mare dintre corturi. Siluetele de animale acopereau aproape în totalitate pânza albă. A dat la o parte o bucată de material şi mi-a făcut semn să intru. Am păşit înăuntru, aşteptând ca ochii să mi se obişnuiască treptat cu lumina slabă.

— Te poţi apropia, s-a auzit vocea unui bărbat aflat undeva în colţul opus al cortului.

Am cercetat interiorul şi m-am îndreptat spre voce. Carpete maro şi cafenii, ţesute cu modele geometrice complexe,

acopereau podeaua cortului rotund. Am zărit niște saltele de dormit și perne colorate undeva la stânga. Niște perne mai mari erau așezate în dreapta, în jurul unei mese scunde, iar din tavan atârnau candelabre împodobite cu ciucuri lungi și roșii.

Pe o saltea de culoarea abanosului, cu pete aurii, ședeau cu picioarele încrucișate doi bărbați și o femeie. Pe unul dintre ei îl recunoșteam. Omul Lunii mi-a zâmbit din mijlocul celorlalți doi. Pielea lui era acum pictată în galben. Fața celuilalt bărbat era ridată, iar părul femeii era grizonant. Ambii purtau robe roșii.

Am tresărit șocată atunci când imaginea vechii mele robe roșii de pușcărie, jerpelită și însângerată, mi-a fulgerat prin minte. Nu mă mai gândisem la acel veșmânt de când Valek îmi dăduse de ales între execuție și a fi degustătorul comandantului. Aruncasem roba și acceptasem uniforma ixiană fără să mai privesc în urmă.

Era ciudat să mă gândesc la asta tocmai acum. Ori poate țesătorul-de-povești îmi trăsese aceste gânduri din minte? M-am uitat, suspicioasă, la Omul Lunii.

— Ia loc, a zis femeia, arătând spre un covoraș rotund aflat pe podea, în fața lor.

M-am așezat în aceeași poziție ca și gazdele mele.

— O zaltana care vine de departe. Te-ai întors la strămoșii tăi să cauți sfat, a zis bărbatul.

Ochii lui negri erau plini de înțelepciune, iar privirea lui îmi scotocea în suflet.

— Caut să înțeleg, am zis.

— Drumul tău a cotit și s-a răsucit. Călătoria ta ți-a adus în cale sânge, durere și moarte. Trebuie să fii purificată.

Bărbatul a dat din cap spre țesătorul-de-povești.

Omul Lunii s-a ridicat și a scos un iatagan de sub saltea.

Tăișul lamei lungi a sclipit în lumina lumânărilor.

22

OMUL LUNII S-A APROPIAT DE MINE. Și-a așezat lama curbată a iataganului pe umărul meu stâng, apropiind periculos lama de gâtul meu.

— Ești gata să fii purificată? a întrebat el.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Ce? Cum?

Limba mi se împleticea. Rațiunea îmi părăsise gândurile.

— Luăm de la tine tina sângelui, a durerii și a morții. Îți luăm sângele și îți provocăm durere. Îți vei ispăși fărădelegile cu moartea și cerurile te vor primi la ele.

Prin gândurile ce-mi alergau prin minte a răzbătut un singur cuvânt. Gândurile mi s-au concentrat deodată. Am rămas nemișcată, încercând să nu mișc arma, și m-am tras înapoi. Lama a rămas atârnată în aer.

— Nu am făcut nicio fărădelege pentru care să plătesc. Nu simt căință pentru trecutul meu, așadar nu am nevoie de purificare.

M-am pregătit pentru reacția lor. La naiba cu diplomația!

Omul Lunii a zâmbit larg, iar cei doi bătrâni au încuviințat.

Încurcată, l-am privit pe țesător punând iataganul la locul lui, sub saltea, și așezându-se în poziția de mai devreme.

— Acesta este răspunsul corect, a zis el.

— Și dacă aș fi fost de acord?

— Atunci te-am fi trimis de aici cu doar câteva cuvinte misterioase care să-ți chinuie mintea.

Omul Lunii a râs.

— Trebuie să recunosc că sunt ușor dezamăgit. M-am gândit toată după-amiază la ce să spun.

— Stai jos! mi-a ordonat femeia. De ce cauți să înțelegi?

Mi-am ales cuvintele cu mare grijă în timp ce mă așezam pe saltea.

— O bestie vânează tinere în Sitia. Până acum, el a ucis zece fete și a rănit una. Vreau să-l opresc. Vreau să înțeleg cine este el.

— De ce ai venit la noi? a întrebat femeia.

— Pentru că el folosește o substanță anume ca armă. Mi-e teamă că s-ar putea să o fi furat de la unul dintre membrii clanului vostru.

Am așteptat, sperând că acel cuvânt, „furat", nu avea să fie interpretat ca o acuzație.

— A, da, substanța, a zis bătrânul. Este o binecuvântare și un blestem. Un pachet de la Esau Liana Zaltana a sosit într-unul dintre satele noastre de lângă Platoul Daviian. Satul a fost atacat foarte curând de scursurile daviiene.

Bătrânul a scuipat pe podea.

— Multe lucruri au fost furate atunci.

Dezgustul față de aceste așa-zise „scursuri" era evident, dar l-am întrebat oricum:

— Cine sunt ei?

Bătrânii și-au încleștat maxilarele, refuzând să-mi răspundă.

Încruntat, Omul Lunii mi-a explicat:

— Sunt tineri, fete și băieți, care s-au răzvrătit împotriva tradițiilor. S-au desprins de clan și s-au stabilit în Platou. Platoul însă nu-și oferă bogățiile cu ușurință. Scursurile preferă să fure de la noi, decât să muncească pentru a avea propria hrană.

— E posibil ca unul dintre ei să fie monstrul pe care îl caut?

— Da. Au pervertit arta țesutului magiei. În loc să ajute clanul, ei vor să-și crească puterile, lucrând doar pentru sine. Majoritatea nu au darul magiei, dar sunt câțiva foarte puternici.

Expresia înverșunată a Omului Lunii îmi picta în minte imaginea lui în luptă, mânuind iataganul. Am format în minte portretul lui Ferde, atacatorul Tulei.

— Este unul dintre ei? am întrebat.

Magia Omului Lunii a curs prin mine.

Omul Lunii a mormăit, apoi a mârâit gutural. Privindu-l pe bărbatul în vârstă, a zis:

— Folosesc magia rea, antică. Trebuie să-i oprim.

Oripilat, omul a răspuns:

— Vom încerca iar să le străpungem bariera magică. O să-i găsim.

Bărbatul s-a ridicat cu eleganță și cu demnitate, s-a aplecat o dată în direcția mea, apoi i-a făcut un gest femeii.

— Vino! Trebuie să facem planuri.

Bătrânii au ieșit din cort, iar eu am rămas cu Omul Lunii.

— Magia rea, antică? am întrebat.

— E un ritual vechi, oribil, care leagă sufletul victimei de tine, ucigând-o apoi. Când victima moare, magia ei intră în tine, mărindu-ți puterea. Semnele roșii de pe trupul bestiei ăsteia fac parte din ritual.

Fruntea Omului Lunii s-a încruntat pentru o clipă, înainte ca ochii să i se mărească, îngrijorați.

— Ai spus că o femeie a fost rănită? Unde este ea acum?

— În Cetatea Magicianului.

— Este păzită?

— Da. De ce?

— Nu-l vei găsi pe care pe care îl cauți în Platoul Daviian, ci în Cetate, așteptând următoarea ocazie să-i ia viața. Nu poate lega un alt suflet până ce nu va muri fata.

— Trebuie să mă întorc!

Am sărit de pe saltea, hotărâtă să plec pe dată.

Omul Lunii mi-a cuprins umărul și m-a întors spre el.

— Nu-ți uita promisiunea!

— Nu o voi uita. Mai întâi Tula, apoi Leif.

Omul a dat din cap.

— Pot să-ți mai cer o favoare?

Am ezitat. Cel puțin nu voia să-i promit nimic.

— Poți.

— Când îți vei termina pregătirea cu maestrul Irys, te vei întoarce la mine ca să-ți predau artele magice ale oamenilor câmpiilor? E o parte din moștenirea ta de sânge.

Propunerea era tentantă, dar era încă o abatere de la drumul meu. În ritmul ăsta, mă îndoiam că aveam să-mi termin vreodată antrenamentul. Dacă învățasem ceva din trecut, atunci acel lucru era că viitorul meu tindea să mă ducă în direcții neașteptate.

— Voi încerca.

— Bun. Acum, mergi!

Omul Lunii s-a înclinat, apoi mi-a făcut vânt din cort.

Tabăra era cuprinsă de agitație. Corturile desfăcute erau împrăștiate pe pământ, pe măsură ce membrii clanului se pregăteau să plece. Soarele se apropia de apus, pe când îmi căutam rucsacul. În schimb, am găsit-o pe Kiki. Era înșeuată și gata de

drum. „Mama" ei, femeia cu părul scurt, mi-a întins frâiele. Luând curelele de piele din mâna ei, femeia a zis:

— Nu te așeza pe șa! Ghemuiește-te deasupra ei și aplecă-te în față! O să zboare cu tine acasă.

— Mulțumesc! am zis, înclinându-mă.

Femeia a zâmbit.

— Vă potriviți. Mă bucur!

Mângâind gâtul lui Kiki, femeia s-a întors la clan, ajutându-i să strângă.

Am încălecat și am încercat să-i urmez instrucțiunile. Avea să fie întuneric în curând. Kiki și-a întors capul la stânga, privindu-mă cu unul dintre ochii ei albaștri.

„Îl prindem pe Topaz? Pe Silk?" a întrebat ea.

„Da. Hai să zburăm!"

Kiki s-a pus în mișcare. Peticele de iarbă înaltă se prefăceau în pete în jurul picioarele mele. În curând nu am mai văzut nimic din cauza întunericului. Mi-am păstrat poziția în șa pe măsură ce traversam câmpiile. Mă simțeam de parcă aș fi călărit o furtună, nu un cal.

Când luna a ajuns sus pe boltă, am simțit magia oamenilor câmpiilor rărindu-se, apoi dispărând. Nemaifiind înconjurată de magia lor, mi-am folosit puterile ca să o caut pe Irys.

„Sunt aici", a zis ea în mintea mea și am văzut prin ochii ei că făcuseră tabără lângă Stânca Însângerată.

„Trezește-l pe Cahil!" i-am zis. „Trebuie să ne întoarcem la Cetate cât putem de repede. Tula este încă în pericol."

„Este bine păzită."

„Dar el este foarte puternic."

„Plecăm îndată."

Mi-am trimis gândurile spre Cetate, sperând să-i avertizez pe cei de acolo. Mintea mea l-a atins pe Hayes, care moțăia în

biroul lui. Vindecătorul a tresărit speriat de mine și a ridicat o barieră puternică. Mijloacele de apărare ale celorlalți maeștri erau la fel de solide ca și zidurile turnurilor lor. Obosită să mai încerc, m-am retras.

Kiki i-a întrecut pe Irys și pe Cahil pe drumul spre Cita-delă, tocmai pe când soarele începea să răsară. Am avut doar o clipă să mă întreb cum reușise iapa să termine un drum de două zile într-o singură noapte, înainte să trecem fulgerător pe lângă ceilalți.

„Vrei să te odihnești?" am întrebat-o, aruncându-mi privi-rea înapoi la timp să-i văd pe Irys și pe Cahil făcându-mi semn să continui.

„Nu."

Picioarele mele ardeau însă ca și cum ar fi fost pe jar. Mi-am îndreptat gânduri mângâietoare spre ele și picioarele mi-au amorțit. Tocmai ce zărisem porțile de marmură ale Ci-tadelei, când orice dorință să mă odihnesc mi-a pierit din minte. O senzație bruscă și intensă de teroare mi-a cuprins trupul. Tula. Mi-am îndreptat gândurile spre Cetate, căutând vreo ființă pe care să o avertizez. Gărzile Tulei nu aveau pu-teri magice. Deși puteam citi gândurile nonmagicienilor, ei nu aveau puterea să mă „audă". Disperată, am căutat în conti-nuare. În cele din urmă, l-am găsit pe Dax. Tocmai se antrena pentru luptă, învățând să pareze și să lanseze un atac cu o sabie de lemn.

„Tula!" am țipat în mintea lui. „Pericol! Adu ajutoare!"

Dax a scăpat sabia, surprins, lăsându-se izbit în coaste de oponent.

„Yelena?" Dax s-a întors pe călcâie, căutându-mă.

„Tula e în pericol! Du-te! Acum!" i-am ordonat.

Legătura mea cu el a fost întreruptă brusc. Simțeam că cineva trăsese un soi de cortină de piatră între noi.

Timpul părea că a încetinit în curgerea lui ca niște picături de melasă odată ce am intrat în Citadelă și am început să traversăm străzile aglomerate. Părea că toți locuitorii ieșiseră afară. Umbletul lor relaxat ne bloca drumul. Aerul era înviorat de temperatura perfectă a sezonului rece și contrasta perfect cu focul din inima mea. Voiam să îi strig mulțimii să se dea la o parte. Simțindu-mi graba, Kiki a grăbit pasul și a început să-i împingă cu botul pe plimbăreți. În urma noastră am auzit câteva blesteme.

Kiki a speriat gărzile de la intrare când a refuzat să se oprească. S-a îndreptat direct spre infirmerie și a urcat chiar și scările, oprindu-se doar în pragul ușii.

Am lunecat din șa. Fugind spre camera Tulei, mă temeam de ce era mai rău, când am văzut gărzile întinse pe jos, pe coridor. Am sărit peste trupurile lor și am dat buzna în cameră. Ușa s-a trântit de perete. Zgomotul a răsunat cu ecou în camera de marmură rece, dar nu a trezit-o pe Tula.

Ochii ei lipsiți de viață se holbau în gol. Buzele palide îi înghețaseră într-o grimasă de groază și de durere. I-am căutat pulsul cu degetele; pielea ei era rece și rigidă. În jurul gâtului avea niște vânătăi negre.

Ajunsesem prea târziu… sau oare? Mi-am așezat mâna pe gâtul ei, trăgând puterea la mine. Cu mintea, i-am văzut traheea zdrobită. Fusese strangulată. Am trimis o bulă de putere să-i umple la loc traheea și să lase aerul să i se reverse în plămâni. M-am concentrat la inima ei, forțând-o să pompeze.

Inima a început să-i bată, aerul i-a pătruns în plămâni, dar ochii Tulei erau tot morți. Am insistat. Pielea i s-a încălzit și s-a înroșit. Pieptul i s-a ridicat și a coborât. Totuși, când m-am

oprit, sângele ei nu a mai curs și Tula nu a mai respirat. Monstrul îi furase sufletul. Nu o puteam readuce la viață.

Un braț greu mi s-a așezat pe umăr.

— Nu mai poți face nimic, a zis Irys.

Am privit în jur. În spatele meu se aflau Cahil, Leif, Dax, Roze și Hayes. Veniseră cu toții în încăpere, iar eu nici nu-mi dădusem seama. Pielea Tulei s-a răcit sub degetele mele. Mi-am tras mâna. O oboseală intensă, ce-mi zdrobea oasele, mi-a cuprins trupul. M-am așezat pe podea, am închis ochii și mi-am îngropat capul în mâini. Era vina mea. Doar vina mea. Nu ar fi trebuit să o las singură.

Camera s-a umplut de sunete și de agitație, dar eu i-am ignorat, pe când lacrimile îmi brăzdau obrajii. Voiam să devin una cu podeaua, să mă amestec cu piatra tare. Piatra avea un singur scop: acela de a fi. Nu avea de îndeplinit promisiuni complicate, nu avea griji și nici sentimente.

Mi-am lipit obrazul de marmura netedă. Răceala ei mi-a înțepat pielea febrilă. Doar când zgomotul din cameră s-a estompat, am deschis ochii. Atunci am văzut o bucată de hârtie zăcând sub patul Tulei. Trebuie să fi căzut când încercasem să o readuc pe fată la viață. M-am întins după ea, gândindu-mă că fusese a Tulei.

Cuvintele au străpuns, precum iataganul Omului Lunii, ceața ce-mi cuprinsese mintea chinuită de durere.

Pe bilet scria: „O am pe Opal. Am să v-o dau înapoi în schimbul Yelenei Zaltana, la următoarea lună plină. Ridicați steagul de doliu pentru Tula în vârful turnului prim-magicianului ca semn că sunteți de acord, și Opal nu va suferi. Vă voi transmite și alte instrucțiuni."

23

— VOM RIDICA DRAPELUL DE DOLIU, dar nu o vom trimite pe Yelena în schimbul lui Opal, a insistat Irys. Mai sunt două săptămâni până la luna plină. Avem suficient timp să o găsim pe Opal.

Sala de ședință a magicienilor s-a umplut iar de replici zgomotoase. Zitora se întorsese din misiunea ei alături de Consiliu, astfel că toți cei patru maeștri se aflau acolo, alături de familia Tulei, de Leif și de căpitanul gărzilor Cetății. Leif încercase să-mi pună întrebări despre clanul Sandseed înainte de începerea ședinței, dar îi retezasem vorba, furioasă. Încă nu-l puteam privi fără a-i vedea chipul de copil de opt ani printre tufișuri, uitându-se nepăsător la cum eram răpită.

Evenimentele ce se desfășuraseră după ce găsisem biletul de răscumpărare se derulaseră ca într-un vis. Îndată ce s-a liniștit toată lumea, acțiunile criminalului de dinainte de atacul asupra Tulei au fost expuse.

Ucigașul obținuse unul dintre posturile de grădinar la Cetate. Din păcate, oamenii care lucraseră cu el nu se puteau pune de acord asupra înfățișării lui, iar Bain desenase patru portrete

diferite bazându-se pe descrierile lor. Oamenii nu-și aminteau nici măcar numele lui.

Având în puterea lui zece suflete, Ferde obținuse forța magică a unui maestru. Își ascunsese prezența la Cetate cu mare ușurință și îi zăpăcise pe cei cu care lucrase.

Gărzile Tulei fuseseră înțepate de niște săgeți mici înmuiate în curara. Oamenii își aminteau doar că îl văzuseră pe unul dintre grădinari ducându-i lui Hayes niște plante medicinale, iar apoi trupul le paralizase complet. Faptul că Ferde se infiltrase în Cetate însemna că gărzile erau în mare necaz.

— Trăia în Cetate, iar noi nu am avut habar! a zis Roze.

Vocea ei puternică a acaparat gălăgia.

— Ce vă face să credeți că-l putem găsi acum?

Mama și tatăl Tulei au rămas fără respirație, terifiați. Sosiseră cu o zi înainte. Vestea morții ei îi cutremurase. Vedeam pe chipurile lor palide și în ochii lor bântuiți cum faptul că același om o capturase acum pe Opal le transformase viața într-un coșmar. La fel ca și pe a mea.

— Să i-o dăm pe Yelena, a zis Roze în camera tăcută acum. A fost capabilă să o reanimeze pe Tula. Are suficientă putere cât să se apere de ucigaș.

— Nu vrem ca altcineva să fie rănit, a zis tatăl Tulei.

Omul purta o tunică simplă, cafenie, și pantaloni. Mâinile lui mari erau aspre de bătături și de cicatrici lăsate de arsuri – dovezile unei vieți întregi de lucru cu sticla topită.

— Nu, Roze! a certat-o Irys. Încă nu e capabilă să-și controleze pe deplin magia. Acesta este probabil motivul principal pentru care o vrea. Gândește-te la cât de puternic ar deveni dacă i-ar fura magia!

Bain, care tradusese simbolurile de pe pielea ucigașului, a explicat grupului strâns în sală că scopul misiunii bărbatului

era scris în tatuaje. Informațiile date de Bain se potriveau cu cele oferite de Omul Lunii.

Ferde făcea un ritual antic, efe, de îngrădire, care, prin tortură și intimidare, transforma victima în sclav supus. Când orice urmă a voinței proprii dispărea, victima era ucisă, iar magia din sufletul ei era direcționată spre Ferde, mărindu-i astfel puterile. El alesese fete de cincisprezece și de șaisprezece ani pentru că magia lor era abia la început.

Fierea mi se revolta în mine pe măsură ce ascultam explicația lui Bain. Tacticile lui Reyad și ale lui Mogkan erau chinuitor de asemănătoare, deși ei nu-și torturaseră și violaseră cele treizeci și două de victime, ci le smulseseră sufletele, lăsându-le fără minți. Era o crimă la fel de oribilă. Ferde pusese mâna pe unsprezece suflete. Conform ritualului, al douăsprezecelea suflet trebuia să i se dea de bunăvoie. Pentru ultima etapă nu trebuia să mai răpească pe nimeni, iar, la finalul ei, ucigașul avea să câștige puteri nelimitate.

Dezbaterea privind motivul pentru care Tula supraviețuise primului atac a condus spre bănuiala că Ferde fusese în pericol de a fi descoperit, așa că fugise înainte să termine ritualul.

— Yelena ar trebui să fie protejată în permanență, a zis Irys.

Cuvintele ei m-au readus la realitate.

— Dacă nu-l putem găsi, vom organiza o ambuscadă în apropierea locului în care va avea loc schimbul și-l vom captura așa.

Magicienii continuau să discute aprins. Se părea că nu aveam niciun cuvânt de spus. Nu conta. Fie îl găseam pe Ferde, fie mă aflam la locul schimbului. O pierdusem pe Tula; nu aveam de gând să o las pe Opal să aibă aceeași soartă.

Un mesager al Consiliului a sosit tocmai pe când întâlnirea lua sfârșit și i-a înmânat lui Roze un manuscris rulat sub

formă de sul. Magicianul a citit mesajul și i-a împins, cu dezgust, hârtia lui Irys. Umerii lui Irys s-au lăsat pe măsură ce citea scrisoarea.

„Ce s-a mai întâmplat?" am întrebat-o.

„O altă situație ce trebuie rezolvată. De data aceasta, nu e o chestiune de viață și de moarte, doar că vine la momentul nepotrivit", a zis ea. „Cel puțin vei avea o nouă oportunitate de a-ți exersa diplomația."

„Cum?"

„Peste șase zile va sosi o delegație ixiană."

„Așa de curând?"

Aveam impresia că mesagerul cu răspunsul Consiliului tocmai ce plecase.

„Yelena, au trecut cinci zile. E un drum de două zile până la granița ixiană și mai durează o jumătate de zi până la castelul comandantului."

Cinci zile? Se întâmplaseră atâtea, încât mi se părea că trăisem o singură zi nesfârșită. Îmi era de asemenea greu să cred că mă aflam în Sitia de două sezoane și jumătate. Aproape șase luni trecuseră în decursul a ceea ce eu percepeam a fi fost două săptămâni. Dorul meu pentru Valek nu se stinsese și mă întrebam dacă întâlnirea cu delegația din nord avea să-l aprindă și mai tare.

Am plecat din cameră, pe urmele celorlalți. În coridorul de afară, Zitora și-a înlănțuit brațul cu al meu.

— Am nevoie de niște ajutor, a zis ea, conducându-mă spre ieșirea din clădirea administrativă a Cetății și spre turnul ei.

— Dar trebuie să…

— Să te odihnești. Și să nu pleci în căutarea lui Opal, prin Citadelă, a spus Zitora.

— Voi pleca oricum. Știi asta.

Magicianul a dat din cap.

— Dar nu în noaptea asta.

— De ce ai nevoie?

Un zâmbet trist i-a atins chipul.

— Vreau să mă ajuți cu drapelul pentru Tula. Cred că dacă aș cere ajutorul părinților ei le-aș provoca o durere și mai mare.

Am intrat în turnul Zitorei și am urcat două etaje spre atelierul ei. Scaune confortabile și mese pline cu materiale de cusut și de artă umpleau încăperea spațioasă.

— Talentele mele de croitorie sunt limitate, mi-a mărturisit Zitora.

Magicianul a început să se plimbe prin încăpere, așezând materiale și un sul de ață pe singura masă liberă din apropierea scaunelor.

— Dar nu din cauza lipsei de exercițiu. Pot țese și face broderii, dar mă pricep mai bine la desenat. Când am timp, îmi place să încerc pictura pe mătase.

Satisfăcută de materialele strânse, Zitora a început să scotocească într-un alt maldăr de pânze și a scos o fâșie de mătase albă. A măsurat materialul și a tăiat un dreptunghi de un metru și jumătate pe un metru.

— Fundalul va fi alb, simbolizând puritatea și inocența Tulei, a spus Zitora. Yelena, ce să pun în prim-plan?

Când a văzut că nu înțelegeam, Zitora a explicat:

— Un drapel de doliu este felul nostru de a-i onora pe cei morți. Este o reprezentare a persoanei decedate. Îl decorăm cu lucrurile care simbolizează viața unui om. Odată ce îl înălțăm, el eliberează spiritul celui mort la ceruri. Ce crezi că ar reprezenta-o cel mai bine pe Tula?

M-am gândit imediat la Ferde. O viperă, flăcări roșii simbolizând durerea și un borcan plin de curara mi-au răsărit în

minte. M-am încruntat, incapabilă să-mi imaginez sufletul Tulei liber. Fusese prinsă în bezna spiritului lui Ferde din cauza prostiei mele.

— E un demon viclean, nu-i așa? a întrebat Zitora, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Să aibă îndrăzneala să trăiască în Cetate și abilitatea de a ucide sub acoperișul nostru, și totuși să dețină puterea de a te face să te învinovățești. E un truc abil, aș zice.

— Începi să-mi amintești de un țesător-de-povești pe care îl cunosc, am zis.

— O să o iau ca pe un compliment, a răspuns Zitora.

Maestrul a ales câteva pătrate colorate de mătase.

— Să vedem! Dacă ai fi ascultat-o pe Irys și ai fi rămas la Cetate, ucigașul v-ar fi ucis pe amândouă.

— Dar îmi recăpătasem energia, am zis.

Irys considerase că era mai bine să nu menționez ajutorul dat de Valek.

— Doar pentru că ai vrut să o urmezi pe Irys.

Zitora a ridicat una dintre sprâncenele ei subțiri.

— Dar nu aș fi plecat cu Ferde de bunăvoie.

— Chiar așa? Și dacă ar fi promis să nu o ucidă pe Tula în schimbul tău?

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc, gândindu-mă. Zitora avea dreptate.

— De îndată ce spui cuvintele sau arăți că te-ai hotărât să faci ceea ce îți cere, ritualul este pecetluit. Ce urmează nu schimbă cu nimic situația, iar ucigașul ar fi omorât-o oricum pe Tula, a spus Zitora.

Femeia a aliniat pătratele colorate pe marginea mesei.

— Dacă ai fi rămas aici, acum ați fi fost moarte amândouă, iar noi nu am fi avut informațiile de la oamenii câmpiilor.

— Încerci să mă faci să mă simt mai bine?

Zitora a zâmbit.

— Ce să punem pe steagul Tulei?

Răspunsul mi-a răsărit în minte brusc.

— Caprifoi, o singură picătură de rouă pe un fir de iarbă și animăluțe de sticlă.

Opal îmi povestise despre animalele din sticlă create de Tula. Pe majoritatea, fata le vânduse sau le făcuse cadou, dar Tula păstrase o colecție mică lângă patul ei. Gândul nepoftit a ceea ce aveam să coasem pe drapelul lui Opal mi-a țâșnit în minte. L-am înăbușit, înghesuind imaginea într-un colț înghesuit al creierului meu. Nu aveam să-l las pe Ferde să o ucidă pe Opal.

Zitora a desenat formele pe mătase, iar eu le-am tăiat. Când grămada de forme i s-a părut satisfăcătoare, Zitora le-a aranjat pe mătasea albă. Caprifoiul înconjura marginile drapelului, în timp ce firul de iarbă se ridica în centrul lui, înconjurat de animale din sticlă.

— E frumos, a constatat Zitora.

Ochii ei licăreau a jale.

— Acum vine partea mai obositoare – cusutul tuturor bucățelelor pe fundal!

N-am reușit decât să trag ața prin ac, căci la asta se limitau cunoștințele mele în ale cusutului.

După o vreme, Zitora mi-a spus să mă întorc în camera mea și să dorm.

— Nu uita de înțelegerea noastră! mi-a strigat Zitora pe când coboram scările.

— Nu voi uita.

Acum, că se întorsese, puteam începe să o învăț câteva tehnici de autoapărare. Preocupată de programarea antrenamentului

Zitorei, nu am observat cele două gărzi ce mă așteptau în fața turnului.

— Ce vreți? am zis, trăgându-mi arcul.

— Am primit ordine de la al patrulea magician. Trebuie să te însoțim pretutindeni, a zis cel mai masiv dintre cei doi bărbați.

Am pufăit enervată.

— Mergeți înapoi la cazarmă! Pot să-mi port și singură de grijă.

Bărbații au rânjit.

— Ne-a spus că vei zice asta, a răspuns celălalt bărbat. Noi îi ascultăm ordinele. Dacă unitatea noastră nu te protejează, ne va obliga să curățăm oalele de noapte pentru tot restul vieții.

— V-aș putea face misiunea foarte dificilă, i-am avertizat eu.

Umerii lor rigizi nu se relaxaseră nicio clipită.

— Nu e nimic mai rău decât să curățăm oalele de noapte, a explicat omul masiv.

Am oftat; avea să fie greu să scap de ei ca să o caut pe Opal. Probabil de aceea îi trimisese Irys să mă păzească. Știa că aveam să fug cât de curând.

— Să nu-mi stați în cale! am mârâit.

M-am întors cu spatele la gărzi și m-am îndreptat spre aripa ucenicilor. Campusul scufundat în beznă părea să jelească și o liniște stranie umplea aerul. Ceremonia de înălțare a drapelului pentru Tula era programată în zori.

Apoi, viața avea să-și continue mersul. Eu aveam lecțiile cu Irys în timpul după-amiezilor. Cahil avusese deja grijă să-mi amintească de plimbarea de seară. Aveam să încerc să-mi țin promisiunea făcută Omului Lunii. Toate acele evenimente aveau să se desfășoare în ciuda amenințării ce o pândea pe Opal. Ori poate împotriva ei?

Gărzile au refuzat să mă lase să intru în apartamentul meu înainte de a verifica prezența vreunui intrus. Cel puțin au rămas afară după aceea și nu au insistat să intre cu mine. Dar Irys îi informase că aveam să încerc să „evadez", așa încât, atunci când am privit pe fereastra dormitorului, l-am văzut pe unul dintre soldați postat acolo. Am închis și am zăvorât obloanele.

Gărzile blocaseră ambele ieșiri. Îl și vedeam pe Dax zâmbind viclean, știind cât i-ar fi plăcut să mă informeze în legătură cu bârfele și zvonurile ce circulau printre studenți despre gărzile mele.

M-am așezat, enervată, pe pat și mi-am pecetluit soarta. Perna mea pufoasă și confortabilă mă atrăgea ca un cântec de sirenă. Voiam să mă odihnesc doar pentru un moment, să-mi limpezesc gândurile, ca să pot pune la punct un plan de a scăpa de cele două umbre.

* * *

Pe parcursul următoarelor cinci zile, am reușit să fug o singură dată. În dimineața următoare, o ajutasem pe Zitora să înalțe drapelul și stătusem lângă Irys în timpul ceremoniei.

Trupul Tulei fusese înfășurat în fâșii albe de in și acoperit cu drapelul. Liderul clanului Cowan rostise câteva cuvinte de mângâiere, în vreme ce părinții ei plânseseră îndureraţi. Toți cei patru maeștri fuseseră prezenți. Zitora udase o batistă cu lacrimile ei, dar eu îmi ținusem emoțiile în frâu și mă concentrasem asupra lui Opal, întărindu-mi hotărârea de a o găsi.

Trupul Tulei trebuia dus acasă și îngropat în cimitirul familiei ei. Dar, conform credințelor sitiene, în timpul ceremoniei de adio, spiritul ei fusese transferat în drapel. Oamenii ce mă înconjurau credeau că atunci când flamura din mătase albă

avea să se înalțe deasupra turnului lui Roze, spiritul Tulei urma să zboare la cer.

Eu știam însă că sufletul ei era prins în Ferde și că doar moartea lui avea să-l elibereze. Pentru mine, drapelul Tulei nu era doar un semnal că acceptasem învoiala lui Ferde, ci simboliza, deopotrivă, hotărârea mea de a-l găsi și a-l opri pe ucigaș.

În dimineața de după ceremonia Tulei, mi-am condus gărzile spre băi. Bazinele și cabinele erau pline de studenți care se pregăteau pentru cursuri și, în ciuda amestecului de priviri stranii îndreptate spre mine, am reușit să mituiesc câțiva boboci să creeze o diversiune în apropierea intrării din spate.

Șiretlicul funcționase. Am ieșit în fugă din băi și din Cetate înainte ca gărzile de la poarta Cetății să mă poată recunoaște. Soldații postați acolo îi monitorizau pe cei care intrau, dar le acordau o atenție minimală celor care ieșeau, dacă nu exista vreo urgență.

Odată ce am scăpat de privirile lor, mi-am propus să-i găsesc pe Fisk și pe prietenii lui. Piața abia se trezea la viață. Doar câțiva clienți se plimbau printre standuri la acea oră. L-am găsit pe Fisk jucând zaruri cu un grup de copii.

Văzându-mă, băiatul a alergat la mine.

— Minunată Yelena, cum îți pot fi de ajutor astăzi? m-a întrebat, iar un zâmbet i-a luminat chipul.

Ceilalți copii m-au înconjurat, așteptându-mi instrucțiunile. Păreau curați și îngrijiți. Câștigau bani pentru familiile lor, așa că mi-am propus ca, după ce terminam tărășenia cu Ferde, să continui să-i ajut. Mi-am amintit însă să le spun despre postul de grădinar de la Cetate și am zâmbit mulțumită văzând-o pe una dintre fetițe alergând să-i dea vestea tatălui ei.

— Am nevoie de ghizi, i-am spus lui Fisk. Arată-mi toate scurtăturile și zonele ascunse din Citadelă!

În timp ce mă conduceau pe alei dosite și prin cartiere uitate, eu le puneam întrebări despre oamenii de acolo. Vreun nou-venit? Văzuseră pe cineva cu purtare stranie? Vreo fetiță speriată alături de un bărbat? Copiii mi-au spus povești dintre cele mai ciudate, însă nu mi-au dat informații de care aș fi putut avea nevoie. Pe măsură ce ne plimbam, am cercetat casele din împrejurimi cu magia mea, căutând-o pe Opal sau urma magiei vreunei alte persoane sau orice alt indiciu care mi-ar fi putut spune unde se afla.

Ziua decurgea cu folos, și doar foamea m-a făcut să mă opresc. Fisk m-a dus la un loc din piața Citadelei unde se gătea carne la grătar. Pe când mâncam carnea suculentă, am decis că aveam să-mi continui cercetarea până târziu în noapte și că apoi aveam să găsesc un loc să dorm. Urmau multe alte zile de căutări.

Cel puțin asta fusese intenția mea, până când Irys și gărzile m-au încolțit. Ascunsă sub un scut magic, Irys mă împiedicase să o simt la timp. În clipa în care doi soldați m-au prins de brațe, Irys a preluat controlul asupra trupului meu, împingând la o parte bariera mea mentală, pe care eu o considerasem puternică. Puterea maestrului îmi doborâse apărarea. Incapabilă să mă mișc sau să vorbesc, am rămas cu ochii pironiți la ea, complet surprinsă. Deși nu mersesem la lecția de dimineață cu Irys și îi blocasem încercările de a mă găsi cu magia ei, crezusem că avea să-mi înțeleagă misiunea. Eram pregătită să-i înfrunt mânia. Mâhniți și speriați, soldații se țineau bine.

„N-ai să mai ieși niciodată din Cetate. N-ai să mai fugi de gărzi niciodată. De nu, am să te încui în temnița Cetății. Înțelegi?"

„Da. Îmi…"

„O să fiu cu ochii pe tine."

„Dar…”

Irys a întrerupt legătura noastră atât de abrupt, încât a început să mă doară capul. Totuși, magia ei îmi ținea în continuare trupul prizonier.

— Duceți-o înapoi în Cetate! le-a ordonat Irys gărzilor. Duceți-o în apartament! Poate ieși doar pentru cursuri și la masă. Nu o mai pierdeți!

Gărzile au tresărit sub privirile ei fulgerătoare. Bărbatul mai masiv m-a luat pe sus și m-a aruncat peste umăr. Am suferit rușinea de a fi cărată prin Citadelă, apoi prin tot campusul Cetății și aruncată pe pat.

Irys nu mi-a eliberat corpul până a doua zi de dimineață, deși chiar și atunci simțeam magia înconjurându-mi gâtul. De acum, eram deja hotărâtă să sugrum pe oricine ar fi îndrăznit să-mi stea în cale. Evitată de ceilalți de parcă aș fi fost leproasă, nu-mi puteam risipi glumele proaste decât asupra gărzilor ce mă însoțeau prin campus.

* * *

După trei zile de iad, mă regăseam alături de Irys în sala mare a clădirii Consiliului, așteptând sosirea delegației ixiene. Irys profitase de lecțiile noastre pentru a mă instrui cu privire la protocoalele și diplomația sitiene. Refuzase să mă lase să-i vorbesc despre altceva în afară de subiectul lecției. Frustrarea pe care o simțeam neștiind nimic despre cum decurgea căutarea lui Opal îmi strângea pieptul ca o menghină.

Sala mare era decorată cu flamuri lungi de mătase, reprezentând fiecare dintre cele unsprezece clanuri și fiecare dintre cei patru maeștri magicieni. Atârnate de tavan, flamurile colorate curgeau vreo trei etaje în jos, de-a lungul zidurilor din marmură, și atingeau podeaua. Geamurile subțiri și înalte îi

permiteau luminii soarelui să traverseze podeaua, brăzdând-o cu dungi aurii. Membrii Consiliului purtau robe formale din mătase, brodate cu fir de argint. Irys și ceilalți maeștri purtau robele de ceremonie și măști.

Îmi aminteam de masca de șoim pe care Irys o purtase când îl vizitase pe comandant în Ixia. M-am uitat la ceilalți cu interes. Roze Featherstone, în calitate de prim-magician, purta o mască albastră, de dragon. Bain Bloodgood, magician secund, îmbrăcase o mască de leopard făcută din piele. Masca albă de unicorn acoperea chipul celui de-al treilea magician, Zitora.

Conform spuselor lui Fisk, aceste animale erau ghizii maeștrilor prin lumea cealaltă și prin viață. Ele îi găsiseră în timpul testului de maestru, care, din câte reușisem să aflu, părea a fi un calvar.

Cahil își pusese tunica albastră cu vipușcă argintie pe care o purtase la banchetul Noilor Începuturi. Culoarea îi scotea în evidență părul blond, iar tânărul arăta cu adevărat nobil, în ciuda expresiei lui dure. Era prezent pentru a detecta potențialele slăbiciuni ale inamicului, dar promisese să fie tăcut și să nu atragă atenția; altfel, membrii Consiliului i-ar fi interzis să mai participe la ceremoniile de întâmpinare.

Nerăbdătoare, mi-am răsucit mâneca largă a robei mele de ucenic în jurul brațului. Roba era de un galben-pal, iar tivul veșmântului din bumbac simplu îmi ajungea până la picioare, lăsând să se vadă sandalele negre pe care mi le dăruise Zitora. Îmi ciupeam pielea de pe gât și trăgeam de gulerul robei.

„Ce s-a întâmplat?" m-a întrebat Irys.

Postura ei rigidă lăsa să se înțeleagă că îmi dezaproba starea. Era prima dată când comunica totuși cu mine de când mă privase de libertate. Voiam să o ignor. Furia încă îmi clocotea în vene. Chiar și acum, magia lui Irys mi se încolăcea în jurul

gâtului. Nu glumise când îmi spusese că avea să fie cu ochii pe mine. Puterea de care aș fi avut nevoie să o îndepărtez m-ar fi secătuit de energie și, în plus, nu aveam suficient curaj să o provoc iar.

„Te deranjează zgarda."

Gândurile mele erau glaciale.

„Bun. Poate acum vei învăța să asculți și să gândești înainte să acționezi; să ai încredere în judecata celorlalți."

„Am învățat ceva."

„Ce?"

„Tacticile dure ale comandantului nu sunt specifice Ixiei."

„O, Yelena!"

Purtarea rece a lui Irys s-a îmblânzit pe dată. Banda dură ce-mi strângea gâtul a dispărut.

„Sunt cu nervii la pământ. Tu ești atât de pornită să faci ceva, orice! Te lași condusă de o încăpățânare ce trece ca un tăvălug prin toate situațiile în care te găsești. Până acum ai avut noroc și nu știu cum să te fac să înțelegi că, dacă ucigașul Tulei îți absoarbe puterea, atunci va fi de neoprit. Sitia va fi la mâna lui. Situația cu care ne înfruntăm e mult mai gravă și nu are de-a face cu tine sau cu dorința ta de răzbunare. E un lucru care ne afectează pe toți. Trebuie să cântărim cu grijă fiecare opțiune înainte de a acționa. Așa fac sitienii."

Irys a clătinat capul, oftând.

„Am uitat că ești o femeie în toată firea. Îndată ce vei reuși să-ți controlezi magia și vom găsi ucigașul, vei fi liberă să faci ce vrei și să mergi oriunde îți dorești. Sperasem să te alături eforturilor noastre de a păstra Sitia un loc sigur și prosper. Dar impredictibilitatea ta nu va face decât să ne pună comunitatea în pericol."

Cuvintele lui Irys au pătruns prin platoșa mea de furie. A fi liberă mi se părea un concept străin. Era prima dată în viață când mi se oferea o asemenea alegere.

Mă visam călătorind cu Kiki prin toată Sitia, fără griji și fără legăminte; fără responsabilități față de alți oameni, umblând dintr-un oraș în altul, experimentând cultura lor. Sau poate explorând jungla cu tata, învățând despre proprietățile medicinale ale frunzelor. Sau strecurându-mă în Ixia, să-l întâlnesc pe Valek. Irys îmi punea la dispoziție o opțiune foarte atractivă.

Poate că aveam să accept, dar nu înainte de a-l fi capturat pe Ferde și de a-mi fi îndeplinit promisiunea făcută Omului Lunii.

Decizând că aveam să încerc să lucrez în stilul sitian, am zis:

„Irys, aș vrea să ajut la căutarea lui Opal."

Simțindu-mi intențiile, Irys s-a întors la mine și mi-a cercetat chipul.

„Am programat o întâlnire după formalitățile cu ixienii. Ești bine-venită să ni te alături."

Mi-am netezit mânecile robei, în timp ce un șir de trompetiști a sunat sosirea nordicilor. În sala mare s-a așternut imediat tăcerea, iar un alai de ixieni a intrat defilând în încăpere.

Ambasadoarea se afla în fruntea procesiunii. Croiul perfect al uniformei ei negre îi împrumuta un aer de însemnătate. La guler îi sclipeau două diamante. Comandantul îi acordase o mare favoare lăsând-o să poarte pietrele prețioase în această misiune. Părul ei lung și drept bătea în cenușiu, însă ochii ei migdalați ardeau cu vitalitate.

Am simțit cum inima mi se oprește pe loc, recunoscând-o.

24

AM CERCETAT IUTE ALAIUL AMBASADOAREI, căutând persoana despre care știam că trebuia să se afle acolo. Ajutorul ei, ce pășea la un pas în spatele femeii, purta aceeași uniformă ca și ambasadoarea, însă diamantele roșii de la guler fuseseră țesute cu ață. Chipul lui tern nu îmi spunea nimic, așa că m-am uitat la ceilalți.

Unele gărzi îmi păreau cunoscute, însă doi căpitani de pe la mijlocul alaiului mi-au atras atenția. Mușchii masivi ai lui Ari întindeau cusăturile uniformei lui. Buclele lui blonde și mărunte păreau aproape albe în lumina soarelui. Chipul lui a rămas impasibil văzându-mă, totuși puteam observa două pete roșii lățindu-i-se pe obrajii în timp ce se abținea să nu zâmbească.

Janco pășea agale alături de el și părea mult mai sănătos decât îl lăsasem. Pe atunci, fața lui palidă era crispată de durere și nu avusese putere nici măcar să se ridice în picioare, din cauza că o apărase pe Irys de oamenii lui Mogkan. Acum își mișca trupul zvelt cu o grație atletică, iar pielea lui era

bronzată. S-a uitat la mine fără să schițeze vreun gest, dar îi vedeam bucuria obraznică în ochi.

Era minunat să-i revăd, dar am continuat să caut cu privirea. Strângând pandantivul cu fluture prin robă, am cercetat cu atenție chipurile tuturor gărzilor. Trebuia să fie acolo. Din moment ce comandantul sosise în Sitia dându-se drept ambasadoare, atunci Valek era, cu siguranță, pe aproape.

Însă Valek nu cunoștea secretul comandantului Ambrose. Doar eu știam cum își numea comandantul mutația, căci el se născuse femeie cu suflet de bărbat. Din moment ce Valek nu știa că ambasadoarea era, de fapt, comandantul, probabil că el se afla încă în Ixia, cu cel ce trecea drept comandant. Cu excepția cazului în care comandantul îl trimisese pe Valek într-o altă misiune sau, chiar mai rău, în situația în care Valek nu-și revenise de pe urma golului de energie pe care-l suferise după ce mă ajutase. Poate că fusese rănit în timp ce era prea slăbit. Sau omorât. Scenarii oribile au început să îmi alerge prin minte, pe când delegația schimba saluturi cu sitienii.

Îmi doream ca formalitățile să se termine mai repede. Nevoia de a-i întreba pe Ari și pe Janco despre soarta lui Valek creștea cu fiecare secundă.

Cu gândul la Valek, m-am trezit că privirea îmi întârzia asupra ajutorului ce-o însoțea pe ambasadoare. Părul lui negru îi ajungea până la urechi și i se lipea moale de cap. Nasul gras și pufos se ițea deasupra buzelor livide și a bărbiei mici. Părea plictisit cercetând chipurile consilierilor și ale magicienilor din sală. În ochii lui albaștri nu se citea nicio sclipire de inteligență.

Privirile noastre s-au întâlnit pentru o secundă. Fulgerele ca de safir mi-au pătruns inima. Șobolanul! Îmi venea să-l sugrum și să-l sărut pe Valek în același timp.

Expresia nu i s-a schimbat nicio secundă și nu a dat vreun semn că mă recunoscuse, pe măsură ce atenția i se îndrepta iar la membri Consiliului. Abia am mai putut suporta restul întâlnirii.

Prea nerăbdătoare ca să mai aștept finalul, am încercat să iau legătura cu mintea lui Valek, însă m-am lovit de o barieră formidabilă, mai puternică decât a maeștrilor magicieni. Valek a simțit magia și și-a aruncat privirea la mine.

Când prezentările și formalitățile au luat sfârșit, delegația ixiană a fost servită cu băuturi și toți cei prezenți s-au strâns în mici grupuri.

M-am îndreptat spre Ari și spre Janco, care, stând aproape de ambasadoare, arătau de parcă ar fi avut niște vergele de fier înfipte în spate. Înainte să ajung la ei însă, Bavol Cacao, liderul clanului meu, m-a oprit.

— Am un mesaj de tatăl tău, a zis Bavol, dându-mi un sul mic de hârtie.

I-am mulțumit omului. Era abia a doua oară când vorbeam cu el de când sosisem în Citadelă. El îmi adusese hainele cusute de Nutty. Deși voiam să vorbesc cu prietenii mei, l-am întrebat pe Bavol despre clan.

— Își văd de obișnuitele probleme mărunte și încearcă să oprească o ciupercă anume care macină lemnul câtorva ziduri.

Bavol a zâmbit.

— Nu mă îndoiesc că Esau va rezolva problema. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să mă asigur că apartamentul ambasadoarei este pregătit.

Înainte ca Bavol să se îndepărteze, i-am atins mâneca ușor.

— Cum arată apartamentul? l-am întrebat.

Încurcat, omul a răspuns:

— E cel mai luxos din câte avem. Apartamentele pentru musafiri au toate facilitățile. De ce?

— Ambasadoarei nu-i place opulența. Poate reușești să mai elimini din detalii? Eleganța simplă i-ar fi mai pe plac.

Bavol a meditat o vreme.

— Este verișoara comandantului Ambrose. Ai cunoscut-o?

— Nu. Dar știu că majoritatea ixienilor împărtășesc părerea comandantului față de extravaganță.

— Am înțeles. Voi avea grijă să fac schimbări, a zis Bavol, grăbit.

Am rupt sigiliul de ceară de pe sulul de hârtie. Desfăcând coala, am citit mesajul și am închis ochii o clipă. În minte, mi-am văzut povestea răsucindu-se sub forma unui nod mare și complicat. Conform scrisorii, Esau și Perl erau în drum spre Cetate, dorind să mă viziteze. Plănuiau să ajungă cu cinci zile înainte de luna plină.

Cine urma să mai vină? N-aș fi fost deloc surprinsă să primesc un mesaj anunțând venirea de pe lumea cealaltă a lui Reyad și a lui Mogkan.

Băgând scrisoarea în buzunar, am dat din cap. Nu puteam controla aceste evenimente, așa că aveam să mă ocup de părinții mei atunci când soseau. M-am apropiat de ixieni. Ambasadoarea vorbea cu Bain, magicianul secund.

Ochii ei aurii m-au privit pentru o clipă, iar Bain s-a oprit ca să ne facă degrabă cunoștință.

— Doamnă ambasadoare Signe, aceasta este ucenica Yelena Liana Zaltana.

Am strâns mâna rece, după obiceiul ixian, și m-am înclinat formal, în spiritul tradiției sitiene.

Femeia s-a înclinat la rândul ei.

— Am auzit multe despre tine de la vărul meu. Cum merg studiile?

— Foarte bine, mulțumesc! Vă rog să-i transmiteți salutările mele comandantului Ambrose, am zis.

— Voi face întocmai.

Signe s-a întors spre ajutorul ei.

— Acesta este sfetnicul Ilom.

Am rămas cât am putut de neutră strângând mâna moale a bărbatului. Omul a mormăit ceva, apoi m-a ignorat ca pe o persoană nedemnă de atenția sau de timpul lui. Știam că Valek trebuie să se fi prefăcut, dar lipsa lui completă de interes mă făcea să mă îngrijorez că sentimentele lui față de mine se schimbaseră.

Nu aveam însă mult timp la dispoziție ca să cuget. Când Bain i-a condus pe Signe și pe Ilom să întâlnească alt consilier, Ari m-a cuprins într-o îmbrățișare strânsă.

— Ce-i cu rochia? a întrebat Janco.

— E mai frumoasă decât uniforma aia mototolită, am replicat. Oare văd fire cenușii în barba ta?

Janco și-a netezit părul cu mâna.

— E un mic dar în urma unei întâlniri cu o sabie. Sau să zic mai bine că sabia s-a întâlnit cu mine?

Ochii bărbatului s-au aprins.

— Vrei să vezi cicatricea? E grozavă! a zis Janco dând să-și scoată cămașa din pantaloni.

— Janco! l-a avertizat Ari. Nu trebuie să fim văzuți vorbind cu sitienii.

— Dar ea nu e sitiană. Nu-i așa, Yelena? Doar nu ți-ai luat apucături sudiste, nu?

Vocea lui Janco era colorată de o groază prefăcută.

— Pentru că, dacă e așa, nu-ți voi putea da cadoul.

Mi-am scos briceagul, arătându-i lui Janco inscripția.

— Cum rămâne cu „Căliți în foc, uniți în luptă, camarazi pe vecie”? Și asta se schimbă dacă devin, oficial, sitiană?

Janco și-a frecat barba, meditând.

— Nu, a zis Ari. Ai putea să te transformi în capră, și vorbele tot ar rămâne valabile.

— Doar dacă ne-ar da brânză, a spus Janco.

Ari și-a dat ochii albaștri peste cap.

— Dă-i cadoul și gata!

— E de la Valek, a zis Janco, băgând mâna adânc în rucsac. Din moment ce nu a putut veni cu delegația…

— Ar fi fost sinucidere curată, a continuat Ari. Sitienii l-ar ucide dacă l-ar prinde pe teritoriul lor.

Îmi făceam griji pentru Valek, așa că mi-am aruncat privirea în sală, vrând să văd dacă îl mai recunoscuse și altcineva. Toți păreau adânciți în conversație, cu excepția lui Cahil. El stătea singur, privindu-i pe ixieni. Mi-a întâlnit privirea și s-a încruntat.

Auzind mârâitul triumfător al lui Janco, m-am întors la prietenii mei. Când am văzut ce ținea Janco în palmă, toate gândurile despre Cahil au dispărut. Un șarpe lucrat în piatră neagră, cu reflexe argintii, se încolăcea de patru ori în jurul degetului său. Solzii șarpelui fuseseră sculptați în formă de diamant pe spatele lui, iar în locul ochilor sclipeau două safire mici. Era una dintre creațiile lui Valek.

— E o brățară, a zis Janco.

Tânărul mi-a luat mâna și a împins șarpele în sus până ce s-a potrivit pe antebrațul meu.

— Era prea mică pentru mine, a glumit Janco. Așa că i-am zis lui Valek să ți-o dea ție. Se pare că-ți vine de minune.

Am privit darul cu surprindere. De ce alesese Valek un șarpe? Teama mi se încolăcea în stomac.

— Lucrurile au fost destul de calme de când ai plecat, a zis Ari. Deși nu facem parte din trupa lui, Valek i-a făcut lui Janco statueta unei vulpi, iar mie pe cea a unui cal. Sunt cele mai frumoase lucruri pe care le avem.

Am pălăvrăgit până ce Ari și Janco au fost nevoiți să o urmeze pe ambasadoare împreună cu alaiul ei. Mi-au spus că aveau să facă totuși cu rândul de gardă, de aceea se așteptau să aibă ceva timp să mai stăm de vorbă. M-am oferit să-i plimb prin Citadelă și, poate, prin Cetate.

Irys m-a găsit înainte să ies din sala mare și m-a însoțit pe străzile Citadelei spre locul de întâlnire, unde aveam să discutăm despre ce era de făcut în cazul lui Opal. Gărzile mele veșnic prezente, care rămăseseră discrete în timpul ceremoniei, ne urmau îndeaproape.

— Janco arată minunat, a zis Irys. Și-a revenit repede după o rană atât de gravă! Mă bucur!

Cuvintele lui Irys îmi aminteau de ceva ce-mi spusese țesătorul-de-povești. Cu toată agitația din cauza lui Opal și a delegației, nu avusesem ocazia să discut cu ea despre afirmațiile Omului Lunii.

— Irys, ce este un găsitor-de-suflete?

„Nu mai vorbi cu glas tare!" m-a certat în gând Irys. „Nu vrei să te audă nimeni vorbind despre așa ceva."

„De ce nu? De ce le este tuturor așa de teamă?"

Am căutat cu mâna brățara de la Valek și mi-am răsucit-o în jurul brațului.

Irys a oftat. „Istoria sitiană e plină de magicieni minunați și curajoși care au unit clanurile și care au oprit războaiele. Din păcate, nu acestea sunt poveștile spuse în taverne sau

copiilor. Poveștile acelor puțini magicieni care au făcut rău sunt cele șoptite în jurul focului. Având în vedere schimbarea suferită de Mogkan și bestia care o ține acum captivă pe Opal, nu vreau să iscăm vreo poveste sau vreun zvon despre găsitorii-de-suflete."

Irys se juca distrasă cu penele cafenii de pe masca ei de șoim pe care o ținea acum în mână.

„În urmă cu vreo cinci sute de ani, s-a născut un găsitor-de-suflete. Era privit ca un dar venit de pe lumea cealaltă. Magia lui puternică atingea sufletele oamenilor, vindecându-le atât trupurile, cât și durerile sufletești. Apoi, găsitorul a descoperit că putea să smulgă suflete din aer, înainte ca ele să plutească la cer, trezind, astfel, morții. Însă, într-o zi, s-a întâmplat ceva. Nimeni nu știe ce a fost, dar găsitorul a devenit înverșunat și, în loc să ajute oamenii, a început să-i folosească. Ținea sufletele pentru el și trezea morții fără spirit. Aceste creaturi fără emoții îi ascultau ordinele și nu simțeau niciun pic de regret pentru faptele lor. De aceea abilitatea a fost considerată malefică și de aceea contravine Codului nostru de Etică. Împreună cu armata lui de monștri fără suflet, găsitorul a deținut controlul Sitiei timp de mulți ani groaznici, până ca maeștrii magicieni să reușească să-l oprească."

Până să-i cer alte detalii, Irys a și continuat: „Yelena, tu ai toate abilitățile unui găsitor-de-suflete. Când i-ai dat viața înapoi Tulei, m-ai șocat pe mine și ai alarmat-o pe Roze. De asta am fost așa de dură cu tine când ai fugit de gărzi. A trebuit să-i arăt lui Roze că te pot controla. Dar azi m-ai făcut să-mi dau seama că am greșit. Probabil că același gen de reacție panicată l-a făcut pe găsitorul-de-suflete să alunece pe panta greșită. Trebuie să descoperim exact cât de puternică ești, înainte să

te putem aşeza într-o categorie. Cine ştie? Ai putea fi maestru magician."

Am râs gândindu-mă la cât de uşor îi fusese lui Irys să mă captureze şi să-mi străpungă apărarea magică.

— Mă îndoiesc profund, am zis.

Mă îndoiam, de asemenea, şi de afirmaţia Omului Lunii cum că aş fi fost un găsitor-de-suflete. Spiritul Tulei fusese furat. Îi puteam învia trupul, dar nu o puteam readuce la viaţă fără suflet. Poate că împărtăşeam unele abilităţi cu un găsitor-de-suflete, dar, în mod evident, nu pe toate.

Pe când ne apropiam de intrarea în Cetate, am observat un cerşetor mic, îmbrăcat într-o mantie murdară, ghemuit lângă zid şi scuturând o cană. Enervată că eram singura care-l observase, m-am dus către el şi i-am aruncat o monedă. Cerşetorul şi-a aruncat privirea în sus şi am văzut pentru o secundă zâmbetul lui Fisk, înainte ca băiatul să-şi acopere iar faţa.

— Avem veşti despre cea pe care o cauţi. Vino mâine la piaţă!

— Hei, tu! Nu o mai supăra pe domniţă! a zis una dintre gărzi.

M-am învârtit pe călcâie şi l-am fulgerat pe soldat cu privirea. Când m-am întors, Fisk dispăruse.

M-am tot gândit la mesajul lui Fisk. Primul meu instinct era să fug de gărzi şi să mă întâlnesc cu el – o reacţie ixiană –, dar am decis să încerc abordarea sitiană şi să văd ce aflaseră ceilalţi cu privire la Opal.

Leif stătea sprijinit deasupra unei mese în sala de şedinţă, studiind o hartă. Mi-a întâmpinat intrarea cu surprindere, dar eu am refuzat să-l bag în seamă şi a trebuit chiar să-mi înfrânez furia ce mi se strângea în gât. Nu aveam nicio idee despre cum

îmi puteam ține promisiunea față de Omul Lunii, când tot ce voiam era să-l scutur pe Leif, cerându-i o explicație.

Irys a rupt tăcerea și m-a pus la curent cu eforturile întreprinse de grupul lor. Împărțiseră Citadela în secțiuni și fiecare cartier era în grija unui magician. Consilierul Harun și consilierul clanului Sandseed își luaseră oamenii în căutarea lui Opal în Câmpiile Avibiene, acolo unde întinderea lor mărginea Citadela. Nu găsiseră niciun indiciu.

— Vom trimite gărzi să cerceteze fiecare clădire din Citadelă, a zis Roze, intrând ca o furtună în sală, urmată de Bain.

— Ceea ce va conduce la moartea imediată a lui Opal, am zis.

— Cine te-a invitat aici? a zis ea cu ură, aruncându-i săgeți din priviri lui Irys.

— Are dreptate, Roze, a spus Irys. Vestea despre căutări se va răspândi ca focul într-un hambar, iar ucigașul va afla imediat că suntem pe urmele lui.

— Are cineva o idee mai bună?

— Am eu, am zis în liniștea care ne învăluia.

Toți ochii s-au întors la mine. Privirea lui Roze mi-a înghețat sângele în vine.

— Am prieteni în Citadelă care pot strânge informații fără să atragă atenția asupra lor. Se pare că au și descoperit ceva, dar trebuie să mă întâlnesc cu ei mâine, în târg.

Pe sub mânecă, am răsucit iar brățara în formă de șarpe de la Valek, așteptând răspunsul maeștrilor.

— Nu, a zis Roze. Ar putea fi o capcană.

— Acum îți faci griji pentru binele meu? Cât de înduioșător! Deși cred că gelozia e emoția care te stăpânește cu adevărat, am replicat, acidă.

— Doamnelor, vă rog! a zis Bain. Să ne concentrăm la ce avem de făcut. Ai încredere în sursa ta, Yelena?

— Da.

— Nu ar fi un lucru neobișnuit ca Yelena să meargă la piață după cumpărături. Gărzile o vor supraveghea, a adăugat Irys.

— Gărzile îmi vor speria sursele, am zis, ceea ce era destul de adevărat. De asemenea, e posibil ca sursa mea să mă conducă undeva anume, așa că va trebui să mă mișc repede.

— Dar vei avea nevoie de protecție. Le-am putea deghiza pe cele două gărzi, a spus Irys.

— Nu. Nu de protecția lor am nevoie. Mă pot apăra și singură împotriva unei amenințări fizice, dar trebuie să mă apăr împotriva unui atac magic.

Irys era un aliat puternic. Ea a încuviințat și ne-am făcut planuri pentru a doua zi.

După ședință, am mers în sala de mese să mănânc. Am luat și câteva mere pentru Kiki și pentru Topaz. Gărzile continuau să mă urmărească, însă, în mod ciudat, mă obișnuisem cu prezența lor. Cel puțin nu mai trebuia să-mi fac griji din cauza lui Goel și a vreunui atac-surpriză. Mai ales din moment ce atât de multe alte lucruri îmi țineau mintea ocupată.

Cum nu mai avusesem ocazia să călăresc de când mă aflam sub supraveghere, am decis că, deși nu puteam ieși din Cetate, puteam măcar să exersez cu Kiki. Mama lui Kiki privise șaua cu dezgust, așa că voiam să învăț să o călăresc fără ajutorul ei. În caz de urgență, nu aveam suficient timp să înșeuez iapa. În plus, aveam nevoie de o ocupație. Gânduri nepermise despre cum aș fi putut scăpa de gărzi, furișându-mă apoi în odaia unui anume sfetnic din Citadelă, îmi răsăreau mereu în minte. Am înăbușit impulsul periculos. Nu aveam să risc viața lui Valek din cauza motivelor mele egoiste. Mi-am tras mâneca și am cercetat darul de la Valek în lumina după-amiezii târzii, mângâind spatele șarpelui. Aveam chiar impresia că brățara

era vie, deși postura reptilei părea mai degrabă protectoare, decât amenințătoare.

M-am întrebat iar de ce alesese Valek acel animal. Poate că îmi văzuse cumva coșmarurile cu vipere, dar de ce mi-ar fi dăruit un șarpe? Oare o mangustă nu ar fi fost mai potrivită?

Kiki mă aștepta la poarta pășunii. Iapa a nechezat în semn de salut, iar eu i-am oferit mărul înainte să mă cațăr peste gard. Gărzile s-au așezat lângă poartă. Stăteau aproape, dar nici prea aproape. Învățaseră lecția.

Pe când Kiki mânca, am cercetat-o cu atenție. Avea urzici în coadă și nămol uscat pe burtă și strâns în jurul copitelor.

— Nu te-a țesălat nimeni? am întrebat cu voce tare, plesnind din limbă.

— Nu a lăsat pe nimeni să se apropie de ea, a zis Cahil.

Tânărul mi-a întins peste gard o găleată cu perii și pieptene.

— Se pare că doar tu ai această onoare.

Am prins mânerul găleții.

— Mulțumesc!

Am scos o țesală și am început să curăț mâlul întărit din părul lui Kiki.

Cahil își așezase brațele pe gard.

— Te-am văzut vorbind cu nordicii ieri. Îi cunoști pe unii dintre ei?

Mi-am aruncat privirea la Cahil. Chipul lui era extrem de serios. Așadar, sosirea lui tocmai la timp să-mi aducă periile nu fusese o coincidență. Așteptase să mă surprindă cu întrebări despre ixieni. Mi-am ales cuvintele cu grijă și i-am răspuns:

— Două dintre gărzi îmi sunt prieteni.

— Cei care te-au învățat să te lupți? a zis Cahil, încercând să sune nonșalant.

— Da.

— În ce divizie sunt ei?

M-am oprit din țesălat și l-am privit.

— Cahil, ce vrei să știi cu adevărat?

Tânărul a început să se bâlbâie.

— Doar nu te gândești să pui cumva în pericol delegația, nu? Plănuiești să sabotezi întâlnirile? Sau vrei să-i surprinzi într-o ambuscadă, în drum spre Ixia? l-am întrebat.

Cahil a deschis gura, dar nu a fost în stare să scoată nicio vorbă.

— Nu ar fi un lucru înțelept, am continuat. Sitia și Ixia ți-ar deveni ambele dușmane, și, în plus…

— În plus, ce? a zis el, nervos.

— Ambasadoarea este înconjurată de garda de elită a comandantului. Ar fi sinucidere curată să încerci să o răpești.

— Zău că ești plină de înțelepciune azi, a zis Cahil, împungându-mă. Grija ta pentru binele oamenilor mei mă înduioșează. Ești sigură că nu spui toate astea doar ca să-ți protejezi prietenii din nord? Sau poate pe alesul inimii?

Probabil că mă testa, așa că nu i-am ținut isonul.

— Ce tot zici acolo?

— Te-am urmărit când a sosit delegația. Deși nu ți-ai schimbat nicio clipă expresia feței, te-am văzut atingând pandantivul cu fluture pe sub robă. Știu că cel care ți l-a dat se află aici. De fapt, ți-a făcut un alt dar chiar azi.

M-am întors spre Kiki, ascunzându-mi fața de Cahil.

— Dacă știi atât de multe, de ce îmi mai pui întrebări?

— Cine este el?

Când am refuzat să-i răspund, Cahil a continuat:

— E bărbatul căruia îi lipsește jumătate din urechea dreaptă. Acela care ți-a dat șarpele.

Cahil părea atât de încrezut, încât am izbucnit în hohote.

— Janco? Ne tachinăm ca un frate și o soră. Nu. El doar mi-a adus darul.

— Nu te cred!

Am ridicat din umeri.

— Poftim! am zis, întinzându-i o perie de sârmă lui Cahil. Poți să-i scoți urzicile din coadă.

Când l-am văzut că ezită, am adăugat:

— Stai liniștit, nu te va lovi cu copitele.

Astfel, am lucrat o vreme în liniște.

Cahil însă nu era mulțumit.

— Ești mai fericită acum, odată ce au sosit prietenii tăi din nord.

— Mi-a fost dor de ei, am zis eu.

— Ai vrea să întorci în Ixia?

— Da. Dar e imposibil, pentru că sunt magician.

Și exista un ordin semnat privind execuția mea, însă am considerat că era prudent să nu adaug și această informație.

— Nimic nu este imposibil.

Cahil a terminat de curățat coada lui Kiki și a început să-i pieptene coama.

— Când voi prelua controlul Ixiei și voi elibera oamenii, vei avea un loc alături de mine, dacă vei vrea să-l accepți.

Evitându-i întrebarea nerostită, l-am privit suspicioasă.

— Tu tot mai crezi că Sitia te va sprijini, după ce au primit delegația nordică?

Înflăcărat de o pasiune demnă de un mistic, Cahil a răspuns:

— Toată viața mi s-a spus că într-o zi voi domni peste Ixia. Fiecare lecție, fiecare interacțiune și fiecare emoție au fost create pentru acest scop. Chiar și Consiliul mă încurajează să fac planuri, să mă antrenez și să aștept un moment ideal pentru a lansa un atac.

Ochii albaștri ai lui Cahil radiau cu o hotărâre atât de intensă, că aproape am dat înapoi.

— Apoi, nordicii semnează un acord de comerț și vizitează Sitia, a adăugat Cahil, scuipând cuvintele. Deodată, comandantul este prietenul Consiliului și singura mea rațiune de a exista nu mai e sprijinită. Consiliul nu vede înșelăciunea comandantului, dar, când va întoarce armele, eu voi fi acolo. Am mulți adepți credincioși care sunt la fel de nemulțumiți ca și mine de relația Consiliului cu nordul.

— Vei avea nevoie de o forță militară pregătită, dacă plănuiești să ataci forțele comandantului, am zis. Și dacă Valek…

— Ce-i cu Valek?

Cahil mi-a cuprins brațul. Degetele lui îmi împingeau brățara în carne. Am tresărit de durere.

Kiki a ciulit o ureche.

„Să-l lovesc?"

„Nu. Nu încă."

— Dacă Valek descoperă ce plănuiești, te va opri înainte să-ți poți aduna oamenii.

— Chiar crezi că mă poate opri? a întrebat el.

— Da.

Mi-am tras brațul din strânsoarea lui Cahil, dar el mi-a prins încheietura și mi-a ridicat cu mâna liberă mâneca, descoperind șarpele ce-mi înconjura brațul.

Înainte să-l pot opri, Cahil a dat drumul mânecii și mi-a tras gulerul în jos. Pandantivul cu fluture, din piatră neagră, s-a legănat, eliberat. Petele argintii de pe aripile lui au sclipit în soare, alături de cele de pe trupul șarpelui.

— Iar tu știi asta, a zis Cahil, eliberându-mă.

Chipul lui părea să înghețe pe măsură ce, în sfârșit, înțelegea. M-am dat înapoi.

— Ca degustător al comandantului, ai lucrat cu Valek în fiecare zi. El trebuie să te fi învățat despre otrăvuri și despre tehnici de otrăvire.

Cahil m-a privit scârbit.

— Marrok mi-a spus că, atunci când membrii familiei regale erau asasinați, ucigașul lăsa în urmă câte o statuetă cu inserții de argint. Era semnătura asasinului. Doar după ce comandantul a preluat controlul asupra Ixiei, Valek a fost dezvăluit ca fiind ucigașul.

M-am reîntors la Kiki.

— Ai mers cam departe cu supozițiile, Cahil, bazându-te doar pe o poveste pentru copii, care, sunt sigură, devine din ce în ce mai interesantă cu fiecare repovestire, și pe câteva bijuterii. Valek nu e singurul care face statuete din piatra asta. Gândește-te la asta înainte să tragi concluzii pripite!

Refuzând să întâlnesc privirea lui Cahil, am așezat peria înapoi în găleată și am condus-o pe Kiki la grajd. Până să-i umplu găleata cu apă, Cahil deja plecase.

Gărzile m-au urmat la băi și au rămas afară în timp ce eu mi-am spălat părul de cal și praful ce-mi acopereau pielea. Soarele apusese deja când m-am întors în odaia mea. Am așteptat afară, tremurând în aerul rece al nopții, pe când una dintre gărzi a cercetat apartamentul. Am intrat în cele din urmă în sufrageria întunecată. Am tras obloanele și am zăvorât ferestrele din cauza vântului ce bătea rece, apoi am aprins focul în vatră.

— Așa e mai bine, am auzit o voce care mi-a făcut sufletul să se aprindă.

M-am întors. Valek stătea lungit într-un scaun, cu picioarele încălțate în cizme proptite pe masă.

25

VALEK ȚINEA STATUETA în formă de valmur, pe care i-o cumpărasem cu ceva timp în urmă, și o admira în lumina focului din șemineu. Purta o cămașă simplă, neagră, și pantaloni. Hainele nu păreau să-i fie la fel de strânse pe trup precum costumația lui subtilă de spion, dar păreau suficient de comode, cât să nu-i împiedice mișcările.

— Cum ai…?

— Cum ți-am păcălit paznicii? Nu sunt foarte pricepuți. Au uitat să verifice tavanul, a răspuns Valek, zâmbind larg.

Chipul lui rigid s-a relaxat. Surprinsă, mi-am dat deodată seama că Valek nu era deghizat.

— E periculos!

— Știam că e periculos să mă îndrăgostesc de tine, iubire.

— Mă referam la venirea în Sitia. La faptul că te afli aici, în Cetatea Magicianului, iar gărzile sunt chiar la ușă, am spus, dând din mâini nebunește.

— E periculos doar dacă află că sunt aici. Ei cred că sunt doar ajutorul umil și prostănac al ambasadoarei Signe.

Valek s-a ridicat în picioare cu mișcări de pisică. Materialul negru al hainelor i s-a lipit de trupul zvelt. Bărbatul și-a întins brațele în părți.

— Vezi? Nici nu sunt înarmat.

A încercat să facă o mutră inocentă, dar eu îl cunoșteam prea bine.

— Să ghicesc câte arme ai ascuns sau să te dezbrac?

— Cred că doar o percheziție totală ar fi eficientă.

Ochii de un albastru-intens ai lui Valek luceau de încântare.

Am făcut trei pași spre el și m-am lăsat cuprinsă de brațele lui, unde îmi era locul. Aici nu existau îndoieli, nu existau necazuri. Doar parfumul lui Valek, o combinație amețitoare de mosc și de mirodenii.

În cursul scurtei călătorii spre pat, am găsit două cuțite prinse de antebrațele lui Valek, săgeți și alte obiecte de aruncat puse la centură, un briceag lipit de coapsa dreaptă și o sabie scurtă în cizmă.

Știam că ascundea și alte arme în haine, dar, odată ce i-am atins pielea, jocul nu m-a mai interesat, căci ne descopeream acum din nou unul pe celălalt. Am simțit golurile din sufletul meu umplându-se de esență pe când mă odihneam alături de trupul lui. Eram acasă. Abia târziu, în noapte, am încetat să vorbim. Stând alături sub pătură, i-am mulțumit în șoaptă pentru brățara în formă de șarpe și i-am povestit despre Tula și despre Opal și i-am spus de ce eram păzită de gărzi.

— Ai spus că eu sunt în pericol, a zis Valek, subliniind ironia situației. Bine că sunt aici! Vei avea nevoie de un ajutor ce nu poate fi influențat de magie.

Imunitatea lui Valek în fața magiei putea fi considerată o altă armă ascunsă. Speranța că aveam să o găsesc pe Opal în

siguranță mi-a înflorit în inimă pentru prima dată de când fata fusese răpită.

— Dar cum mă poți ajuta? Tu ar trebui să fii alături de ambasadoare.

Valek a zâmbit larg.

— Nu-ți face griji! Am avut grijă de tot. Nu este prima dată când vizitez Sitia, și nu va fi nici ultima. Ca responsabil cu securitatea, este de datoria mea să mă informez în legătură cu mișcările dușmanului. E distractiv!

— Până vei fi prins! am zis, întristându-mă.

Valek însă părea să nu fie afectat de comentariul meu.

— Există întotdeauna acest risc. Presupun că face parte din farmecul meseriei.

Bărbatul mi-a atins gâtul cu nasul și a oftat a regret.

— Ar fi bine să mă întorc. O să se lumineze în curând.

Valek a coborât din pat și a început să se îmbrace.

— În plus, nu vreau să mă găsească aici iubitul tău.

— Cine? am zis, ridicându-mă în capul oaselor.

— Băiatul blond care îți urmărește fiecare mișcare cu ochii lui plini de dor, m-a tachinat Valek.

— Cahil? am râs eu. El presupunea că Janco e alesul inimii mele. Cred că ar trebui să fii mai gelos pe iapa mea. Ea mi-a furat inima.

Valek a rămas neclintit pe măsură ce amuzamentul îi dispărea de pe chip.

— Cum îl cheamă?

— Numele *ei* este Kiki.

Valek a scuturat capul.

— Nu pe cal. Pe băiatul blond.

— Cahil.

— Cahil Ixia? Nepotul regelui? E în viață?

Valek părea încurcat.

— Credeam că știi, am zis.

Îmi imaginasem că Valek îl cruțase pe Cahil când ajunsese în Sitia. Dar, acum, comentariul lui Cahil despre cum Valek uitase să numere cadavrele când asasinase familia regală îmi răsărise brusc în minte. Îngrozită, mi-am dat seama de greșeala pe care o făcusem.

— Valek, nu-l ucide!

— Reprezintă o amenințare la adresa comandantului.

Privirea lui Valek era gravă. Chipul îi era împietrit. Inflexibil. Neîndurător.

— E prietenul meu.

Privirea rece și ucigătoare a lui Valek a întâlnit-o pe a mea.

— În secunda în care devine ceva mai mult decât o potențială amenințare, e un om mort.

Valek jurase să-l protejeze pe comandant, și doar iubirea pe care mi-o purta îl împiedica să-l asasineze pe Cahil chiar în acea noapte. Loialitatea lui Valek era de nezdruncinat. Nu mă îndoiam că Valek m-ar fi omorât dacă ar fi primit poruncă din partea comandantului. Din fericire, nu fusese cazul.

— Comandantul e în siguranță în Ixia. Mă bucur!

Chipul lui Valek s-a mai înmuiat și a râs.

— Este în vacanță. E singura persoană pe care o cunosc ce găsește relaxantă vânătoarea de păianjeni de nisip.

— Nu ți-e teamă că va fi înțepat?

Pielea mă furnica doar gândindu-mă la păianjenii veninoși. Creaturile erau de mărimea unui câine de talie mică și săreau cu o iuțeală letală. Însă mi-am amintit că nu aveam de ce să-mi fac griji: comandantul se afla de fapt în cele mai bune apartamente din Citadelă.

— Nu. Încă nu-l pot înfrânge pe comandant într-o luptă cu cuțitele. E mai mult decât priceput la vânătoarea de păianjeni. Cu urmașii regali puși pe rele e însă altă mâncare de pește. Va trebui să stau cu ochii pe Cahil.

Știam că era doar o chestiune de timp până când Valek urma să afle planurile de cucerire ale lui Cahil. Ce aveam să fac atunci? Acele gânduri mi-au reamintit de ceva ce-mi spusese Cahil.

— Valek, tu obișnuiai să lași mici statuete la locul crimelor?

— Ai plecat urechea la zvonurile sitiene?

Valek a zâmbit. Eu am încuviințat.

— Dar nu cred neapărat tot ce aud.

— Bun. Deși, mi-e rușine să recunosc, acesta e adevărat. Eram tânăr, înfumurat și nerod. Îmi plăcea numele pe care-l căpătasem: Artistul Morții. Începusem chiar să las statuete înainte să-mi duc misiunea la sfârșit, permițând victimelor să le găsească.

Valek a clătinat din cap, amintindu-și.

— Prostia asta aproape că m-a ucis, așa că m-am oprit.

Valek era acum îmbrăcat complet.

— Voi fi la târg azi, dacă se întâmplă ceva.

M-a sărutat, iar eu m-am agățat de el pentru un moment, dorindu-mi să fi putut fugi împreună și să uităm de magicienii mâncători de suflete și de Cahil. Dar nu aceasta era soarta noastră. Viețile noastre păreau să se desfășoare printre otrăvuri, uneltiri și asasinate. În plus, probabil că ne-am fi plictisit la adăpostul siguranței și fără griji. Însă eram liberă să-mi doresc alt destin.

I-am dat cu greu drumul să plece. Valek a dat din cap spre ușă. Am deschis și le-am atras atenția paznicilor. Când m-am întors în sufrageria rece ca gheața, întunericul greu mi-a

apăsat pielea, în timp ce aerul rece mi se înfiripa în oase. Valek plecase.

Irys și cu mine am mers în piață în acea dimineață. Cerul mohorât îmi reflecta starea de spirit. Mi-am strâns mantia în jurul trupului. Era prima dată când eram nevoită să o port în timpul zilei. Piața era aglomerată. Oamenii se grăbeau să-și facă târguielile înainte ca norii cenușii de ploaie ce pluteau la orizont să-și descarce torenții asupra Citadelei. În timp ce făceam câteva mici cumpărături, am simțit pe cineva trăgându-mă de mânecă. Fisk apăruse lângă mine. Băiatul mi-a zâmbit. Fața lui nu mai era trasă de foame, iar ceilalți copii erau ocupați să care pachetele cumpărătorilor.

— Ai spus că vrei să găsești un om straniu care locuiește cu o fetiță? a întrebat el.

— Da. I-ai văzut?

Băiatul a rânjit, întinzând mâna.

— Informația costă.

— Văd că-ți extinzi meșteșugul spre un nou domeniu. Foarte isteț! am zis, oferindu-i un bănuț sitian. Dar ai grijă cu cine faci afaceri. Unii oameni nu vor privi tocmai cu ochi buni cererile tale.

Fisk a dat din cap, înțelegând. În ochii lui căprui sclipea inteligența unui om mult mai în vârstă. Mi-am stăpânit oftatul. În Ixia, inteligența lui Fisk ar fi fost încurajată. Ar fi devenit un ajutor sau un ofițer de rang înalt, dar în Sitia crescuse pe străzi, cerșind mâncare și bani. Acum nu mai era cazul.

Am zâmbit.

— Ce informații ai?

— O să-ți arăt.

Fisk m-a tras de mână. Irys, care nu scosese niciun cuvânt în timpul conversației noastre, a întrebat:

— Pot veni cu voi?

Fisk și-a plecat capul, privind caldarâmul.

— Dacă așa îți este voia, maestre magician…, a mormăit copilul.

Un zâmbet strâmb a apărut pe fața lui Irys.

— S-a cam zis cu deghizarea mea!

Fisk și-a aruncat privirea la ea, surprins.

— Doar cerșetorii care lucrează în apropierea Sălii Consiliului te-ar recunoaște, maestre magician. Neavând ce face mai toată ziua, ei se holbează la membrii Consiliului. E un joc acesta – trebuie să îl recunoști primul pe unul dintre maeștrii magicieni.

Irys părea că se gândește la comentariile lui Fisk. Băiatul s-a foit inconfortabil sub privirile lui Irys, până ce nu a mai putut îndura și și-a întors chipul de la ea.

— Haide! Pe aici! ne-a îndemnat el.

L-am urmat prin Citadelă. Mă întrebam dacă Valek ne urmărea, pe măsură ce traversam alei dosite și curți părăsite. Localnicii păreau concentrați la ale lor și nu ne observau trecerea.

Fisk s-a oprit înainte să ajungem într-o piață deschisă. Statuia mare de jad a unei țestoase, împodobită cu gravuri complexe pe carapace, se afla în centrul pieței. Țestoasa verde-închis scuipa apă din gură într-un bazin.

Arătând cu degetul spre o clădire din colțul opus al pieței, Fisk a zis:

— La etajul al doilea, trăiește un bărbat cu dungi roșii pe mâini. E nou-venit și nu-l cunoaște nimeni. Poartă o mantie care-i acoperă fața. Fratele meu a văzut o fată intrând în clădire, cărând pachete.

M-am uitat la Irys. „Cartierul acesta a fost cercetat magic?" am întrebat-o cu mintea.

„Da. Dar nu de către un maestru."

Irys și-a proiectat conștiința, iar eu am urmat-o. Mințile noastre au atins gândurile unei tinere ce-și alăpta pruncul la primul etaj, plănuind să-l adoarmă după ce se sătura. Altă femeie, de la etajul al treilea, își făcea griji din cauza ploii. Nu simțeam pe nimeni la al doilea etaj, însă magia lui Ferde era la fel de puternică precum a lui Irys, de aceea nu aveam să-l găsim cu ușurință.

„Aș putea insista, dar atunci va ști că suntem aici", a zis Irys. „Mă întorc cu întăriri."

„Pe cine aduci?"

„Pe Roze și pe Bain. Împreună, ar trebui să-i putem slăbi puterile. Apoi, îndată ce rămâne fără cunoștință, ne va fi ușor să-l aruncăm în temnița Cetății."

„De ce inconștient?"

„Un magician este neajutorat când este inconștient."

„Și când doarme?" am întrebat speriată.

„Nu. Doar dacă este un somn indus de droguri sau un leșin."

„Ce se va întâmpla când se trezește? Nu-și va putea folosi magia ca să evadeze?"

„Celulele închisorii conțin o buclă magică. Dacă vreun magician încearcă să folosească magia ca să scape, bucla absoarbe puterea magică și o direcționează spre sistemul de apărare al celulei, până ce magicianul este extenuat."

Fisk, care ne privise fascinat, și-a dres glasul.

— Credeți că cel pe care îl căutați locuiește aici?

— E posibil ca fata pe care a văzut-o fratele tău să fie cea cu bebelușul? l-a întrebat Irys pe Fisk.

Băiatul a clătinat din cap.

— Nu. Aceea este Ruby. Uneori mă plătește să am grijă de micuțul Jatee.

Am zâmbit.

— Te transformi într-un afacerist.

— I-am cumpărat mamei o rochie nouă, a mărturisit el mândru.

Ploaia a început să cadă pe când ne întorceam în târg. Fisk ne-a făcut cu mâna, alăturându-se grupului său de prieteni, și a dispărut. O femeie s-a ciocnit de mine în graba ei de a fugi din calea ploii. A strigat că-și cere scuze, dar nu a încetinit pasul. Bubuitul tunetelor răsuna cu ecou între zidurile de marmură ale Citadelei.

„Merg să-i găsesc pe Roze și pe Bain. Tu întoarce-te la Cetate!" mi-a comandat Irys.

„Dar vreau să fiu acolo când cercetați clădirea."

„Nu. Stai la Cetate, Yelena! Te vrea pe tine. Și știi prea bine că i te vei preda singură dacă ceva merge prost și amenință să-i facă rău lui Opal. Este prea periculos."

Aș fi vrut să o contrazic, însă Irys avea dreptate și, dacă o urmăream, în ciuda instrucțiunilor ei, atunci nu avea să mai aibă niciodată încredere în mine.

Irys s-a îndreptat spre Sala Consiliului în căutarea lui Roze, care avea o întâlnire cu ambasadoarea ixiană. O întâlnire la care aș fi dat orice să trag cu urechea. Arogantul maestru magician contra puternicului comandant.

Ploaia începuse să curgă în torenți, udându-mi mantia. Când mi-am băgat mâinile înghețate și ude în buzunare, am găsit o bucată de hârtie. Nu-mi aminteam să fi pus ceva acolo. Nu-mi mai purtasem mantia de când sosisem în Sitia, însă o folosisem pe post de pernă când pusesem tabăra în Câmpiile Avibiene. Poate că hârtia conținea un mesaj secret de la

țesătorul-de-povești. Am râs; mi se părea că i-ar fi plăcut să-mi lase un bilet misterios în mantie. Totuși, enigma avea să mai aștepte până găseam un adăpost.

Gărzile mele mă așteptau la intrarea în Cetate. M-au urmat pe când mă îndreptam spre camera mea. După ce au cercetat odaia, i-am invitat înăuntru, dar oamenii au refuzat, recitându-mi niște reguli militărești.

După ce am aprins un foc zdravăn și mi-am atârnat mantia udă, am scos bucata de hârtie din buzunar. Era un mesaj pentru mine. Mâinile mi-au înghețat când am citit cuvintele, și nici dogoarea din vatră nu le-a mai putut încălzi.

— Ce spune mesajul? a întrebat Valek, din dormitor.

Nu mă mai miram de talentele lui. Ud leoarcă, Valek intrase pesemne pe fereastra din dormitor, trecând pe lângă unul dintre paznici.

Valek mi-a smuls biletul din mână.

— Relativ priceput. Cred că a fost vreo hoață de buzunare plătită să-ți dea acest bilet. Te-ai uitat bine la fața ei?

Mi-am dat seama, într-un târziu, că femeia care se ciocnise de mine îmi pasase mesajul.

— Nu. Gluga îi acoperea o mare parte din cap.

Valek a ridicat din umeri, dar privirea lui m-a pătruns după ce a studiat biletul.

— Lucrurile iau o întorsătură interesantă.

Da, doar Valek ar fi putut să vadă situația ca interesantă. Pe de altă parte, în mine se dădea o bătălie.

— S-ar părea că ucigașul e cu un pas înaintea magicienilor, a zis el. Știe că nu vei fi dată la schimb pentru Opal. Așa că a luat situația în propriile mâini. Cât de importantă e viața lui Opal pentru tine?

Valek atinsese, ca de obicei, miezul problemei. În mesajul de la Ferde erau menționate un loc și o nouă dată pentru schimb; trei nopți înainte de luna plină, adică peste patru zile. Pesemne că avea nevoie de ceva timp să mă pregătească pentru ritualul efe. M-au trecut fiori și am îndepărtat din minte imaginile oribile cu violuri și metode de tortură.

Le puteam spune lui Irys și celorlalți. Aveau să-i întindă o capcană lui Ferde. Dar nu m-ar fi lăsat să mă apropii de locul de întâlnire, așa că planul lor urma să se eșueze.

Sau puteam să-i ascund întâmplarea lui Irys și să merg singură. Avertizările lui Irys privind ceea ce avea să se întâmple dacă Ferde îmi absorbea magia mi-au răsunat în minte. Atunci, ucigașul ar fi devenit suficient de puternic ca să controleze Sitia.

Oare să o las pe Opal să moară ca să salvez Sitia? Îmi făgăduisem că nu aveam să las așa ceva să se întâmple. Și, în plus, ce îl împiedica pe Ferde să păcălească un alt magician îndată ce murea Opal? Nimic.

Trebuia să păstrez aceste detalii noi bine îngropate în mintea mea. Irys își ținuse promisiunea de a nu-mi invada gândurile, dar, din moment ce Sitia era în pericol, nu aș fi fost surprinsă să-și încalce cuvântul dat.

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Valek. Magia mea nu-l putea atinge.

— Viața ei este importantă, am zis, răspunzându-i la întrebare. Dar prinderea criminalului este un element vital.

— De ce ai nevoie, iubire?

26

VALEK ȘI CU MINE AM CREIONAT niște planuri pentru salvarea lui Opal. Când s-a întors la delegația ixiană, m-am simțit plină de o nouă speranță. A doua zi, am exersat controlul magiei în timpul liber și m-am antrenat, pregătindu-mă pentru întâlnirea cu Ferde.

Irys, Roze și Bain intraseră cu forța în apartamentul în care, conform spuselor lui Fisk, era locuit de omul cu mâinile roșii. Odăile erau pustii și, după dezordinea lăsată în urmă, se părea că ocupanții plecaseră în grabă. Fie îi dăduse cineva de veste, fie simțise apropierea maeștrilor. În orice caz, atinseserăm un punct mort, ceea ce însemna că planurile mele și ale lui Valek deveneau de acum esențiale.

În același timp, am început să-i predau câteva tehnici de autoapărare Zitorei, respectând, în sfârșit, târgul făcut cu al treilea magician în schimbul maldărului de haine. Recapitularea mă ajuta în egală măsură.

Ploaia de cu o zi înainte se strânsese în curtea de antrenamente sub forma câtorva bălțoace care ne împroșcau cu nămol

pe când exersam principalele tehnici de autoapărare. Fiind o elevă talentată, Zitora înțelegea iute explicațiile.

— Îmi trag încheietura din strânsoare ta printre degetul mare și arătător? a întrebat Zitora.

— Da. E punctul cel mai slab.

Am icnit pe când Zitora și-a tras brațul din mâna mea.

— Perfect. Acum îți voi arăta nu doar cum să-ți eliberezi încheietura, ci și cum să-ți răsucești mâna, astfel încât să prinzi brațul atacatorului și să-l rupi.

Ochii tinerei s-au aprins de bucurie, ceea ce m-a făcut să izbucnesc în râs.

— Toată lumea crede că ești bună și inocentă. Aproape că-mi pare rău de prima persoană care va încerca să profite de asta. Aproape!

Ne-am antrenat o vreme, până ce mișcările ei au devenit mai instinctive.

— E un început bun, am constatat. Mișcările acestea te vor ajuta să învingi pe cineva mai puternic decât tine, dar, dacă vei întâlni un oponent mai bine pregătit, va trebui să folosești alte tactici.

Privirea Zitorei a plutit dincolo de umărul meu, iar ochii ei arămii s-au deschis larg.

— Adică pe cineva ca el?

M-am întors. Ari intra cu pași mari în zona de antrenamente. Janco îl urma. Trupul lui puternic se etala în toată splendoarea, înveșmântat în cămașa fără mâneci și în pantaloni scurți. Deși Janco era mai zvelt decât partenerul lui, știam că viteza cu care lucra putea egala forța lui Ari. Tinerii aveau la ei arcuri și zâmbeau larg. Gărzile mele se uitau la ei cu greață și indecizi. Le-am făcut semn să ne lase.

— Da, i-am spus Zitorei. Antrenată așa cum se cuvine, vei putea scăpa chiar și de el. Nu ai avea sorți de izbândă într-un meci, dar nu despre asta este vorba. Mai ții minte ce ți-am spus? Lovește și…

— Șterge-o! a adăugat Janco. Fugi ca un iepure urmărit de lup. Văd că ne transmiți mai departe sfaturile înțelepte, Yelena!

Janco s-a întors spre Zitora și a șoptit conspirativ:

— Yelena a fost antrenată de cei mai buni instructori din toată Ixia.

— O altă regulă este aceea că nu trebuie să crezi tot ce se spune, a zis Ari când a văzut-o pe Zitora impresionată de cuvintele lui Janco.

— Cum ați trecut de gărzile Cetății? l-am întrebat pe Ari.

Tânărul a ridicat umerii zdraveni.

— Paznicul ne-a întrebat cum ne cheamă și de ce suntem aici. I-am răspuns, iar el a intrat în postul de gardă să se consulte cu cineva. Când a ieșit, ne-a spus unde te putem găsi.

Pesemne că la poartă se afla un magician care putea crea o legătură cu ceilalți din Cetate. Era un lucru bun.

— Acum ne putem antrena cu voi? a întrebat Janco. Am învățat câteva mișcări noi. Sunt periculoase.

— Tocmai ce ne pregăteam să încheiem, am zis.

Zitora și-a șters fața cu un prosop.

— Trebuie să mă îmbăiez înainte de întâlnirea Consiliului, a zis ea, făcându-ne cu mâna.

— Ești prea obosită pentru un meci? a întrebat Janco. Vreau să mă asigur că ești în formă când te voi înfrânge, a spus el, zâmbind dulceag.

— A intrat doar în buclucuri azi, a spus Ari. A petrecut prea mult timp păzindu-i pe ambasadoarea Signe și pe ajutorul ei, Ilom, de-a lungul ședințelor.

— Ce plictisitor! a spus și Janco, ținându-i isonul.

Faptul că Valek reușise să-i păcălească pe Ari și pe Janco cu deghizarea lui mă liniștea un pic.

— Te-aș înfrânge și ațipită, Janco! i-am răspuns, exagerând.

Tânărul și-a răsucit arcul și și-a luat poziția de luptă. Mi-am ridicat și eu arma și m-am concentrat. L-am atacat.

— E bine că te antrenezi, a pufnit Janco.

Tânărul s-a retras câțiva pași, dar s-a năpustit hotărât asupra mea.

— E puternică și sprintenă, dar are aripi? a intonat Janco.

Am zâmbit. Abia acum îmi dădeam seama cât îmi lipsiseră micile poezioare de luptă. Am știut cu o secundă înainte să se miște că Janco avea să simuleze o lovitură înaltă, ca să îmi poată izbi coastele lăsate fără apărare. Văzând că nu am mușcat momeala și că atacul nu i-a reușit l-a amuțit pe Janco. Râzând, am continuat atacurile, împingându-l înapoi, dărâmându-l la pământ și sărind într-o parte ca să evit noroiul din balta în care căzuse.

Ștergându-și ochii cu dosul palmei, Janco a zis:

— Mamă, Ari, și tu îți făceai griji din cauza ei!

— A învățat un truc nou de când a venit în Sitia, a zis Cahil.

Tânărul stătea sprijinit de gardul curții și pesemne că urmărise meciul.

Trupul lui Ari s-a încordat pe când Cahil se apropia de noi. Înarmat cu sabia lui lungă, Cahil purta o tunică largă, de culoarea nisipului, și pantaloni maro.

Nici după ce l-am prezentat pe Cahil, Ari nu s-a relaxat și a continuat să-l privească precaut. Speram că Ari și Janco nu recunoșteau numele lui Cahil. Numele membrilor uciși ai familiei regale nu erau menționate în cărțile de istorie ale comandantului, iar dacă, totuși, cetățenii mai vârstnici ai Ixiei și le aminteau, ei preferau să tacă.

— Ce truc? a întrebat Janco.

— Un truc magic. Ți-a anticipat fiecare mișcare citindu-ți mintea. E o prefăcută, așa-i? a aruncat Cahil.

Am răspuns înainte ca Janco să apuce să vorbească:

— Nu i-am citit mintea. Mi-am lăsat mintea deschisă și i-am ghicit intențiile.

— Mie mi se pare că este același lucru, a comentat Cahil. Leif a avut dreptate când te-a acuzat că ți-ai folosit magia ca să mă bați atunci, în pădure. Nu ești doar o prefăcută, ci și o mincinoasă.

Mi-am așezat o mână pe brațul lui Ari, care voia să-l stranguleze pe Cahil.

— Cahil, nu ți-am citit mintea! Adevărul este că nu ești la fel de priceput precum Ari și Janco. De fapt, ei m-au învățat să mă concentrez. Altfel, nu aș fi avut nicio șansă să îi înfrâng. Mai există doar o persoană care i-ar putea bate fără pic de ajutor, am zis.

Janco s-a gândit:

— Una? a zis el, scărpinându-și cicatricea din urechea dreaptă și meditând.

— Valek, a spus Ari.

— O, da! Faimosul Valek. Cu siguranță că iubita lui îl apreciază. Sau să te numesc spionul lui?

Cahil se uita la mine ca și cum ar fi vrut să mă provoace.

— Cred că ar trebui să pleci. Acum! a zis Ari.

Vocea lui era aproape un mârâit.

— Asta e casa mea. Mulțumită lui Valek. Voi să plecați! i-a zis Cahil lui Ari, privindu-mă în continuare.

Janco a pășit între noi.

— Să vedem dacă am înțeles bine, i-a zis el lui Cahil. Yelena te-a bătut, așa că vrei alt meci, însă tu crezi că ea își va folosi

puterile magice, în loc de talentele ei de luptătoare. E o situație cam încurcată.

Janco s-a tras de mica lui barbă.

— Din moment ce eu am învățat-o tot ce știe și nu am puteri magice, slavă sorții, ce-ai zice să te bați cu mine? Sabia ta împotriva arcului meu.

— Tu ai învățat-o tot ce știe? a întrebat Ari.

Janco a fluturat enervat din mână.

— Detalii, detalii! Mă gândesc la situația de ansamblu, Ari!

Cahil a fost de acord cu meciul. Încrezător, Cahil s-a așezat în poziția de luptă și a atacat. Cu ajutorul arcului său, Janco l-a dezarmat pe Cahil din trei mișcări. Starea de spirit a lui Cahil nu s-a îmbunătățit când Janco i-a spus că trebuia să folosească o armă mai ușoară.

— Te-a ajutat ea! i-a zis Cahil lui Janco. N-ar trebui să mă încred într-o șleahtă de nordici.

Cahil s-a îndepărtat, privindu-ne ca și cum ne promitea și alte întrevederi.

I-am ignorat comentariile. Nu aveam să-l las pe Cahil să-mi strice distracția cu prietenii. Provocându-l pe Janco la încă un meci, mi-am năpustit arcul spre el, dar tânărul m-a blocat cu ușurință și m-a atacat cu una dintre loviturile lui iuți ca fulgerul.

Ne-am mai antrenat o vreme. Chiar și concentrată, Ari tot m-a bătut de două ori.

— Încerc să nu-mi proiectez intențiile, a zis el, rânjind, după ce mă aruncase într-o băltoacă.

Lumina zilei s-a stins rapid. Obosită, mânjită din cap până în picioare de nămol și de transpirație și mirosind tocmai potrivit ca să atrag gândacii de bălegar, nu mă puteam gândi decât la o baie.

Înainte ca Ari și Janco să plece iar spre Citadelă, Ari și-a pus mâna lui mare pe umărul meu.

— Ai mare grijă! Nu-mi place cum se uită Cahil ăsta la tine.

— Eu am întotdeauna grijă, Ari!

Le-am făcut cu mâna și m-am îndreptat spre baie, unde aveam de gând să-mi relaxez trupul îndurerat.

Sezonul răcoros era pe sfârșite; puteam vedea constelația Reginei Ghețurilor sclipind pe cerul senin al nopții. Semiluna lucea ca o bijuterie. Mai rămăseseră doar șase zile până la luna plină. M-am cutremurat, înfrigurată. Bălțile aveau să înghețe la noapte. Gândurile mele s-au oprit asupra lui Cahil și la cât de repede revenise relația noastră la starea inițială, de pe timpul când credea că eram spion nordic. Era un ciclu complet. Mi-am atins brățara și mi-am răsucit-o pe braț.

Abia când am observat liniștea stranie ce învăluia campusul ciudat de pustiu mi-a dat prin minte să-mi caut gărzile. Obișnuită cu prezența lor, am avut nevoie de câteva momente să-mi dau seama că nu mă mai urmăreau.

Mi-am tras arcul și am cercetat împrejurimile, în căutarea vreunui atacator. Nu am văzut pe nimeni. Am tras puterea la mine și mi-am proiectat conștiința, dar, chiar atunci, am simțit înțepătura unei insecte pe gât și, distrasă, am dat să plesnesc creatura. În schimb, am găsit o mică săgeată. Vârful gol din metal era acoperit cu sângele meu.

Îl mințisem pe Ari. Nu fusesem cu băgare de seamă. Îmi pusesem siguranța în mâinile gărzilor. Sute de scuze pentru scăparea mea mi se învârteau în minte. Nu era vina nimănui; doar a mea.

Din păcate, gândul la cât de neroadă fusesem nu putea opri bezna să mă înghită.

27

O DURERE ASCUȚITĂ ȘI O AMORȚEALĂ ce mă ardeau în umeri m-au trezit. În gură aveam un gust scârbos. Am privit în jur. Nu vedeam nimic cunoscut. Și-n plus, de ce eram în picioare? De fapt, nu mă sprijineam pe propriile mele membre, ci atârnam. M-am uitat în sus și am văzut că aveam încheieturile încătușate la capetele unui lanț lung ce spânzura de o grindă groasă din lemn. Îndată ce mi-am mutat greutatea în picioare, durerea din umeri s-a mai calmat.

Cercetând mai atent locul în care mă aflam, am observat niște lopeți ruginite și săpăligi murdare de noroi aliniate de-a lungul pereților din lemn. Pânzele de păianjen acopereau lamele tocite ale unor seceri. Peste tot erau unelte prăfuite. Lumina soarelui pătrundea prin câteva crăpături și găuri mici, luminând timid ceea ce bănuiam a fi un șopron abandonat.

Confuzia mi-a dispărut în momentul în care i-am auzit vocea în spatele meu:

— Acum vom începe lecțiile.

Tonul satisfăcut al lui Goel mi-a făcut stomacul să se revolte.

— Întoarce-te să vezi ce ți-am pregătit! a zis el.

Pielea mi se înfiorase de teamă, dar m-am forțat să arăt cât puteam de neutru înainte să mă întorc. Un rânjet rău lumina fața lui Goel pe când îmi arăta o masă aflată la dreapta lui. Arme și instrumente străine de tortură erau răspândite deasupra ei. Un cărucior cu un sac gol, din pânză, se afla la stânga lui Goel. Clădirea în care mă aflam era mai mare decât crezusem inițial. Ușa șopronului se zărea în spatele bărbatului. Mi se părea aproape imposibil să ajung la ea, dar, în realitate, se afla la doar trei metri.

Goel mi-a urmărit privirea și a zâmbit.

— E prinsă-n cuie și zăvorâtă. Suntem într-un loc uitat de lume, departe de Cetate.

Goel a ridicat un mic bici din piele, cu țepușe din metal la capete.

Cetatea! Am tras un fir de putere și mi-am proiectat strigătul disperat de ajutor. „Irys."

— Cum îți sunt coastele? am întrebat, încercând să-i distrag atenția.

Goel s-a încruntat și și-a atins pieptul, într-o parte.

— Voi face o tocană bună din calul ăla, a zis el, plescăind din buze. Dar mai târziu, a adăugat, ridicând biciul.

„Yelena! Slavă cerului că ești în viață. Unde ești?" a răsunat vocea îngrijorată a lui Irys în mintea mea.

„Undeva, într-un șopron."

Goel s-a apropiat de mine, pregătindu-se să mă lovească, iar eu l-am izbit cu piciorul în stomac. Goel a sărit înapoi, mai mult surprins, decât rănit.

— Greșeala mea! a zis el, retrăgându-se la masă. Nicio grijă. Rezolvăm.

Bărbatul a luat o săgetă și a înmuiat-o într-o fiolă cu lichid.

Era poțiunea care mă adormise. Am încercat să mă gândesc iute la o scăpare.

„Am nevoie de mai multe informații. Ești cu Ferde?" a întrebat Irys.

„Nu Ferde. Goel."

„Goel?"

„Nu este timp. Îți voi explica mai târziu."

Goel a încărcat o țeavă goală cu săgeata și a țintit. Am râs. Țeava s-a legănat pe când Goel mijea ochii, privindu-mă încurcat.

— Nu-mi vine să cred! am zis.

— Ce să crezi? a zis el, coborându-și arma.

— Că ți-e teamă de mine. Nu, nu teamă. Ești îngrozit.

Am râs iar.

— Nu mă poți înfrânge într-o luptă dreaptă, așa că mă ataci și mă droghezi. Și, chiar și când sunt legată în lanțuri, tot îți e frică.

— Ba nu!

Goel a renunțat la țeavă și a luat o pereche de cătușe, aplecându-se la picioarele mele.

M-am zbătut, dar Goel era mai puternic decât mine. În cele din urmă, mi-a prins gleznele în cercurile din metal. Apoi, bărbatul a fixat lanțul lung de cincisprezece centimetri între cătușe, pe podea. Nu aveam cum să-l mai lovesc, dar eram măcar trează și pregătisem un alt truc. Magia. Mintea îmi zumzăia de variante.

Aș fi putut încerca să-i înghețmușchii din corp, dar nu știam cum. Goel a ales alt bici de pe masă. Acesta era mai lung, împletit din curele de piele și cu bile mici din metal legate în ciucurii de la capete.

Brațul lui mi-a trecut rapid prin fața ochilor, și eu am proiectat o serie de imagini stranii în mintea lui. Goel și-a pierdut echilibrul și a căzut la pământ.

— Ce?

Goel părea confuz. Pe când se ridica, am surprins o mișcare în spatele bărbatului. Zăvorul s-a mișcat și mânerul s-a răsucit. Ușa s-a trântit la perete, lăsând lumina să pătrundă fulgerător. În prag se zăreau două siluete. Oamenii țineau acum săbiile ațintite spre inima lui Goel. Ari și Janco.

— Yelena, ești bine? a întrebat Ari, deși ochii lui nu părăsiseră nicio clipă chipul surprins al lui Goel.

Janco a venit la mine și mi-a inspectat lanțurile.

— Chei? i-a cerut el lui Goel, care își ținea buzele strânse. Presupun că va trebui să încerc cu forța.

Janco și-a scos șperaclele. Bucuria de a-mi vedea prieteni începea să se stingă. Faptul că mă salvaseră nu avea să-l oprească pe Goel să încerce și altă dată. Chiar dacă era arestat pentru răpire, Goel avea să-și hrănească ura până ce era eliberat și, cine știe, peste ani, aveam să mă regăsesc în aceeași poziție ca și acum. Trebuia să-l înfrunt. Trebuia să știe că nu avea cum să mă înfrângă.

Am clătinat din cap spre Janco.

— Am situația sub control. Întoarceți-vă la Cetate! Ne vedem acolo.

Janco s-a uitat la mine, mut de uimire. Ari, însă, avea încredere în mine.

— Hai, nu are nevoie de noi! a zis el, băgându-și sabia la loc în teacă.

Janco și-a revenit și mi-a zâmbit hoțește.

— Pun pariu pe un bănuț că se va elibera în cinci minute, i-a zis el lui Ari.

Ari a mârâit, amuzat.

— Un argint că reușește în zece minute, a răspuns el.

— Pun pariu pe o monedă de aur că îl ucide, a adăugat Valek, în spatele lor.

Băieții s-au dat la o parte, lăsându-l să intre. Valek purta încă hainele sfetnicului Ilom.

— E singura cale de a te ocupa de problemă, așa-i, iubire?

— Nu vreau să moară nimeni, am zis. Mă descurc.

— Este omul meu. Mă ocup eu de el, a spus și Cahil, în pragul ușii.

Valek s-a întors pe călcâie, dar Cahil s-a uitat doar un moment la el înainte să intre.

— Goel, oprește-te! i-a ordonat Cahil.

Valek dispăruse. Șopronul aglomerat părea să se fi micșorat și, de acum, nu m-aș fi mirat să îi văd pe Irys și pe ceilalți magicieni în spatele lui Cahil. Puteam face o petrecere cu toții.

Pe parcursul schimbului de replici, chipul lui Goel trecuse de la mirare la groază, iar acum părea să fi înghețat într-un soi de hotărâre încăpățânată.

— Nu! i-a zis el lui Cahil.

— Goel, ai avut dreptate cu privire la ea. Dar nu așa rezolvăm problema. Mai ales când are alături brutele. Elibereaz-o!

— Nu-mi comanzi tu mie! Ceilalți se prefac că ai fi căpetenia noastră; n-au decât! Eu nu te recunosc.

— Îmi sfidezi autoritatea?! a zis Cahil cu furie.

— Nu ai nicio autoritate asupra mea! i-a replicat Goel.

Fața lui Cahil s-a făcut roșie ca focul.

— Cum îndrăznești…, a răbufnit el.

— Domnilor! am strigat. Vă puteți certa mai târziu. Acum, plecați. Imediat! Mă dor foarte tare brațele.

Janco l-a tras pe Cahil afară din șopron, iar Ari a închis ușa. Goel a rămas locului, clipind în bezna ce se lăsase brusc.

— Unde rămăseserăm? l-am întrebat.

— Doar nu te aștepți să…, a zis el, arătând spre ușă.

— Uită de ei! Ai mai multe lucruri de care ar trebui să-ți fie teamă chiar aici.

Goel a rânjit.

— Nu ești chiar în postura de a te lăuda.

— Iar tu nu înțelegi foarte bine cum e să te bați cu un magician.

Rânjetul a dispărut de pe buzele lui Goel.

— Crezi că sunt o simplă fată ce trebuie să-și învețe lecția, că ar trebui să-mi fie teamă de tine. Dar tu ești acela care are nevoie de o lecție.

Am strâns puterea la mine și mi-am îndreptat conștiința spre mintea lui Goel. Cuvântul „magician" născuse un singur moment scurt de îndoială în gândurile lui. „Până la urmă", și-a spus el, „dacă e așa de bună, nu mi-ar fi fost atât de simplu să o prind."

— A fost o scăpare de moment, am zis.

Din moment ce Goel nu avea puteri, el nu-mi putea auzi gândurile, dar era posibil să-l controlez. Am închis ochii și i-am pătruns în minte, sperând că eram capabilă să stabilesc cu o ființă umană aceeași legătură pe care o stabilisem cu Topaz.

Goel a sărit ca lovit de fulger când am intrat în mintea lui. Deși eram bucuroasă că transferul funcționase, mintea murdară a lui Goel mă făcea să-mi fie dor de gândurile inocente ale lui Topaz. Când m-am văzut prin ochii lui Goel, am înțeles de ce mă desconsidera. Părul îmi atârna în șuvițe năclăite, aveam ochii închiși, fața și hainele acoperite de noroi; arătam

jalnic. Eram doar o ființă neajutorată care avea nevoie disperată de o baie.

I-am simțit panica atunci când și-a dat seama că pierduse controlul asupra propriului trup. Putea încă să gândească, să vadă și să simtă. M-am minunat de puterea lui fizică, dar îmi era destul de greu să-i mișc corpul. Proporțiile mi se păreau stranii și aveam nevoie de concentrare ca să-mi pot păstra echilibrul. Goel a încercat să recâștige controlul, dar i-am oprit eforturile slabe. Am căutat cheia cătușelor și am găsit-o în rucsacul de sub masă. Apoi mi-am scos cătușele din jurul gleznelor. Sprijinindu-mă pe unul dintre brațele lui Goel, mi-am desfăcut și cătușele de la încheieturi. Mi-am prins trupul înainte să cadă la pământ și l-am ridicat.

Eram ușoară ca un fulg. Trupul respira și sângele îmi pulsa. L-am cărat și l-am așezat cu grijă pe pământ, în apropierea ușii. Cu degetul mare al lui Goel, mi-am ridicat pleoapa stângă. Deși trupul meu trăia, scânteia care-mi dădea viață se dusese. Șocată, m-am ridicat și m-am retras.

Când sentimentul de neajutorare l-a cuprins pe Goel, l-am lăsat să experimenteze senzația ceva vreme. Ridicând un cuțit de pe masă, am făcut o mică tăietură pe brațul lui. Am simțit durerea, însă era înăbușită și distantă. Lipind vârful cuțitului de pieptul bărbatului, m-am întrebat dacă am fi murit amândoi în cazul în care apăsam arma în carne.

Era o întrebare interesantă ce avea să primească răspuns altă dată. Scoțându-i cizmele, i-am pus cătușele în jurul gleznelor, apoi am scurtat lanțul ce atârna de grinda din tavan și i-am prins cătușele și la mâini. Am savurat, înainte să mă întorc în propriul trup, combinația de frică, de disconfort și de mâhnire ce-i acaparase gândurile lui Goel.

Șopronul s-a învârtit cu mine preț de o secundă când am deschis ochii. Mă simțeam extenuată. M-am ridicat cu încetinitorul, dar am reușit să zâmbesc arogantă, admirând situația în care se afla acum Goel. Pe când mă îndreptam spre ușă, m-am gândit că poate nu aș fi descoperit acest talent magic lucrând cu Irys sau cu ceilalți magicieni.

Ce făcusem mai exact? Îmi transferasem magia? Voința? Sufletul? Am ezitat în fața gândurilor tulburătoare. Probabil că încălcasem Codul de Etică luând controlul asupra trupului altui om. Dar, când Goel mă răpise, el devenise un infractor, așa că regulile Codului nu i se aplicau.

Aproape că am izbucnit în râs. Mă gândeam că ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare lui Goel pentru că mă atacase. Acum cunoșteam o nouă tehnică defensivă.

Ari și Janco mă așteptau pe câmpul năpădit de ierburi ce înconjura șopronul. Am văzut un gard dărăpănat și un hambar dărâmat și am bănuit că ne aflam pe terenul unei ferme abandonate aflate în afara Citadelei. Valek și Cahil nu mă așteptaseră.

Ari a zâmbit pe când Janco i-a pus o monedă argintie în palma uriașă.

— Ai rezolvat problema? m-a întrebat Ari.

— L-am lăsat atârnat.

— Ce ți-a luat așa mult? s-a plâns Janco.

— Am vrut să-mi demonstrez teoria. Unde sunt… ăăă, sfetnicul Ilom și Cahil?

— De ce te interesează, brusc, Ilom? a întrebat Janco, prefăcut. E un om în toată firea, cu niște abilități surprinzătoare. Plictisitorul ăla a apărut ca din pământ, a imitat perfect vocea lui Valek și a dispărut ca prin magie. Omul e un geniu! Ar fi

trebuit să îmi imaginez că va veni. Valek nu ar fi ratat distracția pentru nimic în lume!

Zâmbetul însă i-a pierit de pe chip lui Ari.

— Valek o să fie prins. Cahil s-a dus întins spre Citadelă ca să le spună, probabil, membrilor Consiliului despre Valek.

— A avut o deghizare grozavă însă! a remarcat Janco. Ne-a păcălit pe toți.

— Cahil bănuia deja că Valek se află aici, am zis, tremurând în aerul rece al dimineții.

Acum știa sigur.

— Am certitudinea că Valek se va descurca.

Mintea mea obosită nu era însă în stare să găsească o soluție bună.

Ari a intrat în șopron și mi-a luat rucsacul de unde zăcea.

— M-am gândit că vei avea nevoie de el, a zis el, întinzându-mi-l.

Înăuntru am găsit mantia. Înfășurându-mi veșmântul călduros în jurul trupului, am dat să-mi atârn rucsacul pe spate, dar Ari mi l-a luat.

— Hai să mergem! a zis Ari.

El și Janco m-au condus pe ogoarele părăginite. Am trecut pe lângă o casă părăsită.

— Unde suntem? am întrebat.

— La vreo trei kilometri la est de Citadelă, a răspuns Ari,

M-am împiedicat doar la gândul că trebuia să merg pe jos trei kilometri.

— Cum m-ați găsit?

— Ți-am urmărit paznicii noaptea trecută, ca să ne asigurăm că știu ce fac. Până să ne dăm seama că fuseseră neutralizați, tu dispăruseși deja, a zis Ari.

Janco a rânjit.

— Magicienii au intrat în panică. Au trimis trupe, a mai zis el, clătinând din cap a uimire.

— Nu aveam nicio idee ce aveau să găsească pe întuneric. Speram doar să nu distrugă urmele. Îndată ce a răsărit soarele, am urmărit imediat urmele lăsate. Goel a folosit un cărucior să te scoată din Cetate și din Citadelă.

M-am gândit la sacul de pânză din cărucior. Pesemne că Goel mă ascunsese în el.

— Cahil ne-a urmărit probabil, a zis Janco, scărpinându-și cicatricea. Bineînțeles, nu ai vrut ajutorul nostru. Acum trebuie să bat un soldat ca să-mi salvez mândria.

Pe când ne apropiam de poarta de est a Citadelei, am văzut că la postul de gardă era agitație. Un cal liber le dădea bătăi de cap paznicilor. Era Kiki.

Iapa s-a oprit când am intrat pe poartă. „Domnița de Lavandă e obosită. Haide sus!"

„Cum m-ai găsit?"

„Am luat urma Bărbatului Puternic și a Iepurelui."

Kiki se referea la Ari și la Janco. Le-am cerut scuze gărzilor, iar Ari m-a ajutat să încalec și mi-a dat rucsacul.

— Ne vedem mai târziu! a promis Ari.

Înainte ca Kiki și cu mine să pornim spre Cetate, le-am mulțumit prietenilor mei.

— Pentru ce? Nu am făcut nimic, a mormăit Janco.

— Pentru că vă pasă suficient cât să-mi urmăriți paznicii. Data viitoare e posibil să am nevoie de ajutorul vostru.

— Ar fi bine să nu mai existe o dată viitoare, a zis Ari, privindu-mă hotărât.

— Cât de înduioșător, a spus Janco, prefăcându-se că-și șterge lacrimile. Du-te, Yelena! Nu vreau să mă vezi plângând, a adăugat, trăgându-și nasul.

— Sunt sigură că mândria ta va suporta înfrângerea, am zis. Sau va fi nevoie să baţi nişte novici ca să te simţi iar bărbat?

— Foarte amuzant! a răspuns.

Le-am făcut cu mâna şi i-am cerut lui Kiki să mă ducă acasă. Pe drum, am luat legătura cu Irys şi am pus-o la curent cu ceea ce se întâmplase. Mi-a promis că avea să trimită nişte gărzi să-l aresteze pe Goel.

„Dacă nu ajung în cameră, înseamnă că am adormit în hambar", am zis, căscând.

Am simţit-o ezitând.

„Ce mai e?"

„Părinţii tăi au sosit în dimineaţa asta."

„O, nu!"

„O, da! Esau e aici cu mine, dar, când a aflat mama ta că nu eşti de găsit, s-a urcat într-un copac şi nu o putem convinge să coboare. E isterică şi nu ne ascultă. Va trebui să vorbeşti cu ea."

Am oftat.

„Sunt pe drum. Unde este mama?"

Perl se afla într-unul dintre stejarii înalţi de lângă păşune. Kiki m-a condus la baza copacului. De crengi încă se agăţau câteva frunze portocalii şi maro. Am zărit mantia verde a mamei undeva în vârful arborelui. Am strigat-o, spunându-i că eram în regulă.

— Poţi coborî acum! am zis.

— Yelena! Vino aici, unde eşti în siguranţă! a zis ea.

M-am resemnat, ştiind că avea să-mi fie greu să o conving pe Perl să coboare, aşa că mi-am scos mantia şi rucsacul, aşezându-le pe jos. Chiar şi pe spinarea lui Kiki, tot a trebuit să mă întind să ajung la cea mai joasă creangă. Abilitatea de a se căţăra a mamei era impresionantă.

Pe când Kiki păștea, m-am suit din ce în ce mai sus, până am ajuns la mama. M-am așezat pe o creangă, sub ea, dar Perl a ajuns la mine într-o clipită, strângându-mă în brațe. Când trupul ei a început să se cutremure de plâns, a trebuit să mă prind de trunchiul copacului ca să nu cădem.

Am așteptat ca mama să se calmeze, înainte să o îndepărtez ușor. S-a așezat lângă mine, sprijinindu-se de umărul meu. Fața ei era mânjită de pământ, acolo unde lacrimile i se amestecaseră cu noroiul uscat de pe hainele mele. I-am oferit singurul loc curat de pe cămașa mea, dar ea a refuzat, scoțând o batistă din buzunar. Mantia ei verde-închis avea multe buzunare, iar veșmântul era croit pe trup, eliminând excesul de material. Nu ar fi servit bine drept pătură, dar era perfectă pentru vremea rece, în timpul unei călătorii printre vârfurile copacilor.

— Este una dintre creațiile lui Nutty? am întrebat-o, atingând materialul.

— Da. Din moment ce nu am mai ieșit din junglă de paisprezece ani…

Perl mi-a zâmbit tristă.

— Am avut nevoie de haine pentru vremea rece.

— Mă bucur că ai venit! am zis.

Zâmbetul i-a pierit și teama i-a cuprins privirea, înainte să inspire de câteva ori.

— Tatăl tău mi-a dat niște *Eladine* ca să mă calmeze pe parcursul călătoriei. Îmi era bine, până când…

Perl și-a dus mâna la gât, schimonosindu-și chipul.

— A fost o întâmplare nefericită, am zis. Dar sunt bine, vezi?

Am întins un braț. Altă greșeală. Perl a gemut văzându-mi vânătăile însângerate de pe încheietură. Mi-am tras mâneca, încercând să le acopăr.

— Sunt doar niște zgârieturi.

— Ce s-a întâmplat? Și nu încerca să mă amăgești! mi-a ordonat ea.

I-am povestit pe scurt, îmblânzind doar ușor faptele.

— Nu o să-mi mai facă necazuri.

— Într-adevăr, nu se va mai întâmpla niciodată. Vii cu noi, acasă, a zis ea.

Aproape că voiam să accept, după tot ce se întâmplase în acea dimineață.

— Și ce să fac acolo?

— Îl poți ajuta pe tatăl tău să strângă mostre pentru parfumuri. E prea mult pentru mine să știu că te-aș putea pierde iar.

— Dar trebuie să accepți, mamă. Nu o să fug și nu o să mă ascund din fața unei situații dificile sau periculoase. În plus, mi-am făcut mie și altora niște promisiuni. Trebuie să duc lucrurile la capăt, căci, dacă fug, nu aș putea trăi cu mine însămi.

Adierea vântului a foșnit prin frunze, iar transpirația de pe pielea mea părea acum de gheață. Mama și-a tras mantia mai aproape de corp. Îi simțeam emoțiile țesându-se în jurul ei ca niște noduri. Se afla într-un loc straniu și înfrunta gândul neașteptat că propria ei fiica se arunca singură în calea pericolului pentru alți oameni; exista riscul să o piardă iar. Se lupta cu teama, nedorindu-și altceva decât să-și știe familia în siguranță și să fie acasă.

Deodată, mi-a venit o idee.

— Mantia lui Nutty îmi amintește de junglă, am zis.

Perl s-a uitat la veșmânt.

— Serios?

— Are aceeași culoare cu dosul frunzelor de ylang-ylang. Mai știi când ne-a prins brusc furtuna întorcându-ne de la târg și ne-am adăpostit sub un copac de ylang-ylang?

— Ți-ai amintit!

Perl radia.

Am dat din cap.

— Amintirile mele din copilărie au fost eliberate. Dar nu le-aș avea acum dacă nu mi-aș fi asumat un risc și nu aș fi urmat-o pe Irys în Câmpiile Avibiene.

— Ai fost în câmpii!

Oroarea de pe chipul ei s-a transformat în uimire.

— Ție nu ți-e teamă de nimic, așa-i?

— Cred că aș putea numi vreo cinci lucruri de care m-am temut în acea călătorie.

Mai ales de posibilitatea de a rămâne fără cap sub iataganul Omului Lunii, dar nu i-am spus asta mamei.

— Atunci de ce te-ai dus?

— Pentru că aveam nevoie de informații. Nu am putut lăsa teama să mă împiedice din a face tot ce era nevoie.

Mama s-a gândit în tăcere la cuvintele mele.

— Mantia te poate proteja de mai multe lucruri, în afară de vremea rea, am zis. Dacă îți umpli buzunarele cu obiecte de acasă, poți avea jungla cu tine oriunde te-ai simți copleșită sau cuprinsă de frică.

— Nu m-am gândit la asta.

— De fapt, acum am ceva ce poți pune în buzunar și care să-ți amintească de mine. Haide!

Fără să mai aștept, am început să cobor. M-am agățat de cea mai joasă creangă, apoi am sărit pe pământ.

Pe când căutam în rucsac, am auzit foșnetul frunzelor și am zărit-o pe mama alunecând pe trunchiul copacului. Am găsit amuleta de foc în unul dintre buzunarele rucsacului. Având în vedere necazurile care mă pândiseră recent, amuleta avea să fie în siguranță cu mama.

— Am câștigat asta într-o perioadă a vieții mele când teama era singurul meu tovarăș constant.

I-am dat amuleta. Fusese premiul întâi într-o competiție de acrobații de la Festivalul anual al Focului, din Ixia. Perioada următoare fusese cea mai rea din viața mea, dar aș fi concurat iar ca să câștig amuleta, chiar și știind urmarea.

Am pus amuleta în palma mamei.

— Este unul dintre cele patru obiecte pe care le prețuiesc. Vreau să o iei.

Perl a cercetat obiectul.

— Care sunt celelalte trei?

— Fluturele și șarpele meu.

Mi-am scos colierul și i-am arătat brățara.

— Ți le-a făcut cineva?

— Da. Un prieten, am zis, înainte ca mama să apuce să mă mai întrebe ceva.

Perl a ridicat doar una dintre sprâncenele ei subțiri.

— Care este ultimul obiect?

Am scotocit în rucsac, întrebându-mă dacă mama avea să fie șocată să afle că al patrulea obiect drag era o armă. Eram departe de a fi fiica perfectă, așa că bănuiam că va fi foarte surprinsă. I-am întins briceagul și i-am explicat simbolurile argintii de pe mâner.

— Este de la același prieten? a întrebat ea.

Am râs și i-am povestit despre Ari și despre Janco.

— Îmi sunt mai mult ca niște frați mai mari, decât prieteni.

Zâmbetul mamei era ca soarele după furtună.

— Mă simt mai bine să știu că există în Ixia oameni care țin la tine.

Perl și-a băgat amuleta într-unul dintre buzunare.

— Focul reprezintă puterea. O să o țin mereu cu mine.

Îmbrățișându-mă strâns, Perl s-a retras și a declarat:

— Ai înghețat de frig. Pune-ți mantia și intrăm!

— Da, mamă.

Esau și Irys ne așteptau în odăile pentru musafiri de la Cetate, aflate în aripa de vest a campusului. Am îndurat o strângere în brațe dureroasă de la tata, dar a trebuit să refuz invitația la cină cu părinții mei. Dorința de a face o baie și de a dormi îmi copleșeau foamea. Ca să îmi permită să plec, a trebuit să le promit că aveam să-mi petrec mai mult timp cu ei în următoare zi.

Irys m-a condus la băi. Cearcănele negre care îi înconjurau ochii o făceau să arate la fel de obosită pe cât mă simțeam și eu. Irys părea scufundată în contemplație.

— Ți-ai folosit magia asupra mamei tale? a întrebat ea.

— Nu cred. De ce?

— Părea împăcată. Poate că ai făcut-o instinctiv.

— Dar nu e un lucru bun. Ar trebui să am control deplin asupra puterilor mele. Nu-i așa?

— Încep să cred că nu toate regulile ți se aplică, Yelena. Poate că de vină pentru modul straniu în care au evoluat puterile tale este felul în care ai crescut sau faptul că ai început să-ți controlezi magia la o vârstă mai înaintată. Nu-ți face însă griji! a adăugat ea, văzându-mi expresia. Cred că te va ajuta.

Ajunse la băi, Irys și cu mine ne-am luat la revedere. După ce mi-am înmuiat bine corpul în apa caldă, m-am târât spre odăile mele. Înainte să adorm, am mai reușit doar să mă minunez că Irys nu-mi pusese în cârcă mai mulți paznici.

Mi se părea că trecuse doar o clipă de când mă scufundasem într-un somn fără vise, când am simțit-o pe Irys chemându-mă. Am mijit ochii în lumina puternică a soarelui, încercând să mă dezmeticesc.

„Cât e ceasul?” am întrebat-o.

„E mijlocul dimineții”, a zis Irys.

„Dimineață?” Însemna că dormisem de ieri după-amiază. „De ce m-ai trezit?”

„Am convocat o ședință de urgență a Consiliului și ți se solicită prezența.”

„Ședință de urgență?”

„Goel a fost ucis, iar Cahil pretinde că sfetnicul Ilom este de fapt Valek deghizat.”

28

GOEL, UCIS? VALEK PRINS? Mintea mea încă adormită nu putea înțelege prea bine comentariul lui Irys, iar conștiința ei s-a retras înainte să apuc să-i mai pun alte întrebări. M-am schimbat cât am putut de repede și am pornit în fugă spre Sala de Consiliu.

Oare Valek îl omorâse pe Goel? Iar dacă Valek se afla în închisoare, atunci tocmai ce le dăduse sitienilor un motiv bun să-l execute. Ar fi trebuit să mă prefac surprinsă de prezența lui sau să recunosc că știam? Oare aveam să fiu considerată complice la crimă? Poate că mă suspectau. Lui Irys îi spusesem doar unde să-l găsească; nu menționasem nimic de prezența celorlalți.

Întrebări fără răspuns mi se răsuceau în minte. M-am oprit în fața treptelor ce duceau spre marea sală, mi-am netezit coada împletită și mi-am aranjat hainele. Purtam una dintre cămășile noi și fusta-pantaloni pe care mi le cususe Nutty. Aruncându-mi privirea de jur împrejur, am vrut să mă asigur că nu fusesem urmărită. Irys avea încredere că-mi puteam purta singură de grijă. Nu îmi permiteam să o dezamăgesc.

Membrii Consiliului, patru maeștri magicieni, câteva gărzi din Cetate și Cahil se strânseseră în sala mare. Zgomotul replicilor lor era asurzitor. L-am văzut pe Cahil dând cu febrilitate din mâini spre consilierul clanului Sandseed. Chipul roșu al lui Cahil s-a schimonosit de furie când omul a răspuns.

Roze Featherstone, prim-magician, a bătut cu un ciocănaș ca să readucă liniștea în Sala de Consiliu. Conversațiile au încetat pe măsură ce consilierii își ocupau locurile. Decorațiile de la ceremonia de întâmpinare fuseseră luate și, în locul lor, apăruse o masă în formă de „U". Roze și ceilalți trei magicieni ședeau în dreptul curburii, în timp ce bătrânii clanurilor erau așezați de-a lungul laturilor drepte. Șase pe o parte și cinci pe alta. Cahil ocupa cel de-a șaselea scaun. Un podium din lemn fusese instalat în mijlocul mesei în formă de „U". Eu am rămas în picioare, alături de căpetenia gărzilor și de oamenii lui, lângă un perete, sperând să mă fac una cu marmura zidului.

— Să discutăm cazul locotenentului Goel Ixia! a ordonat Roze Featherstone.

Mi-am aruncat, surprinsă, privirea spre Irys.

„Toți refugiații nordici au primit numele de clan Ixia", mi-a explicat Irys. „Cahil e considerat liderul lor. Sunt un clan și un titlu onorifice. Cahil nu are domenii și nici dreptul de a vota în Consiliu."

Acest lucru explica pica pe care o purta Cahil Consiliului și frustrarea lui cu privire la refuzul de a fi ajutat în campania de recucerire a Ixiei.

— Locotenentul Ixia a fost găsi mort pe un câmp părăginit, la est de Citadelă, pe domeniul clanului Featherstone, a recitat Roze. Vindecătorii au stabilit că a murit din cauza unei răni în inimă, produsă de o sabie scurtă.

Murmurele au traversat adunarea din sală. Roze i-a amuțit cu o singură privire glacială.

— Arma nu a fost găsită la locul faptei, iar în prezent au loc căutări pe câmpurile din apropiere. Conform celui de-al patrulea magician, Yelena Liana Zaltana a fost ultima persoană care l-a văzut în viață. O chem la boxa martorilor.

Șaisprezece perechi de ochi s-au întors spre mine. Expresii ostile, îngrijorate și preocupate ocupau chipurile celor prezenți.

„Nu-ți face griji", a zis Irys. „Spune-le ce s-a întâmplat!"

Am pășit spre podium, bănuind că aceea era boxa martorilor.

— Explică ce s-a întâmplat! a cerut, autoritară, Roze.

Le-am spus totul despre răpirea și despre evadarea mea. Cu toții au rămas fără respirație când am povestit cum controlasem trupul lui Goel, iar oamenii au început să șușotească despre Codul de Etică.

Irys s-a ridicat și a zis:

— Nu e nimic ilegal în utilizarea magiei pentru autoapărare. De fapt, Yelena ar trebui să fie apreciată pentru că a ieșit din corpul lui Goel fără să-i facă rău.

Membrii Consiliului au pus întrebări nenumărate despre motivele lui Goel. Doar după ce paznicii care trebuiau să mă păzească au confirmat faptul că fuseseră drogați, și-au oprit membrii Consiliului asaltul de întrebări.

— L-ai lăsat pe Goel înlănțuit în șopron și aceea a fost ultima dată când l-ai văzut? m-a întrebat Roze.

— Da, am zis.

— Spune adevărul.

După expresia acră de pe chipul lui Roze, îmi dădeam seama că-i fusese greu să afirme un asemenea lucru.

— Investigația va continua. Yelena, te poți așeza!

Roze mi-a făcut semn spre o bancă din spatele ei și al celorlalți maeștri magicieni.

— Ceea ce înseamnă că mai rămâne o singură problemă. Îl chem pe Cahil Ixia la boxa martorilor.

Pe când mă îndreptam spre bancă, am trecut pe lângă Cahil. Ochii lui albaștri priveau cu hotărâre în față, refuzând să-mi întâlnească chipul. M-am așezat pe marginea băncii de lemn și, chiar dacă mă pregătisem pentru potențialele acuzații ale lui Cahil, cuvintele lui mi-au făcut inima să mi se strângă de teamă.

— … și îmbinat cu înșelătoria lui Valek este faptul că sufletul lui pereche și maestru spion este Yelena Zaltana.

Sala s-a umplut de voci. Roze a izbit iar cu ciocănașul, dar nu a mai ascultat-o nimeni. Am simțit forța magiei ei când le-a ordonat tuturor să tacă. I-a amuțit doar preț de o secundă, dar a fost suficient cât să-și facă intențiile cunoscute.

— Cahil, unde este dovada? a întrebat Roze.

Cahil s-a îndreptat spre unul dintre paznicii Cetății. Soldatul a deschis o ușă din peretele din spate, iar căpitanul Marrok și alți patru oameni ai lui Cahil au intrat în sală, târându-l cu ei pe sfetnicul Ilom. Brațele lui Ilom erau încătușate la spate, iar cei patru paznici aveau săbiile îndreptate spre el. Ambasadoarea Signe și câțiva soldați ixieni veneau în urma procesiunii jalnice. Am încercat să surprind privirea lui Valek, dar el se uita iritat la membrii Consiliului.

Ambasadoarea Signe a vorbit prima.

— Cer să mi se dea o explicație! Acesta este un act de război.

— Cahil, ți-am spus să-l eliberezi pe sfetnic până lămurim această situație! a zis Roze.

Furia fulgera în ochii ei chihlimbarii.

— Și să-l las să scape? Nu. Mai bine să-l demasc aici, în fața tuturor!

Cahil a făcut câțiva pași mari spre Ilom și l-a tras de păr.

Am tresărit, însă capul lui Ilom s-a smucit în jos, pe când el a țipat o dată de durere. Nedescurajat, Cahil l-a tras pe Ilom de nas, apoi a început să-i zgârie pielea de sub bărbie. Ilom a țipat și sângele s-a pornit să-i curgă din zgârieturile de pe gât. Cahil a făcut, consternat, câțiva pași în spate. S-a întins iar spre fața lui Ilom, dar Marrok l-a prins și l-a imobilizat. Cahil avea gura căscată de uimire.

— Dați-i drumul sfetnicului! a ordonat Roze.

Cătușele lui Ilom au fost desfăcute, pe când Cahil, cu fața roșie de furie, era condus afară împreună cu oamenii lui. Ședința s-a încheiat, iar Roze s-a grăbit să-i împace și să le ceară iertare ambasadoarei și lui Ilom.

Eu am rămas pe bancă, privind cum mânia lui Signe și supărarea lui Ilom se preschimbau încetul cu încetul, pe măsură ce Roze le vorbea, în stări ceva mai plăcute. Îmi era teamă să atrag atenția asupra mea, sperând că nimeni nu avea să-și amintească celelalte acuzații pe care mi le adusese Cahil.

Eram la fel de șocată pe cât fusese și Cahil. Chiar și cunoscând trucurile lui Valek, el continua să mă surprindă. Am cercetat gărzile ixiene și, desigur, am găsit printre ei un soldat cu ochii albaștri ce părea foarte satisfăcut. Ilom se deghizase probabil în soldat când Valek trecuse drept sfetnic și schimbau locurile când Valek trebuia să se strecoare în Sitia.

În cele din urmă, membrii Consiliului și ixienii au început să iasă din sală. Irys mi s-a alăturat pe bancă.

„Spune-i lui Valek să plece", a zis Irys. „E prea periculos."

„Deci știi."

„Bineînțeles. Mă așteptam să sosească împreună cu delegația."

„Nu te deranjează că este aici. Că ar putea spiona Sitia."

„A venit aici pentru tine. Și mă bucur că ați petrecut ceva timp împreună."

„Și dacă l-a ucis pe Goel?"

„Goel reprezenta un pericol pentru tine. Deși aș fi preferat să-l arestăm, nu mă supără foarte tare faptul că a fost omorât."

— Du-te și mănâncă ceva! Ești cam palidă, a zis Irys.

— Minunat! Dacă înainte nu aveam nicio mamă, acum, deodată, am două.

Irys a râs.

— Unii oamenii au nevoie de ajutor în plus.

Magicianul m-a bătut pe genunchi și a pornit în căutarea lui Bain.

Înainte să plec însă, l-am văzut pe Bavol Zaltana îndreptându-se spre mine și l-am așteptat.

— Ambasadoarea Signe vrea să aibă o discuție cu tine, a zis Bavol.

— Când?

— Acum.

Bavol m-a condus afară din sală.

— Ambasadoarei i s-au pus la dispoziție niște birouri pentru a-și rezolva treburile cât timp se află aici, mi-a explicat Bavol pe când traversam clădirea Consiliului.

Întregul guvern sitian era găzduit în marea clădire. Birourile și sălile de ședință zumzăiau de mici zgomote ale celor ocupați cu rezolvarea problemelor guvernamentale. Într-o arhivă de la subsol se aflau toate documentele oficiale, deși documentele locale rămâneau în capitoliul fiecărui clan.

Mă întrebam cum procedau nomazii clanului Sandseed. Își cărau documentele cu ei pe măsură ce traversau câmpiile? Amintindu-mi lecțiile lui Irys, mi-am dat seama că ei își transmiteau informațiile oral, prin intermediul țesătorilor-de-povești. Am zâmbit, imaginându-mi-l pe Omul Lunii, cu pielea lui albastră, șezând la un birou în arhiva clădirii Consiliului. Bavol m-a privit mirat.

— Mă gândeam la arhivă, am zis. Încercam să-mi dau seama cum raportează clanul Sandseed informațiile Consiliului.

Bavol a zâmbit larg.

— Am avut de furcă întotdeauna cu ei. Încercăm să le respectăm… obiceiurile neobișnuite. De două ori pe an, un țesător-de-povești vine la Consiliu și îi recită unui scrib evenimentele petrecute în cadrul clanului. Tehnica funcționează, și astfel păstrăm pacea în ținutul nostru. Am ajuns.

Bavol mi-a făcut semn spre o ușă deschisă.

— Vorbim mai târziu! mi-a spus, și-a înclinat capul și umerii într-un soi de plecăciune, apoi a plecat.

Invitația nu se referise și la Bavol. Am intrat în sala de așteptare. Sfetnicul Ilom ședea la un birou simplu. Zgârieturile de pe gâtul lui nu mai sângerau. Doi soldați păzeau o ușă închisă.

Ilom s-a ridicat și a bătut la ușă. Am auzit o voce înăbușită, iar Ilom a răsucit mânerul.

— A sosit, a zis el, împingând apoi ușa și făcându-mi semn să intru.

Am pășit în biroul ambasadoarei Signe, observând mobila simplă și funcțională și lipsa decorațiunilor. În spatele ei se aflau niște gărzi, dar femeia le-a spus să plece. Niciunul dintre soldați nu era Valek, ceea ce m-a făcut să mă întreb încotro plecase. Ari și Janco erau probabil în timpul lor liber.

— Ai cauzat mare agitație noaptea trecută, a zis Signe când am rămas singure.

Ochii ei remarcabili m-au studiat. Am rămas uimită de înfățișarea ei. Avea aceleași trăsături delicate ca și comandantul, însă părul lung și liniile subțiri de creion negru din jurul ochilor ei impregnau chipului strălucirea unei frumuseți fără vârstă.

— Sper că nu ți-a fost întrerupt somnul, am zis, păstrând o abordare diplomatică.

Femeia mi-a ignorat comentariul, dând din mână.

— Suntem doar noi. Poți vorbi liber.

Am clătinat capul.

— Maeștrii magicieni au un auz excepțional.

M-am gândit la Roze. Pentru ea, a trage cu urechea la conversațiile ambasadoarei era o datorie patriotică.

Signe a încuviințat.

— S-ar părea că pretendentul la regat a pus mâna pe informații false. Mă întreb cum s-a întâmplat una ca asta.

— Comunicarea defectuoasă între mai multe persoane.

— Nu vor mai exista acuzații false? a întrebat Signe.

Privirea ei mi-a scotocit chipul, de parcă mi-ar fi ținut un cuțit la gât. Se întreba dacă eram capabilă să nu-i dezvălui identitatea.

— Nu.

I-am arătat palma, punând degetul pe cicatricea pe care mi-o făcuse când îi promisesem să nu dau în vileag nimănui secretul comandantului. Nici măcar lui Valek. Gândul ăsta mi-a amintit de sugestia lui Irys ca Valek să plece din Sitia. Mi-am scos pandantivul cu fluture.

— Unele zvonuri tind să ardă mocnit și ar fi bine să nu lăsăm nimic care să aprindă alt foc.

Signe trebuia să fi fost conștientă de prezența lui Valek.

— Am să mă gândesc la asta. În orice caz, am altceva de discutat cu tine.

Signe a scos o coală de pergament dintr-o servietă de piele neagră. A rulat pergamentul și l-a ținut în palmă.

— Comandantul ți-a trimis acest mesaj. S-a gândit mult la ultima conversație pe care a ați avut-o. A decis că sfatul primit este unul bun și ar vrea să-ți mulțumească pentru sugestie.

Signe mi-a dat cilindrul.

— Este o invitație pentru când îți vei finaliza antrenamentul magic. Plănuim să ne întoarcem în Ixia peste o săptămână, mi-a explicat. Am nevoie de răspunsul tău până atunci, a zis ea, dând semn că întâlnirea noastră luase sfârșit.

M-am plecat în fața ambasadoarei și am ieșit din birou.

M-am gândit la cuvintele ei pe când mă îndreptam spre Cetate. Comandantul semnase un ordin de execuție; să merg în Ixia ar fi fost sinucidere curată.

Am așteptat până ce am aprins un foc bun în odaie înainte să desfac mesajul de la comandant. Privind flăcările ce dănțuiau, am meditat la oferta lui Ambrose. Țineam ordinul de execuție în mâini, însă a-l arunca, pur și simplu, în flăcări nu ar fi rezolvat problema. O notiță scurtă fusese adăugată pe document.

Dacă îmi demonstram loialitatea față de Ixia, atunci ordinul putea fi anulat. Îmi era oferită poziția de sfetnic dacă le arătam generalilor ixieni beneficiile de a avea un magician în serviciul Ixiei. Dacă făceam aceste lucruri, mă puteam întoarce la prietenii mei și la Valek.

Fără să aibă habar, Cahil îmi prevăzuse viitorul când mă numise maestru spion în timpul ședinței de Consiliu.

29

MĂ UITAM LA FOC PE MĂSURĂ ce emoțiile mele contradictorii, loialitatea mea și dorințele ce se băteau cap în cap ardeau și îmi dansau în piept, imitând flăcările. Fără să ajung la vreo concluzie, am ascuns ordinul de execuție în rucsac. Poate era mai bine să mă gândesc la el mai târziu.

Amintindu-mi promisiunea făcută părinților mei, m-am îndreptat spre sala de mese, sperând că aveam să-i găsesc luând prânzul. Pe drum, l-am întâlnit pe Dax.

— Yelena, a zis el, potrivindu-și pasul cu mine. Nu te-am mai văzut de zile întregi.

— Sunt sigură că mori de nerăbdare să mă pui la curent cu bârfele din campus, nu-i așa?

— Să știi că am și eu viața mea. Poate am fost prea ocupat ca să mai ascult bârfele, a pufăit el, prefăcându-se că-i rănisem sentimentele.

M-am uitat la el, iar Dax a oftat.

— Bine, ai câștigat. M-am plictisit de moarte. Magicianul secund e prea ocupat să se joace de-a detectivul, iar Gelsi e ocupată până peste poate cu un proiect, așa că nu ne-am mai întâlnit.

Dax a făcut o pauză dramatică.

— Viața mea e atât de monotonă, încât sunt nevoit să mă hrănesc cu aventurile tale.

— Și din moment ce zvonurile sunt atât de aproape de adevăr…

— Aventurile tale s-au transformat în legende.

Dax și-a desfăcut brațele larg, râzând.

— Deci unde te duci? Mergi să omori un dragon? Pot să vin cu tine, pe post de scutier umil? O să-ți lustruiesc toiagul în fiecare noapte cu cămașa de pe mine. Promit.

— Mă bucur că problemele mele te distrează, am zis un pic sarcastică. Îmi caut… ăăă, îi caut pe regele copacilor și pe regina lui. Vrem să plănuim atacul asupra dăunătorilor de arbori, care au strâns o armată invizibilă în Cetate.

Ochii lui Dax s-au aprins.

— Am auzit ceva despre aventurile reginei în dimineața asta.

Jocul nu mai era amuzant. Nu voiam să știu ce bârfeau studenții despre mama mea. Înainte ca Dax să îmi dea mai multe detalii, l-am invitat să mă însoțească.

I-am găsit pe părinții mei în sala de mese și ne-am așezat lângă ei. Prezența lui Dax mă avantaja. Subiectele de conversație se învârteau în jurul școlii, al cailor și al altor treburi obișnuite; astfel, părinții mei nu au avut nicio ocazie să îmi pună întrebări despre ședința de la Consiliu. Când mama s-a oferit să îi facă un parfum special lui Dax, am înțeles că era bucuroasă că-mi făcusem un prieten sitian.

După ce ne-am luat la revedere de la Dax, am mers cu părinții mei în odăile pentru musafiri. Pe când Perl pregătea ceaiul în mica bucătărie, l-am întrebat pe Esau despre curara.

Irys îi povestise despre drog, temându-se că fusesem răpită de Ferde.

Esau și-a trecut o mână plină de bătături peste față.

— Nu m-am gândit niciodată că va fi folosit în acest fel, a zis el, clătinând din cap. Când descopăr ceva nou, experimentez întotdeauna până ce găsesc toate efectele adverse și înțeleg cum poate fi folosită substanța, pentru a face bine sau rău. Apoi evaluez avantajele și dezavantajele. Unele descoperiri nu sunt niciodată cunoscute, dar, în cazul altora, deși nu sunt perfecte, beneficiile cântăresc mai mult decât riscurile.

Esau s-a oprit când Perl a intrat în cameră, ducând o tavă cu ceai. Avertizarea din privirea tatei îmi spunea că mama nu știa nimic despre cum folosise Ferde substanța curara. Perl ne-a servit ceaiul și s-a așezat lângă mine, pe canapea. Mama purtase mantia în timpul prânzului, dar și-o dăduse jos când intrasem în apartamentul lor.

— Ce s-a întâmplat la ședința de Consiliu? m-a întrebat ea.

Le-am povestit pe scurt despre acuzațiile lui Cahil împotriva sfetnicului Ilom. Perl și-a dus instinctiv mâna la gât când am pomenit numele lui Valek, dar s-a relaxat când i-am spus că totul se dovedise a fi o greșeală. Fără să menționez acuzațiile lui Cahil cu privire la mine, i-am informat pe părinții mei că Goel fusese ucis.

— Foarte bine, a zis Perl. Mă scutește de efortul de a-l blestema.

— Mamă!

Eram uluită.

— Poți face așa ceva?

— Parfumurile și esențele nu sunt singurele lucruri pe care le pot crea.

M-am uitat la Esau. Tata a dat din cap.

— E bine că Reyad și Mogkan sunt deja morți. Mama ta are o imaginație destul de bogată când e furioasă.

Mă întrebam ce alte surprize mă mai așteptau din partea părinților mei. Schimbând subiectul, i-am întrebat despre călătoria spre Cetate și despre familia Zaltana, petrecându-mi întreaga zi cu ei, așa cum promisesem.

Când s-a făcut târziu, Esau s-a oferit să mă însoțească spre apartamentul meu. La început l-am refuzat. Nu-mi mai fuseseră date gărzi după episodul cu Goel. Dar, la insistențele tatei și văzând încruntarea de pe fruntea lui Perl, mi-am amintit de comentariul ei despre blesteme și, nevrând să devin una dintre țintele ei, am acceptat.

Campusul era tăcut și pustiu. Lumina lunii lucea pe copacii acoperiți cu o pojghiță de gheață. Mai rămâneau doar patru zile până la luna plină. Am atins șarpele de la Valek și mi-am răsucit brățara în jurul mâinii.

Când eram pe la jumătate drumului spre apartamentul meu, Esau mi-a zis:

— Trebuie să-ți mai spun ceva despre curara.

— Încă ceva?

Esau a dat din cap.

— Motivul pentru care le-am trimis substanța oamenilor câmpiilor înainte să-mi termin experimentele este urzica. Planta crește în Câmpiile Avibiene, iar înțepătura ei dă dureri insuportabile ce durează mai multe zile. De obicei, copiii sunt aceia care intră în vreun pâlc fără să-și dea seama. În doze mici, este un remediu excelent. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că cineva ar putea folosi doze mari pentru a paraliza o persoană cu totul.

Esau s-a încruntat, trecându-și o mână prin părul grizonant, lung până la umeri.

— Mai târziu, am descoperit un alt efect advers care mi s-a părut minor pe atunci. Acum însă…

Esau s-a oprit și s-a întors la mine.

— În doze mari, curara poate paraliza abilitățile magice.

Am simțit că sângele mi se scurg din trup. Asta însemna că substanța putea afecta chiar și un maestru magician, lăsându-l neajutorat.

Noaptea următoare aveam să fac schimbul secret. Din moment ce reușisem să ocup prin magie trupul lui Goel, plănuiam să fac același lucru și cu Ferde, gândindu-mă că, chiar dacă eram imobilizată de drog, aș fi reușit să-mi folosesc puterile magice. Acum mi se părea obligatoriu să evit orice contact cu substanța blestemată.

Pesemne că tata îmi citise groaza din ochi.

— Există un soi de antidot, a zis el.

— Există vreun antidot?

— Nu merge complet, dar eliberează puterile magice și lasă trupul să simtă puțin, deși creează noi probleme, a zis Esau, clătinând frustrat din cap. Nu am reușit să experimentez cu antidotul așa cum se cuvine.

— Ce este?

— *Theobroma*.

Asta explica noua problemă. Mâncând desertul cafeniu, mi-aș fi lăsat mintea vulnerabilă influențelor magice. Apărarea mea mentală nu avea să funcționeze împotriva altui magician, nici măcar a unuia mai slab decât mine.

— De câtă *Theobroma* aș avea nevoie? l-am întrebat pe tata.

— De multă. Deși, aș putea să o fac mai concentrată, a zis el, gânditor.

Un vânt rece m-a făcut să mă cutremur și mi-am tras mantia mai aproape pe când ne continuam plimbarea.

— Nu ar mai avea același gust bun, dar ar fi o cantitate mai mică, a zis Esau.

— O poți face mâine după-amiază? am întrebat.

Esau s-a uitat la mine. Ochii lui blânzi s-au umplut de îngrijorare.

— Ai de gând să faci ceva despre care nu ar trebui să afle mama ta?

— Da.

— Este important?

— Foarte.

Tata s-a gândit la cererea mea. Când am ajuns în dreptul apartamentului meu, Esau m-a îmbrățișat.

— Știi ce faci?

— Am un plan.

— Yelena, ai reușit să te întorci acasă în ciuda tuturor greutăților. Am încredere că vei izbândi iar. Vei avea antidotul până mâine la amiază.

Esau a rămas în pragul ușii ca un urs ce mă proteja, în timp ce eu am cercetat încăperile. Mulțumit că eram în siguranță, tata mi-a urat „noapte bună" și s-a întors spre camerele de oaspeți.

M-am întins pe pat și am început să mă gândesc la noile informații pe care mi le dăduse Esau. M-am ridicat când obloanele s-au deschis deodată și mi-am scos briceagul de sub pernă. Valek a intrat pe fereastră cu sprinteneală grațioasă, sărind în pat fără să scoată un sunet.

— Trebuie să pleci. Sunt prea mulți oameni care știu că te afli aici, am zis.

— Nu înainte să-l găsim pe criminal. Și-n plus, comandantul mi-a ordonat să o protejez pe ambasadoare. Ar însemna să-mi neglijez datoriile.

— Și dacă ți-ar ordona să pleci acasă?

M-am întors să-i văd chipul.

— Ordinele de la comandant sunt mai importante decât ale oricui altcuiva.

— Valek, tu…

Tânărul mi-a oprit întrebarea cu un sărut. Aveam multe lucruri de discutat. Moartea lui Goel și oferta comandantului. Dar îndată ce trupul lui s-a lipit de al meu și mirosul lui moscat mi-a pătruns în nări, toate gândurile legate de crime și de intrigi s-au evaporat. I-am scos cămașa. Valek mi-a zâmbit încântat. Timpul nostru împreună era limitat, și nu voiam să mai irosesc o noapte cu vorbe goale.

Când m-am trezit în semiîntunericul zorilor, Valek dispăruse. Eu mă simțeam însă plină de energie. Întâlnirea mea cu Ferde era programată la miezul nopții, așa că mi-am recapitulat planul, în vreme ce îmi vedeam de treburile obișnuite.

Irys voise să încerc să mut obiectele cu ajutorul magiei în timpul lecției de dimineață. Încă nu stăpâneam această abilitate. I-am cerut totuși să lucrăm la apărarea mea mentală. Dacă aveam să recurg la antidotul lui Esau, voiam să fiu capabilă să produc o barieră suficient de puternică, încât să blocheze magia lui Ferde, chiar și sub influența *Theobromei*.

Înainte să termine lecția, Irys m-a întrebat:

— Te mai simți obosită din cauza întâmplării cu Goel?

— Puțin. De ce?

Irys mi-a zâmbit ironic.

— Săptămâna trecută, m-ai bătut la cap cu întrebări despre Opal în fiecare zi. Totuși, azi nu mi-ai pus nicio întrebare.

— Am presupus că mă vei pune la curent la veștile.

— Am atins un prag important! a declarat Irys. Ai învățat să ai încredere în noi.

Apoi amuzamentul din ochii ei s-a stins.

— Nu am nicio veste. Credem că nu se mai află în Citadelă sau în câmpii, așa că ne-am extins aria de căutări.

Vina îmi strângea pieptul pe când mă grăbeam să-l găsesc pe tata. Voisem să colaborez cu Irys și cu ceilalți, dar acum plănuiam să-l întâlnesc pe Ferde, având-l doar pe Valek drept ajutor. Chiar dacă Valek făcea cât patru oameni înarmați, eu tot nu-mi încredințasem planurile lui Irys. Un sitian adevărat ar fi prezentat faptele în fața Consiliului.

Dar oare de ce nu aveam încredere în Irys? Poate pentru că nu m-ar fi lăsat să mă întâlnesc cu Ferde. Pericolul în care se afla Sitia era prea mare, dar a încerca să-l încolțească pe Ferde fără ca eu să fiu acolo nu ar fi funcționat niciodată. Irys credea că aveau să-l găsească în cele din urmă, iar sacrificarea lui Opal era un preț prea mic pentru siguranța Sitiei. Eu credeam că un risc total era singura metodă de a-l captura pe ucigaș. A cunoaște și a încerca să minimizez riscurile mi se părea a fi singura soluție.

Irys nu credea în abilitățile mele de a-l prinde pe Ferde, dar reușisem să o împiedic pe Roze, cel mai puternic magician din toată Sitia, să-mi citească gândurile, o vindecasem pe Tula și îi găsisem conștiința, ocupasem trupul lui Goel și, în curând, aveam să pun mâna pe un antidot pentru curara.

Încrederea trebuie să existe de ambele tabere. Ca și loialitatea. Mă simțeam loială? Lui Irys, da. Dar Sitiei? Nu eram prea sigură. Chiar dacă reușeam să o salvăm pe Opal și să-l prindem pe Ferde, Irys ar fi refuzat să mai continue antrenamentul. Gândul ăsta groaznic mă făcea să-mi contemplu vizitorul și oferta comandantului. Irys avea să rupă relațiile cu mine, iar eu nu aș mai fi avut nicio obligație față de Sitia. I-aș fi putut dezvălui comandantului planurile lui Cahil de a strânge

o armată pentru a recuceri Ixia. Cahil, turnătorul, nu avusese niciun drept să vorbească în fața Consiliului despre relația mea cu Valek.

Tata mă aștepta în fața apartamentului pentru oaspeți. Concentrase *Theobroma* sub forma unei pilule de forma și mărimea unui ou de măcăleandru.

— Am îmbrăcat-o în gelatină, ca să nu se topească, mi-a explicat Esau.

— Să se topească?

— Cum ai de gând să o înghiți dacă ești paralizată de curara?

Când ochii mi s-au deschis larg, înțelegând, tata a continuat:

— Poți ține pilula între dinți. Dacă ești înțepată cu curara, sparge pilula în dinți și încearcă să înghiți cât poți de mult, înainte ca maxilarul să ți se blocheze! Sper că restul se va topi și îți va aluneca pe gât.

Înainte să aflu de acest antidot, scopul meu fusese să nu mă las deloc drogată. Dacă mergeam de bunăvoie la întâlnirea cu Ferde, atunci nu ar mai fost nevoit să folosească pe mine curara. Sau, cel puțin, așa speram. Pilula de la Esau mă făcea mai încrezătoare cu privire la întâlnirea din acea noapte și îmi dăduse o idee nouă. Am împrumutat de la tata alte câteva obiecte.

Mi-am petrecut restul după-amiezii antrenându-mă cu Zitora, iar, după cina cu părinții mei, am plecat spre hambar. Ziua întreagă mi se păruse stranie, ca și cum aș fi făcut totul pentru ultima dată. Poate că mă simțeam așa din cauza faptul că viața avea să mi se schimbe definitiv.

Kiki mi-a simțit starea.

„Domnița de Lavandă e tristă."

„Un pic."

Am scos-o pe Kiki din boxa ei și am țesălat-o. De obicei, vorbeam cu ea, dar în noaptea asta preferam să lucrez în tăcere.

„Merg cu Domnița de Lavandă."

Surprinsă, m-am oprit. Credeam că legătura mea cu Kiki se limita la emoții și la comunicarea simplă. Iapa îmi citea sentimentele și avea anumite instincte, ca atunci când fusesem amenințată de Goel, dar până acum nu îmi închipuisem că era conștientă de ceea ce făcea.

„Ar fi suspect să te iau cu mine."

„Du-mă unde te pot mirosi! Domnița de Lavandă are nevoie de mine."

M-am gândit la vorbele ei pe când așezam periile la locul lor. Cahil nu venise la grajd pentru lecția de călărie. Nu eram surprinsă. Trebuia să exersez de una singură. Însă cum era să încalec fără șa sau fără un mic ajutor?

„Prinde coama. Sari. Trage."

„Kiki, azi ești foarte sfătoasă."

„Isteață", a fost ea de acord.

Pe când călăream de jur împrejurul pășunii, mi-am dat seama că oferta iepei nu era de neglijat. Aveam să o iau cu mine și să o las să pască pe câmpii. Locul de întâlnire îmi era cunoscut, la Stânca Însângerată. M-a cuprins un fior gândindu-mă la cum reușise Ferde să capete această informație.

Imaginea și gândurile lui Ferde încă îmi băntuiau coșmarurile și mă întrebam dacă nu cumva formasem, fără să vreau, o legătură mentală cu el. Dorința lui de a mă avea îmi chinuia visurile. Acum nu mai alergam din calea șerpilor. În schimb, așteptam îmbrățișarea lor mortală, primind cu brațele deschise mușcătura uitării. Acțiunile din vis deveniseră la fel de tulburătoare ca și ale lui Ferde.

Kiki a început să meargă cu pași mai mari, smulgându-mă din visare. M-am concentrat la a-mi păstra echilibrul. Când picioarele și spatele au început să mă doară, iapa s-a oprit.

După ce am mângâiat-o, am lăsat-o să se întoarcă la grajd. „Ne vedem mai târziu", am zis, îndreptându-mă spre camera mea, ca să mă pregătesc. Încrederea mi se preschimba în agitație, pe măsură ce întunericul începea să acapareze cerul.

„Încrederea", a zis Kiki. „Încrederea e ca bomboanele mentolate." Am râs. Kiki percepea lumea cu stomacul. Bomboanele erau bune, așadar și încrederea în altă persoană era un lucru bun.

Valek mă aștepta în apartament. Expresia lui rigidă semăna cu o mască de metal. Un luciu glacial i se citea în ochi; era privirea lui de ucigaș.

— Poftim! a zis el, dându-mi o cămașă pe gât și o pereche de pantaloni negri. Sunt făcute dintr-un material special care te va proteja de săgețile aruncate prin aer, dar nu le va opri dacă ești împunsă direct cu una.

— Sunt grozave! am zis, mulțumindu-i.

Cel puțin nu aveam să fiu luată prin surprindere, iar, dacă Ferde se afla suficient de aproape, speram să fiu în avantaj.

Noile haine îmi atârnau pe trupul slab. Am rulat mânecile cămășii și mi-am pus o curea ca să împiedic pantalonii să cadă. Valek a zâmbit scurt.

— Au fost ale mele. Nu sunt cel mai bun croitor din lume.

Mi-am pregătit rucsacul cu grijă, luând cu mine doar lucrurile esențiale, care includeau pilula de *Theobroma*, obiectele de la Esau, cârligul și funia, un măr și arcul. Ferde nu-mi pusese condiția de a veni neînarmată. Mi-am prins șperaclele în păr și mi-am așezat briceagul la coapsă prin gaura pe care Valek o tăiase în buzunarul pantalonilor. Valek îmi anticipase nevoile.

Poate că nu se pricepea să mânuiască acul și ața, dar era un luptător de excepție.

Ne-am recapitulat planul și i-am povestit despre Kiki.

— E destul de greu să te strecori prin porțile Cetății și a Citadelei cu un animal mare, iubire, a zis Valek.

— O să reușesc, ai încredere în mine.

Valek m-a privit inexpresiv.

— O să o iau pe Kiki în câmpii și o să-ți dau suficient timp să treci de poarta Citadelei, apoi o să mă îndrept spre locul de întâlnire, am spus. Poți să intervii când Opal e în siguranță, iar Ferde își face apariția.

Valek a încuviințat.

— Te poți baza pe mine.

Mi-am pus mantia și am plecat. Rămăseseră patru ore până la miezul nopții.

Câțiva oameni hălăduiau prin campus. Torțele așezate de-a lungul aleilor erau aprinse, iar studenții se grăbeau în înserarea rece spre cursurile târzii sau spre întâlnirile cu prietenii. Eram o străină printre ei. O umbră ce-i privea și tânjea să li se alăture, care își dorea ca singurele ei griji să fie studiul pentru unul dintre testele la istorie ale lui Bain.

Kiki aștepta în boxa ei. Am deschis ușa și am lăsat-o să iasă. Avea să-mi fie imposibil să mă sui pe spinarea ei încărcată cu mantia și cu rucsacul. Mi-am tras un taburet și am urcat pe el.

„Ai nevoie de antrenament", a zis Kiki. „În sălbăticie nu sunt scăunele."

„Mai târziu", i-am răspuns.

Îndreptându-ne spre poarta Cetății, Kiki a privit înapoi spre turnul lui Irys. „Domnița Magică".

Vina pe care mi-o suprimasem pentru că nu-i dezvăluisem lui Irys planurile mele amenința să se dezlănțuie. „Nu va

fi fericită. Foarte furioasă. Dă-i Domniței Magice bomboane mentolate!"

Am râs, gândindu-mă că aveam nevoie de ceva mai mult decât bomboane mentolate ca să repar răul făcut.

„Bomboanele le plac tuturor", a zis Kiki.

Era vreun sfat cabalin misterios?

„Ești sigură că Omul Lunii nu e tatăl tău?"

„Omul Lunii e deștept."

M-am gândit la vorbele iepei, încercând să le descifrez înțelesul. Înainte să ajungem la poarta Cetății, am tras la mine un fir de putere magică și mi-am proiectat conștiința. Două gărzi păzeau poarta. Plictisit, unul dintre soldați se gândea cu jind la sfârșitul turei; celălalt socotea ce să mănânce la cină. Un magician dormea pe un scaun. Pe magician l-am adâncit într-un somn profund și, folosindu-mă de dorințele gărzilor, i-am încurajat să se concentreze la altceva decât la calul și la călărețul care treceau pe sub poartă. Pe când unul dintre soldați privea cerul să vadă cât de departe ajunsese Steaua Sudului, celălalt căuta de-ale gurii prin postul de gardă. Niciunul nu m-a observat și, în curând, am reușit să ies fără să fiu văzută.

Kiki se deplasa în tăcere prin Citadelă. Niciun potcovar nu îndrăznea să se apropie de un cal care provenea din teritoriile Sandseed. Disprețul rasei lor pentru potcoave era bine cunoscut. Patru soldați păzeau poarta Citadelei. Din nou, le-am distras atenția oamenilor atunci când ne-am strecurat prin întuneric. Odată ieșite, Kiki a pornit la galop, îndreptându-ne spre Câmpiile Avibiene. Când nu am mai văzut drumul sau Citadela, Kiki a încetinit.

M-am gândit iar la ce-mi spusese Kiki despre bomboanele mentolate. Fiecare dintre noi trebuia să facă exact ce era nevoie pentru ca planul din noaptea asta să funcționeze. Ambele

părți trebuiau să aibă încredere. Ea spusese că încrederea e ca bomboanele mentolate. Oare se referise la Irys, și nu la Valek? Răspunsul era limpede acum. Nu știam dacă ar fi trebuit să mă simt deșteaptă pentru că ghicisem sfatul lui Kiki sau umilită de faptul că trebuise ca un cal să-mi spună ce era mai bine să fac.

„Irys", am zis în mintea mea.

„Yelena? Ce s-a întâmplat?"

Am inspirat adânc, mi-am liniștit nervii și i-am dezvăluit planul. O tăcere îndelungată și rece a urmat.

„Vei muri", a zis ea în cele din urmă. „Nu mai ești studenta mea. Voi discuta cu ceilalți maeștri și te vom opri înainte să ajungi la el."

Mă așteptam la acel răspuns. Furia și cenzura imediată erau motivele pentru care nu voisem să-i mărturisesc nimic.

„Irys, mi-ai mai spus și altă dată că voi muri. Îți amintești când ne-am întâlnit pentru prima dată în Pădurea Șerpilor, în Ixia?"

Irys a ezitat.

„Da."

„Mă aflam într-o situație imposibilă. Nu aveam deloc control asupra puterilor mele magice, mă amenințai că mă vei ucide și tocmai fusesem otrăvită de Valek. Fiecare acțiune părea să ducă la sfârșitul meu. Totuși ți-am cerut atunci să-mi acorzi timp și m-ai ascultat. Abia dacă mă cunoșteai, însă ai avut suficientă încredere în mine, cât să mă lași să găsesc o soluție. Poate că nu cunosc prea bine sistemul din Sitia, dar am suficientă experiență cu situațiile imposibile. Gândește-te la asta înainte să vorbești cu ceilalți."

A urmat o nouă pauză lungă și chinuitoare. Mi-am retras legătura, căci trebuia să-mi îndrept atenția spre misiunea din acea seară. Kiki s-a oprit la vreo doi kilometri de Stânca

Însângerată. Simțeam magia subtilă a clanului Sandseed. Protecția nu era la fel de puternică precum cea care le înconjura tabăra, dar semăna cu o rețea subțire ce aștepta să surprindă prada. Un magician cu mecanisme bune de apărare ar fi putut să evite capcana, însă, în cazul în care clanul își intensifica puterea, atunci ar fi putut simți prezența magicianului și l-ar fi atacat. Am respirat ușurată știind că imunitatea lui Valek îl proteja.

Am lunecat de pe spinarea lui Kiki.

„Ascunde-te!" i-am zis.

„Stai în calea vântului, să te miros bine!" mi-a cerut Kiki.

M-am ascuns în iarba înaltă, acordându-i suficient timp lui Valek să mă prindă din urmă. Kiki ajunsese aici într-o oră, dar lui Valek îi mai trebuia încă o oră să sosească la locul de întâlnire. Când am crezut că așteptasem suficient, m-am îndreptat spre Stânca Însângerată, știind că Valek avea să se apropie de locul de întâlnire din partea opusă.

„Iepure", a zis Kiki. „Bun."

Am zâmbit. Probabil că speriase un iepure din vizuina lui.

Lumina puternică a lunii lucea pe firele lungi de iarbă. O adiere slabă de vânt a suflat și am privit umbra lunii lunecând pe suprafața tremurătoare.

Vocea lui Irys mi-a răsunat în minte. „Ești pe cont propriu." Apoi, am simțit întreruperea; legătura noastră, de la mentor la ucenic, fusese tăiată. Capul îmi pulsa din cauza golului ce se crease brusc. Inima mi s-a strâns panicată. Mi-am calmat nervii, amintindu-mi că Valek și Kiki mă vegheau.

Când m-am apropiat de locul de întâlnire, m-am oprit și mi-am scos mantia; am rulat-o și am ascuns-o într-un pâlc de ierburi înalte. Scoțând pilula cu *Theobroma* de la Esau, am

așezat-o între măselele din spate. Se simțea ciudat și îmi era teamă să nu cumva să o fi spart din greșeală.

Am continuat. Silueta întunecată a stâncii umplea orizontul. Pe când priveam prin semiîntuneric, căutându-i cu privirea pe Opal sau pe Ferde, razele lunii se filtrau printre nori.

Am respirat ușurată văzând-o pe Opal ieșind de după stâncă. Fata a fugit la mine. Doar când a ieșit din umbră i-am văzut groaza de pe chip. Avea ochii umflați; fața ei palidă era pătată de plâns. Am cercetat zona cu ajutorul magiei, căutându-l pe Ferde, în timp ce privirea-mi scormonea întunericul.

Opal s-a aruncat, hohotind de plâns, în brațele mele. Era prea ușor. Oare Ferde nu-și dorea să se asigure că voi veni cu el înainte să o elibereze? Fata m-a îmbrățișat așa de tare, că mi-a ciupit pielea. Ferde tot nu apăruse. Am tras-o într-o parte, plănuind să o îndrum spre Citadelă.

— Îmi pare așa de rău, Yelena! a strigat ea, fugind.

M-am întors pe călcâie, așteptând să-l văd pe Ferde stând acolo, mândru. În jur nu era nimeni. Confuză, am dat să o urmez pe Opal, dar picioarele nu voiau să mă mai asculte. M-am împiedicat și am simțit cum trupul îmi amorțește.

30

M-AM ÎNTINS PE JOS, pe măsură ce paralizia începea să-mi acapareze trupul cu o viteză ameţitoare. Am avut la dispoziţie doar o secundă să-mi dau seama că fusesem înţepată cu drogul curara, până ca substanţa să-mi blocheze toţi mușchii. Doar o secundă ca să muşc pilula cu *Theobroma,* înainte ca maxilarul să-mi paralizeze şi să reuşesc să înghit o singură picătură de antidot.

Aşezată pe o parte, am văzut-o pe Opal în lumina cenuşie, alergând în direcţia Citadelei. Situaţia neajutorată în care mă aflam era un rezultat direct al încrederii prea mari pe care mi-o pusesem în propriile puteri. Concentrându-mă la pericolul pe care îl reprezentau magia lui Ferde sau drogul, nu mă pregătisem pentru un eventual atac din partea lui Opal. Ea mă înţepase, îmi ceruse iertase şi fugise.

O furie mută îmi pulsa în trup. Drogul părea să-mi înăbuşe atât emoţiile, cât şi puterile magice. Mă simţeam de parcă aş fi purtat o căciulă grea şi udă de lână pe cap.

În spatele meu, am auzit foşnetul slab al unor paşi ce se apropiau. Îl aşteptam pe Valek. Oare avea să atace când Ferde se apropia de mine?

Pașii s-au oprit și în fața ochilor mi-a răsărit altă privelişte. Fără să simt ceva, am fost trasă pe spate. Capul mi s-a învârtit o secundă, apoi am văzut clar cerul nopții. Nu-mi puteam muta privirea, dar puteam clipi. Nu puteam vorbi, dar puteam respira. Nu-mi puteam mișca gura sau limba, dar puteam înghiți. Straniu.

Mi-am amintit că ar fi trebuit să simt frică atunci când am văzut chipul ce mi-a apărut brusc în fața ochilor. Însă uimirea mi-a eclipsat teama pentru o clipă. La mine se uita o femeie cu părul lung. Purta o robă și puteam zări niște linii șterse desenate sau tatuate pe gâtul ei. Am simțit cum aerul se îngroașă și îmi intră cu greu în plămâni când femeia a scos un cuțit și l-a îndreptat spre ochii mei.

— Să te ucid acum? a întrebat ea.

Accentul ei îmi era cunoscut. Femeia și-a înclinat capul într-o parte, amuzată.

— Nu spui nimic? Nicio grijă. Nu te voi omorî acum, când nu poți simți durere. Trebuie să suferi mult, înainte să-ți curm durerea definitiv.

Femeia s-a ridicat și s-a îndepărtat. Mi-am cercetat memoria. O cunoșteam? De ce voia să mă ucidă? Poate că lucra cu Ferde. Vorbeau aceeași limbă, dar nu în același ritm cadențat. Unde era Valek? Trebuia să fi văzut în ce starea eram. Am auzit ceva frecându-se de o suprafață, apoi un bufnet și, ametită, mi-am dat seama că femeia mă târâse. Lumea s-a înclinat și s-a îndreptat. Femeia a scos o frânghie și am ghicit, după ce reușeam să văd sau să aud, că mă trăsese într-un cărucior și că mă lega de el. Femeia a sărit jos și, după un moment, am auzit-o chemând un cal.

Scârțâitul roților și tropăitul calului erau singurele indicii că ne mișcam. După fâșâitul și biciuirea ierbii, îmi dădeam seama că înaintam în Câmpiile Avibiene. Unde era Valek?

M-am îngrijorat și am așteptat și chiar am adormit. De fiecare dată când o picătură de *Theobroma* îmi ajungea în gât, o înghițeam. Oare avea să-mi fie suficient ca să contracareze efectele drogului? Când femeia s-a oprit, în cele din urmă, o pată de lumină, anunțând zorii, se făcuse deja vizibilă pe cerul nopții. Începeam să simt iar câte ceva. Mi-am mișcat limba, încercând să înghit mai multă *Theobroma*. Durerea mi-a cuprins încheieturile și gleznele. Mâinile și picioarele îmi erau rigide și reci. Fusesem legată cu brațele și cu picioarele larg deschise pe cotiga tare. Abilitatea mea de a mă conecta la sursa puterii începuse să funcționeze din nou, când femeia s-a urcat în cărucior. Gândurile mi s-au împrăștiat văzând că ținea un ac lung și subțire. Am alungat teama și am tras puterea la mine.

— Să nici nu-ți treacă prin minte! a zis ea, înțepându-mă. Trebuie să ajungem în Vid, ca să îți recapeți senzațiile. După aceea, vei putea simți oțelul rece despicându-ți trupul.

M-am gândit că era un moment ideal ca Valek să-și facă apariția, dar, când am văzut că nu vine, am zis:

— Cine…, chiar înainte ca drogul să-mi paralizeze toți mușchii.

— Nu mă cunoști, dar l-ai cunoscut bine pe fratele meu. Nu-ți face griji, vei afla curând motivul suferinței tale.

Femeia a sărit din car, iar sunetele familiare s-au pornit din nou.

Oricând, Valek, m-am gândit. Însă, pe măsură ce soarele continua să se înalțe pe cer, speranțele că aveam să fiu salvată deveneau din ce în ce mai slabe. Ceva trebuia să se fi întâmplat cu Valek. Poate că mesajul lui Irys fusese o avertizare.

Mai multe scenarii orbile privindu-l pe Valek mi se desfășurau în minte. Ca să-mi distrag atenția, am început să mă întreb ce făcea Kiki. Era pe aproape? Îmi urmărea mirosul?

Oare știa că aveam nevoie de ajutorul ei, din moment ce puterile magice îmi erau paralizate?

Soarele plutea la orizont, când carul s-a oprit iar. Arsura din vârfurile degetelor însemna că efectul drogului începuse să se estompeze. Curând, crampele, durerea și aerul rece au început să-mi chinuie trupul. M-am cutremurat și am înghițit restul de antidot, pregătindu-mă pentru o nouă înțepătură. Însă acul nu s-a mai apropiat de pielea mea.

În schimb, femeia s-a urcat în cotigă și a rămas în picioare, deasupra mea. Ea și-a deschis brațele larg.

— Bine ai venit în Vid! Sau, în cazul tău, în iad.

În lumina slabă, i-am văzut limpede ochii cenușii. Trăsăturile puternice ale chipului ei îmi aminteau de cineva, dar nu reușeam să gândesc clar. Capul mă durea și mintea mi se părea înceată. Am dat să cuprind un fir de putere, dar nu am găsit nimic.

Un zâmbet îngâmfat s-a întins pe buzele femeii.

— Acesta este unul dintre puținele locuri din Sitia unde există o gaură în țesătura de putere. Nu există putere, nu există nici magie.

— Unde suntem? am întrebat.

Vocea îmi răsunase aspru.

— În Platoul Daviian.

— Cine ești?

Amuzamentul s-a șters de pe fața femeii. Părea să aibă în jur de treizeci de ani. Părul ei negru îi trecea de talie. Și-a ridicat mânecile mantiei de culoarea nisipului, lăsând să se vadă tatuajele de culoare violet, în formă de animale, care-i acopereau brațele.

— Tot nu ți-ai dat seama? Ai ucis chiar atât de mulți bărbați?

— Patru bărbați, dar nu m-aș da înapoi să ucid și o femeie, am zis, privind-o cu ură.

— Nu ești în postura de a te umfla în pene.

Femeia și-a tras cuțitul dintr-un buzunar al mantiei. Am socotit repede; dintre cei patru bărbați uciși, Reyad fusese singurul pe care-l cunoscusem bine. Pe ceilalți îi ucisesem ca să mă apăr. Nici măcar nu le știam numele.

— Tot nu ți-ai dat seama? a întrebat femeia și s-a apropiat de mine.

— Nu.

În ochii ei cenușii ardea mânia. Expresia de pe chipul ei mi-a reîmprospătat memoria. Mogkan. Magicianul care mă răpise și care încercase să mă lase fără suflet. Era cunoscut drept Kangom în Sitia.

— Kangom a meritat să moară, am zis.

Valek îi aplicase lovitura fatală, însă Irys și cu mine îl prinseserăm pe magician într-o plasă magică. Pe el nu-l inclusesem în socoteala mea, dar am recunoscut că am fost implicată în moartea lui.

Furia i-a schimonosit chipul femeii. Și-a înfipt cuțitul în antebrațul meu drept, apoi l-as tras la fel de iute. Durerea mi-a fulgerat prin braț. Am țipat.

— Cine sunt eu? a întrebat ea.

Deși mă ardea brațul, i-am susținut femeii privirea.

— Ești sora lui Kangom.

Ea a dat din cap.

— Numele meu este Alea Daviian.

Nu era unul dintre numele clanurilor. Femeia mi-a înțeles confuzia și a adăugat:

— Am aparținut clanului Sandseed, a zis ea, scuipând. Dar ei au rămas blocați în trecut. Deși sunt mai puternici decât toți sitienii, se mulțumesc să hălăduiască pe câmpii, să viseze și să urzească povești. Fratele meu plănuia să facem Sitia a noastră.

— Dar îl ajuta pe Brazell să cucerească Ixia.

Îmi venea greu să-i urmăresc logica în acele clipe, când sângele mi se scurgea din rană.

— Un prim pas. Dorea să preia controlul armatelor din nord și să atace Sitia. Dar i-ai stricat socotelile, așa-i?

— Mi s-a părut o idee bună.

Alea și-a trecut lama cuțitului de-a lungul brațului meu stâng, desenând o linie de la umăr la încheietură.

— Ai să înveți să regreți acea decizie, înainte să-ți tai beregata, la fel cum ai făcut cu fratele meu.

Durerea îmi cuprinsese brațele, dar gândul enervant că distrusese cămașa specială a lui Valek îmi ocupa mintea. Alea a ridicat iar cuțitul, țintindu-mi fața. M-am gândit rapid la ceva.

— Trăiți în platou? am întrebat.

— Da. Ne-am desprins de clanul Sandseed și am înființat un clan nou. Daviienii vor cuceri Sitia. Nu va mai trebui să furăm ca să supraviețuim.

— Cum?

— Alt membru a plecat în căutarea puterii. Odată ce-și va termina ritualul, el va deveni mai puternic decât toți cei patru maeștri magicieni laolaltă.

— Tu ai ucis-o pe Tula? am întrebat.

Văzând că mă privește confuză, am adăugat:

— Sora lui Opal.

— Nu. Vărul meu a avut această plăcere.

Alea era ruda lui Ferde. El trebuia să fie omul despre vorbise Alea. Asta mă făcea să mă întreb pe cine pusese ochii Ferde, pentru a-și încheia ritualul. Era posibil să fie oricare fată cu abilități magice, iar el se putea afla oriunde. Nu mai aveam decât două zile să-l găsim.

M-am opintit, trăgând de frânghii, motivată de o nevoie imperioasă și bruscă să mă mișc. Alea a zâmbit satisfăcută.

— Nu-ți face griji, nu vei mai apuca purificarea Sitiei! Însă vei mai trăi ceva timp.

Femeia a scos acul și mi l-a înfipt în rana de pe braț. Am scâncit.

— Nu-mi place să-ți irosesc sângele. Am instalat un aparat special ca să-ți strâng esența vinelor și ca să o folosesc mai târziu.

Alea a sărit din car.

Drogul începuse să-mi amorțească durerea din brațe, dar corpul nu mi-a mai fost cuprins de paralizie. Pesemne că antidotul de la Esau funcționa.

Prezența Vidului însemna că nu aveam de ce să-mi fac griji din cauza influențelor magice asupra minții mele. Cu toate astea, fiind legată de car și fără nicio armă, nu eram sigură că aș fi fost în stare să mă lupt cu Alea.

Dacă îndrăzneam să-mi caut rucsacul și arcul, i-aș fi dat de știre femeii că mă puteam mișca. Așa că am strâns din dinți, ca să-i opresc din clănțănit, și mi-am amintit să stau nemișcată.

Am auzit un bufnet tare și am simțit carul înclinându-se. Picioarele mele erau acum în poziția verticală, iar capul mi s-a ridicat. Din acest unghi, puteam vedea o schelă din lemn aflată la doar câțiva metri depărtare. Schela era făcută din grinzi groase, avea cătușe și lanțuri ce atârnau din vârf și un soi de scripete agățat de ele. Sub schelă era un bazin din metal. Bănuiam că acela era locul victimei.

În spatele schelei, rostogolindu-se în culori vii, se desfășura Platoul Daviian. Lucrătura în nuanțe de galben, cafeniu și maro părea nespus de liniștitoare în comparație cu aparatul de tortură.

Inima a început să-mi bată mai tare. Mă uitam drept înainte, când Alea mi-a răsărit în fața ochilor. Era cu doar câțiva

centimetri mai înaltă decât mine; bărbia ei îmi ajungea la nivelul ochilor. Își scosese mantia; pe dedesubt purta pantaloni albaștri și o bluză cu mâneci scurte și cu gulerul în formă de „V", decorată cu discuri albe ce arătau ca niște solzi de pește. O centură de piele, pentru arme, îi încercuia talia.

— Te simți mai bine? a întrebat ea. Hai să ne asigurăm! a adăugat, înfigându-și vârful cuțitului în coapsa mea dreaptă.

Concentrată cum eram să nu reacționez, mi-am dat seama abia după o clipă că împunsătura nu mă duruse. Vârful cuțitului lovise suportul briceagului meu. Mă întrebam dacă arma era încă înăuntru. Alea mi-a cercetat chipul preț de câteva clipe frenetice. Dacă bănuia că mă puteam mișca, atunci totul avea să fie pierdut.

— Hainele tale sunt ciudate, a zis ea în cele din urmă. Sunt groase și rezistă cuțitului meu. O să ți le scot și am să le păstrez. O să-mi amintească de timpul petrecut cu tine.

Alea a pășit apoi spre schela din lemn și a luat cătușele ce atârnau, trăgând de ele. Roata scripetelui a început să se întoarcă și a lăsat lanțul să coboare, până ce cătușele au ajuns la car.

— Ești prea grea ca să te ridic. Bine că fratele meu a adăugat scripetele ca să te fixez mai ușor!

Alea a deschis cătușele din metal și le-a desfăcut larg. Era timpul să acționez. Dacă Alea era deșteaptă, avea să-mi prindă mâinile înainte să-mi dezlege picioarele. Îndată ce brațele aveau să-mi fie fixate pe schelă, aș fi fost neputincioasă. Aveam doar câteva momente ca să profit și plănuiam să risc totul pe baza unei bănuieli.

Alea s-a aplecat și a tăiat sfoara ce-mi lega brațul drept de latura carului. Mi-am lăsat mâna să cadă moale, sperând că femeia avea să-mi dezlege și celălalt braț, înainte să le lege iar.

În schimb, Alea și-a așezat cuțitul la brâu și s-a întins după brațul meu.

Mi-am înfipt mâna în buzunar și am luat briceagul. Alea a rămas o clipă nemișcată. Degetele mele au găsit suprafața netedă a mânerului. Aproape că am izbucnit în râs de ușurare. Am tras arma afară, am lovit mâna femeii și am scos lama.

Alea și-a tras cuțitul din centură. Înainte să bată în retragere, mi-am înfipt briceagul în abdomenul ei. Icnind, surprinsă, femeia și-a ațintit cuțitul spre inima mea. A ezitat un pic pe când se apleca să mă lovească, dar am simțit oțelul rece intrându-mi adânc în abdomen. Alea s-a prăbușit la pământ, ghemuită asupra briceagului meu.

Am luat o gură bună de aer, încercând să nu leșin. Durerea îmi cuprindea, ca o flacără, spatele și îmi chinuia măruntaiele ca o menghină. Alea și-a scos lama din burtă și a aruncat-o la pământ. Târându-se spre mantia ei, a scos o fiolă cu un lichid din unul dintre buzunare. A deschis flaconul și și-a înmuiat degetul în el, frecându-și apoi rana. Era curara.

Ridicându-se cu greu în picioare, Alea a venit iar la mine. Mi-a studiat starea în tăcere. Drogul pe care îl folosise trebuie să fi fost diluat, ca să nu o paralizeze.

— Dacă îți scoți cuțitul ca să te eliberezi, vei sângera până la moarte, a zis ea cu o satisfacție diabolică. Dacă-l lași înăuntru, vei muri oricum. În orice caz, ești în mijlocul pustietății și nu ai acces la magie ca să te poți vindeca.

Alea a ridicat din umeri.

— Nu asta plănuisem, dar rezultatul va fi același.

— Cum rămâne cu problema ta? am întrebat, răsuflând cu greu din cauza efortului.

— Calul și oamenii mei sunt în apropiere. Vindecătorul meu mă va face bine și mă voi întoarce la timp ca să te văd murind.

Alea a pășit dincolo de car. Am auzit niște foșnete și icnete și, în cele din urmă, femeia și-a chemat calul. Am recunoscut tropăitul cunoscut al copitelor.

Pe măsură ce vederea începea să mi se încețoșeze, nu puteam decât să fiu de acord cu Alea. Situația nu mi se îmbunătățise deloc, dar, cel puțin, nu-i oferisem satisfacția de a mă tortura. Durerea intensă mă împiedica să mă concentrez. Să scot cuțitul sau să-l las înăuntru?

Timpul trecea, iar eu îmi pierdeam cunoștința, apoi mă trezeam. Mi-am revenit când am auzit copitele unui cal ce galopa. Eu încă nu decisesem ce aveam să fac, însă Alea se și întorcea să se umfle în pene. Închizând ochii ca să nu-i văd expresia îngâmfată, am auzit un nechezat ușor. Sunetul îmi mângâia durerea, de parcă ar fi fost înmuiat în curara. Am deschis ochii și am văzut fața lui Kiki. Viitorul arăta ceva mai bine, dar nu eram sigură că puteam să îi comunic ceva iepei.

— Cuțitul! am zis cu voce tare.

Gâtul mă ardea de sete.

— Ia cuțitul! am repetat, uitându-mă la briceagul de pe pământ, apoi la Kiki. Te rog!

Kiki s-a uitat în direcția bună, apoi a mers și a apucat mânerul briceagului cu dinții. Era, într-adevăr, isteață. Am întins mâna liberă, și calul mi-a așezat briceagul în palmă.

— Kiki, dacă reușim chestia asta, am zis, o să îți dau câte mere și bomboane mentolate vrei tu.

Valuri noi de durere mi s-au revărsat prin trup, în timp ce mă răsuceam ca să tai legăturile din jurul încheieturii stângi. Când am terminat, am căzut la pământ, dar am aterizat pe

brânci, împiedicând cuțitul să se mi se înfigă și mai mult în burtă. După o eternitate, m-am întins și am tăiat sfoara din jurul gleznelor.

Probabil că m-aș fi ghemuit la pământ cedând în fața somnului puternic care mă cuprindea, dar Kiki a nechezat și mi-a împuns fața cu botul. M-am uitat în sus. Spinarea ei mi se părea la fel de îndepărtată precum norii de pe cer. În sălbăticie nu existau scăunele. Am dat să râd, dar în schimb am început să plâng isteric. Kiki s-a îndepărtat, apoi s-a întors cu rucsacul meu între dinți și l-a așezat lângă mine. I-am zâmbit. Întotdeauna avusesem rucsacul cu mine când o călărisem. Se gândise probabil că aveam nevoie de el ca să mă cațăr pe spinarea ei. Bătând nerăbdătoare din copite, iapa mi-a împins rucsacul mai aproape. Spusesem ceva despre niște mere. Poate că-l voia pe cel dinăuntru.

Am deschis rucsacul. Fetiță isteață! Am găsit fiola de care uitasem. Pentru că plănuisem să folosesc curara împotriva lui Ferde, luasem cu mine unul dintre flacoanele tatei. Mi-am frecat o picătură peste rană. Drogul mi-a calmat durerea. Oftând ușurată, am încercat să mă ridic. Brațele și picioarele îmi erau ca niște bușteni rigizi și grei, dar se mișcau așa cum trebuia. *Theobroma* din trupul meu împiedica drogul să mă paralizeze de tot. M-am chinuit să-mi așez rucsacul în spate. Teama că Alea avea să se întoarcă m-a motivat, așa că m-am ridicat pe picioarele mele nesigure.

Kiki și-a îndoit picioarele din față pe genunchi. M-am uitat la ea pieziș. Nu avem taburet? Iapa a nechezat nerăbdătoare. Mi-am prins degetele în coama ei și mi-am aruncat un picior peste spinarea ei. Iapa s-a ridicat și a plecat ca din pușcă, galopând lin.

Mi-am dat seama imediat ce ieșiserăm din Vid. Magia mă înconjura ca o apă, dar în curând m-am simțit copleșită. Era un efect nefericit al *Theobromei*. Mintea îmi era acum vulnerabilă în fața atacurilor magice. Intrând în Câmpiile Avibiene, vrăjile de apărare ale oamenilor câmpiilor s-au năpustit asupra mea. Incapabilă să le blochez, am căzut.

Vise stranii, imagini și culori se învârteau în jurul meu. Kiki îmi vorbea cu vocea lui Irys. Valek se pregătea să riposteze, în timp ce o funie i se înfășura în jurul gâtului. Brațele lui erau legate la spate. Ari și Janco ședeau, speriați și agitați, lângă un foc într-o poiană cu iarbă mare. Nu se mai pierduseră niciodată. Mama atârna de crengile din vârful unui copac ce se legăna periculos în furtună. Mirosul drogului îmi năpădea nările și gustul *Theobromei* îmi umplea gura.

Cuțitul Aleei se îngropase și mai adânc în abdomenul meu când căzusem la pământ. Cu mintea, am văzut mușchii rupți și gaura din stomac prin care curgeau sânge și acid. Cu toate astea, nu-mi puteam concentra magia ca să vindec rana.

Gândurile lui Valek au ajuns la mine. Se lupta cu soldații ce-l înconjurau, dar cineva a tras de frânghia ce i s-a strâns în jurul gâtului. Regretul pulsa în pieptul lui.

„Îmi pare rău, iubire! Nu cred că vom scăpa de data asta."

31

„NU!" AM STRIGAT LA EL. „Rezistă! Gândește-te la o soluție!"

„O să încerc, dacă vei încerca și tu", a replicat el.

Ce bărbat enervant! Exasperată, am strâns la mine toate imaginile și magia ce amenințau să mă copleșească, le-am răsucit și m-am luptat cu puterea magică. Imaginile se învolburau în jurul meu ca fulgii de zăpadă în viscol. *Theobroma* îmi curgea prin vine și-mi potența simțurile, făcând magia aproape tangibilă. Firele de putere îmi lunecau în mâini ca o pătură aspră.

Transpirând și gâfâind de efort, mi-am smuls cuțitul Aleei din stomac și am tras magia spre rană. Mi-am pus mâinile peste abdomen și am acoperit torentul cald de sânge cu puterea magică.

M-am concentrat și mi-am proiectat mintea spre dezastrul din trupul meu. Am prins un fir din magia ce mă înconjura și l-am folosit ca să cos rana din stomacul meu. Mi-am vindecat mușchii rupți și am lipit pielea la loc. Mi-am aruncat ochii la abdomenul meu și am văzut o dungă roșiatică, urâtă și

inflamată, de carne încreștită ce mă înțepa de fiecare dată când respiram. Rana, însă, nu-mi mai amenința viața.

Eu îmi păstrasem promisiunea. Speram, cu disperare, ca Valek să-și respecte cuvântul dat. Epuizarea îmi apăsa mintea și cred că aș fi adormit, dar Kiki m-a împins cu botul.

„Haide!" a zis ea, în mintea mea.

Am deschis ochii. „Sunt obosită."

„Miros rău. Haide!"

Ieșiserăm din Vid, dar ne aflam pesemne aproape de oamenii Aleei.

„Prinde coada!" m-a învățat Kiki.

Apucând șuvițele lungi ale cozii ei, am reușit să mă ridic în capul oaselor. Kiki a îngenuncheat și am urcat pe spinarea ei. Iapa a pornit ca vântul. M-am ținut bine, încercând să nu cedez în fața somnului. Am traversat câmpiile ce păreau doar niște pete în goana calului, pe când soarele se pregătea să apună. Aerul rece îmi pișca pielea.

Când Kiki a încetinit, am clipit, încercând să mă concentrez la împrejurimi. Ne aflam tot în câmpii, dar în față se vedea un foc de tabără.

„Fă zgomot! Nu speria Iepurele!"

Iepuri? Stomacul mi-a chiorăit de foame. Aveam un măr cu mine, dar i-l promisesem lui Kiki. Iapa a fornăit amuzată, a nechezat și s-a oprit. Mi-am aruncat privirea dincolo de capul ei și am văzut doi bărbați care ne stăteau în cale. Lumina lunii se reflecta în săbiile lor. Ari și Janco. I-am strigat, iar ei și-au băgat săbiile în teci pe când Kiki se apropia.

„Iepure. De ce nu Omul-Iepure?"

„Prea rapid pentru un om."

— Slavă sorții! a strigat Ari.

Văzând cum stăteam aplecată peste grumazul lui Kiki, Ari m-a tras jos și m-a dus pe brațe lângă focul de tabără, așezându-mă la pământ ca pe un ou. M-a cuprins brusc dorința ca Ari să fi fost fratele meu adevărat. Aș fi putut pune rămășag că nici la opt ani Ari nu ar fi permis să fiu răpită.

Janco se prefăcea plictisit.

— Iar ai plecat singură să strângi toți laurii gloriei, a zis el. Nici nu știu de ce ne-am mai deranjat să venim în locurile astea ciudate. Urmele tale ne-au condus doar în cerc, a mormăit el.

— Nu-ți place să te pierzi, Janco? l-am tachinat eu.

El a protestat și și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu-ți face griji! Simțurile tale sunt încă ascuțite. Ne aflăm în Câmpiile Avibiene. Aici este o protecție magică ce încurcă mintea.

— Magie! a exclamat Janco cu dispreț. Încă un motiv bun de a rămâne în Ixia.

Ari m-a așezat lângă foc.

— Arăți groaznic. Poftim! a zis el, înfășurându-mi o mantie în jurul umerilor.

— Unde…

— Am găsit-o în câmpii, a explicat Ari, încruntându-se. Valek ne-a cerut să-i păzim spatele noaptea trecută. Am plecat pe urmele lui, dar l-au atacat la porțile Citadelei.

— Cahil și ai lui, am zis.

Ari a dat din cap, apoi a început să cerceteze tăieturile de pe brațele mele.

— Cum au știut unde să-l găsească? am întrebat.

— Căpitanul Marrok e un vânător cu renume, a zis Ari. Se pare că a mai avut de-a face cu Valek și altă dată. El este singurul soldat care a evadat vreodată din temnița comandantului. Pesemne că a așteptat ocazia perfectă.

Ari a clătinat capul.

— Ne-am trezit cu o dilemă pe cap.

— Să-l ajutăm pe Valek sau pe tine…, a continuat Janco.

— Cred că a bănuit că-l pândea pericolul și nu a vrut să te lase singură. Așa că am respectat planul și ne-am luat imediat după tine.

Ari mi-a întins o carafă cu apă, din care am băut cu sete.

— Nu că am fi făcut vreo ispravă! a pufnit Janco. Când am ajuns la locul de întâlnire, calul și carul nu mai erau acolo, așa că ne-am gândit să ne luăm după urme. Trebuia să se oprească la un moment dat. Dar…

— V-ați pierdut, am încheiat eu.

Ari mi-a apăsat cu degetul rana adâncă din brațul drept.

— Au!

— Stai nemișcată! a zis Ari. Janco, adu-mi trusa medicală din rucsac – tăieturile astea trebuie curățate și cusute.

Dacă aș mai fi avut energie, mi-aș fi vindecat rănile cu ajutorul magiei. În schimb, am îndurat operațiunile și dojenile lui Ari. Când a scos o ulcică în care avea unguentul lui Rand, l-am întrebat despre noul bucătar al comandantului, ca să-mi distrag atenția de la durere.

— Din moment ce Rand nu a mai ajuns la Brazell, comandantul l-a promovat pe unul dintre ajutoarele lui.

Ari s-a încruntat. M-am strâmbat pe când Ari aplica unguentul vindecător pe tăietură, dar mai mult pentru că mi-l aminteam pe Rand, decât din cauza arsurii. Rand își pierduse viața protejându-mă, dar nu aș fi fost în pericol dacă nu mi-ar fi întins chiar el capcana.

— Mâncarea nu mai are acelaşi gust, a zis Janco, oftând.

— Toți sunt din ce în ce mai slabi.

După ce mi-a pansat brațele, Ari a scos ceva din foc.

— Janco a prins un iepure.

A rupt o bucată și mi-a întins-o.

— Trebuie să mănânci.

Asta îmi adusese aminte de ceva.

— Kiki are nevoie…

Am dat să mă ridic, dar Janco mi-a făcut semn să stau jos.

— O să am eu grijă de ea.

— Știi să…

— Da. Am crescut la fermă.

Ciugulisem fiecare bucățică de carne de pe osul iepurelui, când Janco s-a întors, plin de păr de cal. Părea să fie într-o dispoziție mai bună.

— E minunată! a exclamat el despre Kiki. Nu am mai văzut niciun un cal care să stea așa cuminte la țesălat și nici măcar nu e legată!

I-am spus despre onoarea pe care i-o acordase numindu-l Iepure, și nu Omul-Iepure.

— Nemaipomenit!

Janco s-a uitat strâmb la mine.

— Cai vorbitori. Magie. Sudiști nebuni! a zis el, clătinând din cap.

O mai fi zis și altele, dar eu nu am mai putut rămâne trează.

Dimineața următoare, le-am povestit prietenilor mei despre Alea și despre clanul de pe Platou. Au vrut să meargă după ea, dar le-am amintit de Valek și de faptul că era absolut necesar să-l prindem pe Ferde. Inima mi s-a strâns gândindu-mă la Valek. Chiar și după o noapte de somn, tot nu aveam suficientă energie să aflu ce i se întâmplase.

Însă odihna mă învigorase.

— Trebuie să ajungem la Citadelă, am zis, ridicându-mă.

— Știi unde suntem? a întrebat Ari.

— Undeva în câmpii, am zis, așezându-mi rucsacul pe umeri.

— Ce mai magician ești! a spus Janco. Știi măcar în ce direcție este Citadela?

— Nu.

Kiki a venit și a rămas lângă mine. Am prins-o de coamă.

— Ce-ai zice de un mic ajutor? l-am întrebat pe Janco.

A mormăit ceva, dar și-a așezat mâinile împreunate sub cizma mea. După ce m-am instalat pe spinarea iepei, l-am privit pe Janco.

— Kiki știe încotro să meargă. Puteți ține pasul?

Janco a rânjit.

— Iepurele știe să fugă.

Ari și Janco și-au strâns echipamentul și am plecat la pas. Toate acele ture de castel îi ținuseră în formă.

Am ajuns la drum și l-am auzit pe Janco blestemând și mormăind ceva despre faptul că se pierduseră doar după vreun kilometru. Când ne apropiam de porțile Citadelei, i-am întâlnit pe cei patru maeștri magicieni. Toți erau pe cai și însoțiți de cavaleria bine înarmată.

Am zâmbit văzând uimirea de pe chipul lui Roze Featherstone, dar veselia mi-a pierit imediat când am întâlnit privirea glacială a lui Irys.

— De ce sunteți aici? am întrebat.

— Veneam după tine; fie să te salvăm, fie să te ucidem, a zis Zitora, aruncându-i o privire iritată lui Roze.

Am întâlnit, întrebătoare, privirea lui Irys. Ea a întors capul și mi-a blocat eforturile de a-i citi mintea. Deși mă gândisem că avea să-mi țină morală pentru că plecasem singură, atitudinea ei mă rănea profund.

Fără a se mai deranja să-și ascundă satisfacția, Roze a zis:

— Din cauza neglijenței tale față de siguranța Sitiei, ai fost exmatriculată.

Era ultimul lucru pentru care îmi făceam griji.

— Opal este în siguranță? i-am întrebat pe magicieni.

Bain Bloodgood a dat din cap.

— Ne-a spus că a fost răpită de o femeie. Are vreo legătură cu ucigașul?

— Nu. Trebuie să-l găsim pe Ferde. Nu mă vrea pe mine. Trebuie să fi luat pe altcineva. A fost cineva dat dispărut?

Anunțul meu a creat o mare agitație. Toți presupuseseră că Ferde era cel care o ținea captivă pe Opal. Acum erau nevoiți să schimbe tactica.

— Îl căutăm de două săptămâni, a zis Roze, oprind discuțiile. Ce vă face să credeți că îl vom putea găsi acum?

— Trebuie ca ultima victimă să fi plecat de bunăvoie, a zis Bain. Să ne întoarcem și să discutăm. Yelena, vei fi în siguranță la Cetate. Vom vorbi despre viitorul tău după ce reparăm tot acest dezastru.

Magicienii au pornit spre Cetate. Ari, Janco și cu mine i-am urmat. Mă gândeam la comentariul lui Bain. Viitorul meu nu mai însemna nimic fără Valek. L-am prins din urmă pe Bain și l-am întrebat despre el.

Bain m-a privit dur și am simțit cum magia lui îmi apăsa bariera mentală. Mi-am lăsat garda jos și i-am auzit vocea în minte.

„E mai bine să nu vorbim cu voce tare despre asta, copilă. Cahil și oamenii lui l-au capturat acum două nopți, dar Cahil a refuzat să-l predea pe Valek consilierilor sau maeștrilor magicieni."

Simțeam că Bain dezaproba acțiunile lui Cahil. A trebuit să-mi reprim dorința de a-l împlânta pe Cahil cu propria lui sabie.

„Cahil a încercat să-l spânzure pe Valek ieri, în zori, dar Valek a scăpat."

Bain părea impresionat. „Habar nu avem unde este el acum."

I-am mulțumit lui Bain și i-am făcut semn lui Kiki să încetinească, dându-le voie celorlalți să se îndepărteze.

Eram fericită că Valek era încă viață. Odată ce Ari și Janco m-au prins din urmă, le-am transmis veștile. Când am ajuns la Sala de Consiliu, Ari și Janco s-au îndreptat spre odăile oaspeților, iar Kiki a iuțit pasul și i-am prins pe ceilalți din urmă.

Mă gândeam unde ar fi putut să fie Valek. Cel mai logic ar fi fost să se întoarcă în Ixia, dar știam că avea să stea pe aproape până îl prindeam pe Ferde. Asta m-a făcut să mă întreb cine era următoarea victimă a lui Ferde. Ucigașul lucrase în Cetate, unde erau multe fete tinere care abia învățau să-și controleze magia. Din moment ce luna plină răsărea peste două nopți, avusese probabil nevoie de câteva zile să se pregătească. Maeștrii magicieni nu-l putuseră găsi cu ajutorul magiei, dar poate erau capabili să o contacteze pe fata care se afla cu Ferde. Însă cum să o găsească?

Maeștrii magicieni au descălecat imediat ce au intrat pe poarta Cetății, le-au dat caii paznicilor și s-au îndreptat spre clădirea administrativă. Eu i-am urmat, dar Roze m-a oprit la baza treptelor.

— Nu ai voie să ieși din camera ta. Ne vom ocupa de tine mai târziu! a zis ea, amenințătoare.

Nu aveam de gând să o ascult, dar știam că nu m-ar fi lăsat în sala de întâlniri, așa că, înainte ca Bain să urce scările, i-am atins brațul.

— E posibil ca ucigașul să o fi sedus pe una dintre fetele din primul an, i-am zis. Din moment ce studenții ocupă câte o

cabană, puteți să aflați cine lipsește și să încercați să comunicați cu ea.

— Excelent! a zis Bain. Acum mergi și odihnește-te, copilă! Și nu te îngrijora! Vom face tot ce putem să găsim criminalul.

Am încuviințat. Oboseala îmi strângea trupul ca o mantie de piatră, iar ordinul lui Bain avea sens. Înainte să mă îndrept spre apartamentul meu, m-am oprit la camerele de oaspeți ale Cetății. Tata a deschis ușa și m-a zdrobit între brațele lui puternice.

— Ești bine? A funcționat pilula mea?

— De minune! am zis, sărutându-l pe obraz. Mi-ai salvat viața.

Esau și-a înclinat capul.

— Am mai făcut, pentru orice eventualitate.

Am zâmbit, recunoscătoare, apoi, uitându-mă peste umărul lui, am întrebat:

— Unde este mama?

— În stejarul ei preferat, de lângă pășune. Se simțea așa de bine, până când…, a zis Esau, zâmbindu-mi ironic.

— Știu. Merg la ea.

M-am oprit la baza stejarului. Mă simțeam ca și cum aș fi fost călcată de un cal.

— Mamă? am strigat.

— Yelena! Vino aici sus! Vino sus, unde vei fi în siguranță!

Niciun loc nu e sigur, m-am gândit eu. Evenimentele ultimelor două zile începeau să mă copleșească. Prea multe probleme care mă apăsau. Întâlnirea cu Alea demonstra că, chiar dacă mă simțeam în stare să înfrunt orice, nu știam deloc ce fac. Dacă Alea m-ar fi percheziționat, acum aș fi zăcut până la glezne în propriul meu sânge.

— Coboară! Am nevoie de tine! am strigat.

M-am prăbușit la pământ și mi-am cuprins genunchii cu brațele, iar lacrimile au început să-mi curgă pe obraji.

Am auzit foșnetul frunzelor și câteva crengi trosnind, și mama a apărut lângă mine. M-am preschimbat pe dată într-un copil de șase ani, m-am aruncat în brațele ei și am hohotit. M-a mângâiat și m-a dus în camera mea, dându-mi o batistă și un pahar cu apă. M-a băgat în pat și m-a sărutat pe frunte. Când a dat să plece, am prins-o de mână.

— Rămâi, te rog!

Mama a zâmbit, și-a scos mantia și s-a întins lângă mine. Am adormit în brațele ei.

Dimineața următoare, mi-a adus micul dejun în pat. Am protestat, dar Perl m-a oprit.

— Am irosit paisprezece ani. Fă-mi pe plac!

Deși tava era încărcată, am mâncat tot și am băut și ceaiul.

— Prăjiturile dulci sunt preferatele mele.

— Știu, a zis mama, zâmbit mândră. Am întrebat-o pe una dintre fetele de la bucătărie și și-a amintit cum ți se luminează mereu ochii când primești prăjituri dulci.

Perl a luat tava goală.

— Ar trebui să mai dormi, a zis Perl, plecând în camera alăturată.

Aș fi putut să o ascult cu ușurință, dar trebuia să aflu ce descoperiseră ceilalți în absența mea. Neputând să mai stau în pat, am decis să fac o baie rapidă înainte să merg la Bain.

— Vino pe la noi când termini baia, a zis Perl. De îndată ce tatăl tău mi-a spus totul despre ucigaș și despre curara, mi-a venit o idee care s-ar putea să te ajute, a zis ea, pufnind. Nu sunt o mimoză delicată. Nu e nevoie să-mi ascundeți lucruri. Și asta îl include pe Valek.

Perl și-a înfipt mâinile în șolduri, boțind liniile netede ale rochiei ei albastre-verzui.

— Cum…, am început eu, bâlbâindu-mă.

— Nu sunt surdă. În sala de mese s-a vorbit doar despre tine și despre Valek. Și despre cum a scăpat Valek din mâinile lui Cahil!

Mama și-a pus o mână pe gât, dar apoi a inspirat adânc.

— Știu că tind să exagerez cu privire la anumite lucruri și să mă ascund în copaci, a zis ea, zâmbind cu regret. Valek are o reputație groaznică, dar am încredere în tine. Când ai timp, te rog să-mi povestești despre el.

— Da, mamă, am spus, promițându-i că aveam să-i vizitez mai târziu.

Era miezul dimineții, iar baia era aproape goală. În timp ce mă spălam, m-am gândit la cât de multe aveam să-i povestesc mamei despre Valek. După ce m-am șters, mi-am schimbat hainele și m-am îndreptat spre apartamentul de oaspeți.

Dax m-a prins din urmă. Chipul lui de obicei vesel era crispat, iar cearcănele negre din jurul ochilor trădau câteva nopți de nesomn.

— Ai văzut-o pe Gelsi? a întrebat el.

— N-am mai văzut-o de la banchetul Noilor Începuturi.

Se întâmplaseră atâtea din noaptea aceea. Semestrul nu se desfășurase așa cum îmi imaginasem. De fapt, de când ajunsesem în Sitia, nimic nu fusese așa cum îmi închipuisem.

— Nu lucra la un proiect special pentru maestrul Bloodgood?

— Ba da. Experimenta cu planta *Bellwood.* Dar nu am mai văzut-o de câteva zile și nici nu o găsesc nicăieri.

Cuvintele m-au înțepat la fel ca și cuțitul Aleei. Am rămas fără respirație.

— Ce este?

Ochii lui verzi s-au deschis larg, alarmați.

— Plantă? Unde? Cu cine?

Întrebările mi se revărsau din gură.

— Am verificat deja în sere de mai multe ori. Lucra cu unul dintre grădinari. Să-l întrebăm pe el?

Pe el. Inima mi s-a strâns. Știam cu cine era Gelsi.

32

— EU? DAR NU MI-AM LEGAT niciodată mintea cu a lui Gelsi.

Chipul tras al lui Dax purta acum o expresie temătoare.

Îl dusesem pe Dax în camera mea. Ședeam amândoi pe canapea.

— Nu-ți face griji! Eu am comunicat doar o dată cu ea, dar tu o cunoști de un an. O să o găsesc prin intermediul tău.

Sau cel puțin așa speram.

— Relaxează-te! l-am îndemnat, luându-i mâna într-a mea. Gândește-te la ea!

Am găsit un fir de magie și mi-am proiectat mintea într-a lui.

O imagine oribilă cu Gelsi însângerată și speriată mi-a umplut gândurile.

— Dax, nu ți-o imagina așa cum crezi că este acum! Trebuie să te gândești la ea așa cum era la banchet.

Imaginea s-a transformat într-o domnișoară zâmbitoare ce purta o rochie moale și verde. Am simțit emoția lui Dax din clipele în care o ținea de mână și o conducea în timp ce dansau. Mi-am proiectat mintea spre Gelsi, încercând să-l văd pe Dax prin ochii ei.

Fata s-a uitat la el. Întotdeauna dansaseră unul cu celălalt la banchet, dar de data asta era diferit. Pielea ei se înfiorase acolo unde o atinsese el și o căldură plăcută îi pulsa în piept.

„Gelsi!" am strigat, atrăgând-o spre acea amintire.

„Ce seară frumoasă!" s-a gândit ea. „Ce s-au mai schimbat lucrurile! Dax a părut distant după aceea. Preocupat."

„Gelsi, unde ești?" am întrebat-o.

Am simțit rușinea fetei. „Am fost o proastă. Nu trebuie să afle nimeni. Te rog, nu spune nimănui!" Mintea fetei era cuprinsă de teamă.

„Ai fost păcălită de un vrăjitor viclean. Nu te va judeca nimeni. Unde ești?"

„O să mă pedepsească."

Gelsi a încercat să se retragă. I-am arătat îngrijorarea lui Dax și cum o căutase în Cetate. „Nu-l lăsa pe ucigaș să câștige!" am rugat-o.

Gelsi mi-a arătat o încăpere goală. Fata era dezbrăcată și legată de niște țepușe din metal înfipte în podeaua din lemn. Pe podea și pe ziduri erau pictate simboluri ciudate. Durerea îi pulsa între picioare și îi ardea tăieturile de pe brațe și de pe picioare. Ferde nu mai avusese nevoie să o drogheze.

„L-am iubit", a zis ea. „M-am dăruit lui."

În loc să aibă parte de experiența minunată pe care o așteptase, fata căzuse victimă; Ferde o legase, o bătuse și o violase. Apoi îi luase sângele, strângându-l într-un bol de pământ.

„Arată-mi unde ești", i-am zis.

Dincolo de camera în care era ea, se afla sufrageria casei, iar afară se vedea curtea, în care fuseseră puși cincisprezece cai sculptați în jad alb.

„Ai încredere!" am zis. „Vom ajunge acolo."

„Dar își va da seama! A împresurat toată zona cu un scut magic; știe când intră sau iese cineva. Dacă se va simți amenințat, va încheia ritualul."

„Nu trebuie să aștepte până la noapte?"

„Nu."

În biletul lăsat de Alea scria că schimbul trebuia făcut în noaptea cu lună plină, așa încât toată lumea presupusese că Ferde era autorul acelui mesaj și că faza lunii era de o importanță vitală pentru îndeplinirea ritualului.

„A trebuit să se mute de multe ori", a zis Gelsi. „La început mi s-a părut interesant. Nu am știut că el este cel pe care îl caută maeștrii. M-a făcut să cred că a fost trimis de maeștrii magicieni într-o misiune secretă."

„Vom găsi o cale", i-am promis eu.

„Grăbește-te!"

Mi-am retras gândurile și m-am așezat pe canapea. Dax se uita șocat la mine. O putuse vedea pe Gelsi și ne auzise conversația.

— Va avea nevoie de tine când se va termina toată tărășenia, i-am zis.

— Trebuie să-i anunțăm pe maeștri…

— Nu.

În minte, am analizat repede opțiunile.

— Dar el e puternic. Ai auzit-o doar pe Gelsi! Are un scut de magie, a zis Dax.

— Un motiv în plus să mergem singuri. Ei l-au tot căutat, iar Ferde îi cunoaște. Cred că pot trece fără să fiu detectată.

— Cum?

— Nu am timp să-ți explic. Dar Gelsi va avea nevoie de tine. Poți să vii în piață peste o oră?

— Bineînțeles!

Am sărit în picioare și am început să-mi strâng lucrurile necesare.

Dax ezita la ușă.

— Yelena?

M-am uitat al el.

— Ce se va întâmpla dacă nu îl oprești?

Frica licărea în ochii lui verzi.

— Atunci va trebui să-l găsim pe Valek. Altfel, Sitia va fi în mâinile lui Ferde.

Dax și-a înghițit teama și a dat din cap, înainte să plece. Mi-am împachetat echipamentul și mi-am schimbat hainele. Îmbrăcată într-o tunică simplă, cafenie, și pantaloni, aveam să mă amestec printre oamenii de rând ai Citadelei. Acoperindu-mi deghizarea sub mantie, m-am îndreptat spre apartamentul părinților mei.

Leif era cu ei, în sufragerie. L-am ignorat.

— Tată, mai ai pilule? am întrebat, sperând că știa la ce mă refer.

Tata a dat din cap și a mers să le aducă.

În timp ce așteptam, mama și-a adus aminte de mica invenție despre care îmi povestise și mi-a dat un dispozitiv ciudat făcut din tuburi și cauciuc, explicându-mi imediat și cum funcționa.

— Pentru orice eventualitate, a zis ea.

— E grozav! am remarcat. Ai avut dreptate că-mi va fi folositor.

Perl radia de fericire.

— Asta vrea să audă orice mamă.

Leif nu scosese niciun cuvânt, dar îi simțeam privirea pătrunzătoare, de parcă îmi putea bănui intențiile.

Esau mi-a întins pilulele.

— Iei prânzul cu noi?

— Nu. Trebuie să mă ocup de ceva. Ne vedem mai târziu, am zis, îmbrățișându-l pe tata și sărutând-mi mama pe obraz.

O senzație de greață mi-a cuprins stomacul. Poate că ar fi trebuit să le dau de știre maeștrilor magicieni despre Gelsi și despre Ferde? Până la urmă, avusesem noroc să scap de Alea. Încă descopeream ce puteam face cu puterile mele magice. Iar acum, că fusesem exmatriculată, oare îmi mai puteam explora întregul potențial?

Mama m-a oprit tocmai când ieșisem.

— Uite! a zis ea, întinzându-mi amuleta de foc. Cred că ai nevoie de asta. Amintește-ți prin ce ai trecut ca să o câștigi!

Am dat să protestez, dar mama a clătinat din cap.

— O vreau înapoi.

Perl m-a îmbrățișat strâns pentru o clipă.

Cercetând amuleta stacojie în lumina soarelui, m-am minunat de empatia de care dăduse dovadă Perl. Am pus obiectul în buzunar și am pornit degrabă spre Citadelă.

După ce trecusem deja de poarta Cetății, am auzit niște pași grei în spatele meu. M-am întors, trăgându-mi arcul. Leif se oprise puțin mai în spate. Maceta îi atârna la centură, însă fratele meu nu dădea semne că ar fi vrut să o folosească.

— Nu acum, Leif, am zis, întorcându-mă.

Fratele meu mi-a pus însă mâna pe umăr și m-a întors cu fața spre el.

— Știu unde te duci, a zis el.

— Mă bucur pentru tine, am răspuns, îndepărtându-i mâna. Atunci știi și că nu am deloc timp. Întoarce-te la Cetate! am adăugat, dând să plec iar.

— Dacă mă duc înapoi, le voi spune maeștrilor ce ai de gând să faci.

— Serios? Nu ești prea priceput să povestești lucrurile.

— De data asta nu voi ezita.

Văzând încăpățânarea fratelui meu, m-am oprit.

— Ce vrei?

— Să vin cu tine.

— De ce?

— Vei avea nevoie de mine.

— Având în vedere cât de mult mi-ai fost de ajutor cu paisprezece ani în urmă, în junglă, cred că îmi e mai bine fără tine, am replicat în scârbă.

Leif a tresărit, dar încăpățânarea i se citea încă pe chip.

— Fie mă incluzi în planurile tale, fie am să te urmăresc și am să ți le dau peste cap.

Mi-am stăpânit furia ce mă cuprinsese brusc. Nu aveam timp pentru așa ceva.

— Bine, dar dă-mi voie să te avertizez că va fi nevoie să mă lași să îți intru în minte!

Chipul i-a pălit, însă Leif a încuviințat și a pornit la pas cu mine pe măsură ce mă grăbeam spre piață. Dax aștepta acolo. L-am lăsat pe Leif cu el și am pornit în căutarea lui Fisk. Băiatul ajuta o femeie să negocieze pentru un cupon de pânză, dar a încheiat afacerea imediat ce m-a recunoscut.

— Minunată Yelena, cum te pot ajuta? a întrebat el.

I-am spus de ce aveam nevoie.

Băiatul a zâmbit și a zis:

— Pare distractiv, dar…

— O să mă coste, am terminat eu.

Băiatul a plecat în goană să-și strângă prietenii.

De îndată ce Fisk a strâns vreo douăzeci de copii, le-am explicat tuturor planul.

— Până nu auziți semnalul, aveți grijă să nu vă apropiați de curte cu mai mult de o stradă. Ați înțeles? am întrebat.

Copiii au încuviințat. Când am considerat că puștii știau ce au de făcut, i-am îndemnat să se împrăștie și să treacă în pozițiile lor. Fisk ne-a condus pe Leif și pe mine spre statuia din jad alb. Dax aștepta pe o alee lăturalnică, suficient de departe de scutul lui Ferde, dar cu vedere la ferestrele de la etajul al doilea.

Mi-am lăsat mintea deschisă, căutând marginea barierei magice a lui Ferde. Cam pe la jumătatea distanței, Leif mi-a atins brațul, oprindu-mă.

— E chiar în față, a șoptit el.

— De unde știi?

— Simt un zid de foc. Tu nu?

— Nu.

— Atunci e bine că am venit.

L-am străfulgerat cu privirea. Fisk ne urmărea, așteptând semnalul. Nu era momentul potrivit pentru o ceartă. M-am uitat la Leif.

— Trebuie să-ți deschizi mintea pentru mine, i-am zis. Trebuie să ai încredere în mine.

Leif a încuviințat fără să ezite.

— Fă-o!

Am tras puterea la mine, răsucind-o ca pe o cortină uriașă. Proiectându-mi conștiința, m-am conectat la mintea lui Fisk.

— Gândește-te la părinții tăi! i-am cerut, sperând că trucul meu avea să funcționeze.

Băiatul a închis ochii și a procedat întocmai cum i-am cerut. Le-am intrat amândurora în minte prin intermediul lui Fisk și apoi am căutat conștiința lui Leif. Mintea fratelui meu semăna cu un labirint întunecat de durere. Vina, rușinea și furia se

răsuceau împreună. Înțelegeam de ce Omul Lunii dorise să-l ajut, dar simțeam o satisfacție răutăcioasă cunoscând regretul lui Leif.

Înlăturându-i gândurile urâte, le-am înlocuit cu grijile tatălui lui Fisk: găsirea unui loc de muncă și îngrijirea familiei. Am tras la mine gândurile mamei lui despre sănătatea șubredă a surorii ei. Ținându-le personalitățile în mințile noastre, i-am dat semnalul lui Fisk.

Băiatul a început să imite lătrăturile unui câine. În curând, alte lătrături au răsunat printre zidurile de marmură. Prietenii lui Fisk aveau să înceapă diversiunea, jucându-se leapșa și ieșind sau intrând în curte și prin bariera magică a lui Ferde de cât mai multe ori.

I-am prins pe Fisk și pe Leif de mâini și am înaintat, toți trei, spre curte. Pe când traversam scutul, am simțit fierbințeala scotocitoare a unui magician puternic și furios. Ne-a cercetat gândurile, a hotărât că eram una dintre familiile de cerșetori de prin partea locului și ne-a lăsat în pace.

Când am ajuns la statuie, le-am dat drumul părinților lui Fisk. De acum urmau să aibă o poveste neobișnuită de spus prietenilor, despre cum se simțiseră ca fiind în două locuri deodată.

— Bătălia e doar pe jumătate câștigată, i-am zis lui Leif.

Fratele meu refuza să-mi întâlnească privirea. Chipul lui era roșu de rușine. Enervată, am izbucnit:

— Nu e timp pentru așa ceva.

Leif a încuviințat, dat tot nu m-a privit. Fisk a fugit să li se alăture prietenilor lui la joc, acordându-ne câteva minute în plus pentru a intra în casă.

Ne-am apropiat de clădire dinspre o stradă laterală. Ușa era încuiată. Mi-am scos șperaclul și cheia dinamometrică din

rucsac și am început să lucrez la deschiderea încuietorii. Îndată ce am aliniat toți dinții, yala a cedat, iar ușa s-a deschis în interior. L-am auzit pe Leif pufnind surprins. Am intrat apoi în hol și am închis ușa. Mi-am pus șperaclele în buzunar.

Am înaintat tăcuți și am pășit în sufragerie. Mobila obișnuită și decorațiunile mi se păreau nelalocul lor. Cred că mă așteptasem la ceva mai extravagant și mai ciudat; ceva care să reflecte mintea unui ucigaș.

Leif își ținea maceta, iar eu mi-am apucat strâns arcul, deși știam că armele nu aveau să ne protejeze. Magia era pretutindeni în casă. Se lipea de pielea mea și mă făcea să transpir. Zgomotele copiilor au început să se stingă și am auzit niște pași ușori la etajul de deasupra.

M-am conectat la mintea lui Gelsi și l-am văzut pe Ferde apropiindu-se de ea. Bărbatul ținea un bol din lut maro și un pumnal cu lama lungă. Purta masca roșie și atât. Gelsi fusese fascinată de tatuajele și de simbolurile desenate pe trupul lui sculptat, însă acum le privea cu greață.

„Sunt jos", i-am zis. „Ce are de gând să facă?"

„Vrea sânge. Așteaptă, altfel mă va omorî dacă te aude."

A trebuit să mă sprijin de Leif când am auzit-o pe Gelsi începând să geamă din cauza durerii. I-am dat fratelui meu una dintre pilulele cu *Theobroma* și i-am făcut semn să o bage în gură. Mi-am așezat rucsacul pe podea și am scos, în liniște, dispozitivul de la Perl.

Cu arcul într-o mână și cu aparatul în cealaltă, am așteptat în capătul scărilor cu Leif. În cele din urmă, l-am auzit pe Ferde mișcându-se iar.

„A plecat", a zis Gelsi, ușurată.

Stomacul mi s-a contorsionat. Am strâns puterea la mine ca să-mi întăresc apărarea mentală. O greșeală. Ferde a simțit manevra, iar eu i-am simțit la rândul meu tulburarea crescândă.

— Acum, i-am șoptit lui Leif.

Am pornit pe scări, urcându-le câte două. Ferde ne aștepta în capătul lor. Ne-am oprit brusc pe ultima treaptă. Un zâmbet de amuzament a curbat buzele lui Ferde, apoi s-a crispat, concentrat. Văzându-l, revolta și teroarea mi-au inundat gâtul așa de puternic, încât am crezut că o să vomit, pe măsură ce amintirile oribile ale Tulei îmi năpădeau mintea.

Valul de magie a venit năprasnic asupra noastră. M-am prins de balustradă ca să nu cad pe scări. Leif a tresărit lângă mine, dar a rămas în picioare. Asta era tot? Mi-am aruncat privirea la Ferde. Avea ochii închiși. Am pășit spre el și am ridicat dispozitivul lui Perl.

— Yelena, oprește-te! a zis Leif.

Vocea lui era ciudată. M-am uitat la fratele meu tocmai pe când își balansa maceta spre mine. Am sărit înapoi, am scăpat aparatul de la Perl și am blocat arma lui Leif cu arcul meu.

— Ce, ești…, am dat eu să întreb, însă pilula dintre dinți mă împiedica să vorbesc.

Leif a scuipat capsula și a dat să lovească iar.

— Când bărbații aceia mi-au răpit sora perfectă, am crezut că aveam să recapăt atenția din partea părinților mei.

Maceta lui Leif a tăiat aerul spre gâtul meu.

M-am ferit. Oare rușinea și vina lui fuseseră doar prefăcătorie? Oare lucrase mână în mână cu Ferde în tot acest timp? Ignorând șocul pe care îl resimțeam, l-am izbit pe Leif în abdomen cu capătul toiagului. Fratele meu s-a cocoșat și a gemut. Magia mi s-a lipit de piele, iar Leif s-a ridicat reînvigorat. Dar a cui fusese puterea magică?

— În schimb, a trebuit să concurez cu o fantomă perfectă, a zis Leif, atacând.

Bucățele de lemn zburau pe când îi blocam lama lată a macetei. Era doar o chestiune de timp până ce avea să-mi distrugă arcul, și eu rămâneam fără spațiu pe palierul îngust. La stânga mea se aflau un coridor și o ușă deschisă la dreapta.

— Mama refuza să iasă din casă, iar tata era mereu plecat. Doar din cauza ta.

Leif a pufnit, obosit.

— Și tu ai stat ascunsă doar ca să-mi faci în ciudă, nu-i așa? Tu ești ficusul meu agățător, iar acum a venit momentul să te tai.

Ferde dispăruse. Am simțit strigătul scurt al lui Gelsi pe când Ferde intra iar în camera ei. Ucigașul plănuia să termine ritualul cât timp Leif mă ținea ocupată. Și, după cum arătau lucrurile, planul lui avea să funcționeze.

Arcul mi s-a rupt în două cu un trosnet zgomotos. Leif a avansat, iar eu am alcătuit un scut magic, însă fratele meu a trecut prin el. Disperată, am intrat în mintea lui întunecată. Ura și scârba de sine însuși îi umpleau gândurile. În mintea lui simțeam și o altă prezență. Ferde avea abilitățile unui țesător-de-povești și adusese la suprafață toate emoțiile necizelate ale lui Leif, folosindu-le împotriva mea.

Pe când Leif izbea cu maceta prin aer, am pășit la stânga, aducându-mi conștiința înapoi. Nu mă puteam apăra fizic în timp ce mental eram în altă parte; nu eram atât de puternică. Leif și-a retras arma și a venit iar spre mine. Nu aveam cu ce să mă mai apăr. Nu puteam ajunge la aparatul lui Perl.

Țipetele de ajutor ale lui Gelsi îmi ardeau gândurile ca un vătrai încins, umplându-mă de energie. Am intrat în mintea lui Leif, preluând controlul asupra corpului său, așa cum făcusem

cu Goel. Am oprit vârful macetei la doar câțiva centimetri de abdomenul meu și l-am făcut pe Leif să se retragă.

Înaintând prin bezna din mintea lui Leif, am găsit băieţelul răvășit de vină și de șoc. Erau două emoții pe care Ferde nu le putea folosi împotriva mea. L-am adâncit pe Leif într-un somn profund, fără vise. Fratele meu s-a prăbușit la podea, pe când eu m-am întors în propriul trup. Era vital să-l opresc pe Ferde; aveam să-l înfrunt pe Leif mai târziu. Sau așa speram.

Am ridicat aparatul de la Perl și am traversat coridorul în fugă, căutând-o pe Gelsi. Doar ultima ușă de la stânga era închisă. Încuiată. Mi-am scos șperaclele și am descuiat. Probabil că îmi depășisem propriul record la viteză. Janco ar fi fost mândru.

Ușa s-a deschis în interior și am dat buzna în cameră.

Ferde avea mâinile strânse în jurul gâtului fetei. Am privit îngrozită pe când viaţa i se scurgea de pe chip. Ochii fetei au rămas inerți și orbi. Ferde a strigat și și-a aruncat pumnii spre tavan, victorios.

33

ERA PREA TÂRZIU. Cu inima strânsă, îl urmăream pe Ferde jubilând. Dar tocmai atunci am zărit o umbră ciudată ridicându-se din trupul lui Gelsi. Înainte ca logica să mă poată opri, m-am aruncat spre ea. L-am dat pe Ferde la o parte, am inhalat umbra, înghițind sufletul lui Gelsi. Mă simțeam ca și cum lumea s-ar fi oprit în loc pentru o secundă ca să o pot pune pe fată într-un colț sigur al minții mele. Apoi, poc! Totul a reînceput și am căzut deasupra lui Ferde. Aparatul lui Perl mi-a zburat din mână și a aterizat lângă perete.

După ce ne-am luptat un moment, Ferde m-a țintuit la podea, așezându-se pe abdomenul meu.

— Îmi aparține sufletul ei, a zis el. Dă-mi-l înapoi!

— Nu-ți aparține!

„Yelena?" Simțeam confuzia lui Gelsi în mintea mea.

„Rezistă!" i-am zis.

Ferde s-a repezit la gâtul meu. I-am prins mâinile și, folosindu-mă de propriul lui avânt, l-am dezechilibrat cu genunchiul stâng. Mi-am înfipt piciorul stâng pe podea și mi-am rotit șoldurile, dându-l la o parte de pe mine. Am sărit în picioare și

mi-am luat o poziție de luptă. Ferde a zâmbit și și-a redobândit echilibrul cu grația unei pantere iuți.

— Suntem doi oponenți pe cinste. Dar cred că eu am un avantaj.

M-am pregătit să înfrunt atacul, dar Ferde nu a făcut nicio mișcare. Tatuajele lui roșii au început să lucească, până ce am simțit că-mi ard ochii. M-a țintuit cu privirea, uitându-se la mine cu ochii lui căprui.

Chipul lui Ferde s-a prefăcut în al lui Reyad. Lumea s-a învârtit în jurul meu. Eram iar în dormitorul din Ixia al lui Reyad, legată de pat, privindu-l cum căuta în cufărul lui cu aparate de tortură. M-am panicat de teamă că aveam să retrăiesc tortura lui Reyad, însă altă imagine s-a format în mintea mea: chipul șocat al lui Reyad, pe când sângele cald îi țâșnea din beregată, udându-mă.

„Și tu ai ucis", a zis Ferde în mintea mea.

Imaginile celorlalți oameni uciși de mine mi-au trecut prin fața ochilor. „Ai puterea de a strânge suflete fără simboluri și sânge. De ce crezi că încă te bântuie Reyad? I-ai înghițit sufletul; primul dintr-o serie lungă. Eu văd viitorul, iar soarta ta nu va deveni mai bună!"

Imaginile se învârteau ametitor. Ochii glaciali ai lui Irys mă priveau, pe când eu mă uitam la Valek atârnând în știreang. Ura lui Leif îmi pulsa în minte, la fel ca dorința lui Cahil de a mă vedea executată. Îl vedeam pe comandant zâmbind satisfăcut de încercarea mea de spionaj, pentru că obținuse ce dorise de la mine, iar acum nu aveam să mai reprezint o problemă pentru Ixia.

„Uite ce i-au făcut maeștrii magicieni acelui găsitor-de-suflete de demult!" a zis Ferde.

Un om legat de un stâlp fusese incendiat. Țipetele lui îmi vibrau în minte. Ferde m-a obligat să văd imaginea, până ce pielea omului a ars complet. M-am luptat să-mi recapăt controlul asupra minții, dar magia lui Ferde era la fel de puternică precum a unui maestru și nu-l puteam îndepărta.

„Găsitorul-de-suflete nu a vrut decât să ajute, să-i aducă pe cei morți înapoi la familiile și la prietenii lor. Nu a fost vina lui că cei reînviați nu mai erau la fel", a zis Ferde în mintea mea. „Panica și teama de necunoscut l-au condamnat, așa cum vei fi și tu condamnată de către Consiliu. Tot ce ți-am arătat reprezintă soarta care te așteaptă. O văd în firele poveștii tale. Omul Lunii nu e adevăratul tău țesător, ci eu sunt."

Logica lui era convingătoare. Îmi înțelegea dorința de a-mi găsi locul. Era chiar lângă el. Găsitor-de-suflete și hoț-de-suflete.

„Da. Îți voi schimba povestea, și Consiliul nu te va arde de vie. Numai dă-mi sufletul lui Gelsi!"

O mică părticică din mintea mea rezista, strigându-mi să fac ceva.

„E greșit să furi suflete", am spus. „Nu e permis."

„Atunci de ce ți s-a dat această abilitate, dacă nu ai voie să o folosești?" a întrebat Ferde.

„Ar trebui să o folosesc ca să ajut oameni."

„Asta a vrut să facă și celălalt găsitor. Ai văzut ce i s-a întâmplat."

Îmi era greu să-mi concentrez gândurile. Controlul deținut de Ferde începea să se extindă. În curând avea să mi-o ia pe Gelsi.

„Dă-mi fata! Dacă o iau cu forța, vei muri. Vei fi prima victimă a noii mele domnii. Vor urma părinții tăi."

I-am văzut pe Perl mutilată și pe Esau tăiat în bucățele. Sângele mă împroșca, pe când priveam îngrijorată și incapabilă să fac ceva.

„Salvează-i, și poți fi pe deplin liberă pentru prima dată în viața ta!"

Vraja lui puternică mă ademenea. M-am pomenit că eram de acord cu el. Libertate. Ferde a trimis un val de plăcere ce mi-a răscolit trupul. Am gemut atunci când un amestec amețitor de bucurie și de plăcere m-a traversat. Voiam să i-o dau pe Gelsi. Ferde însă a mers prea departe, umplându-mi sufletul de satisfacție. Era un sentiment pe care-l simțisem deja de fiecare dată când mă aflasem în brațele lui Valek.

M-am legănat pe picioare. Asudam, încercând să-l opresc pe Ferde să mi-o ia pe Gelsi. Își dăduse seama de greșeala făcută, așa că a lansat un alt atac mental. Mi-am strâns brațele în jurul pieptului și am căzut la pământ. În pieptul meu ardea ceva. Lacrimile și transpirația îmi înțepau ochii, dar am reușit să văd aparatul lui Perl în apropiere, înainte ca durerea să-mi contorsioneze trupul. Nu aveam nevoie decât de o secundă.

„Ai probleme, iubire?" m-a întrebat Valek.

„Am nevoie de imunitatea ta la magie."

„E a ta."

O rezistență la magie, mai puternică decât orice barieră pe care aș fi putut să o formez, a crescut în mintea mea, blocând controlul lui Ferde. Am deschis ochii.

— Aproape că m-ai păcălit, i-am zis lui Ferde.

Am luat aparatul lui Perl și m-am ridicat pe picioarele ce-mi tremurau.

Surpriza lui Ferde nu a durat mult.

— Nu contează. Efortul depus ca să mă îndepărtezi te-a slăbit suficient.

Ferde a făcut doar doi pași și a fost lângă mine. Mâinile lui mi s-au înfășurat în jurul gâtului. Avea dreptate. Deși nu aveam suficientă putere să-l opresc, puteam face altceva. Pe când degetele lui mari îmi apăsau beregata, am ridicat aparatul lui Perl. Puncte albe și negre au început să-mi danseze în fața ochilor. Înainte ca Ferde să poată reacționa la mișcarea mea, am îndreptat doza spre el și am apăsat pe pompa de cauciuc, împroșcând curara pe fața ucigașului. Aparatul lui Perl fusese inventat pentru a aplica parfumul, însă funcționase de minune.

Chipul lui Ferde a împietrit, îngrozit. I-am îndepărtat mâinile, și el a căzut la pământ.

„Vor urma alții", a fost ultimul gând al lui Ferde, înainte ca drogul să-i paralizeze trupul și magia. Mulțumită că nu se mai mișca, i-am pătruns în minte. Prinse în beznă, se aflau toate sufletele pe care le furase. Le-am dat drumul spre cer. Simțind-le zborul, m-am alăturat pentru o clipă grupului de suflete eliberate, umplându-mă de fericirea și de bucuria lor, apoi m-am întors în trupul meu.

Fără să mai pierd vreo secundă, am îngenuncheat lângă Gelsi. Mi-am așezat vârfurile degetelor pe gâtul ei, apoi m-am concentrat la rănile fetei și le-am vindecat, inclusiv tăieturile de pe mâini și de pe picioare.

„Mergi înapoi", i-am zis lui Gelsi.

Fata se ascunsese în mintea mea, speriată și confuză, în timpul luptei cu Ferde, însă acum înțelegea. Trupul ei s-a înviorat și a inspirat cu nesaț. I-am tăiat legăturile de la mâini și de la picioare cu briceagul și, scuipând capsula umedă de *Theobroma*, m-am întins lângă ea, extenuată. Fata s-a agățat de mine. Beregata mă ardea cu fiecare înghițitură de aer.

După ceva vreme, am strâns suficientă energie ca să mă ridic, trăgând-o pe Gelsi cu mine. Am găsit hainele fetei și am

ajutat-o să se îmbrace. Înainte să o conduc în sufragerie, pe o canapea confortabilă, am făcut cu mâna pe fereastra de la etajul al doilea. Dax avea să ajungă în curând.

— Voi fi exmatriculată, a șoptit ea.

Am clătinat din cap.

— Vei fi înconjurată cu grijă și cu înțelegere. Și ți se va da tot timpul din lume ca să te refaci.

Îndată ce Dax a venit să-mi ia locul lângă Gelsi, m-am întors pe palier, acolo unde-l lăsasem pe Leif. Ezitarea îmi îngreuna picioarele. Mă simțeam de parcă ar fi fost înțepate cu o doză de curara.

Nu aveam suficientă putere ca să-i dezleg toate gândurile încurcate. Promisiunea făcută Omului Lunii trebuia să mai aștepte ceva timp. L-am tras pe Leif într-un somn mai puțin profund, ca să se poată trezi după ce plecam. Ultimul comentariu al lui Ferde mă făcuse să-mi dau seama că existau încă niște afaceri de care trebuia să mă ocup.

Când am coborât, Dax o înconjurase pe Gelsi, protector, cu brațul.

— I-am trimis un mesaj maestrului Bloodgood. Maeștrii sunt pe drum cu un batalion de gărzi ca să-l ducă pe Ferde în temnița Cetății, a zis Dax.

— Atunci, ar fi bine să plec imediat. Se presupune că sunt închisă în camera mea.

Dax a clătinat capul.

— Magicianul secund știe ce ai făcut.

— Un motiv în plus să plec înainte de a ajunge.

— Dar…

Le-am făcut cu mâna și am ieșit degrabă pe ușă, atârnându-mi rucsacul pe un umăr. Din moment ce fusesem exmatriculată, știam că nu avea să dureze mult până ce eram dată

afară din apartamentul meu. Plănuiam să fiu departe, înainte ca Roze să aibă plăcerea să mă evacueze.

Fisk s-a ciocnit de mine pe când traversam curtea.

— Am fost de ajutor? a întrebat Fisk. E totul în regulă?

— V-ați descurcat de minune!

Am căutat în rucsac și i-am dat lui Fisk toate monedele sitiene pe care le aveam.

— Împarte-le cu trupa ta!

Fisk a zâmbit și a zbughit-o.

O oboseală ce-mi pătrundea în oase m-a copleșit pe când pășeam pe străzile Citadelei. Vedeam în jur ca prin vis. Când am trecut pe lângă Sala Consiliului, mai mulți cerșetori, care de obicei stăteau pe lângă treptele clădirii, au început să mă urmărească.

— Scuze, nu vă pot ajuta azi! le-am strigat peste umăr.

Grupul s-a reîntors la intrarea în marea Sală, dar unul a continuat să meargă în urma mea. M-am întors.

— Am zis…

— Domniță frumoasă, dai și mie un bănuț? a întrebat bărbatul.

Fața îi era murdară și părul îi atârna în lațe năclăite. Hainele lui erau rupte și jegoase și mirosea a bălegar. Însă nu-și putuse ascunde de mine ochii pătrunzători, albaștri ca două safire.

— Nu-i poți da un bănuț omului care tocmai ți-a salvat viața? a întrebat Valek.

— Sunt falită. A trebuit să achit diversiunea. Puștii ăia nu lucrează ieftin. Ce…

— Fântâna Unității. Într-un sfert de oră.

Valek s-a întors spre trepte, alături de ceilalți cerșetori.

Mi-am continuat drumul spre Cetate, dar, îndată ce m-am îndepărtat de Sala Consiliului, am cotit pe o stradă dosnică

și m-am îndreptat spre Fântâna Unității. Sfera din jad și celelalte sfere dinăuntrul ei luceau în lumina soarelui. Picurii fini de apă din cercul de burlane mici licăreau în aerul rece. Eram ușurată că Valek era nevătămat, însă mă luptam cu dorința de a-l ști departe de Citadelă.

Am rămas locului, simțind o mișcare în umbră. M-am îndreptat spre pragul întunecat al unei uși și l-am găsit pe Valek, îmbrățișându-l cu dor.

— Îți mulțumesc că m-ai ajutat cu Ferde! am zis, retrăgându-mă din prinsoare. Acum, mergi acasă, înainte să fii prins!

Valek a zâmbit.

— Și să pierd toată distracția? Nu, iubire. Merg cu tine în misiune.

N-am putut decât să-l privesc surprinsă. Valek și cu mine nu aveam aceeași legătură mentală pe care o împărtășisem cu Irys, însă el îmi cunoștea gândurile și, când avusesem nevoie de ajutorul lui, Valek îmi fusese mereu aproape.

— Nu te pot convinge să te întorci în Ixia?

Micul impuls de energie pe care-l avusesem văzându-l pe Valek teafăr se stinsese.

— Nu.

— Bine. Deși îmi rezerv dreptul de a spune „Ți-am zis eu", în cazul în care ești prins.

Am încercasem să vorbesc pe un ton hotărât, însă bietul meu suflet zbuciumat era așa plin de ușurare că Valek venea cu mine, încât vorbele au răsunat jucăușe.

— De acord, a zis Valek, pe când ochii lui au licărit, anticipând provocarea.

34

AM DECIS ÎMPREUNĂ CU VALEK cum era mai bine să procedăm și am stabilit să ne întâlnim iar la marginea Câmpiilor Avibiene.

Când am ajuns la Cetate, am mers direct la apartamentul meu, ca să împachetez. Pe când încercam să hotărăsc ce să iau cu mine, cineva a ciocănit la ușă. Din obișnuință, mi-am căutat arcul, dându-mi seama că fusese distrus de Leif. În schimb, am strâns în mână briceagul.

M-am calmat puțin când am deschis ușa. În prag era Irys. Părea să ezite. Am făcut un pas în spate și am poftit-o înăuntru.

— Am vești pentru tine, a zis ea.

Când a văzut că nu spuneam nimic, a continuat:

— Ferde a fost închis în una dintre celule Cetății, iar Consiliul ți-a anulat pedeapsa. Vor să rămâi ca să-ți explorezi abilitățile magice.

— Cine o să mă învețe?

Irys și-a aruncat privirea spre pământ.

— E alegerea ta.

— O să mă mai gândesc.

Irys a încuviințat din cap și a dat să plece, apoi s-a oprit.

— Îmi pare rău, Yelena! Nu am avut încredere în puterile tale, și totuși ai reușit ceea ce patru maeștri magicieni nu au putut.

Exista încă o legătură slabă între noi, așa că am simțit șovăiala lui Irys și încrederea pe care și-o pierduse în sine. Se îndoia de propria abilitate de a face față în viitor unor situații dificile. Simțeam cum credința ei în puterea de a rezolva orice problemă fusese zdruncinată.

— În această situație, nu magia a fost soluția, i-am zis, ci lipsa ei mi-a permis să-l înfrâng pe Ferde. Și nu aș fi putut reuși fără ajutorul lui Valek.

Irys s-a gândit la vorbele mele pentru o clipă, părând să ia o decizie.

— Îți propun un parteneriat, a spus Irys.

— Un parteneriat?

— Nu cred că mai ai nevoie de profesor, ci de un partener care să te ajute să descoperi cât de puternică ești în calitate de găsitor-de-suflete.

Am tresărit.

— Crezi că sunt găsitor-de-suflete?

— Am bănuit, dar nu am vrut să cred cu adevărat. O reacție automată, ca și tresărirea ta de acum. Și s-ar părea că am nevoie de ceva îndrumare. Am aflat că felul sitian de a face lucrurile nu e întotdeauna cel mai bun. Poate mă ajuți cu asta?

— Ești sigură că vrei să înveți metoda „aruncă-te cu capul înainte și speră că va fi bine”?

— Atât timp cât vei vrea să descoperi mai multe despre găsitorii-de-suflete. Oare e împotriva Codului Etic? Poate că însuși Codul trebuie modificat. Și oare ai putea fi considerată maestru sau ar trebui să dai testul mai întâi?

— Testul de maestru? Am auzit niște povești groaznice.

Gâtul începuse să mi se strângă și înghițeam greu.

— Majoritatea sunt doar zvonuri menite să-i descurajeze pe studenți, astfel încât doar aceia încrezători în propriile puteri să fie suficient de curajoși, încât să ceară să dea testul.

— Și dacă nu sunt suficient de puternici?

— Atunci nu reușesc, dar învață care este limita puterilor lor. E mai bine decât să fie surprinși mai târziu.

Irys a tăcut. I-am simțit mintea căutând-o pe a mea. „Batem palma?" a întrebat în mintea mea.

„Mă mai gândesc. S-au întâmplat multe lucruri."

„Așa este", a zis ea. „Dă-mi de veste când vei fi gata!"

Și, astfel, Irys a plecat.

Am închis ușa. Mintea mea pendula între posibilitatea de a-mi explora puterile și riscul de a fi condamnată ca un găsitor-de-suflet. În ciuda faptului că riscasem să fiu otrăvită de fiecare dată când gustasem mâncarea comandantului, mi se părea că viața în Ixia fusese mult mai ușoară. După misiunea mea, așa cum îi plăcea lui Valek să o numească, aveam de făcut niște alegeri. Era plăcut să am de ales. Din nou.

M-am plimbat prin apartament verificând să nu fi uitat ceva. Luasem statueta cu valmur pentru Valek, restul de monede sitiene, uniforma nordică și încă un set de haine. În dulap rămăseseră roba de ucenic și câteva dintre fustele de la Nutty. Hârtii și cărți se îngrămădeau pe biroul meu, iar camera mirosea a *Billardiera scandens* și a *Lavandă*. Stomacul mi s-a strâns de dor înțelegând deodată că apartamentul acela din Cetate îmi devenise cămin, în ciuda opoziției mele.

Mi-am așezat rucsacul pe umăr și i-am simțit greutatea trăgându-mă în jos pe când plecam. M-am oprit, pe drum, la părinții mei. Îl auzeam pe Esau în bucătărie, iar Perl avea o

expresie ciudată pe chip. Își ținea mâna la gât, așa că știam că ceva o supărase. M-a făcut să-i promit că aveam să rămân la ceai, mi-a tras rucsacul de pe umăr și nu s-a dezlipit de mine până ce nu m-am așezat pe unul dintre fotoliile roz și moi.

Strigându-i lui Esau să mai aducă o ceașcă, Perl s-a cocoțat pe fotoliul de lângă mine, de parcă ar fi fost gata să intervină dacă voiam să plec. Esau a adus tava cu ceai. Perl a sărit și mi-a întins una dintre cești le aburinde.

Părând satisfăcută de faptul că eram ancorată de fotoliu, cel puțin până îmi terminam ceaiul, Perl a zis:

— Pleci, nu-i așa?

Mama a clătinat din cap înainte să îi pot răspunde.

— Nu că mi-ai spune mie! Mă tratați ca pe o floare delicată. Vreau să știți că cele mai delicate flori produc adesea cel mai puternic miros când sunt zdrobite.

Perl s-a uitat la mine.

— Trebuie să mă ocup de niște treburi nerezolvate. Mă voi întoarce, am spus, însă răspunsul meu nu a mângâiat-o.

— Nu mă minți!

— Nu mint.

— Bine. Atunci, nu te minți singură! a zis ea, privind rucsacul îndesat pe care-l așezasem pe podea. Dă-ne de veste când ajungi în Ixia. Te vom vizita acolo, a zis ea calm. Deși, probabil, nu vom veni înainte de sezonul cald. Nu îmi place frigul.

— Mamă!

M-am ridicat și aproape că am vărsat ceaiul.

Esau a dat din cap; nu părea deloc surprins de subiectul discuției noastre.

— Mi-ar plăcea să găsesc dafinul de munte care crește lângă ghețari. Am citit undeva că poate vindeca tusea lui Kronick. Ar fi interesant să descopăr asta.

— Nu vă e teamă că m-aș putea întoarce în Ixia? mi-am întrebat părinții.

— Având în vedere ce săptămână ai avut, a zis tata, ne bucurăm că ești în viață. În plus, avem încredere în judecata ta.

— Dacă merg în Ixia, promiteți să mă vizitați cât mai des?

Mi-au promis. Nevrând să mai prelungesc momentul, mi-am luat rucsacul și am plecat.

„Măr?" m-a întrebat Kiki plină de speranță.

„Nu, dar îți voi aduce niște bomboane mentolate."

Am intrat în camera cu harnașamente a grajdului și am căutat sacul cu bomboane. Am luat două și m-am întors la Kiki.

După ce le-a rontăit, am întrebat-o:

„Ești gata de plecare?"

„Da. Șa?"

„De data asta, nu."

Cetatea le împrumuta echipamentul studenților, dar era de la sine înțeles că, odată ce absolveau, erau obligați să-și cumpere propriul harnașament.

Am tras taburetul, iar Kiki a fornăit. „Știu, știu", am zis. „În sălbăticie nu sunt scăunele. Dar sunt obosită."

De fapt, puțina energie pe care o mai aveam mi se scurgea din trup cu o viteză alarmantă. Kiki și cu mine nu am întâlnit nicio problemă ieșind pe porțile Cetății și ale Citadelei. Am urmat drumul din vale pentru ceva timp. Refuzam să privesc înapoi la Citadelă. Doar plănuiam să mă întorc, nu? Nu avea să fie ultima dată când vedeam culorile pastelate ale apusului reflectându-se în zidurile din marmură albă. Nu?

Pe când lumina se stingea pe cer, am auzit bubuitul copitelor în spatele meu. Kiki s-a oprit și s-a întors cu fața la noul-venit.

„Topaz", a constatat ea cu plăcere.

Știam după furia ce clocotea pe chipul lui Cahil și după privirea lui ucigătoare că întâlnirea nu avea să fie plăcută deloc.

— Unde crezi că pleci? a întrebat el, poruncitor.

— Nu e treaba ta.

Cahil a pălit, în vreme ce se bâlbâia uimit.

— Nu e treaba mea? Nu e treaba mea?

L-am văzut cum își stăpânește furia, apoi, tunând îngrozitor, a zis:

— Ești iubita celui mai căutat criminal în Sitia! Mă interesează pe unde umbli. De fapt, o să mă asigur personal că știu întotdeauna unde te afli, a terminat el, fluierând.

Am auzit mișcări și m-am întors la timp ca să-i văd pe soldații lui Cahil împresurându-mă. Încercând să-mi conserv energia, nu mai cercetasem drumul din față. Nu crezusem că mai era nevoie. Ce prostie!

„I-ai mirosit, Kiki?" am întrebat.

„Nu. Contra vântului. Trecem pe lângă?"

„Încă nu."

M-am întors la Cahil și am întrebat:

— Ce vrei?

— Faci pe proasta ca să amâni inevitabilul, Yelena? Presupun că ți-a mers în trecut. Pe mine m-ai păcălit, cu siguranță, a zis el cu un calm straniu. Ne-ai convins pe mine și pe prim-magician că nu ești spion; ți-ai folosit magia ca să-mi câștigi încrederea. Am căzut în capcană.

— Cahil, eu…

— Vreau să-l ucid pe Valek. Pe lângă răzbunarea morții familiei mele, am să-mi demonstrez abilitățile în fața Consiliului, și atunci nu vor avea încotro decât să-mi susțină cauza.

— L-ai mai prins pe Valek și l-ai pierdut. Ce te face să crezi că nu te va ucide de data asta?

— Iubitul tău își va da viața pentru tine.

— Vei avea nevoie de mai mulți oameni ca să mă prinzi.

— Serios? Ia privește mai atent!

M-am uitat peste umăr. Soldații lui Cahil stăteau încă la ceva distanță, în spatele lui Kiki, dar, chiar și în lumina crepusculului, am reușit să văd că fiecare dintre ei ținea, ațintită spre mine, o țeavă de suflat.

— Săgețile sunt înmuiate în curara, a zis Cahil. E o armă sitiană excelentă. Nu vei ajunge prea departe.

Teama a luat locul iritării, pe când inima mi-o lua la galop. Aveam niște *Theobroma* în rucsac, dar știam că, dacă aș fi încercat să mi-l scot de pe spate, aș fi devenit o pernuță de ace pentru soldații lui Cahil.

— Vei coopera sau trebuie să te imobilizez?

Tonul lui Cahil sunase nonșalant, de parcă îmi oferise ceai.

„Fantoma", a zis Kiki.

Înainte să-mi dau seama la ce se referea Kiki, Valek a intrat agale, dintre ierburile înalte, în mijlocul grupului nostru. Toți au înlemnit, șocați, pentru o secundă. Cahil rămăsese cu gura căscată.

— O alegere interesantă, iubire, a zis Valek. Va trebui să te gândești bine. Între timp…

Valek și-a depărtat brațele de trup pe când se apropia de Cahil. Îți schimbase hainele de cerșetor cu o tunică simplă, cafenie, și cu pantaloni obișnuiți pe care îi purtau oamenii de rând. Părea să fie neînarmat, dar eu îl cunoșteam prea bine, ca și Cahil, după cum se părea, care-și mutase frâiele în mâna stângă, trăgându-și sabia.

— Hai să vedem dacă am înțeles bine, a continuat Valek, ignorând sabia lui Cahil, ce se afla la doar câțiva metri distanță. Vrei să-ți răzbuni familia. E de înțeles. Dar ar trebui să știi că

familia regală nu e familia ta. Am învățat, de-a lungul anilor, să-mi cunosc dușmanii. Descendenții regali au murit cu toții în ziua în care comandantul a preluat controlul asupra Ixiei. M-am asigurat personal de asta.

— Minți! a zis Cahil, dându-i pinteni lui Topaz și năpustindu-se asupra lui Valek cu sabia.

Pășind grațios și iute într-o parte, Valek a evitat calul ce era să-l calce în picioare și lama pe cale să-l spintece.

Când Cahil l-a întors pe Topaz pentru un nou atac, am zis:

— Are sens. Valek nu ar lăsa niciodată o treabă neterminată.

Cahil a tras frâiele, nevenindu-i să creadă.

— Dragostea ta pentru el ți-a afectat judecata.

— Iar setea ta de putere ți-a afectat inteligența. Oamenii tăi se folosesc de tine, însă refuzi să vezi ceea ce este clar ca lumina zilei.

Cahil a clătinat din cap.

— Nu o să mai ascult minciunile tale. Oamenii mei îmi sunt loiali. Mă ascultă în toate, altfel sunt pedepsiți. Moartea lui Goel m-a ajutat să le readuc aminte această lecție.

Am recunoscut imediat răceala din ochii lui albaștri.

— Tu l-ai ucis pe Goel.

Cahil a zâmbit.

— Oamenii mei și-au jurat viețile mie. Nu am înfăptuit nicio crimă, a mai spus el, scoțând sabia. Gata! le-a strigat el soldaților. Țintiți și…

— Ia mai gândește-te până să te lauzi cu acoliții *tăi*, Cahil! Ei, cu toții, caută aprobarea căpitanului Marrok înainte să-ți asculte ordinele. Ți-au dat o sabie prea grea pentru tine și nu te-au antrenat să lupți cu ea. Se presupune că ești înrudit cu regele, care era un magician puternic. De ce nu ai puteri magice?

— Eu…, a zis Cahil, ezitând.

Soldații s-au uitat unii la alții consternați sau confuzi. Dintr-odată nu mai erau concentrați. În acel moment, Valek a sărit pe spinarea lui Kiki. Iapa a luat-o la goană fără vreun semnal. M-am prins de coama ei, pe când Valek mi-a încercuit talia cu brațele, iar Kiki a pornit ca vântul.

L-am auzit pe Cahil strigând semnalul de atac și, deși mi s-a părut că aud bâzâitul unei săgeți trecându-mi pe lângă ureche, ne-am depărtat în curând de pericol. Kiki parcursese, fără să fi obosit, de două ori distanța pe care ar fi făcut-o la galop. Când luna era sus pe boltă, Kiki a încetinit și s-a oprit.

„Nu mai miroase", a zis ea.

Valek și cu mine am lunecat de pe spinarea ei. Am cercetat iapa, temându-mă că fusese rănită, însă Kiki a fornăit nerăbdătoare și a plecat să pască.

Mi-am verificat trupul, tremurând din toate încheieturile, înainte să-mi strâng mantia mai bine pe corp.

— A fost pe-aproape!

— Nu chiar, a zis Valek, trăgându-mă spre el. Le-am distras atenția soldaților, iar când așa-zisul rege a dat ordinul, ei nu au mai avut timp să țintească.

Trupul lui Valek era cald chiar dacă nu purtase mantie. Citindu-mi gândurile, Valek a zis:

— O să împărțim mantia ta.

Valek a zâmbit zburdalnic.

— Dar ai nevoie mai întâi de un foc bun, de mâncare și de odihnă.

Am clătinat din cap.

— Am nevoie de tine.

Nu mi-a trebuit mult să-l conving. Îndată ce i-am scos hainele, Valek a ales să se înfășoare alături de mine în mantie.

* * *

M-am trezit îmbiată de mirosul minunat al cărnii prăjite. Am mijit ochii în lumina puternică a soarelui și l-am văzut pe Valek șezând pe vine lângă un foc. Așezase o bucățică de carne deasupra cărbunilor încinși.

— Este micul dejun? am întrebat, simțind stomacul cum îmi dădea ghes.

— E cina. Ai dormit toată ziua.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Ar fi trebuit să mă trezești. Dacă ne găsește Cahil?

— Mă îndoiesc, cu toată magia care plutește în aer.

Valek și-a aruncat privirea spre cer, adulmecând aerul.

— Te deranjează?

Mi-am deschis mintea. Scutul oamenilor câmpiilor încerca să îi invadeze și să îi dezorienteze gândurile lui Valek, însă imunitatea lui respingea cu ușurință țesătura magică. Magia părea să fie indiferentă față de mine.

— Nu, am spus, apoi i-am povestit lui Valek despre relația mea de rudenie îndepărtată cu clanul Sandseed. Dacă m-aș apropia de satul lor cu intenția de a le face rău, cred că aș fi atacată.

Apoi m-am gândit la puterile magice ale Omului Lunii și la iataganul lui.

— Fie de către scutul magic, fie de către unul dintre țesătorii-de-povești.

Valek a rămas pe gânduri.

— În cât timp vom ajunge pe Platoul Daviian?

— Depinde de Kiki. Dacă decide să fugă ca vântul, ar trebui să fim acolo peste câteva ore.

— Ca vântul? Așa numești tu pasul ei? Nu am mai văzut niciodată un cal care să alerge așa de repede!

M-am gândit la comentariul lui Valek.

— Face asta doar când suntem în câmpii. Poate are vreo legătură cu magia celor din clanul Sandseed.

Valek a ridicat din umeri.

— Oricum ar fi, mie îmi convine. Cu cât ne ocupăm mai repede de Alea, cu atât mai bine.

Însă rămânea de văzut cum aveam să ne ocupăm de ea. Știam că femeia era o amenințare la adresa mea, dacă reușise să supraviețuiască rănilor, însă nu voiam să o ucid. Poate era suficient să o predau oamenilor câmpiilor. M-am gândit la remarcile Omului Lunii referitoare la scursurile daviiene. Mi-am dat seama că ultimul gând al lui Ferde se referise probabil la ceilalți membri, nu la pericolul pe care-l reprezenta Alea.

Valek a tras carnea de pe foc și mi-a întins o bucățică.

— Mănâncă! Ai nevoie de forțe.

Am mirosit bucata necunoscută de carne.

— Ce este?

Valek a râs.

— Mai bine să nu știi.

— E otrăvită?

— Tu să-mi spui! m-a tachinat el.

Am gustat. Carnea suculentă avea un gust ciudat, ca de țărână. Probabil fusese vreo rozătoare, dar nu simțeam urmă de otravă. Când am terminat cina, am început să ne strângem puținele provizii.

— Valek, după ce ne ocupăm de Alea, trebuie să-mi promiți că te vei întoarce în Ixia!

Valek a zâmbit larg.

— De ce aș face una ca asta? Începe să-mi placă clima. Poate o să-mi construiesc o reședință de vară aici.

— Tocmai atitudinea asta înfumurată te-a băgat în belele.

— Nu, iubire. De vină ai fost tu. Dacă nu ai fi fost capturată de Goel, nu mi-aș fi arătat chipul în fața așa-zisului rege.

— Nu tu te-ai dat de gol. Mi-e teamă că eu am făcut-o, când m-am certat cu Cahil.

— Apărându-mi onoarea? a întrebat el.

În Ixia, îmi periclitasem din greșeală una dintre misiunile secrete încercând să-i iau apărarea.

— Da.

Valek a clătinat din cap, uimit.

— Știu că mă iubești, așa că nu mai încerca să o demonstrezi. Chiar nu îmi pasă ce crede așa-zisul rege despre mine.

M-am gândit la Cahil.

— Valek, îmi pare rău că am crezut că l-ai ucis pe Goel!

El mi-a ignorat scuza, dând din mână.

— Ai avut dreptate. M-am întors să mă ocup de el, dar Cahil mi-o luase înainte.

Chipul tăios al lui Valek a devenit grav.

— Așa-zisul rege rămâne o problemă.

Am dat din cap.

— O să mă ocup eu de el.

— Acum cine e îngâmfată?

Am dat să protestez, însă Valek m-a oprit cu un sărut. Când m-am retras, am observat că Kiki ținea capul ridicat și urechile aplecate înainte.

„Miroși ceva?" am întrebat-o.

Apoi am auzit bubuitul copitelor ce se îndreptau spre noi.

„Rusalka", a zis Kiki. „Omul Trist."

Mai întâi m-am înfuriat că Leif ne urmărise, însă, dându-mi seama că și Cahil ar fi putut face același lucru, mi s-a făcut teamă.

„Mai e și altcineva?" am întrebat.

„Nu."

Valek s-a făcut nevăzut în iarba înaltă tocmai pe când calul lui Leif părea să se materializeze dintr-un nor de praf.

Ochii verzi ai lui Leif erau holbați de șoc.

— Iapa mea nu a mai făcut niciodată așa ceva.

Iritarea mi s-a preschimbat în amuzament. Părul negru al Rusalkăi lucea de sudoare, dar nu părea deloc obosită.

— Când Kiki face asta, eu spun că aleargă ca vântul, i-am zis lui Leif. Rusalka e de origine Sandseed?

Leif a dat din cap. Înainte să mai apuce să spună ceva, am observat o mișcare rapidă la stânga. Valek ieșise din ierburi și-l doborâse pe Leif de pe cal. Au aterizat amândoi pe jos. Valek era deasupra lui Leif și îi ținea maceta la gât, pe când fratele meu se chinuia să respire.

— Ce cauți aici? a întrebat Valek.

— Am. Venit. Să. O. Caut. Pe. Yelena, a zis Leif încercând să inspire.

— De ce?

Revenindu-mi, am zis:

— Este în regulă, Valek. El este fratele meu.

Valek și-a retras arma, dar a rămas cocoțat pe pieptul lui Leif. Fața fratelui meu se schimonosise a groază.

— Valek? Tu nu miroși. Nu ai aură, a zis Leif.

— Este greu de cap? m-a întrebat Valek.

Am zâmbit larg.

— Nu.

L-am tras pe Valek de pe Leif și i-am explicat.

— El are puterea de a simți sufletul unui om. Imunitatea ta îi blochează abilitățile magice.

M-am aplecat asupra lui Leif și am încercat să văd dacă era rănit. Nu suferise nicio rană gravă.

— Ești bine? l-am întrebat.

Fratele meu s-a ridicat în capul oaselor, privindu-l agitat pe Valek.

— Depinde.

— Nu-ți face griji din cauza lui. Este doar foarte protector cu mine.

Valek a pufnit.

— Dacă ai fi în stare să nu mai intri în bucluc măcar o zi, atunci nevoia de a te apăra nu ar mai fi instinctivă, a zis el, frecându-și piciorul. Sau dureroasă.

Leif își revenise din șoc și se ridicase în picioare.

Enervarea își făcea însă acum iar loc în mintea mea.

— De ce ai venit? l-am întrebat.

Leif s-a uitat la Valek, apoi și-a coborât privirea.

— Din cauza a ceea ce a spus mama.

Am așteptat să continue.

— Mi-a spus că te-ai pierdut iar. Și că doar fratele care te-a căutat timp de paisprezece ani te poate găsi.

— Cum m-ai găsit?

Leif a dat din mână spre cal.

— Kiki l-a găsit înainte pe Topaz în câmpii, așa că m-am gândit să o rog pe Rusalka să o găsească pe Kiki, din moment ce a fost crescută de Sandseed. Și… și…

— Ne-a găsit foarte repede.

M-am gândit la ce spusese Leif despre mama noastră.

— De ce crede Perl că m-am pierdut? Și de ce te-a trimis pe tine? Nu mi-ai fost de niciun ajutor data trecută.

Trebuia să-mi astâmpăr dorința de a-l izbi cu pumnul. Aproape că mă ucisese cu maceta în casa lui Ferde.

Leif a lăsat capul în pământ de rușine.

— Nu știu de ce m-a trimis pe mine.

Eram pe cale să-l izgonesc, când în fața noastră a apărut Omul Lunii.

— E un om bun, i-am zis lui Valek, înainte să-l poată ataca.

— Se pare că ăsta e un loc tare popular, a mormăit Valek.

Când Omul Lunii s-a apropiat, l-am întrebat:

— Nu tu aparițiile misterioase? Nu mai apari din vreo rază de soare? Unde e vopseaua de pe piele?

Cicatricile de pe picioarele și brațele lui se conturau limpede pe pielea cafenie. Omul purta o pereche de pantaloni scurți.

— Nu mai e distractiv când cunoști deja trucurile, a zis Omul Lunii. În plus, Fantoma m-ar fi ucis dacă aș fi apărut de nicăieri.

— Fantoma? am întrebat.

Omul Lunii a arătat spre Valek.

— Așa îl numește Kiki. Are sens, a zis el, văzându-mi confuzia de pe chip. Noi, ființele magice, vedem lumea cu ajutorul magiei. Pe el îl vedem cu ochii, dar nu și cu magia. Așa că este ca o fantomă pentru noi.

Valek îl asculta pe Omul Lunii. Deși chipul îi părea calm, știam, după felul în care își încorda umerii, că era gata să atace.

— O altă rudă de-ale tale? a întrebat Valek.

Un zâmbet larg s-a lățit pe buzele Omului Lunii.

— Da. Sunt văr de-al treilea cu soția unchiului mamei ei.

— Este un țesător-de-povești, un magician din clanul Sandseed, am explicat. Și tu ce faci aici?

Expresia jucăușă de pe chipul Omului Lunii s-a stins.

— Vă aflați pe pământurile mele. V-aș putea întreba același lucru, dar știu deja de ce ați venit. Am venit să mă asigur că îți vei respecta promisiunea.

— Ce promisiune? au întrebat la unison Valek și Leif.

Le-am ignorat întrebarea.

— O să o respect, dar nu acum. Trebuie să…

— Știu ce vrei să faci. Nu vei reuși dacă nu te desfaci din țesătura care te ține prizonieră, a zis Omul Lunii.

— Pe mine? Dar credeam că ai zis…

M-am oprit. Mă pusese să promit că-l voi elibera pe Leif, însă apoi mi-am adus aminte ce mai spusese Omul Lunii: viața mea era legată de a fratelui meu. Dar ce legătură aveau toate acestea cu capturarea Aleei?

— De ce nu voi reuși? am întrebat.

Omul Lunii a refuzat să-mi răspundă.

— Mai ai și alte sfaturi misterioase? am zis.

Omul Lunii a întins mâinile; una spre Leif, și pe cealaltă spre mine.

Valek a pufnit, amuzat sau iritat, nu-mi dădeam seama, însă a zis:

— Mi se pare că e o treabă de familie. O să fiu în apropiere dacă ai nevoie de mine, iubire.

I-am studiat chipul lui Leif. Data trecută, fratelui meu îi fusese teamă de țesător. Acum, Leif a făcut un pas înainte și a prins mâna Omului Lunii, privindu-mă cu o hotărâre încăpățânată.

— Hai să terminăm odată! a zis Leif, aruncându-mi provocarea.

35

MI-AM STRECURAT MÂNA în mâna Omului Lunii. Lumea s-a topit în jurul meu, pe când magia caldă a țesătorului ne-a împresurat simțurile.

Am călătorit în jungla Illiais, în locul în care se ascunsese Leif în timp ce-l urmărise pe Mogkan răpindu-mă, în urmă cu paisprezece ani. Am urmărit toți trei evenimentele desfășurându-se prin ochii lui Leif și i-am simțit emoțiile. În esență, devenisem el.

În mintea lui se înfiripa gândul rău că Yelena primise ceea ce merita pentru că nu-l ascultase. Dar, când omul cel străin a adormit-o și și-a scos rucsacul și sabia dintr-un tufiș, teama că avea să fie, la rândul lui, răpit l-a țintuit pe Leif locului. Băiatul a rămas acolo mult timp după ce bărbatul a plecat cu sora lui.

Apoi, Omul Lunii a manipulat pentru o clipă țesătura poveștii, arătându-ne ce s-ar fi întâmplat dacă Leif ar fi încercat să mă salveze. Inelul de oțel s-a rostogolit prin junglă pe când Mogkan își trăgea sabia din teacă și o împlânta în inima lui Leif, ucigându-l. Leif făcuse o alegere corectă rămânând ascuns.

Povestea s-a schimbat apoi, arătând disperarea lui Esau și a lui Perl când Leif le spusese, în cele din urmă, că mă pierdusem. Leif credea că avea să intre într-un necaz și mai mare dacă le-ar fi spus adevărul și părinții ar fi aflat că nu făcuse nimic să-l oprească pe răpitor. Fusese convins că oamenii aveau să-i găsească pe sora lui și pe bărbatul străin care o răpise. Simțea deja gelozie din cauza atenției pe care avea să o primească doar pentru că fusese salvată.

Când oamenii din clan nu au reușit să o găsească, Leif și-a început propria misiune. Știa că bărbatul și sora lui se ascundeau în junglă, doar ca să-i facă în ciudă. Trebuia să o găsească și, poate așa, avea să recâștige iubirea tatălui și a mamei lui.

Pe măsură ce treceau anii, vina l-a făcut pe Leif să vrea să-și ia viața. Într-un final, vina s-a preschimbat în ură. Când sora lui s-a întors, duhnind a sânge și a ținutul nordic, Leif a vrut să o ucidă. Mai ales că vedea, pentru prima oară în paisprezece ani, bucurie pe chipul mamei lui.

Deși nu se așteptase la ambuscada lui Cahil, Leif găsise oamenii care să rezoneze cu nevoia lui de a scăpa de spionul din nord. Însă, când o văzuse pe sora lui rănită, mantia de ură a lui Leif cedase puțin. Evadarea ei fusese dovada că Leif avusese dreptate cu privire la ea, dar apoi Yelena se întorsese, susținând că nu era spion și că nu avea de gând să fugă. Roze confirmase declarațiile ei și-l pusese pe Leif în încurcătură.

Confuzia și emoțiile lui contradictorii au devenit și mai tulburătoare când Yelena a încercat să o ajute pe Tula. De ce îi păsa ei de un alt suflet? Doar nu-i păsase de el sau de suferința lui cât timp fusese departe! Leif își dorea să o urască în continuare, dar, când o văzuse luptându-se să o readucă pe Tula la viață, nu putuse suferi vina pe care ar fi simțit-o dacă stătea cu mâinile în sân.

Când călătoriseră spre câmpii și fuseseră abordați de țesătorul-de-povești, Leif știuse că sora lui urma să descopere adevărul despre el. Așa că fugise, incapabil să suporte acuzația din ochii ei. Calmându-se, Leif se întrebase dacă adevărul avea să fie totuși așa de dureros pentru Yelena. Fata se călise în Ixia. Poate că era capabilă să treacă și acest obstacol.

Însă, întorcându-se din câmpii, Leif înțelesese că speranța lui era imposibilă. Furia și reproșurile ardeau pe chipul surorii lui. Nu-l dorea în preajma ei și nu avea nevoie de el. Doar rugămințile mamei lui îl făcuseră să o caute.

Țesătorul-de-povești a desprins firele și ne-am pomenit, toți trei, în câmpia întunecată pe care mi-o aminteam de la ultima întâlnire cu Omul Lunii. Vopseaua de pe trupul lui semăna cu lumina unei raze de lună. Leif a privit uimit în jur.

— De ce te-a rugat mama să mă ajuți cu Gelsi? l-am întrebat pe Leif.

— S-a gândit că ți-aș fi putut fi de ajutor cumva. În schimb, eu am încercat să…

— Să mă ucizi? Poți să li te alături celor care vor să mă ucidă. Am înțeles că are șase membri acest grup. Valek e președinte, din moment ce a încercat să mă omoare deja de două ori.

Am zâmbit, dar Leif mă privea vinovat.

— Nu a fost vina ta. Ferde ți-a citit amintirile și s-a folosit de ele.

— Dar am vrut să te ucid înainte să o ajuți pe Tula.

Leif își ținea capul plecat.

— Nu te simți rușinat de acele sentimente și de amintiri. Nu putem schimba faptele trecutului, dar ne putem ghida viitorul după ele.

Omul Lunii radia fericit.

— Ai putea deveni țesător-de-povești, dacă nu ai fi deja găsitor-de-suflete, a zis Omul Lunii, zâmbindu-mi larg.

— Serios?

Oare de câte ori mai era nevoie să aud asta, ca să o pot crede sau simți? Poate că era mai bine să nu mă declar a fi un găsitor-de-suflete, ci să rămân, pur și simplu, Yelena.

Omul Lunii a ridicat o sprânceană.

— Vino la mine când vei fi pregătită!

Apoi, lumea s-a învârtit și am închis ochii să nu amețesc. Când ne-am oprit, am deschis iar ochii și am văzut că eram pe câmpie, cu Leif. Omul Lunii vorbea cu Valek.

M-am gândit la cele ce se petrecuseră. Leif era pe cale să iasă din încâlceala de emoții. Drumul lui fusese eliberat când decisese să mă ajute. De ce îmi mai ceruse Omul Lunii să-i ofer sprijinul meu? L-am căutat pe țesătorul-de-povești cu privirea, dar dispăruse.

Apoi am găsit răspunsul și, odată cu el, propria mea vină. Îl tratasem rău pe Leif fără să-l înțeleg cu adevărat, atribuind faptele unui copil de opt ani unui bărbat matur și ignorând felurile în care el încercase să-și îndrepte greșelile. Leif mă privea.

— Cum se face că nu e niciun banchet al Noilor Începuturi tocmai când ai nevoie să o iei de la capăt? am întrebat.

Leif mi-a zâmbit. Era primul lui zâmbet sincer de când mă întorsesem din Ixia, și mă încălzea până în adâncul sufletului.

— Este în regulă. Eu nu dansez, a zis el.

— Vei dansa, am promis.

Valek și-a dres glasul.

— Oricât ar fi de înduioșător, trebuie să plecăm pe dată. Țesătorul tău de povești ne va trimite niște soldați care să ne ajute împotriva oamenilor Aleei. Ne vom întâlni cu ei la scăpătatul soarelui. Presupun că fratele tău…

— Leif, i-am zis eu.

— Vine cu noi?

— Bineînțeles, a răspuns Leif.

— Nu, am zis eu în același timp. Nu vreau să pățești ceva. Mamei nu i-ar plăcea deloc asta.

— Iar eu nu i-aș putea înfrunta mânia dacă nu aș rămâne alături de tine.

Leif și-a încrucișat brațele la piept și și-a încleștat maxilarul lui pătrățos.

— Mama ta pare să fie o femeie formidabilă! a zis Valek, în liniștea ce se lăsase între noi.

— Habar n-ai tu! a replicat Leif, oftând.

— Păi, dacă seamănă vreun pic cu Yelena, îmi pare foarte rău pentru tine! a zis Valek, în glumă.

— Hei!

Leif a râs, și momentul tensionat a trecut.

Valek i-a întins maceta lui Leif.

— Știi să o folosești?

— Bineînțeles. Am făcut bucățele arcul Yelenei, a glumit Leif.

— M-ai luat prin surprindere. Nu am vrut să te rănesc, i-am replicat.

Leif m-a privit suspect.

— Vrei să ne batem iar?

— Oricând.

Valek a pășit între noi.

— Iubire, încep să-mi doresc să fi fost orfană. Vă puteți concentra la ce avem de făcut fără să recuperați paisprezece ani de rivalitate?

— Da, am zis la unison, dojeniți.

— Bun. Atunci, să mergem!

— Unde? am întrebat.

— Tot ce mi-a spus țesătorul tău, în stilul lui criptic, a fost: „Caii vor ști unde să meargă."

Valek a ridicat din umeri.

— Nu este o strategie militară pe care eu aș folosi-o, dar am învățat că sudul are propriile lui metode care, oricât de ciudat ar fi, funcționează.

Caii însă au știut încotro să meargă și, pe când soarele răsărea peste câmpii, am întâlnit un grup de soldați din clanul Sandseed într-o zonă stâncoasă înconjurată de ierburi înalte. Vreo doisprezece bărbați și șase femei, îmbrăcați cu toții în armură din piele și echipați cu iatagane și cu sulițe, ne așteptau venirea. Oamenii aveau dungi roșii pictate pe chipuri și pe brațe; arătau înfricoșător.

Nu se vedeau alți cai. Valek și cu mine am sărit de pe Kiki, iar Leif a descălecat de pe Rusalka. M-am cutremurat în aerul rece. Mi se părea că sunt goală fără toiagul meu și îmi doream să am o altă armă în afară de briceag.

Omul Lunii ne-a întâmpinat. Îmbrăcase aceleași haine ca și oamenii clanului său, însă era înarmat cu un iatagan și cu un toiag. Toiagul nu era unul obișnuit, din abanos. Pe el fuseseră sculptate simboluri și siluete de animale, iar sub suprafața neagră se zărea lemnul auriu. Simțeam că, dacă m-aș fi concentrat destul de mult, micile simboluri mi-ar fi spus o poveste. Am scuturat din cap, încercând să mă concentrez la cuvintele Omului Lunii.

— Am trimis o iscoadă noaptea trecută, a zis el. A găsit aparatul care strânge sânge în Vid, așa cum ne-a spus Yelena. Apoi i-am urmărit pe scursurile daviiene la o tabără așezată la

vreun kilometru de acel loc. Noi ne aflăm la marginea câmpiilor, la vreo trei kilometri în nordul taberei.

— Vom aștepta lăsarea întunericului și îi vom lua prin surprindere, a zis Valek.

— Nu o să funcționeze, a spus Omul Lunii. Scursurile au un scut ce le va da de știre dacă pătrundem în tabără. Iscoada mea nu s-a apropiat prea mult, de teamă să nu fie descoperit.

Omul Lunii părea să cerceteze orizontul.

— Au urzitori puternici, care-și pot ascunde pașii de puterile noastre magice.

— Urzitori? a întrebat Leif.

Omul Lunii s-a încruntat.

— Magicieni. Refuz să îi numesc țesători-de-povești, căci ei manipulează firele după propriile lor dorințe egoiste.

Mi-am aruncat privirea spre grupul de soldați din clanul Sandseed. Oamenii erau bine înarmați.

— Nu plănuiți să vă folosiți magia?

— Nu.

— Și nu plănuiți să luați prizonieri?

— Nu așa procedează clanul Sandseed. Scursurile trebuie exterminate.

Voiam să o opresc pe Alea, dar nu îmi doream să o ucid. Fiola de curara de la Esau era în rucsacul meu. Poate că reușeam să o paralizez și să o închid în una dintre celule Cetății.

— Cum o să-i oprești pe daviieni să-și folosească magia? a întrebat Valek.

Ochii Omului Lunii au sclipit ucigător.

— Vom muta Vidul.

— Puteți face așa ceva? am întrebat, surprinsă.

— Pătura de magie poate fi repoziționată doar cu cea mai mare grijă. Vom centra spărtura direct deasupra taberei scursurilor, și atunci îi vom ataca.

— Când? a întrebat Valek.

— Acum.

Omul Lunii a pășit spre soldații lui.

— Sperasem să ne folosim de oamenii câmpiilor ca de o diversiune, mi-a zis Valek în șoaptă. O să funcționeze. Îndată ce Alea e moartă, ne retragem. Nu e lupta noastră.

— Cred că i-ar fi mai rău să o prindem și să o închidem, i-am zis.

Valek m-a privit o clipă.

— Cum dorești.

Soldații au răcnit împreună un strigăt de luptă, apoi au dispărut în iarba înaltă. Omul Lunii s-a întors la noi.

— Se vor poziționa în jurul taberei. Vom da semnalul de atac când Vidul va fi mutat. Veți veni cu noi, a zis țesătorul, uitându-se la noi trei. Aveți nevoie de arme. Poftim!

Omul Lunii mi-a aruncat toiagul, și eu l-am prins cu mâna dreaptă.

— E al tău. Un dar de la Suekray.

— De la cine?

— O călăreață din clanul nostru. Cred că ai impresionat-o. Darurile ei sunt rare ca zăpada. Povestea ta e sculptată pe toiag.

„Mama", a zis Kiki. Mi-am amintit-o atunci pe femeia cu părul scurt care o luase la plimbare pe Kiki în ziua în care mă întâlnisem cu bătrânii.

Am privit toiagul, minunându-mă. Grosimea și felul în care mi se echilibra în mână păreau perfecte și, în ciuda simbolurilor, lemnul negru rămăsese neted și ferm. Luându-mi ochii de

la frumosul toiag, am văzut că Valek ținea un iatagan, iar Leif își mânuia maceta.

— Să mergem!

Mi-am scos mantia și m-am pregătit, înainte să-l urmăm pe Omul Lunii prin ierburile înalte.

Ne aflam în apropierea taberei daviienilor și puteam vedea că își făceau de lucru în jurul corturilor și al focurilor. Aerul de deasupra taberei părea să pâlpâie, distorsionând imaginile oamenilor dinăuntru, ca și cum un buzunar uriaș de căldură fusese prins deasupra lor.

Ierburile din platou creșteau în pâlcuri mici și se veștejiseră din cauza secetei. M-am ghemuit lângă Valek în spatele unui tufiș mic. Leif și Omul Lunii se aflau la vreo sută cincizeci de metri la dreapta, ascunși într-o mică vale. Mă întrebam cum reușiseră ceilalți membri ai clanului Sandseed să găsească ascunzători. Daviienii aleseseră o zonă deschisă, fără prea multe locuri ferite.

Am simțit cum mi se înfioară pielea pe măsură ce puterea magică mă atingea. Căutând cu mintea, i-am simțit pe Omul Lunii și pe alți trei magicieni trăgând de țesătura de magie. Ei apăsau cu o presiune egală asupra ei, ca să nu se strângă într-un singur loc, ci să se mențină netedă. Eram impresionată de abilitățile lor magice și mă gândeam că, dacă rămâneam în Sitia, atunci membrii clanului Sandseed mi-ar fi putut fi profesori de nădejde.

Când ne-a acoperit Vidul, am simțit că rămân fără aer. Abilitățile mele magice dispăruseră; simțeam lumea ca un om obișnuit. Înainte să mă pot adapta, am auzit un alt strigăt de luptă. Era semnalul de atac.

Am sărit în picioare și l-am urmat pe Valek spre tabără. M-am oprit când am văzut scena ce mi se desfășura în fața ochilor.

Scutul daviienilor fusese distrus și, odată cu el, iluzia pe care o creaseră. În loc de cei câțiva oameni care-și vedeau de treburi pe lângă focuri, în tabără se aflau vreo treizeci de persoane, iar în loc de cele câteva corturi, se zăreau rânduri întregi cu ele. Chiar dacă scursurile erau șocate de pierderea bruscă a puterii, noi eram depășiți numeric; patru contra unu.

Era prea târziu să ne mai retragem. Aveam de partea noastră elementul-surpriză și nouăsprezece soldați ai clanului Sandseed însetați de luptă, ce tăiau brazde sângeroase printre daviieni. Puteam vedea capul pleșuv al Omului Lunii și loviturile puternice ale lui Leif ce țineau ocupați vreo câțiva daviieni. Valek mi-a aruncat o privire îngrijorată. „Găsește-o pe Alea", am citit eu pe buzele lui, înainte ca Valek să se arunce în luptă.

Minunat, mi-am spus, ocolind bătălia. Cum era să o găsesc pe Alea în toată hărmălaia? M-am ferit pe când un daviian s-a năpustit cu iataganul spre mine. L-am doborât la pământ și am sărit pe pieptul lui, până ca omul să apuce să-și ridice arma lungă. Izbindu-l cu capătul toiagului în gât, i-am zdrobit beregata. M-am oprit o clipă. Era prima persoană pe care o ucideam de când sosisem în Sitia. Sperasem să nu mai iau niciodată viața cuiva, dar, dacă voiam să supraviețuiesc luptei, nu-mi puteam permite să fiu blândă.

Un alt daviian s-a repezit la mine. Gândurile mele melancolice s-au risipit pe măsură ce mă apăram și o căutam pe Alea. Tot ferindu-mă și luptând, am pierdut noțiunea timpului, pe când încăierările din jurul meu erau înghițite într-un soi de ceață. În cele din urmă, Alea m-a găsit pe mine.

* * *

Își înnodase părul lung și negru la ceafă și purta o tunică simplă și pantaloni albi, ambele pătate de sânge. Ținea în fiecare mână câte o sabie scurtă și însângerată. Alea mi-a zâmbit.

— Voiam să vin pe urmele tale, a zis ea. Ce bine că m-ai scutit de muncă!

— Așa sunt eu, mă gândesc mereu la ceilalți.

Femeia și-a încrucișat săbiile într-un soi de salut batjocoritor și s-a năpustit asupra mea. Am sărit înapoi și am izbit lamele cu toiagul, îndreptându-le spre pământ. Alea a făcut un pas înainte, ca să-și recâștige echilibrul, tocmai pe când mă apropiam de ea. Umerii ni s-au atins. Armele noastre stăteau aplecate spre pământ, însă toiagul meu era deasupra săbiilor ei. Am smucit arcul în sus, izbind-o peste față. Alea a icnit, iar sângele i-a țâșnit din nas. Nu reușisem să o opresc și, acum, femeia încerca să-și repeadă săbiile spre stomacul meu. Am venit lângă ea; eram prea aproape pentru a ne lupta cu armele noastre mari, așa că le-am aruncat.

Mi-am deschis briceagul, în timp ce ea și-a scos cuțitul de la centură. S-a întors și a dat să mă înjunghie. I-am blocat lama cu brațul. Durerea mi-a traversat trupul, simțind cuțitul care mușcase din carnea mea, însă manevra îmi dăduse voie să-i prind mâna Aleei. Am tras-o spre mine și i-am crestat antebrațul cu lama mea, după care i-am dat drumul.

Alea a pășit nesigură înapoi. Aș fi putut să-mi înfig cuțitul în stomacul ei, ucigând-o. M-a privit cu groază când și-a dat seama ce făcusem.

Îmi stropisem briceagul cu curara. Nu trebuise decât să-i înțep pielea cu vârful armei. Când Alea a căzut la pământ, m-am apropiat de ea.

— Nu e distractiv să fii neajutorat, nu-i așa? am întrebat.

Am privit în jur. Valek se interpusese între mine și daviieni, împiedicându-i pe ceilalți să intervină în lupta cu Alea. Leif se lupta nu foarte departe de noi, izbind cu maceta. Nu-i vedeam pe ceilalți soldați ai clanului Sandseed, dar l-am zărit pe Omul Lunii tocmai pe când reteza cu iataganul capul unui om. Ce grotesc!

Omul Lunii a venit în fugă și ne-a strigat.

— E timpul să ne retragem.

— Data viitoare, i-am zis Aleei, ne vom încheia socotelile.

Apoi Vidul s-a mișcat și magia a revenit deasupra unei jumătăți a taberei, creând un fel de diversiune. Eram împresurați de putere magică. L-am simțit pe Omul Lunii înconjurându-ne de un scut protector pe când ne retrăgeam. Valek însă rămăsese lângă silueta nemișcată a Aleei. A îngenuncheat lângă ea, a ridicat cuțitul și i-a zis ceva. Înainte să-l pot striga, Valek i-a tăiat femeii beregata cu o mișcare scurtă. Era aceeași lovitură letală pe care i-o aplicase și fratelui ei, Mogkan.

Când Valek m-a prins din urmă, mi-a zis:

— Nu ne permitem să facem favoruri.

Am alergat înapoi spre câmpii. Scursurile își opriseră urmărirea la marginea Câmpiilor Avibiene, dar am continuat să fugim până am ajuns în zona stâncoasă, unde ne așteptau Kiki și Rusalka.

— Nu mă îndoiesc că își vor muta tabăra mai departe, a zis Omul Lunii.

Efortul nu-l ostenise, dar pielea îi lucea de sudoare.

— Voi avea nevoie de mai mulți soldați. Faptul că mi-au înșelat iscoada și pe mine arată că urzitorii lor sunt mai puternici decât credeam. Trebuie să mă consult cu bătrânii.

Omul Lunii și-a înclinat capul în semn de rămas-bun și, în cele din urmă, nu l-am mai văzut în iarba mare.

— Și acum? a întrebat Leif.

Am întâlnit privirea lui Valek. Chiar așa!

— Vei merge acasă, așa cum voi face și eu, i-am zis lui Leif.

— Nu vii cu mine la Cetate? a întrebat Leif.

— Eu…

Înapoi la Cetate, unde mă simțeam izolată? Unde eram temută pentru abilitățile mele? Sau acolo unde se considera că puteam spiona Sitia, ca să mă pot întoarce în Ixia? Ori poate la viața mea obișnuită, explorând Sitia și petrecându-mi timpul cu familia mea?

— Eu cred că ți-e teamă să te întorci la Cetate, a zis Leif.

— Cum așa?

— Îți va fi mai ușor să te îndepărtezi și să nu te confrunți cu faptul că ești un găsitor-de-suflete și că ești fiică și soră.

— Nu îmi este teamă.

Încercasem să-mi găsesc locul în Sitia, dar fusesem respinsă. De câte semnale mai aveam nevoie ca să înțeleg? Nu-mi plăceau pedepsele. Dacă decideau că a fi un găsitor-de-suflete era un lucru rău și mă ardeau de vie pentru că încălcasem Codul de Etică?

— Îți este teamă, a insistat Leif.

— Ba nu!

— Ba da!

— Ba nu!

— Atunci, demonstrează-mi!

Am deschis gura, dar nu am reușit să zic nimic.

În cele din urmă, am spus:

— Te urăsc.

Leif a zâmbit.

— Sentimentul este reciproc. Vii? a continuat după o scurtă pauză.

— Nu acum. O să mă mai gândesc.

Desigur, era o tactică de a evita luarea deciziei, iar Leif știa prea bine asta.

— Dacă nu te întorci la Cetate, atunci înseamnă că am dreptate. Și, de fiecare dată când mă vei vedea, voi fi un îngâmfat insuportabil.

— Și cu ce diferă de cum te porți acum?

Leif a început să râdă. În ochii lui îl vedeam pe băiețelul fără griji de altă dată.

— Nu știi cât de insuportabil și de enervant pot fi cu adevărat. E dreptul meu din naștere, în calitatea mea de frate mai mare.

Leif a încălecat pe Rusalka și s-a îndepărtat.

Valek și cu mine am mers la pas cu Kiki spre nord. Spre Ixia. Valek mă ținea de mână și mă simțeam mulțumită, gândindu-mă la toate cele întâmplate în ultimele ore.

— Valek, ce i-ai spus Aleei?

— I-am povestit cum a murit fratele ei.

Mi-am amintit cum îl prinsesem pe Mogkan în capcana magică, imobilizându-l, astfel încât Valek să-i poată tăia beregata. Alea murise la fel.

— Nu mai aveam timp să o luăm cu noi, iubire. Nu aveam de gând să îi mai las vreo șansă de a-ți face rău.

— Cum de știi mereu când am nevoie de tine?

Ochii lui Valek s-au aprins cu o intensitate pe care o văzusem doar arareori.

— Știu, pur și simplu. E un instinct, ca și foamea sau setea. O nevoie pe care trebuie să mi-o satisfac ca să supraviețuiesc.

— Cum faci? Nu mă pot conecta la mintea ta prin magie. Iar tu nu ai puteri magice. Ar trebui să fie imposibil.

Valek a rămas tăcut o vreme.

— Poate că, atunci când îți simt strigătul, îmi las garda jos și îți dau voie să comunici cu mine?

— Poate. Ai încercat asta și cu altcineva?

— Nu, iubire. Tu ești singura care m-a împins să fac cele mai neobișnuite lucruri. M-ai otrăvit.

Am râs.

— Ciudat, nu?

— E bine că nu-mi poți citi gândurile, iubire.

Un foc albastru ca safirele ardea în ochii lui Valek și am observat cum mușchii lui zvelți se crispaseră.

— O, știu la ce te gândești!

Am pășit în brațele lui și mi-am așezat mâna sub betelia lui, demonstrându-i că știam unde îi fugise mintea.

— Nu mă pot ascunde de tine, a gemut Valek.

Am auzit-o pe Kiki pufăind și plecând de lângă noi, pe când lumea mea era înghițită cu totul de trupul, de mirosul și de gustul lui Valek.

Ne-am petrecut următoarele zile traversând la pas câmpiile și bucurându-ne de timpul nostru împreună, fără griji și probleme care să ne dea bătăi de cap. Pe drum găseam surse mici de apă sau de hrană. Deși nu aveam sentimentul că am fi fost urmăriți, simțeam că oamenii câmpiilor știau unde suntem și că proviziile pe care ni le dăruiau erau felul lor de a-și arăta ospitalitatea față de o verișoară îndepărtată.

În cele din urmă, am ieșit din câmpii. Înconjurând latura de est a Citadelei, am continuat spre nord, pe domeniul clanului Featherstone. Aveam grijă să călătorim doar noaptea și să ne

ascundem în timpul zilei. Peste trei zile, am reușit să ajungem la tabăra ambasadoarei.

Pierdusem șirul zilelor și am fost surprinsă să-i văd acolo, dar Valek știuse că aveam să-i găsim la o jumătate de zi distanță de granița cu Ixia. După ce a descoperit unde se ascundeau spionii sitieni, Valek și-a pus hainele sfetnicului Ilom și s-a strecurat în tabără la miezul nopții. Am așteptat și m-am apropiat de ei a doua zi. Nu aveam niciun motiv să mă ascund, iar, dacă mă întorceam în Ixia, spionii sitieni puteau raporta că plecasem.

Ixienii începuseră să-și strângă echipamentul, când am intrat în tabără călare pe spinarea lui Kiki. Un singur cort mai era în picioare, dar Ari și Janco au dat năvală spre mine înainte să ajung la el.

— Nu ți-am spus eu, Ari? A venit, până la urmă, să-și ia la revedere. Și tu, care ai stat bosumflat și trist zile întregi! s-a amuzat Janco.

Exasperat, Ari și-a dat ochii peste cap. Știam prea bine că Janco fusese cel trist.

— Ori poate ai decis că nu suporți să stai departe de noi, așa că te vei deghiza în soldat și te vei întoarce în Ixia?

Zâmbetul lui Janco era plin de speranță.

— Mă tentează ideea de a te bate în fiecare zi într-o luptă cu toiagul.

Janco a pufnit.

— Acum îți cunosc trucurile. Nu îți va mai fi așa de ușor să mă înfrângi.

— Ești sigur că vrei să vin cu voi? Am tendința de a intra mereu în bucluc.

— Pe asta mizez, a zis Janco. Viața a fost foarte plictisitoare fără tine.

Ari a clătinat din capul său mare.

— Nu mai avem nevoie de alte necazuri. Relațiile diplomatice dintre ambasadoare și Consiliul Sitian au început să se ducă pe apa sâmbetei spre final. Înainte să plecăm, unul dintre consilieri a acuzat-o pe ambasadoare că l-ar fi adus pe Valek în Sitia ca să-i ucidă.

— Nu e de bine, am spus. Sitienii își fac permanent griji că Ambrose le va cuceri ținutul. Și mie mi-ar fi frică știind că Valek îi poate omorî pe consilieri și pe maeștrii magicieni, creând suficient haos, cât să permită Ixiei să îi cucerească în doi timpi.

Am clătinat din cap, oftând. Sitienii și ixienii aveau percepții foarte diferite asupra lumii. Aveau nevoie de cineva care să-i ajute să se înțeleagă unii pe alții. Un sentiment ciudat mi-a răscolit stomacul. Teamă? Entuziasm? Greață? Poate toate trei; îmi era imposibil să-mi dau seama.

— Apropo de Valek, a spus Janco. Să înțeleg că este bine?

— Doar îl știi pe Valek, am răspuns.

Janco a dat din cap, rânjind.

— Mai bine merg să discut cu ambasadoarea.

Am lunecat de pe spinarea lui Kiki, dar, înainte să apuc să fac vreo mișcare, mâna uriașă a lui Ari mi-a cuprins brațul.

— Fă bine și ia-ți la revedere de la Janco! a zis el. Dacă ai impresia că e enervant când e în toane bune, ar trebui să-l vezi în zilele lui proaste.

I-am promis lui Ari că aveam să-mi iau la revedere, dar, pe când mă îndreptam spre cortul ambasadoarei, sentimentul ciudat din adâncul meu devenise aproape dureros. A-mi lua rămas-bun mi se părea un gest final.

Unul dintre cei doi paznici de la intrarea cortului a băgat capul înăuntru și mi-a anunțat sosirea. Omul a ieșit și a deschis ușor cortul.

Ambasadoarea Signe ședea la o masă din pânză, bând ceai cu Valek, deghizat în sfetnicul Ilom. Signe l-a trimis afară. Am apucat doar să-i surprind privirea și să aud cuvântul „diseară" înainte ca Valek să iasă din cort.

Fără vreo altă introducere, Signe m-a întrebat direct:

— Ai decis dacă ne vei vizita?

Am scos ordinul comandantului Ambrose din rucsac. Mâna îmi tremura ușor și am inspirat o dată, ca să-mi stăpânesc emoțiile.

— Din cauza acestei neînțelegeri dintre Ixia și Sitia, cred că ar fi bine pentru ambele popoare dacă ar exista un om de legătură. O persoană neutră care cunoaște ambele țări și care poate facilita negocierile, ajutând ambele neamuri să se înțeleagă mai bine unul pe celălalt.

Asta însemna că nu aveam să spionez în numele Ixiei, dar aveam să-i ajut. I-am întins ordinul de execuție lui Signe. Comandantul trebuia să decidă ce avea să facă în această privință.

Și iată-l, în uniforma lui Signe, cercetându-mi chipul cu ochii lui puternici, aurii! Am clipit de câteva ori. Transformarea din Signe în comandant era așa de desăvârșită, că abia mai puteam ghici pe chipul lui vreo asemănare cu ambasadoarea.

Comandantul a rulat ordinul și și-a lovit ușor de câteva ori palma cu el, pe când privirea lui părea din ce în ce mai pierdută. Pesemne că analiza toate variantele; comandantul nu lua niciodată decizii pripite.

— Ai dreptate, a zis.

Ambrose s-a ridicat și a început să pășească în micul cort. În spatele lui, pe jos, erau un sac de dormit și un felinar. Cortul și masa păreau să fie singurul lux pe care și-l permisese.

Comandantul Ambrose s-a oprit și a rupt ordinul în bucățele mici, împrăștiindu-le pe jos. Întorcându-se, mi-a întins mâna.

— De acord, om de legătură Yelena.

— Om de legătură Yelena Zaltana, l-am corectat eu, pe când dădeam mâna.

Am discutat planurile comandantului în privința Ixiei și felul în care dorea să extindă comerțul cu Sitia. A insistat să-mi termin pregătirea magică înainte ca poziția mea să devină oficială. Până să plec, am asistat la întoarcerea ambasadoarei Signe. Atunci am simțit, pentru o clipă, că două suflete viețuiau într-un singur trup. Așa se explica felul în care reușise comandantul să-și păstreze secretul.

Am încercat să-mi concentrez mintea la această idee interesantă, ca să nu mă gândesc la faptul tulburător că aveam să mă întorc la Cetate. Alaiul ambasadoarei a terminat, în cele din urmă, de strâns, iar eu le-am spus lui Janco și lui Ari că aveam să ne revedem.

— Data viitoare, îți tăbăcesc fundul, a intonat Janco.

— Nu te lăsa pe tânjală! mi-a ordonat Ari.

— Era suficient de rău să am două mame, acum se pare că am și doi tați, i-am tachinat eu.

— Trimite-ne vorbă, dacă ai nevoie de noi! m-a îndemnat, hotărât, Ari.

— Da, să trăiți!

Am plecat spre sud, pe când ixienii au pornit spre nord. Am tras un fir de putere magică și mi-am proiectat mintea afară. Unul dintre spionii sitieni mă urmărea, sperând că aveam să-l întâlnesc pe Valek. L-am amețit pe om cu imagini aiuritoare, până ce nu a mai știut ce trebuia să facă.

* * *

Amintindu-mi promisiunea lui Valek, nu m-am îndepărtat prea mult. Am găsit o zonă împădurită pustie între două ferme

și mi-am instalat mica tabără. Pe când lumina soarelui se stingea pe cer, mi-am proiectat mintea spre pădurile dimprejur. Câțiva lilieci începuseră să se deștepte și vreo doi iepuri se strecurau pe sub tufișuri. Totul era liniștit, cu excepția lui Cahil și a oamenilor lui, care se apropiau cu pași siguri.

Cahil nu încerca să-și ascundă mișcările. Îndrăzneț și încrezut, Cahil și-a lăsat soldații la marginea pădurii, în timp ce el a înaintat spre mine. Am oftat. Eram mai mult iritată, decât speriată. Am întins mâna după toiag.

Mi-am aruncat privirea în jur. La sol, nu aveam unde să mă ascund; totuși umbrarul copacilor mi-ar fi putut oferi protecție. Era posibil să funcționeze, însă căpitanul Marrok aștepta împreună cu ceilalți soldați și eram sigură că doar abilitățile lui îl aduseseră pe Cahil la mine. Aveam să mă folosesc de magie ca să mă apăr, așa că mi-am îndreptat gândurile spre mintea lui Cahil.

Deși fierbea de ură, își potolise reacțiile cu un plan bine pus la punct. Cahil s-a oprit la marginea taberei mele și a înclinat capul.

— Pot veni lângă tine?

— Depinde de intențiile tale, am zis.

— Am crezut că-mi poți citi intențiile.

Cahil a făcut o pauză și apoi a continuat:

— Văd că ai decis să rămâi în Sitia. E o decizie îndrăzneață, din moment ce Consiliul știe despre legătura ta cu Valek.

— Nu sunt spion, Cahil. Iar Consiliul are nevoie de un om de legătură cu Ixia.

Cahil a hohotit.

— Acum ești om de legătură? Ce amuzant! Chiar crezi că membrii Consiliului vor avea încredere în tine?

— Crezi că membrii Consiliului vor fi de acord să înceapă un război pentru un om de rând?

Cahil a redevenit serios și a privit peste umăr, în direcția în care așteptau soldații lui.

— O să aflu adevărul. Dar nu mai contează. Am decis să rezolv singur problema.

Chiar dacă tânărul nu făcuse nicio mișcare, simțeam o nouă amenințare din partea lui.

— De ce îmi spui mie toate astea? Știi că nu poți ajunge la Valek prin intermediul meu. În plus, el ar trebui să fie deja în Ixia acum.

Cahil a clătinat din cap.

— De parcă te-aș crede! E o zi frumoasă pentru călărit; de ce te-ai oprit aici?

Cahil a arătat spre pădurile ce ne înconjurau, apoi a făcut doi pași spre mine.

— Am venit să te avertizez, a zis el, înaintând încă un pas.

Am scos toiagul.

— Oprește-te!

— Mi-ai spus odată că Goel a avut bunul-simț să te avertizeze în legătură cu planurile lui. M-am gândit să fac la fel. Știu că nu vă pot înfrânge pe tine sau pe Valek – nici soldații mei nu au vreo șansă –, dar cineva, undeva, are această putere. Îți jur că îl voi găsi și, împreună, nu ne vom opri până nu vă vom vedea morți, pe amândoi.

Zicând asta, Cahil s-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre soldați.

Nu mi-am relaxat mâna pe toiag până ce nu l-am văzut pe Cahil încălecându-l pe Topaz și plecând. Soldații lui au pornit pe urmele sale, alergând ca să țină pasul. Pe când rupeam legătura cu mintea lui Cahil, mi-am transferat conștiința spre

gândurile lui Marrok. Căpitanul era la fel de speriat și de îngrijorat de comportamentul bizar al lui Cahil. Amândoi eram deci îngrijorați.

În acea noapte, focul de tabără mi s-a părut trist, până când, în cele din urmă, a sosit Valek. A apărut lângă foc, încălzindu-și mâinile deasupra flăcărilor. Am decis să nu stric ultima noastră noapte împreună povestindu-i despre vizita lui Cahil.

— Iar ți-ai uitat mantia? am întrebat.

Valek a zâmbit.

— Îmi place să o împărțim pe a ta.

La mult timp după apus, am adormit în brațele lui Valek. Când soarele a început să lumineze, m-am strecurat mai bine sub mantie.

— Vino cu mine! a zis Valek.

Nu era o rugăminte sau un ordin. Era o invitație.

Regretul mă durea.

— Am încă multe de învățat. Iar, odată ce voi fi gata, voi deveni omul de legătură dintre Ixia și Sitia.

— Ai putea intra în necazuri mari, m-a tachinat Valek.

— Te-ai plictisi altfel.

Valek a râs.

— Ai dreptate. Șarpele meu a știut.

— Șarpe?

Valek mi-a tras brațul afară, descoperindu-mi brățara.

— Când l-am sculptat, m-am gândit doar la tine, iubire. Viața ta e ca încolăcirea unui șarpe. Nu contează de câte ori se răsucește; se întoarce mereu acolo unde îi este locul. Alături de mine.

În ochii lui ca safirele se citea o promisiune.

— Abia aștept prima ta vizită oficială. Dar nu întârzia prea mult, te rog!

— Nu voi întârzia.

Sărutându-mă iar, Valek a început să se îmbrăce, iar eu i-am povestit despre Cahil.

— Mulți au încercat să ne ucidă. Toți au eșuat, a zis el, ridicând din umeri.

— L-am pus în încurcătură. Fie va dispărea, supărat că nu e de viță nobilă, fie se va convinge singur că l-am mințit și va reveni în forță asupra hotărârii de a ataca Ixia; ar trebui ca viața mea să fie interesantă în cazul ăsta.

— Nu aș folosi cuvântul „interesant". Stai cu ochii pe el! a zis Valek, zâmbind trist. Trebuie să plec, iubire. I-am promis ambasadoarei că am să o prind din urmă la graniță. Dacă sitienii ne-au pregătit ceva, atunci acolo ar trebui să ne fi întins capcana.

Mi-am regretat decizia de a rămâne în clipa în care l-am văzut plecând. O tristețe mare mi-a inundat sufletul. Nasul rece al lui Kiki mi-a atins însă obrazul, smulgându-mă din gândurile mele mohorâte.

„Kiki rămâne cu Domnișoara de Lavandă", a zis ea. „Kiki ajută."

„Da. Îmi ești de mare ajutor."

„Isteață."

„Mai isteață decât mine", am fost eu de acord.

„Măr?"

„Ai păscut toată noaptea. Cum de îți este încă foame?"

„E mereu loc pentru mere."

Am râs și i-am dat un măr înainte să începem călătoria de două zile înapoi spre Cetate.

Când am ajuns la porțile Cetății, gărzile mi-au spus să merg în sala de ședințe a maeștrilor. Pe când o scărpinam pe Kiki, îndreptându-ne spre grajduri, mă întrebam ce se mai întâmplase în absența mea.

Studenții se grăbeau intrând și ieșind din clădiri, în vreme ce un vânt rece răscolea campusul. Tinerii mă priveau surprinși doar pentru o clipă, înainte să mărească pasul. Cerul cenușiu s-a întunecat în curând, iar lapovița a început să biciuiască aerul. Începutul sezonului rece aducea semne rele. Mi-am tras gluga ca să-mi protejez fața.

Sosisem în Sitia la începutul sezonului cald. Cele două sezoane pe care mi le petrecusem aici mi se păreau acum a fi doi ani.

În sala de conferințe m-au întâmpinat trei chipuri neutre și unul furios. Roze a aruncat spre mine o minge de energie, care m-a lovit direct în piept. M-am clătinat pe picioare până să îi pot respinge atacul. Trăgând puterea la mine, mi-am îndreptat mintea spre ea. Apărarea ei mentală era impenetrabilă, dar am țintit mai jos. Prin inima ei și prin suflet. Acela era un punct mult mai vulnerabil.

„Joacă-te frumos!" i-am zis.

Roze a tresărit.

„Ce? Cum?"

„Ți-am găsit sufletul, Roze. E întunecat și urât aici. Ai stat prea mult pe lângă oamenii răi. Ai face bine să-ți schimbi obiceiurile, altfel sufletul ăsta nu va zbura la cer."

Ochii ei de culoarea chihlimbarului ardeau privindu-mă, înflăcărați de toată furia și ura pe care le simțea femeia. În adâncul ei, însă, Roze era îngrozită. Ura nu mă deranja, dar teama era o emoție puternică. Frica este ceea ce face câinii să muște, iar Roze era exact așa.

După ce i-am dat drumul, Roze a bolborosit ceva, străfulgerându-mă cu o privire otrăvitoare. M-am uitat la ea cu răbdare. În cele din urmă, prim-magicianul a ieșit din încăpere ca o furtună.

— Deci este adevărat, a zis Bain în liniștea ce se lăsase brusc. Ești un găsitor-de-suflete.

Bain părea mai mult gânditor, decât speriat.

— Ce a supărat-o așa de tare? am întrebat.

Irys mi-a făcut semn să mă așez, așa că m-am scufundat într-unul dintre fotoliile plușate.

— Roze crede că tu și Valek ați plănuit să ucideți membrii Consiliului.

Înainte să pot răspunde, Irys a continuat.

— Nu există nicio dovadă, dar ce ne îngrijorează mai tare este faptul că Ferde a evadat din închisoarea Cetății.

Am sărit în picioare.

— Ferde a evadat? Când? Unde?

Irys a schimbat o privire cu Bain.

— Ți-am spus că nu a avut nimic de-a face cu eliberarea lui, i-a zis ea.

Apoi, Irys s-a întors către mine.

— Nu suntem siguri când. Am descoperit totul în această dimineață.

Irys mi-a zâmbit strâmb.

— Credem că cel care l-a ajutat a fost Cahil.

— Cahil?

Acum eram de-a dreptul confuză.

— A dispărut. Căpitanul Marrok a fost găsit bătut grav. Îndată ce Marrok și-a recăpătat cunoștința, ne-a spus că a fost torturat de Cahil până ce i-a dezvăluit adevărul.

Irys s-a oprit, clătinând din cap, stupefiată.

— Cahil nu e de viță nobilă, am zis.

— Știai? a întrebat Zitora. De ce nu ne-ai spus?

— Am bănuit. Dar Valek tocmai ce mi-a confirmat suspiciunile.

— Marrok ne-a spus că mama lui Cahil a murit la naștere și că este fiul unui soldat ucis în timpul ocupației. Când au fugit în Sitia, au luat bebelușul cu ei, mi-a explicat Irys.

— Unde este el acum? am întrebat.

— Nu știm, a zis Irys. Și nu știm nici ce planuri are acum, odată ce a aflat adevărul, sau de ce l-a luat pe Ferde cu el.

Teoria lui Valek cum că reacția lui Cahil avea să fie una blândă tocmai fusese demontată.

— Cred că va trebui să-l găsim și să-l întrebăm chiar pe el, am zis.

— Dar nu încă, a spus Irys, oftând. Consiliul e un dezastru. Din moment ce ai eliberat toate acele suflete, Ferde e slăbit și nu va putea face magie pentru o vreme. Și…

Irys a ezitat. Aveam sentimentul dezagreabil că nu avea să-mi placă ce urma să aud.

— Ei vor ca tu să-ți explorezi abilitățile de găsitor-de-suflete și, poate, să devii sfetnic al Consiliului.

Îmi doream să-mi cunosc mai bine puterile, dar voiam să fiu o persoană de legătură neutră între Ixia și Sitia; nu puteam lucra pentru Consiliu.

— Nu au nevoie de un sfetnic, am zis. Ci de o punte de legătură cu Ixia.

— Știu, a zis Irys.

— Ar trebui să plecăm pe urmele lui Ferde și ale lui Cahil chiar azi.

— Știu. Va trebui să convingi Consiliul de asta.

M-am uitat la Irys. Țesătorul poveștii mele ar fi râs de mama focului în acel moment. Viitorul meu părea să fie un drum lung și încâlcit.

Exact așa cum îmi plăcea.

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc din inimă aceluia care ține lucrurile sub control atunci când sunt ocupată cu evenimentele, care spală vasele și duce copiii la meciurile de fotbal, care mi-a fost cel mai mare fan și suporter încă de la început, soțului meu, Rodney.

Le mulțumesc pentru ajutorul lor atât partenerilor mei critici, Chun Lee, Amanda Sablak, Ceres Wright, de la Seton Hill University, cât și mentorului meu, Steven Piziks. Sper că veți regăsi suficiente elemente descriptive!

N-aș putea uita să îi mulțumesc grupului meu iubit de critici pentru ajutorul și sfaturile neîncetate. Sprijinul vostru a fost minunat, iar vacanțele noastre bianuale și conversațiile din jurul cafelei mi-au mers la inimă.

Vreau să îi mulțumesc din suflet editorului meu excelent, Mary-Theresa Hussey. În ciuda programului ei încărcat, își găsește mereu timp să răspundă la milioanele mele de întrebări. Îți mulțumesc mult!

Și un mulțumesc plin de căldură lui Susan Kraykowski și calului ei, Kiki. Fără ei nu aș fi învățat să călăresc și nu aș fi descoperit legătura unică dintre cal și călăreț.

NU RATA:

Cea de-a treia carte a seriei
CRONICILE DIN IXIA

Ucenicia este încheiată. Dar abia de acum începe adevărata provocare!

Zvonul că Yelena este găsitor-de-suflete – capabilă, adică, să prindă sufletele și să le elibereze – îi neliniștește pe toți magicienii din Sitia. Puterile ei magice neobișnuite și trecutul aparte o făceau, deja, să fie considerată o posibilă amenințare. În vreme ce Consiliul deliberează asupra sorții ei, tânăra primește un mesaj îngrijorător: un magician asasin, pe care l-a mai învins și altă dată, complotează împotriva patriei ei natale.

Simțul datoriei o ghidează pe Yelena pe un drum care îi va testa limitele forțelor ei magice, însă doar speranța de a se reîntâlni cu cel iubit îi dă putere să continue lupta! Aventura tinerei este presărată cu noi aliați, dușmani, persoane iubite și criminali, fiecare dintre aceștia fiind de o loialitate îndoielnică. Yelena va avea o unică șansă de a-și demonstra abilitățile și de a-și salva, totodată, patria.

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 29

Tiparul executat la:
EVEREST din 1994
TIPOGRAFIA